GAIL HONEYMAN

"Hayat dolu birine
dönüşmek istiyorsanız
bu romanı okuyun."
Mail on Sunday

Eleanor Oliphant Gayet İyi

PEGASUS

Eleanor Oliphant Gayet İyi

Pegasus Yayınları: 1945
Bestseller Roman: 807

ELEANOR OLIPHANT GAYET İYİ
GAIL HONEYMAN
Özgün Adı: Eleanor Oliphant Is Completely Fine

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-510-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Gail Honeyman, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Madeleine Milburn Literary, Tv & Film Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

GAIL HONEYMAN

Eleanor Oliphant Gayet İyi

İngilizceden çeviren:

Ferhan Ertürk

PEGASUS YAYINLARI

Aileme

"... yalnızlık bu deneyimi derin bir sona vardırma arzusuyla damgalanmıştır; bu sadece irade gücüyle ya da daha sık dışarı çıkarak değil, yakın bağlantılar geliştirerek erişilecek bir şeydir. Bunu söylemesi kolay, yapması zordur; özellikle de yalnızlıkları ya bir kayıp ya bir sürgün ya da bir haksızlık durumunda ortaya çıkmış, diğerlerinin arkadaşlığını özledikleri kadar korkan ya da güvensiz hissetmek için nedenleri olan insanlar için.

... kişi ne kadar yalnız kalırsa, sosyal akıntılarda ilerlemek konusunda yeteneğini o kadar çok kaybeder. Yalnızlık etraflarını küf ya da kürk, teması engelleyen bir koruyucu gibi kaplar, temas ne kadar çok arzu edilirse edilsin. Yalnızlık gittikçe artar, genişler ve sürekli hale gelir. Bir kere yerine oturduktan sonra onu oradan çıkarmak kesinlikle kolay değildir."

Olivia Laing, *Yalnız Şehir*

İyi Günler

1

İnsanlar, taksi şoförleri, diş doktorları ne iş yaptığımı sorduğunda onlara bir ofiste çalıştığımı söylerim. Neredeyse dokuz yıl oldu, hiç kimse nasıl bir ofiste çalıştığımı ya da orada ne iş yaptığımı sormadı. Bunun nedeni, benim bir ofis çalışanı kalıbına mükemmel bir şekilde uymam mı yoksa *bir ofiste çalışıyorum* ifadesini duyup boşlukları kendileri doldurmaları (fotokopi çekiyor, klavyede bir şeyler yazıyor) mı, karar veremiyorum. Ama şikâyet etmiyorum. Onların algılayabileceği şekilde, ilginç ve karmaşık açıklamalara girmek zorunda kalmadığım için memnunum. Burada çalışmaya ilk başladığımda, ne zaman birisi sorsa ona bir grafik tasarım şirketinde çalışıyorum dedim ama sonra benim yaratıcı birisi olduğumu varsaydılar. Bu işin geri hizmette olduğunu, ince uçlu kalemler ve hoş yazılımlar kullanmadığımı açıkladığımda yüzlerindeki şaşkın ifadeleri görmek biraz sıkıcı hale geldi.

Şimdi neredeyse otuz yaşındayım ve yirmi birimden beri burada çalışıyorum. Şirketin sahibi Bob, ofis açıldıktan kısa bir süre sonra beni işe aldı. Sanırım bana acıdı. Eski Yunan ve Latin edebiyatından mezun olmuştum, bir iş deneyimim yoktu ve görüşmeye mor bir göz, iki eksik diş ve kırık bir kolla gitmiştim. Belki daha o zaman, düşük maaşlı bir ofis işinden daha büyük bir şeye heves duymayacağımı, şirkette kalmaktan memnun olacağımı ve asla yerime birisini alma sıkıntısını ona yaşatmayacağımı

hissetmişti. Belki de asla balayı ya da doğum izni istemeyeceğimi anlayabilmişti. Bilmiyorum.

Ofiste kesinlikle iki katmanlı bir sistem var; yaratıcılar film yıldızlarıdır, geri kalanlarımız sadece yardımcı oyuncu oluruz. Bize bakarak hangi kategoriye girdiğimizi anlayabilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse bunun bir kısmı maaşla alakalıdır. Geri hizmet elemanları çok düşük ücret alırlar, bu yüzden şık saç kesimleri yaptırmaya ve inek gözlükleri almaya gücümüz yetmez. Giysiler, müzik, çeşitli cihazlar... Eşsiz fikirleriyle özgür düşünceli insanlar olarak görünmek için her şeyi göze almalarına rağmen bütün tasarımcılar sabit bir üniformaya bağlıdır. Grafik tasarım beni ilgilendirmiyor. Ben bir finans görevlisiyim. Gerçekten her şey için fatura hazırlayabilirim: teçhizatlar, Rohypnol,[1] Hindistan cevizleri. Pazartesiden cumaya kadar sabah 08.30'da gelirim. Bir saat öğle yemeğine çıkarım. Eskiden kendi sandviçlerimi getirirdim ama evdeki yiyecekler her zaman ben onları bitirmeden bozuldukları için artık ana caddeden bir şeyler alıyorum. Cuma günlerini her zaman bir Marks and Spencer gezisiyle bitiririm, bu da haftanın sonu için güzel bir başlangıç olur. Sandviçimle personel odasında otururum, baştan sonra gazeteyi okurum. *The Daily Telegraph* alırım, bunun nedeni gazeteyi beğenmem değil, en zor çapraz bulmacanın onda olması. Hiç kimseyle konuşmam. Menümü alıp, gazeteyi okuyup iki çapraz bulmacayı da bitirdiğimde zaman neredeyse dolmuş olur. Masama geri döner ve 17.30'a kadar çalışırım. Eve kadar otobüs yolculuğu yarım saat sürer.

Akşam yemeğimi yaparım ve yerken *Archers'ı* dinlerim. Genelde pesto soslu makarna ve salata yerim; sadece bir tavayla ve bir tabakla hallolur. Çocukluğum aşçılığın getirdiği çelişkilerle doluydu, yıllardır akşamları deniztarakları (elle yiyerek) ve paketiyle kaynatılan morina balığı atıştırıyordum. Masanın politik ve sosyolojik bakış açılarını uzun uzun düşündükten sonra yemek

1 Tecavüz ilacı olarak da bilinen, satışı birçok ülkede yasak ilaç. (ç. n.)

pişirmekle hiç ilgilenmediğimi fark ettim. Benim yemek tercihim ucuz, çabuk, bulması ve hazırlaması kolayken, bir kişinin hayatta kalmasını sağlayabilecek zorunlu besin maddelerini sağlamasıdır.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra bir kitap okurum, *The Telegraph*'ın o gün tavsiye ettiği bir program varsa onu izlerim. Genelde, (şey, her zaman) çarşamba akşamı annemle on beş dakika kadar konuşurum. Saat on civarı yatağa giderim, yarım saat kitap okurum ve sonra ışığı söndürürüm. Uykuya dalmakta çoğu zaman sorun yaşamam.

Cumaları işten sonra hemen otobüse binmez, onun yerine ofisin ilerisindeki köşede bulunan Tesco Metro'ya gider, bir margarita pizza, bir Chianti şarap, iki büyük şişe Glen's votka alırım. Eve geldiğimde, pizzayı yer ve şarap içerim. Sonrasında biraz votka yudumlarım. Cumaları pek fazla şeye ihtiyacım olmaz, sadece birkaç büyük yudum. Genelde sabah üç gibi kanepenin üzerinde uyanırım ve sendeleyerek yatağa giderim. Hafta sonu votkanın geri kalanını içerim, ne sarhoş ne ayık olacak şekilde iki güne yayarak. Pazartesileri kendime gelmek uzun zaman alır.

Telefonum sık çalmaz, o yüzden çaldığında beni yerimden zıplatır ve arayanlar genellikle bana uymayan, Ödeme Koruma Sigortası alır mısınız, diye soran insanlar çıkar. Onlara *nerede yaşadığınızı biliyorum,* diye fısıldar ve telefonu çok ama çok nazik bir şekilde kapatırım. Servis görevlileri hariç daireme bu sene hiç kimse girmedi; saatleri okumak dışında, gönüllü olarak hiçbir insanoğlunu eşiği geçmesi için isteyerek davet etmedim. Bunun imkânsız olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?

Ama bu doğru. Ben varım, değil mi? Kendimi sık sık sanki burada değilmişim, hayal gücümün bir parçasıymışım gibi hissederim. Dünyaya o kadar ince bir bağla bağlı olduğumu hissettiğim günler olur ki sanki beni gezegene örümcek ağı gibi ince, keten helvamsı ipler bağlar. Güçlü bir rüzgâr beni tamamen yerimden koparabilir, karahindiba tohumlarından birisiymişim gibi esintide uçurabilir.

Bu bağlar pazartesiden cumaya kadar biraz sağlamlaşır. İnsanlar kredi limitlerini konuşmak için ofise telefon edip dururlar, sözleşmeler ve hesaplar hakkında bana e-postalar yollarlar. Odayı paylaştığım diğer çalışanlar Janey, Loretta, Bernadette ve Billy işe gelmesem fark etmezler bile. Birkaç gün sonra (sık sık kaç gün olduğunu merak ederim) hastayım diye telefon etmediğimden endişelenebilir (hiç de bana uymayacak bir şey) ve personel dosyalarını arayıp adresimi bulabilirler. Sanırım sonunda polisi ararlar, değil mi? Memurlar ön kapıyı kırarlar mı? Koku karşısında yüzlerini kapatarak beni bulurlar. Bu onlara büroda konuşacak bir konu yaratabilir. Benden nefret ediyorlar ama aslında ölmemi istemiyorlar. En azından ben öyle istemediklerini sanıyorum.

Dün doktora gittim. Bu bana çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor. Bu kez genç doktoru, kızıl saçları ve soluk teni hoşuma giden delikanlıyı seçtim. Ne kadar genç olurlarsa eğitimleri de o kadar günceldir ve bu sadece iyi bir şey olabilir. Yaşlı Doktor Wilson'a gitmekten nefret ediyorum; yaklaşık altmış yaşında ve en son ilaçlar ya da tıbbi yenilikler hakkında pek fazla bir şey bildiğini sanmıyorum.

Bu doktor sizinle konuşurken size bakmayıp o şeyi yapıyor, ekranda notlarımı okuyor, aşağı inerken, artan bir hızla dönüş tuşuna basıyordu.

"Bu kez sizin için ne yapabilirim Bayan Oliphant?"

"Sırt ağrım var doktor," dedim ona. "Acı çekiyorum." Hâlâ bana bakmıyordu.

"Ne kadardır var?" dedi.

"İki hafta," dedim ona.

Başıyla onayladı.

"Sanırım bunun nedenini biliyorum," dedim, "ama sizin fikrinizi almak istiyorum."

Okumayı bıraktı, en sonunda bana baktı.

"Sırt ağrınızın nedeninin ne olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Oliphant?"

"Sanırım göğüslerimden dolayı doktor," dedim ona.

"Göğüsleriniz mi?"

"Evet. Anladığınız gibi, onları tarttım ve yaklaşık üç kilolar, yalnız toplam ağırlıkları, bir tanesi değil!" diye güldüm. Gözlerini bana dikti ama o gülmüyordu. "Bu her yere yanınızda taşıdığınızı düşününce oldukça çok bir ağırlık, değil mi?" diye ona sordum. "Demek istediğim, eğer göğüs kafesinize ek olarak üç kilo et bağlasam ve sizi bütün gün onunla yürümeye zorlasam, sırtınız ağrır, değil mi?"

Gözlerini bana dikti, sonra boğazını temizledi.

"Peki bunu... nasıl yaptınız?"

"Mutfak terazisi," dedim başımı sallayarak. "Bir şekilde... bir tanesini üzerine koydum. İkisini de tartmadım, yaklaşık olarak aynı ağırlıkta olacaklarını varsaydım. Tamamen bilimsel olmadığını biliyorum ama..."

"Size ağrı kesici yazacağım Bayan Oliphant," dedi bir yandan benimle konuşup yazarken.

"Bu kez güçlü olanlardan olsun lütfen," dedim sertçe, "ve bol miktarda." Daha önce beni minik aspirin dozlarıyla geçiştirmeye çalışmışlardı. Stokuma oldukça etkili ilaçlar eklemeye ihtiyacım vardı.

"Egzama ilaçlarımın reçetesini de yeniletebilir miyim lütfen? Stres ya da heyecanlı zamanlarda şiddetleniyor sanki."

Doktor bu kibar talebimi sözlü bir karşılıkla onurlandırmadı, bunun yerine sadece başıyla onayladı. Yazıcı evraklarımı çıkarırken ikimiz de konuşmadık, sonra onları bana verdi. Tekrar ekrana baktı ve klavyede yazmaya başladı. Garip bir sessizlik oldu. Doktorun sosyal becerileri acınacak derecede yetersizdi, özellikle insanlarla karşı karşıya olunan bu tip bir iş için.

"Hoşça kalın o zaman doktor," dedim. "Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim." Söylediklerimi hiç anlamadı.

Belli ki hâlâ notlarına dalmıştı. Genç olanların tek dezavantajı buydu işte, hastalara karşı olan tutumları berbattı.

Anlattıklarım dün sabah, farklı bir yaşantıdaydı. Bugün, *daha sonra*, ofise giderken otobüs hızla ilerliyordu. Yağmur yağıyordu ve diğer herkes paltolarına sarınmış, nahoş sabah havası pencereleri buharla kaplarken sefil halde görünüyordu. Yaşam, camın üzerindeki yağmur damlalarının içinden bana doğru ışıldadı, ıslak kıyafetlerin ve ayakların havasız ortamının üzerinde mis kokulu bir şekilde parıldadı.

Hayatımı tek başıma idare etmekten her zaman büyük gurur duyarım. Ben her güçlüğün altından kalkan kadınım, Eleanor Oliphant'ım. Başka hiç kimseye ihtiyacım yok; hayatımda büyük bir boşluk, özellikle benim bulmacamda eksik parça yok. Ben kendi kendine yeten bir varlığım. Her halükârda, her zaman kendime bunu derdim. Ama dün gece hayatımın aşkını buldum. Onun sahneye çıkışını gördüğümde, o anda anladım. Çok şık bir şapka takıyordu ama beni çeken o değildi. Hayır, o kadar sığ birisi değilim. *Yeleğinin alt düğmesi açık,* üç parçalı bir takım elbise giyiyordu. Gerçek bir centilmen en alt düğmeyi açık bırakır, derdi her zaman annem. Bu aranacak ilk işaretlerden biriydi; sofistike, uygun bir sınıftan ve sosyal statüsü iyi bir adama işaret ediyordu. Yakışıklı yüzü, sesi... Burada en sonunda, *koca adayı* olarak, belli bir kesinlik derecesiyle tanımlanabilecek bir adam vardı.

Annem bu işe çok sevinecekti.

2

Ofiste o aşikâr cuma neşesi hissediliyordu, herkes hafta sonunun harika ve önümüzdeki hafta da işlerin farklı, daha iyi olacağına dair yalana iştirak ediyordu. Gerçekten hiç öğrenemeyecekler... Bununla beraber benim için durum değişmişti. İyi uyumamıştım ama buna rağmen kendimi iyi, daha iyi, en iyi hissediyordum. İnsanlar o "özel kişiyle" karşılaştığınızda bunu anlarsınız derler. Bu tamamen doğruydu, perşembe akşamı onu benim yoluma kaderin çıkarmış olması bile... Ve şimdi hafta sonu davetkâr, uzun ve umut dolu bir şekilde önümde uzanıyordu.

Tasarımcılardan biri bugün ayrılıyordu. Her zamanki gibi ucuz şarap ve pahalı bira, mısır gevreği kâselerine konmuş cipslerle bu fırsatı değerlendirecektik. Partinin erken başlamasını umuyordum, böylece hem orada gözükebilir hem de zamanında gidebilirdim. Kapanmadan önce dükkânlara ulaşmam gerekiyordu. İtip kapıyı açtım, yeleğimi giymeme rağmen havalandırmanın soğuğu ürpermeme neden oldu. Billy ilgi odağıydı. Sırtı bana dönüktü ve diğerleri benim sessizce içeri girmemi fark etmeyecek kadar çok dalmışlardı.

"Bu kız kafadan kontak," dedi.

"Şey, kafadan kontak olduğunu biliyoruz," dedi Janey, "bu konuda hiç şüphe yok. Asıl soru, bu kez ne yaptığı?"

Billy kahkaha attı. "O biletleri kazandıktan sonra bana beraber o boktan konsere gitmeyi teklif ettiğini biliyor musunuz?"

Janey gülümsedi. "Bob'un yıllık boktan müşteri avantaları piyangosu. Birincilik ödülü, iki bedava bilet. İkincilik ödülü, dört bedava bilet..."

Billy iç çekti. "Kesinlikle. Bir perşembe gecesi çıkıp takılmak için ne büyük bir sıkıntı... Bir barda bağış konseri, başrolde en büyük müşterimizin pazarlama ekibi, ek olarak bütün arkadaşları ve ailelerinden çeşitli utanç verici parti enstantaneleri. Ve daha da kötüsü, *onunla* beraber!"

Herkes güldü. Bu değerlendirmeye ben de tamamen katılıyorum. Pek de büyüleyici ve şaşaalı, *Muhteşem Gatsby* havasında bir gece sayılmazdı.

"İlk bölümde bir grup vardı, Johnnie Bilmemne ve Pilgrim Pioneers, aslında o kadar kötü değildi," dedi. "Genelde kendi parçalarını ve bazı cover'ları, eski klasikleri çaldılar."

"Onu biliyorum, Johnnie Lomond'u diyorsun!" dedi Bernadette. "Ağabeyimle aynı sınıftaydı. Annem ve babam Tenerife'deyken Johnnie bir gece parti için evimize geldi, o ve ağabeyimin altıncı sınıftan diğer arkadaşları. Eğer doğru hatırlıyorsam sonunda banyonun lavabosu tıkanmıştı..."

Onun ergen patavatsızlıklarını duymak istemediğimden dönüp gittim.

"Her neyse," dedi Billy, sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını fark etmiştim, "o gruptan kesinlikle nefret etti. Donmuş gibi orada oturdu, kımıldamadı, alkışlamadı, hiçbir şey yapmadı. Onlar bitirir bitirmez de eve gitmesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden arayı bile beklemedi ve konserin geri kalanında tek başıma oturmak zorunda kaldım."

"Çok yazık Billy... Sonrasında onu bir içki içmeye, belki dans etmeye götürmek istediğini biliyorum," dedi Loretta onu dürtüp.

"Çok komiksin Loretta. Hayır, yıldırım gibi gitti. Grup daha programlarını bitirmeden önce bir bardak kakaoyla yatağa girip bir *Take a Break* dergisi almıştır."

"Ya," dedi Janey, "ben onu nedense *Take a Break* okuyucusu olarak göremiyorum. Onun çok daha garip, çok daha sıradan bir şey olması lazım. *Angling Times* ya da *What Caravan* olabilir."

"*Horse and Hound* bence," dedi kararlı bir şekilde Billy, "ve abonesi olur kesin."

Hepsi kıs kıs güldüler.

Aslına bakılırsa buna ben de güldüm.

Bunun olmasını dün gece beklemiyordum, hem de hiç. Bu yüzden beni çok daha sert etkiledi. Ben her şeyi düzgün bir şekilde planlamaktan, önceden hazırlanmaktan ve organize olmaktan hoşlanan birisiyim. Bu ise apansızın oldu. Sanki yüzüme tokat, mideme bir yumruk yemiş, yanma hissetmiştim.

Billy'den o konsere benimle gelmesini istememin başlıca nedeni ofisteki en genç kişi olmasıydı, müzikten hoşlanabileceğini farz etmiştim. Diğerleri benim öğle yemeğine çıktığımı sandıkları zamanda bu konuda onu kızdırdıklarını duymuştum. O konser hakkında hiçbir bilgim yoktu, grupların hiçbirini duymamıştım. Sadece vazife icabı gidiyordum; biletleri bağış piyangosunda kazanmıştım ve ofiste insanların bu konuda soru soracaklarını biliyordum.

Ekşi beyaz şarap içiyordum, sıcaktı ve barın bizi içmeye zorladığı plastik bardaklar yüzünden tadı bozulmuştu. Bizi cidden vahşi sanıyordu herhalde bunlar! Billy onu davet etmeme teşekkür etmek için içki ısmarlamakta ısrar etmişti. Bunun bir randevu olması hiçbir şekilde söz konusu değildi. Bunu düşünmek bile saçmaydı.

Işıklar sönmüştü. Billy alt grupları izlemek istememişti ama ben son derece kararlıydım. Yeni bir yıldızın ortaya çıkmasına şahit olup olamayacağınızı asla bilemezdiniz, sahneye kimin çıkacağını ve ortalığı yakıp tutuşturacağını da. Ve sonra *o*, sahneye çıkıp ortalığı ateşe verdi. Gözlerimi dikip onu izledim.

Hem ışık hem alevdi, parıl parıl yanıyordu. Ona temas eden her şey değişecekti. Öne doğru, koltuğumun kenarına oturdum. En sonunda onu bulmuştum.

***

Artık kader, geleceğimi gözler önüne serdiğine göre onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyordu; tek bildiğim bir şarkıcı olduğuydu. Ay sonu hesaplarının dehşetini çözmeye başlamadan önce bir bilgisayarın kaça patlayacağını öğrenmek için birkaç yere (Argos, John Lewis) hızla göz atabileceğimi düşündüm. Sanırım hafta sonları ofise gelip bir tanesini kullanabilirdim ama birisinin etrafta olup ne yaptığımı sorma riski yüksekti. Bu, kuralları çiğnemek gibi bir şey değildi, başka birisini ilgilendirmiyordu. Ve ben de Bob'a hafta sonları çalışıp hâlâ işlenmeyi bekleyen koca fatura yığınına el atmayı nasıl beceremediğimi açıklamak istemiyordum. Diğer yandan evde başka şeyler yapabilirdim, beraber ilk akşam yemeğimiz için bir deneme menüsü pişirmek gibi. Annem yıllar önce bana erkeklerin sosisli böreklere kesinlikle deli olduklarını söylemişti. Erkeğin kalbine giden yolun ince yufka ve iyi kalite etten sosisle, evde yapılmış sıcak böreklerden geçtiğini söylemişti. Yıllardır makarna dışında hiçbir şey pişirmemiştim. Hayatımda hiç sosisli börek yapmamıştım. Bununla beraber, çok da zor olduklarını sanmıyorum. Sadece yufka ve işlenmiş et.

Makineyi açtım ve şifremi girdim ama bütün ekran donup kaldı. Bilgisayarı kapatıp tekrar açtım ve bu kez sıra şifre işlemine bile gelmedi.

Sinir bozucuydu. Ofis müdürü Loretta'yı görmeye gittim. Kendi yöneticilik yetenekleri konusunda abartılı fikirleri vardır ve boş zamanlarında, sonrasında salaklara sattığı korkunç mücevherler yapar. Bilgisayarımın çalışmadığını ve Bilgi İşlem departmanındaki Danny'yi bulamadığımı ona söyledim.

"Danny ayrıldı Eleanor," dedi ekrandan kafasını kaldırmayıp. "Şimdi yeni birisi var. Adı Raymond Gibbons. Geçen ay başladı." Sanki bilmemem tuhafmış gibi söyledi bunları. Başını kaldırıp bakmadan, onun tam adını ve dâhilî numarasını yapışkanlı bir kâğıda yazıp bana verdi.

"Çok teşekkürler, her zamanki gibi aşırı yardımcı oldun Loretta," dedim. Tabii ki bunu anlamadı.

O telefon numarasını aradım ama sesli mesaj çıktı: "Selam, ben Raymond ama burada değilim. Schrödinger'in kedisi gibi hem buradayım hem değilim. *Bip* sesinden sonra mesaj bırakın. Teşekkürler."

Tiksinti içinde başımı iki yana salladım, yavaş ve net bir şekilde konuştum.

"Günaydın Bay Gibbons. Adım Bayan Oliphant ve finans görevlisiyim. Bilgisayarım çalışmıyor, onu bugün bir şekilde tamir edebilirseniz çok müteşekkir olacağım. Eğer daha fazla detaya ihtiyacınız olacaksa dâhilî beş üç beşten bana ulaşabilirsiniz. İçten teşekkürlerimle."

Açık, az ama öz mesajımın ona bir misal olabileceğini umdum. On dakika bekledim, masamı topladım ama bana dönmedi. Evrak dosyalamayla geçen iki saatten sonra Bay Gibbons'tan bir haber çıkmadı ve ben de çok erken olsa da öğle paydosuna çıkmaya karar verdim. Birkaç yenilik yaparak, o müzisyenle potansiyel bir karşılaşma için kendimi fiziki olarak hazırlamam gerektiği aklıma gelmişti. Kendimi içeriden dışarıya mı yoksa dışarıdan içeriye mi dönüştürmem gerekecekti? Yapılması gereken görünümle ilgili her şeyin bir listesini aklımda derledim: saçlar ve kıllar (her yerdeki), tırnaklar (el ve ayak parmaklarındaki,) kaşlar, selülit, dişler, yara izleri... Bütün bunların güncellenmesi, geliştirilmesi, yenilenmesi gerekiyordu. En sonunda, dışarıdan başlayıp içeriye doğru gitmeye karar verdim. Ne de olsa, genelde doğa da böyle işliyor. Doğru hareket tarzından emin olmadığımda şöyle düşünürüm: "Bir gelincik olsa ne yapardı?" ya da "Bu durumda bir

semender nasıl tepki verirdi?" Ve bu sayede her zaman doğru cevabı bulurum.

İşe gelirken her gün Julie'nin Güzellik Sepeti'nin yanından geçerdim. O gün de şansım yaver gidiyordu, iptal yüzünden bir boşluk vardı. Bu yaklaşık yirmi dakika sürecekti, Kayla benim terapistim olacaktı ve hepsi bana kırk beş sterline patlayacaktı. Kırk beş! Yine de Kayla beni aşağı kattaki bir odaya götürürken, o müzisyenin buna değdiğini kendime hatırlattım. Diğer çalışanlar gibi Kayla da ameliyat kıyafetine benzeyen beyaz bir teçhizat ve beyaz sabo terlikler giyiyordu. Bu sahte tıbbi giysiyi uygun buldum. Nahoş derecede küçük bir odaya girdik, ancak bir yatak, iskemle ve sehpa alacak kadar büyüktü.

"Şimdi," dedi, "üzerinizdeki..." duraksadı ve vücudumun alt kısmına baktı, "... şey, pantolonunuzu, külotunuzu çıkarın, sonra yatağın üzerine çıkın. Belden aşağı çıplak olabilirsiniz ya da eğer tercih edersiniz, bunu üzerinize alın." Yatağın üzerine küçük bir paket koydu. "Havluyu üzerinize alın, birkaç dakika sonra sizinle ilgilenmek için döneceğim. Tamam mı?"

Başımı salladım. Bu kadar detayı önceden tahmin etmemiştim.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım. Çoraplarım kalacak mıydı? Her şeyi göz önüne alıp büyük ihtimalle kalması gerektiğini düşündüm. Külotumu çıkardım ve onu ne yapacağımı merak ettim. Pantolonuma yaptığım gibi onu da iskemlenin üstüne sermek uygunmuş gibi görünmediği için onu dikkatle katladım ve çantamın içinde koydum. Kendimi oldukça çıplak hissederken yatağın üzerinde bıraktığı paketi aldım ve açtım. İçindekileri boşalttım ve kaldırdım: Marks and Spencer terimleriyle *tanga* olarak tanımlayabileceğim ve çay poşetleriyle aynı kâğıt dokudan yapılmış çok küçük bir külot. Onu giydim. Çok küçüktü ve etlerim önden, yandan ve arkadan taştı.

Yatak çok yüksekti ve altında, üstüne çıkmama yardımcı olacak plastik, küçük bir merdiven buldum. Uzandım; yatak havluyla kaplıydı ve üzerinde doktorunkinde göreceğiniz gıcırtılı, mavi

bir kâğıt vardı. Ayak ucumda katlanmış başka bir siyah havlu vardı ve kendimi örtmek için onu belime kadar çektim. Siyah havlular beni endişelendirirdi. Bu renk seçimi ne tip kir izlerini gizlemek için yapılmıştı acaba? Gözlerimi tavana diktim ve spot lambaları saydım, sonra etrafa bakındım. Loş ışığa rağmen rengi solmuş duvarlarda sürtme izlerini görebildim. Kayla kapıyı çaldı ve şen şakrak bir sesle içeri girdi.

"Şimdi," dedi, "bugün ne yapıyoruz?"

"Söylediğim gibi, bikini ağdası lütfen."

Güldü. "Evet, özür dilerim, nasıl bir ağda istediğinizi sormak istemiştim?"

Bunu düşündüm. "Normal olan?" dedim.

"Ne şeklinde?" dedi kısaca. Sonra ifademi fark etti. "Şey," dedi sabırlı bir şekilde, parmaklarıyla onları sayıp, "Fransız, Brezilya ya da Hollywood tarzı."

Düşündüm. Bu kelimeleri zihnimde tekrarladım, çapraz bulmaca anagramları çözmek için kullandığım tekniğin aynısıyla, harflerin bir şablon oluşturması bekleyerek. Fransız, Brezilya, Hollywood ... Fransız, Brezilya, Hollywood...

"Hollywood," dedim en sonunda.

Ve havluyu kaldırdı. "Ah..." dedi. "Tamaaam..." Masaya gitti ve çekmeceyi açıp bir şey çıkardı. "Tıraş makinesi ağzı için iki sterlin daha gerekecek," dedi sert bir şekilde. Sonra bir çift tek kullanımlık eldiven çıkardı.

Tıraş makinesi vınlamaya başladı ve gözlerimi tavana diktim. Bu hiç de canımı yakmamıştı! İşi bittiğinde kesilmiş kılları yere süpürmek için büyük, geniş bir fırça kullandı. İçimde paniğin başladığını hissettim. İçeri girdiğimde yere bakmamıştım. Ya bunu diğer müşterilere de yaptıysa? Onların kasık kılları şimdi benim puantiyeli çoraplarımın tabanlarına yapışıyor muydu? Bu düşünceyle biraz midem bulanmaya başladı.

"Bu daha iyi," dedi. "Şimdi, elimden geldiği kadar çabuk olacağım. Bundan sonra bu bölgede en az on iki saat parfümlü

kremler kullanmayın. Tamam mı?" Sehpada ısınan ağda kabını karıştırdı.

"Merak etme, kremlerle pek bir işim yok Kayla," dedim. Bana yan yan baktı. Bu güzellik piyasasında çalışanların insan ilişkilerinde daha becerikli olduklarını düşünmüştüm. O da neredeyse ofisteki iş arkadaşlarım kadar kötüydü.

Kâğıt külotu yana çekti ve benden deriyi iyice germemi istedi. Sonra tahta bir spatulayla kasık kemiğimin üstüne sıcak ağdayı sürdü ve üzerine bir kumaş şeridi bastırdı. Ucunu tutup saf, müthiş bir acıyla hızlıca çekerek söktü.

Yaşlar gözlerime batarken, "*Morituri te salutant*,"[2] diye fısıldadım. Bu durumlarda hep böyle derdim ve her zaman müthiş bir şekilde neşemi yerine getirirdi. Doğrulmaya başladım ama o nazikçe beni geri itti.

"Şey, korkarım biraz daha var," dedi oldukça neşeliymiş gibi bir sesle.

Acı kolaydır, aşina olduğum bir şeydir. Kafamın içindeki, bulutların renginde olan, o küçük beyaz odaya girdim. Orası temiz pamuk ve bebek tavşan kokar. Bu odanın içindeki hava en soluk şeker renginde, neredeyse pembedir ve orada en güzel müzik çalar. Bugün de çalan parça Carpenters'dan "Top of the World"dü. Bu güzel ses... Sevimli, şanslı Karen Carpenter çok keyifli, sevgi dolu bir şekilde söylüyordu.

Kayla ağdayı sürmeye ve çekip sökmeye devam etti. Topuklarımı birleştirip dizlerimi kırmamı istedi. Kurbağa bacakları gibi, dedim ama o dikkatini işine verip beni umursamadı. Tam altındaki kılları çekip söktü. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim. İşini bitirdiğinde, tekrar normal bir şekilde yatmamı söyledi ve sonra kâğıt külotu çekip çıkardı. Sıcak ağdayı kalan kılların üzerine sürdü ve hepsini zafer dolu bir ifadeyle çekip kopardı.

---

2 Eskiden arenaya giren gladyatörlerin imparatoru selamlarken kullandıkları cümle. *Ölecek olanlar seni selamlar.* (ç. n.)

Eldivenleri çıkarıp ve elinin tersiyle alnını kurulayıp, "İşte," dedi, "şimdi çok daha güzel görünmüyor mu!"

Kendime bakabileyim diye bana bir el aynası verdi. "Ama tamamen tüysüzüm!" dedim dehşet içinde.

"Doğru, bu bir Hollywood," dedi. "Bunu istediniz."

Yumruklarımı sıktığımı hissettim ve inanamayarak başımı iki yana salladım. Buraya normal bir kadın olmaya başlamak için gelmiştim ve onun yerine bir çocuk gibi görünmemi sağlamıştı.

"Kayla," dedim şu anda bulunduğum durumda olduğuma inanamayarak, "ilgilendiğim adam normal bir yetişkin. Seksüel ilişkiyi normal bir yetişkin kadınla yaşayacak. Onun bir pedofil mi olduğunu ima etmeye çalışıyorsun? Bu ne cüret?"

Dehşete kapılmış bir şekilde gözlerini bana dikti. Bu kadarı bana yetmişti.

"Lütfen giyinmem için beni yalnız bırak," dedim yüzümü duvara dönüp.

Kayla gidince yataktan indim. Pantolonumu giyerken onunla ilk yakın karşılaşmamızdan önce kılların kesinlikle uzayacağı düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Giderken Kayla'ya bahşiş bırakmadım.

Ofise döndüğümde bilgisayar hâlâ çalışmıyordu. Yavaşça oturdum ve Bilgi İşlem'deki Raymond'ı tekrar aradım ama karşıma yine o absürd mesaj çıktı. Yukarı kata çıkıp onu bulmaya karar verdim. Sesli mesajından anlaşıldığı kadarıyla çalan bir telefonu duymazlıktan gelip hiçbir şey yapmadan oturacak birisine benziyordu. Tam koltuğumu geri iterken masama bir adam yaklaştı. Benden biraz uzun boyluydu ve yeşil spor ayakkabıları vardı, üzerine kötü oturan bir kot pantolon ve kulübesinin üzerinde uzanmış, çizgi film karakteri bir köpeği gösteren bir tişört giyiyordu. Tişört büyüyen göbeğinde gerilmişti. Dökülmeye başladığını gizlemek için kısa kesilmiş soluk kum rengi saçları ve baştan savma, sarı

bir kirli sakalı vardı. Yüzü ve vücudunda görünen bütün teni pespembeydi. Aklıma şu geldi: domuz gibi.

"Şey, Oliphant?" dedi.

"Evet, Eleanor Oliphant, o benim," dedim.

Raymond sendeleyerek masama geldi. "Ben Raymond, Bilgi İşlem'den," dedi. Sıkması için elimi uzattım ve o da en sonunda oldukça kararsız bir şekilde sıktı. İşte, modern hal ve hareketlerdeki yürekler acısı çöküş... Uzaklaştım ve çalışma masama oturmasına izin verdim.

"Sorun ne?" diye sordu gözlerini ekrana dikmiş bir şekilde. Ona söyledim. "Tamam," dedi gürültülü bir şekilde klavyede yazarak. Ben de *Telegraph*'ımı aldım ve ona personel odasında olacağımı söyledim. O bilgisayarı tamir ederken burada dikilmemin pek bir anlamı yoktu.

Bugün çapraz bulmacanın anahtar kelimesi, ipuçları şık ve güzel olan "Elgar"dı. Kalemimle dişlerime vurup yukarıdan aşağı on ikiyi düşünüyordum ki Raymond uzun adımlarla odaya girip düşüncelerimi böldü. Omzumun üzerinden baktı.

"Çapraz bulmaca mı?" dedi. "Benim için hiç anlam taşımadılar. Her zaman bir bilgisayar oyununu tercih ederim. *Call of Duty* mesela..."

Anlamsız gevezeliğini umursamadım. "Tamir ettin mi?" diye sordum.

"Evet," dedi kendinden memnun bir sesle. "Çok kötü bir virüs bulaşmış. Sabit diskini temizledim ve antivirüs programını tekrar kurdum. Tercihen haftada bir tam sistem taraması yapman lazım." Boş bakışlarımı fark etmiş olmalıydı. "Gel, sana göstereceğim." Koridorda yürüdük. Zemin iğrenç spor ayakkabılarının altında gıcırdıyordu. Öksürdü.

"Ee... sen, şey, burada uzun süredir mi çalışıyorsun Eleanor?" dedi.

Biraz hızlanıp, "Evet," diye karşılık verdim.

Bana ayak uydurmayı başardı ama biraz nefes nefeseydi.

"Peki," dedi. Gırtlağını temizledi. "Ben burada birkaç hafta önce başladım. Daha önce Sandersons'taydım. Şehirde. Onları biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

Çalışma masama vardık ve oturdum. Çok yakında durup üzerimde dikildi. Yemek ve hafif sigara kokuyordu. Hiç hoş değildi. Bana ne yapılacağını söyledi ve talimatlarını takip ederken onları hafızama işledim. Anlatmayı bitirdiğinde günlük teknolojik konulara olan ilgimin sınırına ulaşmıştım.

"Yardımın için teşekkür ederim Raymond," dedim anlamlı bir şekilde. Raymond selam verdi ve doğruldu. Düz durmayı bu derece beceremeyen bir adam bulmak herhalde çok zordu.

"Önemli değil Eleanor. Görüşürüz!"

Hiç mi hiç sanmıyorum görüşeceğimizi, diye düşündüm ve bu ayın süresi geçmiş hesaplarının listesinin olduğu tabloyu açtım. Garip, zıplar gibi bir yürüyüşle, ayak parmaklarının üzerinde yürür gibi uzaklaştı. Sonra birçok itici erkeğin böyle bir tavırda yürüyormuş gibi göründüğünü fark ettim. Eminim o spor ayakkabıları da işi zorlaştırıyordu.

Önceki gece şarkıcı güzel bir deri ayakkabı giymişti. Uzun boylu, şık ve zarifti. O ve Raymond'ın aynı türden olduğuna inanmak zordu. Koltuğumda rahatsızca kımıldandım. Aşağıda zonklayan bir acı ve hafif bir kaşıntı başlamıştı. Gidip külotumu tekrar giysem iyi olurdu.

Veda partisi dört buçuk civarında başladı ve Bob'un nutkunun sonunda herkes orada olduğumu fark etsin diye abartıyla alkışladım ve yüksek sesle "Bravo, çok yaşa," dedim. 16.59'da çıktım ve yeni kılsız derim yüzünden sürtünmenin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde alışveriş merkezine doğru yürüdüm. Çeyrek geçe oraya vardım, *Tanrı'ya şükür.* Çantada keklik diye düşünüp bu işin önemini göz önüne alarak, uygun gördüğüm ilk büyük mağazaya girdim ve asansörle elektronik bölümüne çıktım.

Gri gömlekli ve parlak kravatlı genç bir adam dev televizyon ekranı sıralarına bakıyordu. Yaklaştım ve ona bir bilgisayar almak istediğimi söyledim. Korkmuş gibi göründü.

"Masaüstü mü, dizüstü mü, tablet mi?" dedi monoton bir sesle. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daha önce bir bilgisayar almadım Liam," diye açıkladım yaka kartını okuyup. "Ben deneyimsiz bir teknoloji müşterisiyim."

Devasa âdemelmasını kısıtlandığı yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştirdi. Yüzlerinin yanlarında büyük, yuvarlak gözleri olan, o sıkıcı bej rengi hayvanlara benzeyen, ceylan ya da antilop gibi bakışları vardı. Sonunda bir leopar tarafından yenen bir hayvan gibi yani.

Gerçekten zorlu bir başlangıç oldu bu.

"Ne için kullanacaksınız?" diye sordu göz teması kurmadan.

Gücendiğimi belli eden bir sesle, "Bu kesinlikle sizi ilgilendirmez," dedim.

Ağlayacakmış gibi baktı ve kendimi kötü hissettim. Gerçekten yaşı çok küçüktü. Dokunmaktan nefret etsem de koluna dokundum.

"Korkarım biraz endişeliyim çünkü bu hafta sonu kesinlikle internete girmem gerekiyor," diye açıkladım. Gergin ifadesi değişmedi.

"Liam," dedim yavaşça, "sadece internette araştırma yapabilmek için evimin rahat ortamında kullanabileceğim bir bilgisayar almam gerekiyor. Zamanı gelince elektronik postalar yollayabileceğim bir şey. Hepsi bu kadar. Stokta uygun bir şey var mı?"

Genç gözlerini yukarı dikti ve derin düşüncelere daldı. "Bir dizüstü bilgisayar ve mobil internet bağlantısı olabilir mi?" dedi. Tanrı aşkına, niçin bana soruyordu? Başımla onayladım ve kartımı verdim.

Eve geldiğimde harcadığım para yüzünden biraz sersemlemiş bir halde, yiyecek hiçbir şey olmadığını fark ettim. Cuma margarita pizza günüydü tabii ki ama alışkanlığım, o güne kadar ilk

kez, bir biçimde bozulmuştu. Kurulama bezi çekmesinde bir ilan olduğunu hatırladım, bir süre önce posta kutumda bulduğum bir şey. Onu kolayca buldum ve düzelttim. Altında zamanı geçmiş indirim kuponları vardı. Sanırım fiyatlar artmıştı ama telefon numarasının değişmediğini varsaydım ve muhtemelen hâlâ pizza satıyorlardı. Ama bu eski fiyatlar bile saçmaydı ve gerçekten yüksek sesle güldüm. Tesco Metro'da bu pizzalar o fiyatın dörtte biriydi.

Yine de denemeye karar verdim. Evet, çok pahalı ve şımarıklıktı ama ne olacaktı ki? Hayat yeni şeyler denemek, sınırları keşfetmeye çalışmaktır, diye kendime hatırlattım. Hattın diğer ucundaki adam pizzanın on beş dakika içinde geleceğini söyledi. Saçlarımı taradım, terliklerimi çıkardım ve iş ayakkabılarımı tekrar giydim. Karabiberi nasıl kullandıklarını merak ettim. Adam yanında bir biber değirmeni mi getirecekti? Kapı eşiğinde dururken pizzanın üzerinde öğütmeyeceği kesindi. Adam bir bardak çay isteyebilir diye su ısıtıcıyı yaktım. Telefonda kaç para olduğunu bana söylemişlerdi ve parayı hazırladım, bir zarfın içine koydum ve önüne *Pizza Pronto* yazdım. Adresi yazmakla uğraşmadım. Bahşiş verilmesi gerekip gerekmediğini merak ettim ve keşke sorabileceğim birisi olsaydı diye düşündüm içten içe. Annem bu konuda tavsiye veremezdi. O ne yiyeceğine hiç karar veremez.

Pizza planının kusuru şaraptı. Getirmediklerini telefondaki adam söylemişti ve sesi, şarap istediğim için gerçekten oldukça eğlenmiş gibi çıkmıştı. Çok garip. Pizza ve şaraptan daha normal ne olabilirdi ki? Pizzayla beraber içecek bir şeyi nasıl satın alabileceğimi çözemiyordum. Gerçekten içecek bir şeye ihtiyacım vardı. Teslimatı beklerken bunun için endişelendim.

Sonunda, pizza deneyimi tam bir hayal kırıklığıydı. Adam elime kocaman bir kutu tutuşturdu ve zarfı alıp sonra önümde kaba bir şekilde yırtıp açtı. Bozuk paraları sayarken *siktir* diye mırıldandığını duydum. Küçük bir seramik tabakta elli penileri topluyordum ve bu da onları harcamak için mükemmel bir fırsat

gibi gelmişti. Onun için fazladan bir tane daha atmıştım ama bundan dolayı teşekkür almadım. Düpedüz kabalık.

Pizza aşırı yağlıydı ve hamur yumuşak, lezzetsizdi. Hemen o müzisyenle beraber bir daha asla eve getirilen pizzalardan yemeyeceğime karar verdim. Eğer bir gün pizzaya ihtiyacımız olursa ve bir Tesco Metro'dan çok uzaksak, iki şeyden birisi olacaktı. Bir: Taksiyle şehre dönecek, güzel bir İtalyan lokantasında akşam yemeği yiyecektik. İki: *O* bize özel pizza yapacaktı, sıfırdan başlayarak. Hamuru hazırlayacak ve uzun, ince parmaklarıyla yoğuracak, istenen hale gelene kadar inceltecekti. Ocağın yanında duracak, domatesleri taze otlarla pişirip parlak zeytinyağıyla yoğun, güzel ve kaygan hale getirecekti.

Dar kalçalarına oturan, en eski, rahat kotunu giyecek, leziz sesiyle kendi kendine yumuşak bir şekilde şarkı söylerken ve sosu karıştırırken çıplak ayakları tempo tutacaktı. Pizzayı hazırlayıp üzerine enginar ve dereotu parçaları koyduğunda onu bir fırının içine yerleştirecek ve gelip beni bulduktan sonra elimden tutarak mutfağa götürecekti. Masa hazırlanmış, ortada gardenyalardan bir tabak, renkli camların içinde titreşen mum ışıkları olacaktı. Bir şişe Barolo şarabın mantarını uzun, tatmin edici bir *pop* sesiyle yavaşça çıkaracak ve masanın üzerine koyacak, sonra iskemlemi çekecekti. Ben oturmadan önce bana sarılacak ve öpecekti, kollarını belime dolayıp nabzını hissedebileceğim, teninin tatlı kokusunu ve nefesinin sıcak tadını alacağım kadar beni iyice yanına çekecekti.

Kalitesiz pizzamı yemeyi bitirmiştim ve çöp kutusuna girecek kadar küçültmek için kutunun üzerinde zıplıyordum ki brendiyi hatırladım. Annem her zaman brendinin şoka iyi geldiğini söylerdi ve ne olur ne olmaz diye birkaç yıl önce bir tane almıştım. Şişeyi bütün diğer acil durum malzemeleriyle beraber yatak odamın dolabına koymuştum. Gidip baktığımda sargı bezleri ve bileklikliklerin arkasında duruyordu; yarım litrelik Rémy Martin, dolu

ve açılmamış. Kapağını açtım ve bir yudum aldım. Votka kadar güzel değildi ama kötü de sayılmazdı.

Daha önce hiç bilgisayar kurmadığım için dizüstü konusunda çok endişeliydim ama aslında çok kolaydı. Mobil internet meselesi de anlaşılırdı. Brendiyi ve bilgisayarı alıp mutfak masasına götürdüm ve Google'a şarkıcının ismini yazdım, enter tuşuna bastım, ellerimle gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra parmaklarımın arasından baktım. Binlerce sonuç vardı! Bu oldukça kolay olacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden sayfaları ayırmaya karar verdim. Ne de olsa bütün hafta sonu benimdi, bu yüzden acele etmenin bir anlamı yoktu.

İlk link beni tamamen o ve grubunun fotoğraflarıyla dolu olan kişisel sayfasına götürdü. Neredeyse burnum dokunana kadar ekrana yaklaştım. Onu ne olmadığı gibi hayal etmiş ne de güzelliğini abartmıştım. Sonraki linkle Twitter sayfasına gittim. İkisi esprili ve alaycı, üçüncüsü tamamen büyüleyici olan, son üç mesajı okuma zevkinin tadına varmak için kendime izin verdim. Bu üçüncü mesajda başka bir müzisyene olan profesyonel hayranlığını açıklıyordu. Ne kadar da ince.

Ondan sonra onun Instagram sayfasına baktım. Elliye yakın fotoğraf yüklemişti. Rastgele birine tıkladım, yakından haberi olmadan ve rahat bir anında çekilmiş bir yüz fotoğrafıydı. Romalı burnuna sahipti, dümdüz, klasik oranlı. Kulakları da mükemmel, tam doğru büyüklükteydi, derinin helezonları ve kıkırdaklar kusursuz bir şekilde simetrikti. Gözleri açık kahverengiydi. Bir gülün kırmızı ya da gökyüzünün mavi olması gibi açık kahverengilerdi. Açık kahverenginin tanımını yapıyorlardı

Sayfada sıra sıra fotoğraflar vardı ve beynim, parmağımı tuşa basıp arama motoruna dönmek için zorladı. Google'un bulduğu sitelerin geri kalanını taradım. YouTube'a konserlerinden video klipler yüklenmişti. Hakkında yazılar ve eleştiriler vardı. Arama sonuçlarının sadece birinci sayfasıydı bu. Onun hakkında bulabileceğim bütün bilgileri okuyacak, onu doğru dürüst tanıyacaktım.

Ne de olsa araştırma ve sorun çözme konusunda çok iyiyimdir. Böbürlenmek istemiyorum, sadece gerçekleri ifade ediyorum. Eğer hayatımın aşkı olacaksa onun hakkında daha fazla şey öğrenmek yapılacak en doğru şey, en mantıklı yaklaşımdı. Brendiyi, yeni dizüstü bilgisayarı ve ofisten ödünç aldığım, ince uçlu kalemi aldım ve eylem planımı yapmaya başlamak için kanepeye gittim. Brendi iç ısıtıcı ve sakinleştiriciydi, yudumlamaya devam ettim.

Uyandığımda saat sabahın üçünü biraz geçmişti, kalem ve defter yerde duruyordu. Oturduktan bir süre sonra dikkatimin dağıldığını, brendiyi yudumlarken hayallere daldığımı hatırlıyorum. Ellerimin arkaları siyah mürekkep izleriyle kaplıydı ve adı üzerlerine tekrar tekrar, kalplerin içine döşenerek öyle yazılmıştı ki geride sadece birkaç santimlik boş yer bile kalmıştı. Şişede bir yudumluk brendi vardı. Onu da kafaya diktim ve yatağa gittim.

3

Niçin o? Niçin şimdi? Pazartesi sabahı otobüs durağında beklerken bunu çözmeye çalıştım. Bu nazik bir soruydu. Ne de olsa kaderin nasıl işlediğini kim anlayabilir ki? Benden çok daha büyük zihinler bir sonuca varmayı denemiş ve başaramamışlardı. O ortadaydı, tanrıların bir hediyesi gibi yakışıklı, iyi giyimli ve yetenekli. Ben tek başıma son derecede iyiydim ama annemi mutlu etmem gerekiyordu, beni rahat bırakması için sakin olmasını sağlamam gerekiyordu. Bir erkek arkadaş, bir koca bu işi çözebilirdi. Sorun *benim* birine ihtiyacım olması değildi. Daha önce belirttiğim gibi son derece iyiydim.

Hafta sonu bulduğum fotoğraf kanıtlarını uzun uzun inceleyerek, onun gözlerinde özellikle büyüleyici bir şey olduğu sonucuna varmıştım. Benimkilerde de benzer bir ton vardı ama tabii ki benzer ışıldayan bakır rengi derinliklere sahip olmadıkları için onların güzelliğine yaklaşamıyorlardı bile. Bütün o fotoğraflara bakarken aklıma birisi geldi. Bu sadece silik bir anıydı, sanki buzun altındaki ya da dumanla bulanmış, belirsiz bir yüz gibi. Benimkiler gibi gözler; küçük bir yüzün üstüne yerleşmiş, fal taşı gibi açık ve korunmasız, yaşlarla dolu gözler.

Çok saçma Eleanor. Bir an için bile olsa böyle aşırı duygusallığa dalmak için kendime izin vermem hayal kırıklığı yaratan bir şeydi. Ne de olsa dünyadaki bir yığın insanın benimki gibi açık kahverengi gözleri vardı, bu bilimsel bir gerçekti. Bazıları-

nın sıradan bir sosyal etkileşim sırasında benimle göz temasında bulunması istatiksel olarak kaçınılmazdı.

Ama başka bir şey beni rahatsız ediyordu. Bütün araştırmalar insanların aşağı yukarı kendileri kadar çekici bir partnere sahip olmaya eğilimli olduklarını gösteriyor. Yani tencere yuvarlanıp kapağını buluyor, ölçüt bu.

Hayal görmüyordum. Görünüş açısından o, on üzerinde ondu ve ben... bense ne olduğumu bilmiyorum. Kesinlikle on değildim. Tabii ki onun görünenin ötesini göreceğini, biraz daha derine bakacağını umdum ama mesleğinden dolayı en az onun kadar düzgün görünümlü bir partnere gereksinimi olacağını hesaba kattım. Müzik dünyası, gösteri dünyası tamamen imajla bağlantılıydı ve görünümü yakışıksız olarak algılanabilecek bir kadınla beraber olamazdı. Bunun çok iyi farkındaydım. Bu yüzden ona uygun görünmek için elimden geleni yapmaya çalışacaktım.

Birkaç yeni fotoğraf yüklemişti, iki tane sadece yüzünün göründüğü fotoğraf, yakın profiller, sağ ve sol. İkisinde de mükemmeldi ve birbirinin aynıydı. Objektif olarak, kelimesi kelimesine, hiçbir kusuru yoktu. Tabii ki güzelliğin tanımlayıcı özelliklerinden biri simetridir, bütün araştırmalar bunda mutabıktır. Hangi gen havuzunun böyle yakışıklı bir soy yarattığını merak ettim. Kardeşleri var mıydı acaba? Eğer bir gün bir araya gelirsek onlarla tanışabilirdim bile. Ben oldukça sıradışı bir biçimde yetiştirildiğim için genelde anne babalar ya da özellikle kardeşler hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Güzel insanlar için üzüntü duyarım. Güzellik, ona sahip olduğunuz andan itibaren yok olmaya başlamış demektir, fânidir. Bu zor olmalı. Her zaman sizde güzellikten daha fazlası olduğunu ispat etmek, insanların yüzeyin altını görmesini, parıldayan gözleriniz ya da parlak saçlarınız için değil sizi siz olduğunuz için sevmelerini istemek.

Çoğu meslekte, yaşlanmak işinizde daha iyi olduğunuz anlamına gelir, kıdeminizden ve deneyiminizden dolayı saygı kazanırsınız.

Eğer işiniz görünüşünüze bağlıysa da bunun tersi doğrudur. Ne büyük sıkıntı! Diğer insanların nezaketsizliğini çekmek de zor olmalı. Bütün o kaba, daha az çekici insanlar güzelliğinizi kıskanır ve kin duyarlar. Bu onların inanılmaz derecede haksız olduğunu gösterir. Ne de olsa güzel insanlar böyle doğmayı istememiştir. Çekici diye birisinden hoşlanmamak, çirkin yanları yüzünden birisinden hoşlanmamak kadar haksızlıktır.

İnsanların yüzüme, şakağımdan başlayıp çeneme kadar inen sağ yanağımdaki yara izinin beyaz çıkıntılarına tepki vermeleri benim canımı hiç sıkmıyor. Ben üzerine gözlerin dikildiği, hakkında konuşulan, kafaları çevirip baktıran birisiyim. Her ne kadar farklı nedenlerden olsa da dikkat çeken birisi olmak, onun da bunu anlayacağını düşünmek güven verici bir şey.

Alternatif bir şeyler okumak için bugün *Telegraph*'tan uzak durdum. Küçük bir kadın dergisi koleksiyonu için korkunç miktarda para harcamıştım; hepsi basit ama yaşam kalitesini geliştirecek, bir dolu mucize vadeden, uydurma ve uçuk, gösterişli olanlardan. Daha önce hiç böyle şeyler almamış ama tabii ki hastane bekleme odalarında ve diğer kurumsal ortamlarda birkaç tanesinin sayfalarını karıştırmıştım. Üzücü bir şekilde, hiçbirinde şifreli çapraz bulmaca olmadığına dikkat etmiştim. Gerçeği söylemek gerekirse, bir tanesinde yedi yaşındaki birisinin zekâsına hakaret edecek bir "pembe dizi yıldızı kelime arama bulmacası" vardı. Her neyse, dikkatlice düşündükten sonra onların ihtiyaç duyduğum bilgilerin en güvenilir ve ulaşılabilir kaynağı olduklarını çözdüm.

Bu dergiler, hangi kıyafet ve ayakkabıları giyeceğimi, ortama uymak için saçımı nasıl yaptıracağımı bana anlatabilirdi. Hangisinin doğru makyaj malzemesi olduğunu ve onları nasıl kullanacağımı bana gösterebilirlerdi. Bu şekilde herhangi bir kadın kadar kabul edilebilir güzellikte görünebilirdim. Böylelikle gözler bana dikilmeyecekti. Sonuçta amaç tam bir dişi gibi görünebilmek için yapılacak başarılı bir kamuflajdı.

Annem bana her zaman çirkin, ucube, iğrenç olduğumu söylerdi. Yara izlerime sahip olmadan önce bile, çok küçük yaştan beri bunu yapıyordu. Böylece bu değişiklikleri yapmaktan çok mutlu oldum. Heyecanlandım. Artık boş bir tuvaldim.

O akşamüstü evde, yaralı ellerimi yıkarken lavabonun üzerindeki aynaya baktım. İşte oradaydım: Eleanor Oliphant. Belime kadar inen uzun, düz açık kahverengi saçlar, soluk ten, yüzüm yangın yarasıyla yazılmış bir parşömen gibi. Çok küçük bir burun ve çok büyük gözler. Kulaklar da sıradan. Yaklaşık ortalama boyda, takriben sıradan kiloda. Ortalamanın *peşindeyim*... Kendi adıma haddinden fazla dikkat odağı olmuştum. Beni pas geçin lütfen, yolunuza devam edin, burada görecek hiçbir şey yok.

Genelde sık sık aynaya bakmam. Bunun yara izlerimle kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Bunun nedeni aynada bana bakan, sıkıntı verici gen karışımı. Burada daha çok annemin yüzünü görüyorum. Babamın yüz hatlarından hiçbirini çıkaramıyorum çünkü onunla hiç karşılaşmadım ve bildiğim kadarıyla hiçbir fotoğraf kaydı yok. Annem neredeyse ondan hiç bahsetmez ve nadiren konusu geçtiğinde ona "gamet bağışçısı" der. Bir keresinde, onun *Yeni Daha Kısa Oxford İngilizce Sözlüğü*'nde bu terime bakmıştım. (Yunanca γαμέτης "koca". Acaba gençliğimdeki bu etimoloji macerası klasiklere olan aşkımı başlatmış olabilir miydi?) Bu garip tesadüfler bütününü merak ederek yıllar harcamıştım. O çok genç yaşta bile bu desteklenmiş kavramın, sadece annelik yolculuklarına ciddi ve kendilerine adayan kadınlar tarafında alınan, kararların en kasıtlısı olan, ilgisiz, spontane ya da plansız ebeveynliğin antitezi olduğunu anlamıştım. Kanıtlar ve kendi deneyimlerime bakınca, annemin hiç de böyle bir kadın olduğuna, bu kadar yoğun bir şekilde çocuk sahibi olmayı arzu ettiğine inanamıyordum. Sonuçta haklı olduğum ortaya çıkmıştı.

Nihayetinde, yaratılışımın koşullarını doğrudan sorgulama ve mitolojik spermatoza bağışçısı babam hakkında bulunabilecek bütün bilgileri araştırma cesaretini toplamıştım. Bu koşullarda

(büyük ihtimalle özellikle bana özel koşullarda daha bile fazla) olabilecek bütün çocuklar gibi ortada olmayan babamın karakteri ve ortaya çıkışı hakkında küçük ama yoğun bir fantezi barındırıyordum. Annem bana tekrar tekrar gülmüştü.

"Bağışçı mı? Gerçekten bu kelimeyi kullandım mı? O sadece bir *metafordu* tatlım," demişti.

Şimdi anlamına bakmam gereken bir kelime daha çıkmıştı.

"Ben aslında senin hislerini korumaya çalışıyordum. Bu daha çok bir... zorunlu bağıştı, diyebiliriz. Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Anladığımı söylemiştim ama yalan söylüyordum.

Birden kendimi cesur hissederek, "Nerede yaşıyor anne," diye sormuştum. "Nasıl biri, ne iş yapıyor?"

"Nasıl göründüğünü hatırlayamıyorum," demişti. Ses tonu kibirliydi ve sıkıldığını belli ediyordu. "Eğer bir işe yarayacaksa söyleyeyim, av eti ve erimiş rokfor peyniri gibi kokuyordu." Kafam karışmış gibi görünmüştüm herhalde. Öne doğru eğilip bana dişlerini göstermişti. "Senin anlayacağın şekilde söyleyecek olursam, çürümüş et ve iğrenç kokan, küflü peynir gibi canım." Duraklayıp soğukkanlılığını tekrar kazanmıştı.

"Yaşıyor mu öldü mü bilmiyorum Eleanor," demişti. "Eğer yaşıyorsa büyük ihtimalle güvenilmez, etik olmayan yollarla çok zengin olmuştur. Eğer ölmüşse (ve samimi bir şekilde öyle olmasını umuyorum) o zaman cehennemin yedinci katının en ucunda, kaynayan bir kan ve ateş nehrinde, insan başlı atlar onunla alay ederken acı çekiyordur."

O noktada babamdan kalan bir fotoğraf olup olmadığını sormanın büyük ihtimalle gereksiz olduğunu fark etmiştim.

4

Çarşamba akşamıydı. Anne zamanı. Ben her ne kadar aksini istesem de eninde sonunda bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu. İç çektim ve Eddie Grundy'nin elma şırasının başarılı bir şekilde mayalanıp mayalanmadığını öğrenmek için pazar gününün seçmelerini beklemem gerektiğini bilerek radyoyu açtım. İçimde müthiş bir iyimserlik hissettim. Ya onunla konuşmam gerekmiyorsa? Ya başka birisiyle, herhangi birisiyle konuşabilecek durumda olursam?

"Selam?" dedim.

"Ah, selam, tatlım benim. Hava nasıl ama!"

Annemin hapishaneye girmesi (hiç şüphesiz suçu göz önünde bulundurulduğunda) şaşırtıcı değildi ama hapsedildiği yerlerin aksan ve argosunu arada sırada benimseyerek gereğinden çok ama çok ileri gitmişti. Bunun orada kalan diğer kişilere ya da belki de personele yaranmasına yardımcı olduğunu varsaydım. Aksanlar konusunda iyiydi ve pek çok yeteneği daha vardı. Onunla yaptığım her konuşmada olduğu gibi bu konuşmada da *en garde,*[3] duruşunu aldım. Zorlu bir rakipti. Belki gözü karalık olacaktı ama ilk hamleyi ben yaptım.

"Daha sadece bir hafta oldu, biliyorum ama sanki son konuşmamızdan bu yana yıllar geçmiş gibi geliyor anneciğim. İşyerinde çok meşguldüm ve..."

3 (Fr.) Gardını almak. Aynı zamanda eskrimde de kullanılan bir terimdir. (ç. n.)

Cümlemi yarıda kesti. Şaşırtıcı derecede dostane bir tavırla, benimkine uyacak şekilde aksanını değiştirmişti. O sesi hâlâ kâbuslarımda duyduğumu, çocukluğumdan kaldığını hatırladım.

"Ne demek istediğini biliyorum tatlım," dedi. Hızlıca konuştu. "Bak, uzun konuşamayacağım. Bana haftanı anlat. Neler yapıyorsun?"

Ona bir konsere gittiğimi söyledim ve işyerindeki partiden bahsettim. Ona başka hiçbir detay vermedim. Sesini duyar duymaz, o tanıdık, ürpertici korkuyu hissetmiştim. Haberimi paylaşmayı, bir köpek gibi, vurulan av kuşunu getirip ayaklarının dibine bırakmayı dört gözle bekliyordum. Kuşu acımasız bir sükûnetle alıp parçalayacağı düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordum.

"Demek konsere gittin! Bu harika bir şey, ben de müziğe bayılırım. Biz de burada bazen performanslar izliyoruz; buradakilerin bazıları havalarında olursa dinlenme odasında şarkı söylerler. Bu gerçekten... güzel bir şey."

Duraksadı ve sonra onun birisine homurdandığını duydum.

"Siktir Jodi, burada kızımla konuşuyorum ve senin gibi sidik kokan küçük bir orospu için sohbetimi kısa kesemem." Bir an sessizlik oldu. "Hayır. Şimdi *siktir git.*" Gırtlağını temizledi.

"Özür dilerim tatlım. Konuştuğum kız keş olarak bilinir, o ve onun gibi bağımlı arkadaşları Boots'tan parfüm araklarken yakalanmışlar. Beyoncé'nin Midnight Heat parfümü, inanabiliyor musun?" Tekrar sesini alçalttı. "Yani tam olarak suç dehası sayılmazlar canım, sanırım Profesör Moriarty mezarında huzurla uyuyabilir."[4]

Güldü. Bir kokteyl partisi tınısı, Noël Coward'ın[5] morsalkım kaplı bir terasta espriler yaparak eğlenmesinin hafif, neşeli sesi. Sohbeti ilerletmeye çalıştım.

"Peki... sen nasılsın anneciğim?"

---

4 Sherlock Holmes'un düşmanı olan suç dehası. (ç. n.)

5 İngiliz aktör, yazar, besteci, şarkıcı. Gösterişli, küstah, yapmacık ve soğuk tarzıyla tanınır. (ç. n.)

"Harikayım bebeğim, tam manasıyla mükemmel! El sanatlarıyla uğraşıyorum. Bazı güzel, iyi niyetli hanımlar bana minderlere nasıl nakış yapacağımı öğretiyorlar. Zamanlarını gönüllü olarak harcamaları ne kadar güzel, değil mi?" Annemi elinde uzun, sivri bir iğneyle düşündüm ve belkemiğimden aşağı buz gibi bir soğuk dalga inip yukarı çıktı.

"Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi. Sesindeki sivri ton sertleşiyordu. "Ben seni dinlemek istiyorum. Bu hafta sonu için planların neler? Dansa gidecek misin? Bir hayranın sana çıkma teklif etti mi?"

Bu kadının dili resmen zehirliydi. İmalarını umursamamaya çalıştım.

"Araştırma yapıyorum anneciğim, bir proje için." Bunu söylediğimde annemin nefes alışı hızlandı.

"Öyle mi? Nasıl bir araştırma? Bir *şey* için mi araştırma yoksa bir *kişiyi* mi araştırma?"

Dayanamadım. Ona söyledim.

"Bir kişi."

O kadar yavaş fısıldadı ki onu zor bela duyabildim.

"Ya, demek peşine düştün. Av yaklaşıyor, öyle mi? Anlat bakalım..." dedi. "Can kulağıyla seni dinliyorum tatlım."

"Gerçekten ortada söyleyecek hiçbir şey yok anneciğim," dedim kol saatime bakıp. "Sadece... hoş birisiyle karşılaştım ve... o kişi hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum." Parlak yeni mücevherimi paylaşmak, onun onayını almak, aynı zamanda yakamı kurtarıp bunun bitmesini sağlamak için onun önüne koyacak cesareti toplamadan önce her şeyi parlatıp mükemmel hale koymam gerekiyordu.

"Ne harika! Bu projendeki düzenli gelişmeleri öğrenmeyi dört gözle bekliyorum Eleanor," dedi neşeli bir şekilde. "*Özel birini, uygun birini* bulmanı ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Yıllardır yaptığımız bütün konuşmalarda, her zaman bir şeyin eksik olduğu, hayatında özel birisinin olmadığı izlenimine ka-

pıldım. Diğer yarını aramaya başlamış olman güzel bir şey. Bir suç ortağı gibi..." Sessizce güldü.

"Ben yalnız değilim anneciğim," diye itiraz ettim. "Kendi başıma iyiyim. Her zaman öyleydim."

"Şey... her zaman da yalnız değildin, değil mi?" dedi. Sesi hâlâ sinsi, sakindi. Ensemin terden yapış yapış olup saçlarımı ıslattığını hissettim. "Yine de bu akşamı geçirmek için neye ihtiyacın varsa onu söyle," dedi gülerek. Ona eşlik eden başka hiç kimse olmasa da kendi kendini eğlendirmede becerikliydi. "Bildiğin gibi, benimle her zaman konuşabilirsin. Her konuda. Ya da herkes hakkında." İç çekti. "Senden haber almayı çok seviyorum canım... Tabii ki sen anlamayabilirsin ama anne ile çocuk arasındaki bağ, bu... en iyi nasıl açıklanabilir... *bozulamazdır.* Gördüğün gibi, ikimiz sonsuza kadar birbirimize bağlıyız. Benim damarlarımdaki kanın aynısı seninkilerde dolaşıyor. Sen benim içimde büyüdün, *dişlerin, dilin* ve *rahmin,* bütün bunların hepsi benim hücrelerimden, genlerimden oluştu. Senin içinde yetişmesi için nasıl küçük sürprizler bıraktığımı, hangi şifreleri çalıştırdığımı kimse bilemez. Göğüs kanseri mi? Alzheimer mı? Sadece bekleyip görmen gerekiyor. O kadar ay boyunca içimde, güzel ve konforlu bir şekilde mayalandın Eleanor. Bu gerçekten uzaklaşmak için ne kadar çok uğraşırsan uğraş başaramazsın bir tanem, işte o kadar. Bu kadar güçlü bir bağı yok etmek imkânsızdır."

"Bu doğru olabilir de olmayabilir de anneciğim," dedim sakince ve büyük bir yüreklilikle. O cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum. Nabzım gümbürdeyerek atıyor ve ellerim titriyordu.

Sanki ben konuşmamışım gibi karşılık verdi.

"Tamam, iletişimi koparmayacağız, değil mi? Sen küçük projeni sürdür. Önümüzdeki hafta aynı saatte seninle tekrar konuşacağım. Bu konu kararlaştırıldı o zaman. Şimdi kaçmam gerekiyor, hoşça kal!"

Ancak etraf sessizleştikten sonra ağladığımı fark ettim.

5

En sonunda cuma geldi. Ofise geldiğimde, iş arkadaşlarım çoktan su ısıtıcının etrafında toplanmış, dizilerden konuşuyorlardı. Beni görmezden geldiler, zaten onlarla yakın sohbeti keseli çok uzun zaman olmuştu. Yeleğimi koltuğumun arkasına astım ve bilgisayarımı açtım. Annemle sohbetim yüzünden rahatsız olup önceki akşam iyi uyumamıştım. Başlamadan önce beni canlandıracak bir fincan çay yapmaya karar verdim. Hijyenik nedenlerden dolayı çalışma masamın çekmecesinde sakladığım kendi kupam ve kaşığım vardı. İş arkadaşlarım bunun garip olduğunu düşünüyorlar ya da en azından tepkilerinden bunu çıkarıyorum ama onlar bilinmeyen eller tarafından baştan savma yıkanmış, iğrenç bardaklardan içtikleri için memnunlar. Bir yabancının en fazla bir saat önce yaladığı bir çay kaşığını sıcak bir içeceğe sokma fikrini kesinlikle tasvip edemem. İğrenç.

Su ısıtıcının kaynamasını beklerken lavabonun yanında durup onların konuşmalarını dinlemeye çalıştım. Küçük çaydanlığımı emin olmak için bir kez daha sıcak suyla duruladım. Ve sonra onunla ilgili hoş düşüncelere daldım. Tam şu anda ne yaptığını merak ettim, belki bir şarkı yazıyordu? Ya da hâlâ uyuyordu? Uyurken yakışıklı yüzünün nasıl göründüğünü merak ettim.

Su ısıtıcı kapandı ve çaydanlığı doldurdum, sonra içine ilk hasat Darjeeling'i koydum, aklım hâlâ benim uyuklayan ozanımın varsayılan güzelliğine odaklanmıştı. İş arkadaşlarımın çocuksu

gülüşleri düşüncelerime zorla giriyordu ama bunun benim içecek seçimimle ilgili olduğunu farz ettim. Doğrusunu bilmeden, en kötü kalite karışım çay poşetini bir kupaya atmaktan ve sonra onu da buzdolabında soğumuş süt katarak seyreltmekten memnunlar. Yine her nedense, garip olarak görülen benim. Ama bir fincan çay içecekseniz zevki en üst seviyeye taşımak için niçin her şeye dikkat etmezsiniz ki?

Kıkırdamalar devam etti ve Janey mırıldanmaya başladı. Gizlemek için herhangi bir girişimde de bulunmuyorlardı; şimdi yüksek ve sert bir sesle gülüyorlardı. Sonra Janey mırıldanmayı kesip şarkı söylemeye başladı. Ne melodiyi ne de sözleri tanıyabildim. Durdu, devam edemiyordu çünkü hâlâ garip bir geri yürüme hareketi yaparken çok fazla gülüyordu.

"Günaydın Wacko Jacko,"[6] diye bana seslendi Billy. "Bu beyaz eldiven de ne?"

Demek bu kadar eğlenmelerinin nedeni buydu. İnanmıyorum.

"Egzamam için," dedim, yavaş ve sabırlı bir şekilde, bir çocuğa açıklarmış gibi. "Çarşamba akşamı çok kötü arttı ve sağ elimdeki deri aşırı kızardı. Enfeksiyonu engellemek için bu pamuklu eldiveni giyiyorum." Gülme kesilip yerini uzun bir duraksamaya bıraktı. Daha çok tarlada geviş getiren hayvanlar gibi sessizce birbirlerine baktılar.

İş arkadaşlarımla genellikle bu şekilde laubali ve çenebaz etkileşimlere girmezdim ki bu da bana durup bu fırsatın tadını çıkarmam gerekip gerekmediğini düşünmemi sağlardı. Ancak Bernadette'in ilgi duyduğum erkekle bir bağlantısı vardı; böylelikle Bernadette'ten onun hakkında ek, işe yarar şeyler öğrenebilirdim. Uzun süreli bir etkileşime hazır olduğumu sanmıyordum çünkü çok yüksek, gıcırtılı bir sesi vardı ve uluyan bir maymun gibi gülüyordu ama bu kesinlikle zamanımın kısa bir süresini harcamama değecekti. Konuya girmek için ilk sözlerimi hazırlarken çayımı saat yönünde karıştırdım.

---

6 Michael Jackson'ın lakabı. (ç. n.)

"Geçen gece konserin geri kalanının keyfini çıkardın mı Billy?" diye sordum. Soruma şaşırmış gibi göründü ve karşılık vermeden önce bir duraksama oldu.

"Hı hı, iyiydi," dedi. Her zamanki gibi kısa ve öz. Belli ki bu zor bir iş olacaktı.

"Diğer şarkıcılar da..." durdum ve zihnimi zorluyormuş gibi yaptım, "Johnnie Lomond'un seviyesine yakınlar mıydı?"

"Sanırım, idare ederlerdi," dedi omuz silkerek. Ne kadar güçlü bir anlayış, ne kadar net, betimsel, yavan sözler. Bernadette, yapacağını bildiğim gibi, mümkün olan her şekilde dikkati kendine çekme fırsatına karşı koyamayıp yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Onu, Johnnie Lomond'u tanıyorum," dedi gururlu bir şekilde bana. "Okulda ağabeyimin arkadaşıydı bir zamanlar."

Bu kez ilgileniyormuş gibi yapmadan, "Gerçekten mi?" dedim. "Hangi okul?"

Kurumun adını söyleme şekli, orayı muhakkak bilmem gerektiğini ima etti. Etkilenmiş gibi görünmeye çalıştım.

"Hâlâ arkadaşlar mı?" diye sordum tekrar çayımı karıştırarak.

"Pek sayılmaz," dedi. "Paul'ün düğününe gelmişti ama ondan sonra temasları kesildi. Evlenip çocukların olduğunda bekâr arkadaşlarınla bağlantın bir şekilde kesilir, değil mi? Artık ortak noktalarınız o kadar çok değildir..."

Açıkladığı durum hakkında ne bilgim ne de deneyimim vardı ama biliyormuş gibi başımla onaylarken zihnimde o ifade dolaşıyordu: o bekâr, o bekâr, bekâr.

Çayımı çalışma masama götürdüm. Gülüşmeleri şimdi sanki fısıldamaya dönmüş gibi görünüyordu. İlginç, eğlenceli ya da sıradışı buldukları şeyler beni her zaman hayrete düşürür. Onlarla ilgili tek varsayımım son derece izole bir hayatları olduğu.

Sekreter Janey bulduğu son Neanderthal'le nişanlanmıştı ve öğleden sonra ona hediye verilecekti. Ben toplanan paralara yetmiş sekiz peni vermiştim. Cüzdanımda sadece bazı bozukluklar ve onlar

dışında beş sterlinlik bir banknot vardı ama çok az tanıdığım birisine gereksiz bir şeyler almak için toplanan paraya bu kadar müsrif bir katkı kesinlikle yapmazdım. Bütün veda hediyeleri, bebek hediyeleri, doğum günleri için geçen yıllar içinde yüzlerce sterlin katkıda bulunmuş olmalıydım ve karşılığında ne almıştım? Benim doğum günlerim hep es geçilmişti.

Nişan hediyesini kim seçmişse şarap kadehleri ve onlarla takım olan bir karaf almıştı. Votka içerken bu tip donanımlar gereksizdi, ben zaten sadece en sevdiğim kupayı kullanırım. Onu yıllar önce bir hayır kurumu mağazasından almıştım ve bir tarafında yuvarlak yüzlü bir adamın fotoğrafı var. Kahverengi deri bir mont giyiyor. Üstünde de garip, sarı bir fontla, *Top Gear* yazılı. Bu kupayı anladığımı söylesem yalan olur. Bununla beraber kupa mükemmel miktarda votka alıyor, dolayısıyla sık sık yeniden doldurma sorunu çözülmüş oluyor.

Janey küçük çaplı bir nişan planlıyor, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu ve belli ki yakında da kaçınılmaz düğün hediyesi için para toplanacaktı. Yapmak zorunda olduğum katkılar içinde bu beni en çok bezdirendi. İki kişi John Lewis'te dolaşıp güzel şeyler seçer ve sonra onların parasını başka insanlara ödetirler. Bu gerçekten yüzsüz bir küstahlıktır. Tabak, kâse, çatal bıçak takımı gibi şeyler seçerler – demek istediğim şey, o anda ne yaptıkları: çıplak ellerle ceplerinden ağızlarına yiyecek tıkıştırıyorlar. Arkadaş, aile ve iş arkadaşlarının onların mutfaklarındaki şeyleri onlar için güncellemelerindeki bir insan ilişkisi gerekliliğinin yasal olarak nasıl resmiyete döküldüğünü anlamayı beceremiyorum.

Daha önce gerçek bir düğün töreninde bulunmadım. İki yıl önce, bürodaki herkesle beraber Loretta'nın düğün sonrası partisine davet edilmiştim. Düğün havaalanının yanındaki korkunç bir oteldeydi ve oraya gitmek için bir minibüs ayarlamıştık. Şehre gidiş geliş otobüs biletine ek olarak, minibüs ücretine de katkıda bulunmak mecburiyetinde kalmıştım. Misafirler bütün gece kendi içkilerinin parasını ödemek zorundaydı ki bu beni şoke etmişti.

Eğlence benim uzmanlık alanım değildir, bunu kabul edeceğim ama davet veren sizseniz misafirlerinizin içkilerini sağlamaktan siz sorumlu değil misiniz? Bu bütün kültür ve toplumlarda misafirperverliğin temel prensibidir ve yazılı tarihten beri işler bu şekilde yürür. O organizasyonda sadece su içtim, umumi yerlerde nadiren kafa çekerim. Ve sadece yalnızken, evde içmekten hoşlanıyorum. O gece geç saatlerde, en sonunda ücretsiz çay ve kahve servisi yapıldı; bunların yanında kalitesiz börekler ve tuhaf kesilmiş bir Noel pastası ikram edildi. Bir de disko vardı ve korkunç insanlar saatler boyunca korkunç müzikle, korkunç bir şekilde dans ettiler. Bense tek başıma oturdum, kimse beni dansa kaldırmadı ve bundan kesinlikle memnundum.

Diğer misafirler eğleniyor gibi görünüyorlardı ya da en azından bu durumda öyle olduklarını farz etmiştim. Kıpkırmızı yüzlerle ve sarhoş bir şekilde dans pistinde ayak sürtüyorlardı. Ayakkabıları rahatsızmış gibi görünüyordu ve birbirlerinin yüzlerine şarkıları bağırıyorlardı. Böyle bir organizasyona bir daha asla gitmeyeceğim. Bir fincan çay ve bir pasta dilimi için değmezdi. O gece tamamen boşa gitmişti ama daha sonrası için çantama gizlice peçeteye sarılmış, en az bir düzine sosisli börek koymayı becerdim. Ne yazık ki leziz değillerdi; her zaman güvenilir olan Greggs'in yanına bile yaklaşamazlardı.

Neşesiz nişan partisi bittiğinde yeleğimin fermuarını çektim ve mümkün olduğu kadar çabuk evde kendi dizüstü bilgisayarımı açma düşüncesiyle bilgisayarımı kapattım. Daha önce Bernadette'ten aldığım yeni ve değerli bilgi parçası düşünüldüğünde, internette gittikleri okul hakkında bazı işe yarar bilgiler olabilirdi. Bir sınıf fotoğrafı olsa ne kadar harika olurdu! Onun gençliğinde nasıl göründüğünü görmeyi çok istiyordum, her zaman güzel miydi yoksa görece geç bir dönemde mi muhteşem bir kelebeğe dönüşmüştü? Ben paramı doğuştan büyüleyici olmasına yatırmaya karar verdim. Belki kazandığı ödüllerin bir listesi de olabilirdi! Ne de

olsa harika şarkı sözleri yazmıştı. Her halükârda bana kesinlikle ödüller kazanan biri gibi gelmişti.

Yolda başka hiç kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için ofisten çıkışımı planlamaya çalışırım. Aklımda her zaman pek çok soru vardır. *Bu akşam ne yapıyorsun? Hafta sonu için planların ne? Tatil için rezervasyon yaptırdın mı?* İnsanların benim programımla neden bu kadar çok ilgilendikleri hakkında hiçbir fikrim yok... Her neyse, mükemmel bir zamanlama yaptım ve tam çantamı eşikten geçiriyordum ki birinin kapıyı açıp benim için tuttuğunu fark ettim. Geri döndüm.

Ben parmaksız eldivenlerimin ipini çözüp sabırlıca gülümserken adam, "Her şey yolunda mı Eleanor?" diye sordu. Şimdiki ılık havada gerekmiyor olsalar da mevsimdeki değişikliğin eninde sonunda gerektireceği gibi giymek için onları yanımda tutardım.

"Evet," dedim ve sonra nazik davranmayı akıl edip, "Teşekkür ederim Raymond," diye ekledim.

"Önemli değil," dedi.

Sinir bozucu bir biçimde aynı anda yürümeye başladık.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Başımla belli belirsiz tepeyi gösterdim.

"Ben de," dedi.

Eğildim ve ayakkabımın cırt cırtını tekrar takıyormuş numarası yaptım. Bu imayı anlayacağını umarak elimden geldiği kadar çok uzun sürdürdüm. Tekrar ayağa kalktığımda hâlâ oradaydı, kolları yanlarında sallanıyordu. Yün bir palto giydiğini fark ettim. Yün bir palto! Tabii ki böyle bir şey çocukları ve küçük ayıları sıcak tutardı. Beraber yokuş aşağı yürümeye başladık ve bir sigara paketi çıkarıp bir tane bana uzattı. Paketten geri çekildim.

"İğrenç!" dedim. Ama o kararlı bir şekilde bir tane yaktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Biliyorum, iğrenç bir alışkanlık."

"Öyle," dedim. "Normalde olacağından çok daha genç öleceksin, büyük ihtimalle kanser ya da kalp hastalığı yüzünden.

Bir süre kalbinde ya da ciğerlerinde etkileri görmeyeceksin ama ağzında fark edeceksin; diş eti hastalığı, diş kaybı... Ve şimdiden sigara tiryakilerinin o karakteristik donuk, vakitsizce kırışan tenine sahipsin. Gerçekten böyle zehirli maddeleri isteyerek içine çekmek istiyor musun?"

"Sigara içmeyen birisi olarak tütün maddeleri hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsun," dedi ve ince dudaklarının arasından kanserojen, zehirli dumanı üfledi.

"Çok kısa bir süre sigara içmeyi düşündüm," diye kabul ettim, "ama başlamadan önce işin bütün boyutlarını iyice araştırdım ve sonuçta sigara içmek bana uygulanabilir ya da mantıklı bir zaman geçirme yoluymuş gibi görünmedi. Finansal olarak da zararlı," dedim.

"Evet," diye başıyla onayladı, "neredeyse bir servete mal oluyor." Sonra bir duraklama oldu. "Ne taraftan gidiyorsun Eleanor?"

Bu sorunun en iyi karşılığını düşündüm. Heyecan verici bir randevu için eve gidiyordum. Oldukça sıradışı bu durum, bir ziyaretçiyle evimde buluşacak olmam, bu sıkıcı ve plansız etkileşimi çabucak kısa kesmemi gerektiriyordu. Bu yüzden Raymond'ın gitmeyeceği bir rota seçmem lazımdı. Ama hangisi? Ayak sağlığı kliniğinin yanından geçmek üzereydik ve o anda ilham geldi.

"Orada bir randevum var," dedim karşıdaki ayak sağlığı merkezini işaret edip. Bana baktı. "Ayak parmaklarımda şişlik var," diye o an uydurdum. Ayakkabılarıma baktığını gördüm.

"Ah, üzüldüm Eleanor," dedi. "Annemde de aynı şey var, ayaklarıyla başı belada."

Yaya geçidinde bekledik, en sonunda susmuştu. Yaşlı bir adamın yolun karşısında yalpalamasını izledim. Ufak tefek ve sıradan birisiydi; standart emekli grisi ve donuk pastel renklerin altından fırlayan, domates kırmızısı süveteri yüzünden gözüme takılmıştı. Yaşlı adam neredeyse ağır çekimde, kararsız bir şekilde sallandı ve sendeledi, bir o yana bir bu yana salındı, şişkin poşetleri bir tür insan sarkacı yaratıyordu.

Raymond'dan çok kendime, "Güpegündüz sarhoş," dedim hafif bir sesle. Raymond karşılık vermek için ağzını açtığında yaşlı adam geriye doğru sertçe düştü ve yerde kımıldamadan kaldı. Poşetleri yırtılıp etrafına dağıldı, Tunnock's karamel çubukları ve jumbo paket sosisler almıştı.

Raymond geçiş düğmesine sertçe basıp, "Siktir," dedi.

"Boş ver," dedim. "Sarhoş. Bir şey olmaz."

Raymond gözlerini bana dikti.

"Çelimsiz, yaşlı bir adam bu Eleanor. Başını kaldırıma çok kötü vurdu!"

Sonra kendimi kötü hissettim. Sanırım alkolikler de yardımı hak ederler... Ama benim yaptığım gibi evde sarhoş olmaları gerekmez mi? Böylece başka birinin başına bela açmazlar. Ama herkes benim gibi mantıklı ve düşünceli değil tabii.

En sonunda yeşil ışık yandı ve Raymond sigarasını oluğa atıp yolun karşısına koştu. Yerlere çöp atmamalısın, diye düşündüm onun arkasından daha ölçülü adımlarla yürürken. Ben karşıya geçtiğimde Raymond çoktan yaşlı adamın yanına diz çökmüş, boynundan nabzına bakıyordu. Yüksek sesle ve yavaş bir şekilde *selam babalık, nasılsın? Beni duyabiliyor musun bayım*, gibi saçma şeyler söylüyordu. Yaşlı adam karşılık vermedi ve güçlü bir şekilde burnunu çekti.

"Aslında sarhoş değil," dedim. "Düşüp bayılacak kadar sarhoş olsa kokusunu alırdın." Raymond adamın elbisesini açmaya başladı.

"Bir ambulans çağır Eleanor," dedi sakince.

"Cep telefonum yok," diye açıkladım, "bununla beraber, faydalarıyla ilgili ikna olmaya açığım." Raymond kabanının cebini yokladı ve kendi telefonunu bana attı.

"Çabuk ol," dedi, "adam bilincini kaybetmiş."

999'u tuşlamaya başladım ve sonra bir anıyla çarpılıp kaldım. Bunu tekrar yapamayacağımı fark ettim. *İstediğiniz hizmet nedir,* diyen sesi, sonra yaklaşan sirenleri duymaya dayanamazdım. Yara izlerime dokundum ve sonra telefonu Raymond'a geri attım.

"Sen konuş," dedim. "Ben onun yanında oturacağım." Raymond fısıltıyla küfretti ve ayağa kalktı.

"Konuşmaya devam et ve onu kımıldatma," dedi. Yeleğimi çıkardım ve adamın üzerine örttüm.

"Selam," dedim, "ben Eleanor Oliphant." Raymond onunla konuşmaya devam etmemi söylemişti, bu yüzden söyleneni yaptım.

"Ne kadar güzel bir süveter!" dedim. "Bu renk yünü giysilerde pek sık görmüyorum. Bunun sülüğen boyayla yapıldığını söyleyebilir miyiz? Ya da belki karmen? Ben kesinlikle beğendim. Tabii ki öyle bir renk tonunu kendim kullanmam. Ama bütün olasılıklara rağmen sanırım ölmek üzeresiniz. Beyaz saçlar ve kırmızı giysi, tıpkı Neol Baba gibi. Bu süveter hediye miydi? Hediyeye benziyor, çok yumuşak ve pahalı görünümlü. İnsanın kendine almayacağı kadar güzel bir şey. Ama belki de kendinize güzel şeyler alıyorsunuz, bazı insanların bunu yaptığını biliyorum. Bazı insanlar kendilerini en iyi şeylerle şımartmayı dert etmezler. Gerçi giysilerinizin geri kalanına ve poşetlerinizin içindekilere bakacak olursak öyle birisi olma olasılığınız oldukça düşük."

Kendimi hazırladım ve üç derin nefes aldım, sonra yavaşça elimi uzatıp onunkinin üzerine koydum. Dayanabildiğim kadar nazik bir şekilde onu tuttum.

"Bay Gibbons bir ambulans çağırıyor," dedim, "bu yüzden merak etmeyin, uzun süre caddenin ortasında böyle yatmayacaksınız. Endişelenmenize gerek yok, tıbbi bakım bu ülkede tamamen parasız ve standart, genelde dünyanın en iyileri arasında görülüyor. Şanslı bir adamsınız. Demek istediğim, mesela, büyük ihtimalle şimdiki politik ve ekonomik durumu düşünüldüğünde, Güney Sudan devletinde düşüp başınızı çarpmak istemezdiniz. Ama burada, Glasgow'da... Şey, burada şansa tosladınız, alınmayın ama."

Raymond telefonu kapattı ve hızla geldi.

"Ne durumda Eleanor?" dedi. "Kendine geldi mi?"

"Hayır ama söylediğin gibi onunla konuşuyorum."

Raymond adamın diğer elini tuttu.

"Zavallı adam," dedi.

Ben de başımı salladım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu yaşlıca yabancıyla ilgili endişe ya da ilgi olarak tanımladığım bir duygu hissettim. Oturdum ve kalçam büyük ve biçimli bir şeye tosladı. Ne olduğuna bakmak için döndüğümde, onun devasa bir plastik Irn-Bru[7] şişesi olduğu ortaya çıktı. Ayağa kalktım, belkemiğimi esnettim ve sonra dağılmış alışveriş malzemelerini toplayıp poşetlere koymaya başladım. Bir tanesi yırtılmıştı, bu yüzden kendi çantamdan en sevdiğim Bag for Life'ı çıkardım, yani üzerinde aslanlar olan Tesco torbasını. Bütün malzemeleri topladım ve torbaları yaşlı adamın ayaklarının yanına yerleştirdim. Raymond bana gülümsedi.

Sirenleri duyduk ve Raymond bana yeleğimi verdi. Ambulans yanımızda durdu ve iki adam dışarı çıktı. Bir sohbetin ortasındalardı ve bu kadar sıradan biri gibi konuşmalarına şaşırdım. Daha çok doktor gibi olacaklarını sanmıştım.

"Pekâlâ," dedi yaşlıca olan, "Durum nedir? Düştü, öyle mi?"

Raymond bilgileri verdi ve ben de diğer sağlık görevlisini izledim; yaşlı adamın üzerine eğilmiş nabzını ölçüyor, gözlerine küçük bir fener tutuyor ve tepki almaya çalışmak için ona nazikçe vuruyordu. İş arkadaşına döndü.

"Hızlı olmamız gerekiyor," dedi.

Bir sedye çıkardıktan sonra hızlı ve şaşırtıcı bir süratle yaşlı adamı kaldırıp üstüne bağladılar. Genç olan onun üstüne kırmızı bir yün battaniye örttü.

"Kazağıyla aynı renk," dedim ama ikisi de beni umursamadı.

"Onunla geliyor musunuz?" diye sordu daha yaşlı olanı. "Arkada sadece bir kişilik yer var."

Raymond ve ben bakıştık. Kol saatime göz attım. Ziyaretçinin yarım saat içinde evde olması gerekiyordu.

"Ben giderim Eleanor," dedi. "Sen randevunu kaçırmasan iyi olur."

---

7 İskoçların meşhur alkolsüz içeceği. (ç. n.)

Başımı salladım ve Raymond yaşlı adama serumları ve monitörleri bağlamakla meşgul olan sağlık görevlisinin yanına çıktı. Ben alışveriş torbalarını aldım ve onları Raymond'a uzatacak kadar yukarı kaldırdım.

Sağlık görevlisi, "Bak," dedi, sesi biraz asabi çıkmıştı, "bu servis aracı değil. Evlere sipariş teslim etmiyoruz."

Raymond telefondaydı ve annesiyle konuşup geç kalacağını ona söylediğini duydum, sonra çabucak kapattı.

"Eleanor," dedi, "beni biraz sonra arasan ve onun eşyalarını getirsen olur mu?" Bunu düşündüm, başımı evet anlamında salladım ve paltosunun cebinden bir tükenmez kalem çıkarmasını izledim. Elimi yakaladı. Güçlükle soludum ve kenara çekildim, şaşkınlıkla elimi sertçe arkama sakladım.

"Sana telefon numaramı vermem gerekiyor," dedi sabırlı bir sesle.

Çantamdan küçük not defterimi çıkardım, o da mavi karalamalarla kaplı bir sayfayla geri verdi, ismi zor bela okunuyordu ve altındaki rakamlar da sarsak, çocuksu bir elle yazılmıştı.

"Bir saat kadar bekle," dedi. "O zamana kadar ayaklarınla ilgili iş bitmiş olur, değil mi?"

6

Neredeyse tam zamanında eve gelip giysilerimi çıkarmıştım ki kapı zili çaldı; beklediğimden on dakika önce gelmişti. Büyük ihtimalle beni uygunsuz bir halde yakalamaya çalışıyordu. Kapıyı yavaşça, zincirini çıkarmadan açtığımda, o beklediğim kişi değildi. Her kimse, gülümsemiyordu.

"Eleanor Oliphant? Ben June Mullen, sosyal hizmetlerden," dedi, ileri çıktı ama kapı, hamlesini engelledi.

"Heather'ı bekliyordum," dedim etrafa bakınıp.

"Heather hasta olduğu için izinli. Korkarım ne zaman geri döneceği konusunda bir fikrim yok. Onun vakalarını ben üstlendim."

Resmî bir kimlik görmek istedim. Bildiğiniz gibi, ne kadar dikkatli olursanız o kadar iyi. Görevli hafifçe iç çekti ve çantasının içine bakmaya başladı. Uzun boyluydu, siyah pantolonlu takım ve beyaz gömlekle özenli bir şekilde giyinmişti. Başını eğdiğinde kısa, parlak ve kara saçlarıyla zıtlık oluşturan beyaz kafa derisini fark ettim. En sonunda başını kaldırdı ve koca bir meclis logosu ve minnacık bir fotoğraf olan güvenlik kartını uzattı. Kartı dikkatlice inceledim, fotoğraftan da yüzüne birkaç kez baktım. Çok da güzel bir fotoğraf değildi ama bunu yüzüne vurmadım. Ben de özellikle fotojenik değilimdir. Gerçek hayatta

ise pürüzsüz, kırışıksız teni ve kırmızı rujuyla yaklaşık benim yaşlarımda görünüyordu.

"Sosyal hizmetler görevlisine benzemiyorsunuz," dedim. Gözlerini bana dikti ama hiçbir şey söylemedi. Yine mi! Korku veren bir sıklıkta, her kesimden az gelişmiş sosyal yetenekleri olan insanlarla karşılaşırım. İnsanlarla karşı karşıya gelmenizi gerektiren işler niçin insanlardan kaçan kişileri bu kadar cezbeder ki? Bu bir muammadır. Bu konuya daha sonra dönmeyi zihnime not edip zinciri açtım ve onu içeri davet etim. Yerde tıkırdayan yüksek topuklularını duyabiliyordum. Küçük bir tur atıp atamayacağını sordu, tabii ki bunu bekliyordum. Heather da bunu yapardı. İdrarımı damacanalarda saklamadığımdan ya da saksağanları kaçırıp onları yastık kılıflarına dikmediğimden emin olmak için etrafı kontrol ediyorlardı. Mutfağa giderken evle ilgili bana isteksizce iltifat etti.

Evimi bir ziyaretçinin gözünden görmeye çalıştım. Burada yaşadığım için şanslı olduğumun farkındayım, bu bölgedeki toplu konutların soyu bugünlerde neredeyse tükenmiş durumda. Başka türlü, Bob'un bana ödediği düşük ücretle bu adreste yaşamaya gücümün yetmesi imkân dâhilinde değildi. Sosyal hizmetler, üniversiteye başlamamdan hemen önceki yaz, en son gönderildiğim yerden ayrılmak zorunda kaldığımda buraya taşınmamı ayarlamıştı. Daha yeni on yedi yaşına girmiştim. O zamanlar himaye altında büyümüş, savunmasız ve genç birisine eğitim gördüğü yere yakın bir belediye meclisi dairesi tahsis edilmişti. Gözünüzde canlandırın bunu.

Daireyi dekore etmenin uzun zamanımı aldığını hatırlıyorum ve en nihayetinde, mezun olduktan sonraki yaz evin içini boyamıştım.

Öğrenci işlerinden postayla diplomamın yanı sıra aldığım çeki de bozdurduktan sonra boya ve fırçaları satın almıştım. Sonuçta tarihe karışmış klasikler üzerine kurulu, Vergilius'un *Çiftçilik Sanatı*'nın üzerine yazdığım tezle en iyi final çalışması

olarak küçük bir ödül de kazandığım ortaya çıkmıştı. Tabii ki mezuniyet törenine gitmemiştim, orada beni alkışlayacak birileri yokken sahnede olmak anlamsız görünmüştü. Ve o zamanlardan beri de daireye dokunulmamıştı.

Sanırım, objektif olmaya çalışırsam, daire oldukça *yorgun* görünüyordu. Annem her zaman dekorasyon saplantısının sıkıcı derecede burjuva olduğunu ve daha da kötüsü, her türlü *kendin yap* etkinliğinin daha çok ayaktakımını korumak için olduğunu söylerdi. Annemden devralmış olabileceğim bu fikirleri düşünmek oldukça korkutucu.

Mobilyaları korunmaya muhtaç gençlere ve eski suçlulara yardım eden bir hayır kurumu vermişti, yani hepsi hibe edilmişti. O zaman bu uyumsuz şeyler için minnettar oldum ve olmaya da devam ediyorum. Her şey mükemmel bir şekilde kullanışlıydı, bu yüzden hiçbirinin yenisini alma ihtiyacı hissetmemiştim. Sanırım evi pek iyi temizleyemedim ve bu da genel bir ihmal kanısına yol açmış olabilirdi. Bunu gerekli görmedim; burada yiyen, burada yıkanan, uyuyan ve uyanan tek kişi bendim.

June Mullen geçtiğimiz kasım ayından beri gelen ilk misafirimdi. Bu sosyal hizmetler ziyareti yaklaşık her altı ayda bir gerçekleşirdi. June da bu yılın ilk ziyaretçisiydi. Sayaç okuyucu görevliler henüz gelmemişti ama kart bırakmalarını ve okunanları öğrenmek için telefon etmeyi tercih ettiğimi söylemeliyim. Çağrı merkezlerine bayılırım; bütün o farklı aksanları duymak ve konuştuğunuz kişi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmak her zaman çok ilginçtir. En güzel tarafı da en sonunda, *bugün size yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı Eleanor,* diye sormaları ve sonra benim, *hayır, teşekkür ederim, sorunlarımı tamamen ve kapsamlı bir şekilde çözdünüz,* diye karşılık vermemdir. İsmimin bir insan sesi tarafından yüksek sesle söylendiğini duymak her zaman hoşuma gider.

Sosyal hizmetler ve kamu hizmeti veren kuruluşları saymazsak, bazen bir kiliseden İsa'yı hayatıma almak isteyip istemediğimi

sormak için bir temsilci uğrar. Din propagandası yapıyor olmalarının konusunun açılmasından hiç hoşlanmadıklarını fark ettim ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Geçen sene bir adam da bir Betterware kataloğu vermek için geldi ve sonuçta bunun okuması çok keyifli bir şey olduğu ortaya çıktı. Çok yaratıcı bir alet olan örümcek kapanını almadığım için hâlâ pişmanım.

Oturma odasına dönerken June Mullen bir fincan çay teklifimi reddetti ve kanepeye oturduktan sonra çantasından bir dosya çıkardı. Oldukça kalındı, lastik bir bantla sağlam görünmeyen bir biçimde tutturulmuştu. Bilinmeyen bir el sol üst köşesine renkli keçeli kalemle OLIPHANT, ELEANOR ve doğum tarihim olan Temmuz 1987'yi yazmıştı. Bu eski püskü ve lekeli güderi dosya, tarihî bir kalıta benziyordu.

Manikürlü parmaklarından birini evrak yığınının üzerindeki sayfada dolaştırırken "Heather'ın el yazısı felaket," diye mırıldandı. Benden çok kendi kendineymiş gibi sessizce konuşuyordu. "Altı ayda bir yapılan ziyaretler... sosyal entegrasyon... ek destek talepleri..."

Okumaya devam etti ve sonra yüzünün değiştiğini ve dehşet, şaşkınlık ve acıma karışımı ifadeyle bana göz attığını gördüm. Annemle ilgili bölüme gelmiş olmalıydı. Bakışlarımla ona karşılık verdim. Derin bir nefes alıp başını evraklara eğdi ve sonra tekrar bana bakarken yavaşça nefes verdi.

"Hiç haberim yoktu," dedi, sesi ifadesini yansıtıyordu. "Onu... onu çok özlüyor olmalısınız."

"Annemi mi?" dedim. "Hemen hemen hiç."

"Hayır, demek istediğim..." diye sesi azalırken. Sarsak, üzgün, utangaç görünüyordu. Ah, bunları çok iyi biliyordum, bunlar Oliphant ifadelerinin kutsal üçlüleriydi. Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim olmadan omuz silktim.

Aramızda sessizlik oluştu, bedbahtlıkla titreşiyordu bu sessizlik. Sanki bana günler geçmiş gibi görünen bir zamandan

sonra June Mullen dosyayı kapattı ve aşırı derecede neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Peki, Eleanor... Genelde, yani Heather'ın son ziyaretinden beri demek istedim, nasılsınız?"

"Şey, herhangi bir destek talebinden haberim yok ve topluma tam manasıyla entegre olmuş durumdayım June," dedim.

Zayıf bir şekilde gülümsedi. "İş iyi mi? Gördüğüm kadarıyla..." tekrar dosyaya baktı, "... bir ofiste mi çalışıyorsunuz?"

"İşler yolunda," dedim. "Her şey yolunda."

"Ya evde?" diyen June odada etrafa bakındı. Dev bir kurbağaya benzeyen ve ilk taşındığımda gönderilen mobilyaların arasında olan büyük, yeşil pufuma gözleri takılmıştı. Yıllar içinde onun bombeli gözleri ve kocaman, pembe dilinden çok hoşlanır olmuştum. Bir gece, bir votka gecesi dilinin üstüne çalıntı bir Sharpie kalem ile *musca domestica,* yani büyük bir karasinek çizmiştim. Herhangi bir şekilde resim konusunda yeteneğim yoktur ama bu, benim mütevazı görüşüme göre mevzuyu güzel ifade ediyordu. Bu eylemin, hibe edilen eşyayı sahiplenmemde yardımcı olduğunu ve ikinci el bir şeyden, yeni bir şey yarattığını hissetmiştim. June Mullen de sanki gözlerini ondan ayıramıyor gibiydi.

"Burada her şey yolunda June," diye tekrarladım. "Bütün faturalar ödendi, komşularla ilişkiler iyi. Mükemmel derecede rahatım."

Tekrar dosyayı karıştırdı ve sonra nefes aldı. Ne söyleyeceğini anlamıştım, sesindeki korku ve tereddütten bir sonraki cümlenin ne olacağını çıkarabiliyordum.

"Anladığım kadarıyla hadise ya da anneniz hakkında hâlâ hiçbir şey bilmek istemiyorsunuz?" diye soran June bu kez gülümsemiyordu.

"Doğru," dedim. "Buna gerek yok. Haftada bir, çarşamba akşamları onunla konuşuyorum, saat gibi, düzenli bir şekilde."

"Gerçekten mi? Bu kadar süredir telefonlarınız hâlâ sürüyor mu? İlginç... Bu bağlantıyı sürdürmeye... hevesli misiniz?"

"Niçin olmayayım ki?" dedim kuşkulu bir sesle. Sosyal hizmetler dairesi bu insanları nereden buluyordu ki? June sessizliğin uzamasına kasten izin verdi ve bu tekniği tanımama rağmen, en sonunda boşluğu doldurmadan duramadım."

"Sanırım annem... hadise hakkında daha çok şey öğrenmeye çalışmamı ister. Ama buna niyetim yok."

"Peki," dedi başıyla onaylayıp. "Şey, olanlar hakkında ne kadar şey öğrenmek istediğiniz sadece size bağlıdır, değil mi? Mahkeme o zaman bu konuda, bütün her şeyin tamamen sizin takdirinizde olması konusunda çok net miydi?"

"Doğru," dedim, "tam olarak öyle söylediler."

Daha önce birçok kişinin yaptığı gibi bana yakından bakıp yüzümde annemden izler aradı. Bu kadar yıl sonra, gazetelerin hâlâ sık sık *kötülüğün güzel yüzü* olarak bahsettiği kadının kanından olan birine *bu kadar yakın* olmanın garip heyecanının keyfini çıkarıyordu. Gözlerinin yara izlerimin üzerinde dolaşmasını izledim.

Ağzı hafifçe açık kaldı, takım elbisesi ve kısa saçları, onun bu sarsılmış halini gizlemekte açıkça yetersiz kalmıştı.

"Büyük ihtimalle arayıp bir fotoğraf bulabilirim, eğer isterseniz," dedim.

İki kez gözlerini kırpıştırdı ve kızardı, sonra şişkin dosyanın teliyle oynayıp bütün dağınık evrakları düzgün bir yığın haline getirmeye çalıştı. Sayfalardan birinin düşüp sehpanın altına gittiğini fark ettim. June bunu görmemişti ve ona söyleyeyim mi söylemeyeyim mi diye düşündüm. Ne de olsa yazılanlar benim hakkımda olduğu için teknik olarak benim değil miydi? Tabii ki bir sonraki ziyarette onu geri verecektim, ben bir hırsız değilim. Annemin sesini, onun oldukça haklı olduğumu ve sosyal hizmetler görevlilerinin de işgüzar kişiler, her şeye burunlarını sokan insanlar olduklarını fısıldayışını hayal ettim. June Mullen, dosyanın etrafına bir lastik taktı, artık bu saatten sonra düşen kâğıtla ilgili laf etmek saçma olurdu.

"Ben... bugün benimle konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ve elimden geldiği kadar, kulaklarıma kadar sırıttım. June oldukça telaşlı görünüyordu, hatta belki biraz korkmuş. Hayal kırıklığına uğramıştım. Oysa ben hoş ve dostane olduğumu düşünüyordum.

"Peki o zaman, şimdilik bu kadarmış gibi görünüyor Eleanor. Artık sizi meşgul etmeyeceğim," dedi. Dosyayı evrak çantasına koyarken konuşmaya devam etti. Şen şakrak, sıradan bir ton takındı. "Hafta sonu için planınız var mı?"

"Hastanede birisini ziyaret edeceğim," dedim.

"Öyle mi? Bu çok güzel. Ziyaretler her zaman hastaları neşelendirir, değil mi?"

"Öyle mi?" dedim. "Bilmiyordum. Daha önce hastanede ziyaret ettiğim biri olmadı."

"Ama siz hastanede uzun zaman geçirdiniz tabii ki," dedi.

Gözlerimi ona diktim. Birbirimiz hakkındaki sahip olduğumuz bilgilerin dengesizliği adil değildi. Sosyal hizmetler görevlileri birlikte çalışacakları kişiye bunu çözmek için kendileri hakkında bir özet sunmalılar, diye düşündüm. Ne de olsa büyük kahverengi dosyaya, hayatımın gizli incelikleri hakkındaki yirmi yıllık bilgiye sınırsız ulaşımı vardı. Benim onun hakkında bildiğim tek şey ise onun ve işvereninin adıydı.

"Eğer bunu biliyorsanız, tek ziyaretçilerimin polis ve yasal temsilcilerim olduğundan da haberdar olmanız gerekecek," dedim.

Boş bir ifadeyle baktı. Bu haliyle bana panayır yerlerindeki palyaço kafalarını hatırlatıyordu, Japon balığı kazanmak için açık ağızlarına pinpon topu sokmaya çalıştığınız palyaço kafalarını. Kapıyı onun için açarken gözlerinin tekrar dev kurbağaya doğru dönmesini izledim.

"O zaman altı ay sonra görüşürüz Eleanor," dedi gönülsüzce.

"Bol şans."

Böylece June'un arkasından kapıyı abartılı bir nezaketle kapattım.

Polly'ye yorum yapmadı, diye düşündüm ki bu garipti. Saçma bir şekilde, neredeyse Polly'nin adına onu hor gördüm. Görüşmemiz boyunca Polly köşede durmuştu ve kesinlikle odadaki en göze batan şeydi. Polly sıradan bir ifadeyle papağan gagası bitkisi olarak tanımlanır, bazen congo cockatoo bitkisi olarak da anılır ama onu görkemli Latince ismiyle her zaman *impatiens niamniamensis* olarak bilirdim. Sık sık yüksek sesle söylerim: *Niamniamensis*. Öpüşmek gibidir bu, *m* harfi dudaklarınızı bir araya gelmeye zorlar, ünsüzleri yuvarlar, diliniz *n* ve *s* harfinin içine girer. Polly'nin ataları köken olarak Afrika'dan buraya gelmiş. Şey, hepimizin ataları oradan geldi tabii. Polly çocukluğumdan kalan, değişmez tek şeydi, hayatta kalan tek şey. Bana doğum günü hediyesi olarak verilmişti ama kimin verdiğini hatırlayamıyorum ki bu da garip. Nihayetinde hediyelere boğulan bir kız olmadım hiçbir zaman.

Polly benimle birlikte çocukluğumdan gelmiş, evlatlık verildiğim yerlerde ve yetimhanelerde benim gibi hayatta kalmıştı, hâlâ da buradaydı. Ona baktım, onunla ilgilendim, düştüğünde ya da fırlatıldığında onu alıp başka bir saksıya diktim. Işıktan hoşlanır ve suyu çok sever. Onun dışında, minimum ilgi ve dikkate ihtiyaç duyar ve genelde kendi kendini idare eder. Bazen onunla konuşurum, bunu kabul etmekten de utanmıyorum. Sessizlik ve yalnızlık üzerime çöküp beni sardığında, beni ezdiğinde, içimi buz gibi oyup deldiğinde, sadece yaşamın ispatı için olsa bile, bazen yüksek sesle konuşma *ihtiyacı* hissederim.

Felsefi bir soru sorayım: Bir ormanda bir ağaç devrilirse ve etrafta onu duyacak hiç kimse yoksa ağaç ses çıkarır mı? Ve tamamen yalnız bir kadın arada sırada bir saksı bitkisiyle konuşuyorsa zırdeli midir? Arada sırada insanın kendi kendine konuşmasının tamamen normal olduğundan eminim. Bir karşılık beklemiyorum tabii ki. Polly'nin bir saksı bitkisi olduğunun tamamen farkındayım.

Onu suladım, sonra başka ev işlerini yaptım ve bilgisayarımı açıp yakışıklı şarkıcının yeni bir bilgi yükleyip yüklemediğini kontrol edeceğim anı düşündüm. Facebook, Twitter, Instagram... Mucizeler dünyasına açılan pencereler gibi bunlar. Çamaşır makinesini doldururken telefonum çaldı. Aynı günde bir misafir ve bir de telefon! Kesinlikle unutulmaz bir gün. Arayan Raymond'dı.

"Bob'un cep telefonunu aradım, ona durumu açıkladım ve benim için kişisel dosyalardan senin numaranı bulup çıkardı," dedi.

Gerçekten mi? Soluk sarı renkli dosyalarda bulunan benim hakkımdaki bilgileri, istediklerinde herkese tamamen açıyorlar mıydı?

"Mahremiyetimle ilgili çok büyük bir ihlal. Veri Koruma Yasası'nın çiğnenmiş olmasından bahsetmiyorum bile," dedim. "Bu konuda önümüzdeki hafta Bob'la konuşacağım."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Evet?" dedim.

"Ah, peki. Evet. Özür dilerim. Sadece... arayacağım demiştin ve aramadın, ondan dolayı. Şey, şimdi hastanedeyim. Acaba... yaşlı adamın eşyalarını getirmek ister misin? Biz Batı Kliniği'ndeyiz. Ve adı Sami-Tom."

"Ne?" dedim. "Hayır, bu doğru olamaz Raymond. O ufak tefek, Glasgow'lu şişman bir yaşlı adam. Sami-Tom olarak vaftiz edilmesi kesinlikle mümkün değil." Raymond'ın akli dengesiyle ilgili ciddi endişeler oluşturmaya başlıyordum.

"Hayır, hayır. Tıpkı Sammy gibi... Samuel'ın kısaltması. T-H-O-M da olduğu gibi Thom."

"Ya," dedim. Uzun bir duraksama daha oldu.

"O zaman... söylediğim gibi, Sammy Batı'da. Ziyaretçi saatleri yedide başlıyor, eğer gelmek istersen..."

"Geleceğimi söyledim ve ben sözünü tutan bir kadınım Raymond. Şimdi biraz geç oldu ama yarın senin için makulse, akşam erken saatlerde olur mu?"

"Tabii ki. Onun nasıl olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Evet, tabii ki," dedim. Bu adamın sohbeti gerçekten aşırı kötüydü ve konuşmamızı acayip zorlaştırıyordu.

"İyi değil. Stabil durumda ama ciddi. Sadece seni hazırlamak için söylüyorum. Henüz kendine gelmedi."

"Bu durumda, yarın Irn-Bru ve lorne sosisine pek ihtiyacı olmayacak, değil mi?" diye sordum. Raymond'ın derin nefes aldığını duydum.

"Bak Eleanor, ziyaret edip etmemek tamamen sana kalmış. Aldıklarına acilen ihtiyacı yok ve sanırım bozulacak her şeyi atmalısın. Söylediğin gibi, zavallı adam yakında bir şey kızartmayacak."

"Şey, tabii ki. Hatta her şeyden önce onu tam da bu duruma sokan şeylerin de o kızartmalar olduğunu sanıyorum," dedim.

"Şimdi gitmem gerekiyor Eleanor," dedi ve telefonu aniden kapattı. Ne kadar da kaba!

Tereddütteyim, komadaki bir yabancıyı görmek ve yatağının yanına gazlı bir içecek bırakmak için o hastaneye gitmenin pek bir anlamı yok gibi görünüyordu. Diğer taraftan hastanede birini ziyaret etmek ilginç bir deneyim olabilirdi ve ben oradayken kendine gelebileceğine dair bir olasılık her zaman vardı. Biz ambulansı beklerken monoloğumdan hoşlanmış gibi görünmüştü; baygın olduğunu düşünürsek en azından bu kadarını söyleyebilirdim.

Bir yandan derin derin düşünürken dosyadan düşen sayfayı alıp çevirdim. Kenarları biraz sararmıştı ve kurumsal kokuyordu; metalik, dosya dolapları gibi. Ve birçok kimliği bilinmeyen, yıkanmamış el dokunduğu için kirliydi. Kâğıt paralarınkine benzer bir kokusu olduğunu fark ettim.

SOSYAL HİZMETLER DAİRESİ

VAKA GÖRÜŞMESİNİN NOTU
15 Mart 1999, 10.00
Vaka görüşmesi: OLIPHANT, ELEANOR (12/07/1987)
Katılanlar: Robert Brocklehurst (Başkan Yardımcısı, Çocuk ve Aile Sosyal Hizmetler Dairesi), Rebecca Scatcherd (Kıdemli Sosyal Hizmetler Görevli, Sosyal Hizmetler Dairesi), Bay ve Bayan Reed (evlatlık alan anne ve baba)

Toplantı, Eleanor Oliphant dâhil olmak üzere, çocuklarının okulda olduğu zamanda Bay ve Bayan Reed'in evinde yapıldı. Düzenli görüşmelerin dışındaki bu toplantıyı, Bay ve Bayan Reed, Eleanor'la ilgili artan endişelerini konuşmak için istemişti.

Bayan Reed, Eleanor'un davranışlarının dört ay kadar önce bir vaka toplantısında konu edildiğinden bu yana daha kötüleştiğini bildirdi.

Bay Brocklehurst örnekler istedi ve Bay ve Bayan Reed aşağıdakileri aktardılar:

- Eleanor'un diğer çocuklarla ilişkisi neredeyse tamamen bozulmuş durumda, özellikle en büyük John (14) ile;
- Eleanor, Bayan Reed'e her gün hakaret edip küstahlık yapmış. Bayan Reed onu disipline edecek bir karar verdiğinde, mesela onu yukarı kattaki boş odaya yolladığında kendini kaybetmiş ve bir keresinde de fiziki olarak şiddet göstermiş;
- Eleanor zaman zaman disipline edilmekten kaçınmak ya da disipline edilmeye tepki olarak bayılma numarası yapmış;
- Bir keresinde karanlıktan korkmuş ve histerik çığlıklarla aileyi uyutmamış. Ona bir gece lambası verilmiş. Bunu bırakması, artık bu davranışlarda bulunmak için çok

büyük olduğu ne zaman söylense şiddetli hıçkırıklarla ve titremelerle tepki göstermiş;

- Eleanor sık sık ona verilen yemeği yemeyi reddetmiş; yemek zamanları aile masasında bir çatışmaya dönüşmüş;
- Eleanor ateş yakma ya da külleri temizleme gibi basit ev işlerine yardımcı olmayı açıkça kabul etmemiş.

Bay ve Bayan Reed, Eleanor'un davranışının diğer üç çocukları (John, 14, Eliza, 9 ve Georgie, 7) üzerindeki etkilerinden büyük endişe ettiklerini bildirdiler ve bu endişeleri daha önceki planlanmış vaka görüşmelerinde ortaya koydukları göz önüne alındığında, Eleanor'un geleceği için en iyisinin ne olacağını konuşmak istediler.

Bay ve Bayan Reed tekrar Eleanor'un geçmişi hakkında daha fazla bilgi talep ettiler ve Bay Brocklehurst bunun mümkün olmayacağını, hatta buna izin verilmediğini açıkladı.

Bayan Scatcherd toplantının ilerleyen dakikalarında Eleanor'un başöğretmeninden bir okul raporu aktardı ve Eleanor'un bütün derslerinde iyi olduğu, mükemmel notlar aldığı belirlendi. Başöğretmen, Eleanor'un çarpıcı bir kelime dağarcığı olan, olağanüstü zeki ve kendini iyi ifade eden bir çocuk olduğunu açıkladı. Öğretmenleri dersler sırasında sessiz ve uslu olduğunu ama etkin bir dinleyici olmasına rağmen tartışmalara katılmadığını bildirdiler. Personelden birçok kişi Eleanor'un çok içine kapalı olduğunu ve teneffüslerde tek başına kaldığını ve yaşıtlarıyla sosyalleşmiyormuş gibi göründüğünü fark etmiş.

Uzun bir görüşmeden sonra ve Bay ve Bayan Reed'in, Eleanor'un davranışının diğer çocuklar üzerinde etkisi hakkında ileri sürdükleri endişeleri ve bunu tekrar vurgulamalarını göz önüne alındığında, en uygun tutumun Eleanor'un aile evinden alınması olacağı konusunda anlaşıldı.

Bay ve Bayan Reed bu sonuçtan memnun oldular ve Bay Brocklehurst sonraki aşamaları zamanı geldiğinde Daire'nin onlara aktaracağını bildirdi.

Dosya notu: 12 Kasım 1999'da Bay Brocklehurst ve Bayan Scatcherd'in bulunduğu, Eleanor Oliphant'ı ilgilendiren bir Zorunlu Denetim Çocuk Görüşme İncelemesi yapıldı (dakikalar eklidir).

Çocuk Görüşmesi, Eleanor'un, bu ve diğer yerleştirildiği yerlerdeki davranışından dolayı, şu an için aile ortamına verilmesinin uygun olmadığı sonucuna ulaştı. Bundan dolayı, Eleanor'un muvakkaten bir bakımevine yerleştirilmesi ve bu görüşmede alınan kararın on iki ay sonra gözden geçirilmesi konusunda hem fikir olundu.

(İcraat: R. Scatcherd yerel kurumlarda müsait yer arayacak ve beklenen taşınma günü Bay ve Bayan Reed'e haber verilecek.)

R Scatcherd, 12/11/99

Yalancılar. Yalancılar, yalancılar, yalancılar!

7

Otobüs sakindi ve kendime boş bir koltuk buldum, yaşlı adamın alışverişi, yanımdaki iki Bags for Life çantasında duruyordu. Sucukları ve turuncu peyniri atmıştım ama o zaten kullanamayacağından sütü kendime ayırmıştım, bu çalmak sayılmazdı. Diğer kolay bozulabilir malzemeleri atıp atmamakla ilgili kuşkularım vardı. Bazı insanların israfın yanlış bir şey olduğunu düşünmesini anlıyorum ve iyice değerlendirdikten sonra, ben de bu fikri kabul etme eğilimdeyim. Ama ben çok farklı düşünmek üzere büyütülmüştüm; annem her zaman köylüler ve pis küçük işçi karıncaların böyle önemsiz şeylerle ilgili kaygılanacağını söylerdi.

Annem kendi evlerimizde imparatoriçeler, sultanlar ve mihrace eşleri olduğumuzu, zevk ve sefa içinde bir hayat yaşamamızın görevimiz olduğunu söylerdi. Her yemeğin duyular için bir Epikürcü ziyafet olması gerektiğini ve insanın, damağını nefis lokmalardan daha az bir şeyle kirletmektense aç kalmasının gerektiğini söylerdi. Kowloon'daki gece pazarlarında nasıl acılı kızarmış tofu yediğini ve Japonya dışında en iyi suşinin São Paulo'da bulunabileceğini bana anlatmıştı. Hayatındaki en leziz yemeğin, Nakşa Adası'nda bir yaz sonu akşamı, mütevazı bir liman tavernasında, güneş batarken yediği kömürde pişmiş ahtapot olduğunu söylemişti. O sabah balıkçıların karaya çıkmalarını ve ardından bütün öğleden sonra mutfak elemanları soluk, vantuzlu etini yumuşatmak için ahtapotu liman duvarlarına tekrar tekrar vururlarken uzolarını

yudumlamalarını izlemişti. Şu anda bulunduğu yerde yemeklerin nasıl olduğunu ona sormam gerekiyor. *Lapsang souchong* çayının ve *langues de chat* bisküvilerinin zor bulunduğundan şüpheleniyorum.

Okuldan sonra bir sınıf arkadaşımın evine davet edildiğimi hatırlıyorum. Sadece ben. Vesile de *çaydı*. Bu bile kafa karıştırıcı. Ben de doğal olarak öğleden sonra çayı bekliyordum ama annesi bize mutfakta erken bir akşam yemeği hazırlamıştı. Onu hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Turuncu ve bej renkte üç parlak fileto balık, bir kepçe fırında kuru fasulye ve bir yığın fırında pişmiş patates cipsi. Bırakın denemiş olmayı, bunların hiçbirini daha önce görmemiştim ve ne olduklarını sormak zorunda kalmıştım. Danielle Mearns bunu ertesi gün sınıftaki herkese söylediğinde hepsi gülmüş ve bana Garip Fazülye adını takmıştı (bu lakap bir süre üzerime yapıştı). Ama önemi yoktu, okul benim için kısa ömürlü bir deneyim olmuştu. Her şeye burnunu sokan öğretmenlerden biriyle sıkıntı yaşadığımda bana imalı bir sesle okul hemşiresine bir görünmemi önermişti ve sonrasında annem o öğretmenin *okuma yazmayı zar zor bilen, işe yarar bir vasıf olarak sadece ilk yardım konusunda diploması olan, tek dilli bir ahmak* olduğuna karar vermişti. Ondan sonra da eğitime evde devam etmiştim.

Danielle'in evinde, annesi ikimize de puding yerine Munch Bunch yoğurdu vermişti ve sonrasında inceleyebileyim diye boş kabı gizlice okul çantama saklamıştım. Anlaşıldığı kadarıyla, hareket edebilen bir meyve parçasını konu eden, televizyondaki bir çocuk programıyla ilgili bir üründü. Ve tutup benim tuhaf olduğumu söylüyorlardı! Televizyon programları hakkında konuşamamak okuldaki diğer çocuklar için eziklik anlamına gelirdi. Ama televizyonumuz yoktu. Annem ona kanserojen katot, zekâ kanseri sebebi diyordu ve bu yüzden ya kitap okur ya da plak dinlerdik. Bazen de eğer keyfi yerindeyse tavla ya da Çin dominosu oynardık.

Donmuş hazır yemekleri bilmememe şaşıran Danielle Mearns'in annesi bir çarşamba akşamı çayın yanına genelde ne yediğimi sormuştu bana.

"Genel diye bir şey yok," diye yanıtlamıştım.

"Ama nasıl şeyler yersin?" diye sormuştu. Gerçekten de şaşırmışa benziyordu.

Ben de yediklerimden bazılarını saydım. Çılbır ördek yumurtası ve fındık yağlı kremalı kuşkonmaz. Ev yapımı rouille soslu şaraplı balık çorbası. Kerevizli şeker hamuruyla ve balla kaplı körpe piliç. Mevsiminde, üzerine çörek mantarı ve tereyağlı ince erişteyle doğranmış trüf mantarı. Kadın bunun üzerine bana boş boş bakmıştı.

"Bütün bunlar oldukça... zevkli şeyler," demişti.

"Hayır, bazen de oldukça basit şeyler olur," dedim, "manchego peyniri ve ayva soslu ekşi hamurlu sos mesela."

Yarı çiğnenmiş fasulyeleri ortaya çıkaracak şekilde ağzı bir karış açık bana bakan küçük Danielle'le bakışırken, "Tamam," demişti. İkisi de başka bir şey söylememişlerdi ve Bayan Mearns bir şişe yoğun kıvamlı, kırmızı sıvıyı masanın üzerine koyduktan sonra Danielle onu sertçe çalkalamış, turuncu ve bej yemeğin her tarafına dökmüştü.

Tabii ki bakıma verildikten sonra televizyondaki reklamlar sayesinde çabucak yeni aşçı karakterlerle tanıştım: Bessie Teyze, Kaptan Birdseye ve Ben Amca. Hepsini de düzenli olarak izliyordum. Ve şimdi bir sos uzmanı gibi, sadece kokularından bile Daddies HP sosunu tanıyabilirim. Bu, eski ve yeni hayatımın, yangından önce ve sonranın farklarını gösteren sayısız örnekten biriydi. Bir gün kahvaltıda karpuz, beyaz peynir ve nar yiyordum, ertesi gün de üzerine margarin sürülmüş, kızarmış Mother's Pride ekmeği. Evet, en azından annemin bana anlattığı şekilde durum buydu.

Otobüs tam hastanenin önünde durdu. Giriş katında çeşitli şeylerin satıldığı bir dükkân vardı. Hasta ziyaret ederken hediye götürmenin

uygun olacağının farkındaydım ama ne alacaktım ki? Sammy'yi hiç tanımıyordum. Yiyecek bir şeyler almak anlamsızdı çünkü benim ziyaretimin amacı onun kendi yiyeceklerini, çok yakın bir zamanda seçtiği şeyleri ona getirmekti. Komada olduğu göz önüne alınırsa kitap almak da yersiz gibi görünüyordu. Bununla beraber uygun olabilecek pek fazla şey yoktu. Dükkânda küçük bir tuvalet malzemesi vardı ama karşı cinsten birinin, bir erkeğe bedensel fonksiyonlarıyla ilgili malzemeler vermesi de uygunsuz geldi. Zaten diş macunu ya da bir paket tek kullanımlık jilet de pek cazip bir hediye sayılmazdı.

O ana kadar bana verilen en güzel hediyeleri hatırlamaya çalıştım. Bitki Polly dışında aklıma hiçbir şey gelmedi. Korku verecek bir şekilde Declan'ı hatırladım. İlk ve tek erkek arkadaşım... Onu hafızamdan silmeyi neredeyse başarmıştım, bu yüzden hatırlamak oldukça acı vericiydi. Bir yıl, bana gönderilen tek doğum günü kartını (bir şekilde beni bulup herhangi bir zaman, herhangi bir yerde benimle röportaj yapmak için oldukça büyük para ödeyeceğini hatırlatan notla beraber bir gazeteciden gelmişti) gördüğünde, ona doğum günümü kasten söylemediğimi iddia etmişti. Bu yüzden yirmi birinci doğum günü hediyem olarak böbreğime yumruğunu geçirmiş, bayılana kadar beni yerde tekmelemiş ve sonra kendime geldiğimde de ondan bilgi sakladığım için gözümü morartmıştı. Hatırlayabildiğim tek diğer doğum günüm, on bir yaşımdakiydi. O zamanlar evlatlık olduğum aileden, üzerine minik bir oyuncak ayı takılmış, gümüş bir bilezik almıştım. Bir hediye aldığım için çok minnettardım ama onu hiç takmak istemedim. Oyuncak ayıları hiçbir zaman sevmedim.

Bir kutlamada, mesela Noel'de, o yakışıklı şarkıcının bana nasıl bir hediye verebileceğini merak ettim. Hayır, durun! Yılın en özel, en romantik gününde, Sevgililer Günü'nde mesela... Benim için güzel bir şarkı yazabilir ve sonra ben mükemmel bir şekilde soğutulmuş şampanyayı yudumlarken gitarıyla bana bir parça çalabilirdi. Ya da hayır, gitar olmaz, bu çok da büyük bir sürpriz

sayılmaz. Beni... fagot öğrenerek şaşırtabilirdi. Evet, parçanın melodisini benim için fagotla çalabilirdi.

Tekrar sıkıcı konulara dönelim. Daha uygun bir şeyler istediğim için en azından yanında yüksek sesle okuyabileceğimi düşünerek Sammy'ye birkaç gazete ve dergi aldım. Dükkândakilerin ellerinde iyi bir koleksiyon vardı. Alışveriş torbasının görünüşünden ve içindekilerden çıkardığım kadarıyla, Sammy'nin *Daily Star*'dan çok *Daily Telegraph* tarzında olduğu içime doğdu. Ona birkaç tabloit gazete ve bir de dergi almaya karar verdim. Dergi daha da zordu. Çok çeşit vardı. *Condé Nast Traveller, Yachts and Yachting, Now!*[8] Hangisini seçeceğimi nereden bilecektim? Neyle ilgilendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cevabı ortaya çıkarabilmek için dikkatli ve mantıklı bir şekilde düşündüm. Onun hakkında bildiğim tek kesin şey, yetişkin bir erkek olduğuydu. Diğer her şey tamamen spekülasyon olacaktı. Sonunda ortalamaya hitap etme kuralına bağlı kaldım ve parmaklarımın ucunda yükselip bir *Razzle*[9] aldım. İş bitti.

Hastanenin içi çok sıcaktı ve yerler gıcırdıyordu. Odanın dışında bir antibakteriyel jel vardı ve üzerindeki büyük sarı levhada İÇMEYİNİZ yazıyordu. İnsanlar gerçekten antibakteriyel jeli içiyorlar mıydı? Sanırım içiyor olmalılardı, hem de bu levha yüzünden. Bir yanım, çok ama çok küçük bir yanım, kısa bir an, sırf yapılmaması söyleniyor diye bir damlasının tadına bakmak için bu itkiye boyun eğmeyi düşündü. Hayır Eleanor, dedim kendi kendime. Asi eğilimlerini frenle. Çay, kahve ve votkadan vazgeçme.

Egzamamı azdırabilir diye jeli ellerimde kullanmak konusunda endişeliydim ama yine de kullandım. Temizlik çok önemlidir. Tanrı korusun, kendimi bir hastalığın taşıyıcısı olarak bulabilirim. Oda çok büyüktü, her duvarda bir tane olmak üzere iki sıra yatak vardı. Kalanların hepsi birbirinin yerine geçebilirdi:

---

8 Lüks yaşam ve gezi dergileri. (ç. n.)

9 İngiliz porno dergisi. (ç. n.)

ya uyuklayan ya boş boş ileri bakan, çeneleri öne doğru gevşemiş, saçsız ve dişsiz yaşlı adamlar. Soldaki sıranın tam sonunda Sammy'nin yerini saptadım, bunun tek nedeni şişman olmasıydı. Geri kalanları kat kat gri tenle kaplı kemik yığınlarından ibaretti. Onun yatağının yanındaki silinebilir iskemleye oturdum. Raymond'dan ise eser yoktu.

Sammy'nin gözleri kapalıydı ama belli ki komada değildi. Öyle bir durumda olsaydı özel bir bölümde, makinelere bağlı olması gerekirdi, değil mi? Raymond'ın bu konuda niçin yalan söylediğini merak ettim. Sammy'nin düzenli olarak inip kalkan göğsünden uyuduğunu anlayabiliyordum. Onu uyandırmak istemediğim için yanında bir şeyler okumamaya karar verdim ve okunacak şeyleri yatağının yanındaki dolabın üzerine koydum. Bags for Life'ı da içine koymanın daha iyi olacağını düşünüp önündeki bölmeyi açım. Bir cüzdan ve bir dizi anahtar dışında dolap boştu. İçinde onunla ilgili bir ipucu var mı diye Sammy'nin cüzdanının içine bakıp bakmamayı düşündüm ve tam ona doğru uzanıyordum ki arkamdan birisinin gırtlağını temizlediğini duydum. Bir sigara tiryakisine ait olabilecek balgamlı bir ses.

"Eleanor. Geldin demek," dedi Raymond yatağın karşısına bir iskemle çekip. Gözlerimi ona diktim.

"Niçin yalan söyledin Raymond? Sammy komada değil. Sadece uyuyor. Bu hiç de aynı şey değil."

Raymond güldü.

"Ah, ama bu harika bir haber Eleanor. Birkaç saat önce kendine geldi. Belli ki ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve kalçası kırılmış. Onu dün buraya getirdiler, anestezi yüzünden çok yorgundu ama iyi olacağını söylüyorlar." Başımla onayladım ve aniden ayağa kalktım. "O zaman onu rahat bırakmalıyız," dedim.

Dürüst olmak gerekirse buradan çıkmak istiyordum. Hem çok sıcaktı hem de etraf bana çok tanıdık geliyordu; yatak örtüleri, kimyasal ve insan kokuları, metal yatak çerçeveleri ve plastik iskemlelerin sert yüzeyleri. Jel, cildimin çatlaklarına sızdığı için

ellerim biraz acıyordu. Beraber asansöre yürüdük ve sessizce aşağı indik. Giriş katında kapılar açıldı ve bacaklarımın kendi başlarına ön kapıya doğru hızlandıklarını hissettim.

En güzel yaz ortası akşamlarından biriydi; saat sekizde hava hâlâ sıcaktı ve hafif bir ışık vardı. Neredeyse on bir olana kadar hava kararmayacaktı. Raymond ceketini çıkarıp başka bir gülünç tişörtü ortaya serdi. Bu seferki sarıydı ve önünde iki beyaz yavru horoz vardı. *Los Pollos Hermanos*, yazıyordu ve gerçekten çok saçmaydı. Kol saatine baktı.

"Yemek için pratik bir şeyler alıp arkadaşım Andy'ye gideceğim. Cumartesi akşamları birkaçımız genelde orada takılır, PlayStation'ı açarız, sigara ve bira içeriz."

"Tek kelimeyle zevkli bir şeye benziyor," dedim.

"Ya sen?" diye sordu.

Tabii ki televizyon programı izlemek ya da kitap okumak için eve gidiyordum. Başka ne yapabilirdim ki?

"Eve döneceğim," dedim. "Bu akşam geç saatlerde BBC4'te komodo ejderleri hakkında bir belgesel var sanırım."

Raymond tekrar kol saatine ve sonra başını kaldırıp uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne baktı. Bir anlık sessizlik oldu ve sonra bir karga yakınlarda bir yerlerde ötmeye başladı. Ötüşü o kadar muhteşemdi ki neredeyse edepsizlik sınırına ulaşıyordu. İkimiz de kuşu dinledik ve Raymond'a gülümsediğimde o da gülümseyerek karşılık verdi.

"Bak, kendi başına evde oturmak için fazla güzel bir gece. Bir yerde hızlıca birer bira yuvarlayalım mı? İçki dükkânı kapanmadan bir saat kadar sonra gitmem gerekiyor ama..."

Bu dikkatli düşünmemi gerektiren bir teklifti. Yıllardır bir bara gitmemiştim ve Raymond pek de çekici bir arkadaş olarak tanımlanamazdı. Bununla beraber, gitmenin iki nedenden dolayı faydalı olabileceği sonucuna çabucak ulaştım. İlk olarak, eğer her şey yolunda giderse, Johnnie Lomond randevularımızın birinde büyük ihtimalle beni bir bara götüreceği için bu iyi bir deneyim

olacaktı. Bu yüzden böyle işletmelerde genel ortama ve gereken davranışlara önceden kendimi alıştırmam gerekiyordu. İkinci olarak, Raymond (iddialara göre) bir bilişim uzmanıydı ve bazı tavsiyelere ihtiyacım vardı. Böyle tavsiyeleri resmî kanallardan elde etmek pahalı olabilirdi ama bu akşam ona sorabilir ve bedava cevap alabilirdim. Her şey düşünüldüğünde, Raymond'ın talebine razı olmak uygun göründü. Bu esnada o gözlerini ileride bir yere dikmişti ve elinde yanan bir sigara olduğunu ve ben düşünürken sigaranın neredeyse yarısını içmiş olduğunu fark ettim.

"Evet Raymond. Bir içki için seninle bara geleceğim," dedim başımla onaylayıp.

"Muhteşem," diye yanıt verdi.

Kendimizi işlek bir yolun üstündeki, hastaneden beş dakika uzaktaki barda bulduk. Dışarıdaki masalardan biri boştu. Metal yüzeyi yuvarlak lekelerle kaplıydı ve bacakları dengesizdi ama Raymond beğenmiş gibi göründü.

"Dışarıda yer bulmamız ne iyi oldu," dedi ve mutlu bir şekilde otururken ceketini iskemlenin arkasına astı. "Tamam o zaman, şimdi bara gideceğim," dedi. "Sen ne istersin Eleanor?"

Midemde titreşen bir endişe hissettim. İlk olarak, dışarıda otursam barın içini göremeyecek ve orada neler döndüğünü izleyemeyecektim. Sonra... ne sipariş vereceğimi bilmiyordum. Barlarda normal insanlar ne içerlerdi? Kontrolü elime almaya karar verdim.

"Raymond, bara ben gideceğim. İtiraz istemem. Senin için ne sipariş vermemi istersin?" Karşı çıkmaya çalıştığında direttim ve en sonunda kabul etti ama kızmış gibi göründü. Bu konuda niçin bu kadar yaygara kopardığını idrak edemedim.

"Peki o zaman, sanırım büyük boy bir Guinness içerim. Ama keşke benim almama izin versen Eleanor."

İki elimi de masanın üzerine koydum ve yüzüm onunkine iyice yaklaşsın diye öne eğildim.

"Raymond, içkileri ben alacağım. Bu benim için önemli, sana söylemek istemediğim nedenlerden dolayı."

Omuz silkti, sonra başıyla onayladı ve ben de kapıya doğru yürüdüm.

Gün ışığından sonra içerisi çok karanlık ve gürültülüymüş gibi geldi. Büyük hoparlörlerden aşırı gürültülü, tanımadığım tarzda bir müzik yayılıyordu. İçerisi kalabalık değildi ve bardaki tek müşteri bendim. Genç bir adam ve genç bir kadın servis yapıyorlardı; başka bir ifadeyle, birbirleriyle derin bir sohbete dalmışlardı ve kız arada sırada bir ahmak gibi kıkırdıyor ve boyalı sarı saçlarını hafifçe silkeliyordu ya da çocuk şakacı bir şekilde onun koluna vuruyor ve aşırı yüksek sesle, sahte bir tavırla gülüyordu. İnsanların çiftleşme öncesi flörtlerini izlemek inanılmaz derecede sıkıcıdır. En azından hayvanlar âleminde arada sırada parlak tüylerin ışıltısını ya da çarpıcı bir şiddet gösterisini izlersiniz. Saç savurmalara ve sahte sataşmalara pek rastlanmaz.

Sıkılmıştım ve kapıymış gibi tahta bara üç kez vurdum. İkisi de kafalarını kaldırıp baktılar. Büyük bir Guinness istediğimde çocuk bir musluktan doldurmaya başladı.

"Başka bir şey?" diye sordu. Hâlâ bir cevap bulamamıştım. Onun işinin bir bölümünün böyle durumlarda müşterilere yardımcı olmak olduğu düşündüm.

"Ne tavsiye edersin?" diye ona sordum. Siyah sıvının bardağa dökülmesini izlemeyi bırakıp bana baktı.

"Ne?"

"Bana ne tavsiye edersin? Genelde barlarda içki içmem de."

Sanki orada başka birisinin durmasını bekliyormuş gibi sağına ve soluna baktı. Uzun bir duraksama oldu.

"Hımm," dedi. "Şey... Magners çok popüler. Buzlu hem de. Güzel bir yaz içkisi."

"Tamam, teşekkür ederim. Bu durumda, sizin tavsiyenize göre bir Magners içkisi istiyorum lütfen." Kahverengi bir şişe açtı

ve barın üstüne koydu. Uzun bir bardağa biraz buz doldurdu ve onu şişenin yanına koydu.

"Bu da ne?" dedim.

"Magners."

"Peki, boş kadeh niçin?"

"Magners için," dedi.

"Şişeden bardağa senin koymanı mı bekleyeceğim?" dedim şaşkın bir şekilde. "Bunu yapmak senin işin değil mi?" Boş boş bana baktı, sonra kahverengi sıvıyı buzların üzerine yavaşça döktü ve sonra oldukça sert bir şekilde bıraktı, hatta şişeyi hemen hemen bara vurdu.

"8,70 sterlin," dedi son derece soğuk bir tavırla.

Ona bir kâğıt beş sterlin ile dört tane birer sterlin verdim, sonra paramın üstünü aldım ve dikkatlice cüzdanıma koydum.

"Acaba bir tepsin var mı?" diye sordum. Bana pis, yapış yapış bir tepsi verdi ve ben içkileri üzerine yerleştirirken izleyip sonra arkasını döndü. Bu sözde hizmet sektöründe nezaket diye bir şey yok!

Raymond içki için bana teşekkür etti ve büyük bir yudum aldı. Magners de oldukça hoştu ve genç barmen hakkındaki görüşümü tekrar gözden geçirdim. Evet, servis yetenekleri kötüydü ama en azından uygun içecek tavsiyesinin nasıl yapılacağını biliyordu. Raymond bana annesini, yarın onu ziyaret edeceğini, bunun her pazar yaptığı bir şey olduğunu anlatmaya başladı. Annesi dul bir kadındı ve sağlığı pek iyi değildi. Bir yığın kedisi vardı ve Raymond onlara bakması için annesine yardım ediyordu. Durmadan monoton bir şekilde konuştu. Sözünü kesim.

"Raymond, sana bir şey sorabilir miyim?"

Birasını yudumladı. "Tabii ki."

"Eğer bir akıllı telefon alacak olsam hangisini tavsiye ederdin? Android aletlere kıyasla iPhone'ların avantajlarını inceliyorum ve

bu işin iç yüzünden anlayan birisinin görüşünü almaktan minnettar olacağım."

Sorum karşısında bir şekilde şaşırmış gibi göründü ki bilişimde çalıştığı ve ona teknolojik soruların oldukça sık sorulması gerektiği düşünüldüğünde bu garipti.

"Peki, şey..." sanki içindeki düşünceleri boşaltıyormuş gibi, hafifçe köpeğimsi bir hareketle başını iki yana salladı, "ne alacağın birçok faktöre bağlıdır." Bu faktörleri işe yarar bir sonuca ulaşmadan bir süre açıkladı ve sonra kol saatine baktı.

"Siktir! Kaçsam iyi olur. Andy'ye gitmeden önce bira almam gerekiyor ve saat neredeyse on oldu." Birasını dikip bitirdi, ayağa kalktı ve hiç mi hiç soğuk olmamasına rağmen ceketini giydi.

"Eve kolayca gidebilirsin, değil mi Eleanor?" dedi.

"Ah, tabii. Yürüyeceğim. Güzel bir akşam ve hava hâlâ aydınlık."

"Peki o zaman, pazartesi görüşürüz," dedi. "Hafta sonunun keyfini çıkar." Gitmek için döndü.

"Raymond, dur!" dedim. Gülümseyerek bana doğru döndü.

"Ne var Eleanor?"

"Guinness, Raymond. Üç buçuk sterlin." Bana boş boş baktı. "Tamam," dedim, "acelesi yok. Eğer daha kolay olacaksa pazartesi günü de verebilirsin."

Dört sterlinlik bozuk parayı saydı ve onları masanın üzerine koydu.

"Üstü kalsın," dedi ve uzaklaştı. Müsrif! Parayı cüzdanıma koydum ve Magners'ımı bitirdim. Cesarete gelip eve dolambaçlı yoldan giymeye karar verdim. Evet. Niçin olmasın? Küçük çaplı bir keşif yapmanın zamanı gelmişti.

8

Tabii ki cehennem diye bir şey yok ama eğer varsa buradaki günahkârların attığı çığlıkların film müziği, herhalde müzikal tiyatro tarihinden alınmış, popüler şarkılardan tekrar eden bir potpuri olacaktır. Lloyd Webber ve Rice'ın tüm eserleri aralıksız olarak ateş kuyusunun içindeki sahnede sergilenir ve günahkâr izleyiciler sonsuza kadar izlemeye ve dinlemeye zorlanır. İçlerindeki en kötüler; yani çocuk tacizcileri ve cani diktatörler de onlarla performans yapar.

Lomond'un seçkin eserlerinden başka, hoşuma giden bir müzik tarzını henüz bulamamıştım; bu sadece fiziğin duyulabilir biçimiydi; dalgalar ve akım verilmiş partiküllerdi ve çoğu aklı başında insan gibi benim de fizikle bir ilgim yoktu. Bu yüzden kendimi *Oliver*'dan bir ezgi mırıldanırken bulunca şaşkına döndüm! Hayatımda ilk kez, zihinsel olarak düşüncemin sonuna eklediğim ünlem işareti uygundu. *Bu harika akşamı kim satın alacak?*[10] Gerçekten, kim?

Evlatlık verildiğim ailelerden birinin hafta sonları beraber izleyerek vakit geçirdiğimiz, müzikallerden oluşan bir video kütüphanesi vardı ve tutkulu bir şekilde keşke öyle olmasaydı desem de Lionel Bart, Rodgers ve Hammerstein ve benzerlerinin eserlerini çok iyi tanırım.

---

10 *Oliver* müzikalindeki şarkılardan birinin sözleri. (ç. n.)

İşte onun yaşadığı sokaktaydım'ı bilmek bana komik bir his veriyordu, sevinçten havalara uçma sınırında, pır pır eden ve gergin bir his. *Benim Güzel Meleğim*'deki o fraklı şaklabanın niçin Audrey Hepburn'ün penceresinin önünde feryat etme ihtiyacı hissettiğini neredeyse anlayabiliyordum.

Müzisyenimin nerede yaşadığını bulmak kolaydı. Twitter'a güzel bir günbatımı fotoğrafı yüklemişti:

@johnnieLrocks
Penceremden manzara: nasıl şanslıyım ama.
#şehirdeyaz #mutlu

Bu fotoğraf çatılar, ağaçlar ve gökyüzünü gösteriyordu ama fotoğrafın köşesinde bir bar da vardı, sokağın sonunda sağda, ismi açıkça gözüküyordu. Birkaç saniyede, Google sayesinde onu bulmuştum.

Bu sokak, şehrin bu bölümünün çoğu gibi, büyük ve eski apartmanlardan oluşuyordu. Hepsinde, binanın içindeki her daire için bir tane olmak üzere, dışarıdaki duvara isimli ziller takılmış ana bir ön kapı vardı.

Evet, bu doğru sokaktı. Peki hangi taraftan başlamam gerekiyordu? Çift sayılar, diye karar verdim. O kesinlikle çift sayı türünden bir adamdı, tek sayı türünden değil. Çözmem gereken bir bulmacam vardı. Uğraşırken mırıldanıyordum ve en son ne zaman kendimi böyle hissettiğimi hatırlayamadım; hafif, canlı, çevik. Sanırım mutluluk hissi böyle bir şey olabilirdi.

Zillerin üzerindeki bütün farklı isimleri ve sergileniş şekillerini görünce büyülendim. Bazıları bir yapışkanlı etiketin üzerine tükenmez kalemle yazılmış ve düğmenin altına öylesine konulmuştu. Diğerleri kalın büyük harflerle isimlerinin çıktılarını yazıcıdan almış ve üç kat seloteyple yapıştırmışlardı. Birkaç tanesi zillerini boş bırakmıştı ya da hava koşulları mürekkebi bozup okunmaz hale getirdiğinde tekrar yazmakla uğraşmamışlardı. Müzisyenin de

bunlardan biri olmadığını umut ettim ama ne olur ne olmaz diye onların yerlerini defterime not aldım. Eğer onunkine gelmeden önce bütün okunabilir isimleri tasfiye edersem geri dönüp boş olanların listesini araştırmam gerekecekti.

Ama bunlara gerek kalmadı. Sokağın yarısında, çift sayıların tam ortasında karşıma çıktı: *Bay J. Lomond Esq.* Zilin önünde durup harfleri inceledim. Kalın beyaz kâğıdın üzerine klasik siyah mürekkeple inci gibi ama estetik bir şekilde yazılmışlardı. Tam onu yansıtıyordu.

Popüler, yakışıklı bir adamın bir cumartesi gecesi evde olması mümkün görünmüyordu, bu yüzden nasıl bir his olduğunu anlamak için zile işaret parmağımın ucuyla nazikçe dokundum. Bir çıtırtı oldu ve sonra bir erkek sesi konuştu. En hafif tabirle, şaşırdım diyebilirim.

"Evet?" dedi tekrar.

Kalın bir ses, konuşması düzgün, ölçülü. Bal ve duman, kadife ve gümüş. Çabucak listeye göz gezdirdim ve rastgele orada oturanlardan birisini seçtim.

"Pizza teslimatı... McFadden için," dedim. İç çektiğini duydum.

"Onlar en üst kattalar," dedi ve kapattı. Kapı *tık* sesiyle açıldı. Pek fazla düşünmeden içeri girdim.

Müzisyen birinci katta, sağdaki dairedeydi. Zilin üstünde saygın görünen pirinçten bir isim levhası vardı. Durdum ve dinledim. İçeriden hiçbir ses duyamadım, sadece merdiven ışığının sesi ve aşağıdaki sokaktan gelen hafif sesler vardı.

Yukarı katta yüksek sesle izlenen televizyonun sesi geliyordu. Defterimi çıkardım ve boş bir sayfa yırtım. Onu isim levhasının üzerine koydum ve kurşun kalemimi çıkarıp üstüne sürtmeye başladım. Birkaç saniye içinde, levhanın harika bir kopyasına sahiptim ve onu çantamdaki defterimin sayfaları arasına dikkatlice yerleşirdim. Maun ve opak yüzeyi çürümüş, camlı, tipik Viktoryen tarzdaki kapısına kışkırtıcı derecede yakındım.

Cesaret edebildiğim kadar yakın durdum. İçeriden hiçbir şey duyamıyordum ve görünen bir hareket yoktu. Zihnimde bir kitaplık ve tablo canlandırıyordum. Aydın bir adam olmalıydı. Ne kadar da çok ortak noktamız vardı!

O anda kaskatı kesildim. Titreşen çeliğin üzerinde yumuşak parmaklar ve havaya dağılan bir akort, belirsiz ve uysal, çok eski bir yıldızdan gelen bir ışık gibi. Bir ses: sıcak, alçak ve nazik, büyüler yapacak, yılanları hipnotize edecek, rüyaların gidişatını yönlendirecek bir ses. Ona doğru dönüp yaslanarak yaklaşmak dışında hiçbir şey yapamadım. Camlı kısma dayandım. Bir şarkı yazıyor, üzerinde çalışıyordu belki; sözler, müzik, duygular... Tam yaratılış anına kulak misafiri olabilmenin nadir ayrıcalığını yaşıyordum Benim yakışıklı Orpheus'um, doğanın şarkısını söylüyordu. Onun sesi. Onun sesi!

Başımı geriye doğru attım ve gözlerimi kapattım. Bir gökyüzü hayal ettim. Mavi ve siyah, kürk gibi yumuşak ve yoğun. Gecenin genişliği ve uçsuz bucaksızlığında, onun kadife derinliklerinden, bir karanlığa yetecek kadar ışık dağılıyordu. Desenler ortaya çıktı; kamaşan gözlerim salyangoz kabuğu sarmalları ve çatlamış inciler, tanrılar, canavarlar ve gezegenler arayıp buldu. Kımıldamadan dururken aynı zamanda da döndük ve dönerken büyük bir çember içinde hareket ettik. Güneşe doğru daireler çizdik ve ah, o baş döndürücü anda...

Müzik durdu ve ani, bulanık bir an oldu. Geri çekildim ve hızla merdivenlerden çıkmaya başladım, kalbim güm güm atıyordu. Hiçbir şey olmadı. Üst katın merdiven sahanlığında durdum ve birkaç dakika bekledim. Evet, bir hareketlilik yoktu.

Parmak uçlarımda aşağı indim ve tekrar kapının önündeki boşluğa yerleştim. Müzik tekrar başlamıştı ama onu rahatsız etmek istemiyordum. Ne de olsa sadece onun nerede yaşadığını görmek için oradaydım... Bakmakta bir zarar yoktu. Ve görev tamamlanmıştı.

Belki de çılgınlıktı bu. Tekrar sokağa çıktığımda, beni eve götürmesi için bir taksiyi durdurdum. Akşam ağır ilerlese de artık gece tamamen çökmüştü ama dışarıda olmak umurumda değildi. Taksinin muhtemelen altı sterlin civarında tutacağını tahmin ettim ama başka seçeneğim yoktu. Emniyet kemerimi taktım ve beni şoförden ayıran cam paneli kapattım. Futbol, belediye meclisi ya da herhangi bir konuyla ilgili görüşlerini duymayı istemiyordum. Aklımda tek bir şey vardı. Ya da daha doğrusu bir kişi.

Bir ya da iki saat sonra erken saatlerdeki maceramdan sonra uyuyamayacağımı fark ettim. Işığı açtım ve geceliğime baktım. Sırayla yıkayabilmek için iki tane geceliğim vardı. İkisi da aynıydı; ikisi de yüksek yakalı ve bilek boyundaydı. Hoş, tüylü pamuktan yapılmışlardı ve limon rengindelerdi (bu ton bana, çocukluğumun öne çıkan hatıralarından biri olmasa da benim için rahatlatıcı bir imajı olan, renkli patlayan şekerleri hatırlattı). Küçükken ikram olarak, annem ağzıma içine kırmızıbiber doldurulmuş zeytin ya da arada sırada, tabut şeklindeki sarı ve kırmızı teneke kutudan yağlı ançüez sokardı. Her zaman sofistike damakların atıştırmalıklar yönünde yanılgıya düşebileceğini, şekerli ucuz ikramların fakirleri (ve onların dişlerini) mahvettiğini vurgulardı. Annemin her zaman keskin, bembeyaz dişleri vardı.

Tek kabul edilebilir tatlıların düzgün Belçika trüfleri (Neuhaus marka, *nom de dieu*[11] sadece turistler deniz kabuğu şeklindeki bu berbat çikolataları alırlardı) ya da Tunus çarşılarındaki kurutulmuş iri hurmalar olduğunu söylemişti, ikisini de yerel Spar mağazalarında bulmak oldukça zordu. Bir keresinde... hadiseden kısa bir süre önce... annem sadece Fortnum's'tan alışveriş yapardı ve aynı dönemde *confiture de cerises*'lerindeki[12] kusurlar yüzünden Fauchon'la düzenli yazışıyordu. Paris'ten gelen kavanozların güzel,

11 (Fr.) Lanet olsun. (ç. n.)

12 (Fr.) Kiraz reçeli. (ç. n.)

kırmızı pullarını hatırlıyorum: *Liberté, Egalité, Fraternité.*[13] Pek de annemin inandığı bir şey değil.

Otururken destek yapsın diye yastığımı ikiye katladım. Uyku hissi hâlâ uzaklarda gibiydi ve dinginleşmeye çalıştım. Şilte ile duvar arasındaki boşluğa uzandım ve eski sadık dostumu aradım; yıllarca tutulmaktan kenarları yuvarlanmış ve yumuşamıştı: *Jane Eyre*. Romanın herhangi bir sayfasını açıp hemen öykünün neresinde olduğunu anlayabilir, daha gelmeden bir sonraki cümleyi neredeyse gözümde canlandırabilirdim. Bu eski bir Penguin baskısıydı, Bayan Brontë'nin portresi kapağı süslüyordu. İçindeki etikette şöyle yazıyordu: *Saint Eustace Paris Kilise Okulu, Başarılı Katılımından Dolayı Eleanor Oliphant'a verilmiştir, 1998.* Hepsini sayarsak Presbiteryenler, Anglikanlar, Katolikler, Metodistler, Kuveykırlar ve elektrik saçan Michelangelo parmağını onlara doğrultsa bile Tanrı'yı tanımayacak farklı bireyler tarafından büyütüldüğüm için evrensel bir zihin yapısındaydım. Bütün ruhani eğitim girişimlerine ürkütücü bir zarafetle boyun eğdim. Kilise okulları ya da eşdeğerleri, en azından içinde yaşadığım ev hangisiyse oradan çıkmamı sağlamıştı ve bazen bu tür okullarda sandviçler ya da daha da nadiren, katlanılabilir eşlikçiler vardı.

Kitabı rastgele açtım. Çok önemli bir sahne karşıma çıktı; Jane'in Bay Rochester'la ilk kez karşılaştığı, ormanda onun atını ürkütüp düşmesine neden olduğu yer. Köpek Pilot da oradaydı; güzel, hisli bakışları olan bir tazı. Bu kitabın bir kusuru varsa, Pilot'tan yeteri kadar bahsedilmemesidir. Sonuçta bir kitapta köpekten biraz daha bahsedilmesi göz çıkarmaz

Jane Eyre... Garip bir çocuk, sevmesi zor. Yalnız, tek çocuk. Çok genç yaşta büyük acılarla, ölümle ve sevgisizlikle baş etmek zorunda bırakılmış. Sonunda yanan ise Bay Rochester. *Bunun* nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Hepsini.

---

13 (Fr.) Özgürlük, eşitlik, kardeşlik. Fransız Devrimi'nin sloganı ve ayrıca Fransız bayrağının üç rengini temsil eden sözcükler. (ç. n.)

Gecenin en karanlık saatlerinde her şey en kötü görünür. Bu gece kuşların hâlâ öttüğünü duyunca şaşırdım ama sesleri kızgın çıkıyordu. Zavallı yaratıklar yazın ışık sürekli parladığı için pek uyumamış olmalılar. Alacakaranlıkta, zifirî karanlıkta, hatırlıyorum, hatırlıyorum... Gölgeler arsında uyanık iki küçük tavşanın kalp atışı bıçak gibi soluk. Hatırlıyorum, hatırlıyorum... Gözlerimi kapattım. Göz kapakları gerçekten sadece tenden perdelerdir. Gözlerin aslında her zaman açık, her zaman *bakıyor.* Onları kapattığında dünyaya boş boş bakmaktan çok, iç göz kapağının ince, damarlı derisini izliyorsun. Bu rahatlatıcı bir düşünce değil.

Hatta bunu uzun zaman düşünürsem, büyük ihtimalle bakmayı durdurmak, her zaman görme eziyetinden kurtulmak için kendi gözlerimi oyup çıkarmak isteyebilirim. Gördüğüm şeyler görülmemiş olamazlar. Yaptığım şeyler yapılmamış olamazlar.

Güzel bir şey düşün, derdi üvey ebeveynlerimden biri. Uyuyamadığımda ya da terler içinde hıçkırarak, çığlıklar atarak uyandığım gecelerde. Bayat bir tavsiye bu ama arada sırada etkili. Bu yüzden ben de köpek Pilot'ı düşündüm.

Sanırım uyumuş olmalıyım (en azından bir ya da iki saniye dalmış olabilmem bile imkânsızmış görünüyordu bana) ama kendimi uyumuş gibi hissetmedim. Pazarları her zaman ölü günlerdir. Zaman geçirmek için mümkün olduğu kadar uyumaya çalışırım (eski bir hapishane numarasıdır bu, tüyo için teşekkür ederim anneciğim) ama yaz sabahları fazla uyumak zor olabilir.

Sabah ondan sonra telefon çaldığında saatlerdir uyanıktım. Banyoyu temizlemiş, mutfak zeminini yıkamış, geri dönüşüm çöplerini dışarı çıkarmış, bütün kutuları alfabetik sırada düzenlemiştim. İki çift ayakkabımı da cilalamıştım. Gazeteyi okumuş ve bütün bulmacaları çözmüştüm.

Konuşmadan önce gırtlağımı temizlerken neredeyse yirmi saattir, taksi şoförüne beni bırakacağı yeri söylememden beri, tek kelime bile etmediğimi fark ettim. Ama bu benim için iyi

sayılır çünkü genelde cuma akşamı otobüs şoförüne gideceğim yeri söylediğim andan pazartesi sabahı iş arkadaşlarıma selam verene kadar konuşmam.

"Eleanor?" Bu tabii ki Raymond'dı.

"Evet, benim," dedim oldukça ters bir şekilde. Tanrı aşkına, kimi bekliyordu ki? Şiddetle öksürdü: "Şey, tamam. Bugün tekrar Sammy'yi görmeye gideceğimi sana haber vermek istedim, acaba benimle gelmek ister misin?"

"Niçin?" diye sordum.

Uzun bir süre duraksadı. Garip çünkü bu hiç de zor bir soru değildi.

"Şey... hastaneye telefon ettim ve artık çok daha iyi. Kendine gelmiş ve onu özel odaya geçirmişler. Bence... başına gelenler konusunda soruları varsa bizimle tanışması iyi olur sanırım."

Çok hızlı düşünmüyordum ve sonuçları hesaplayacak zamanım yoktu. Ben daha tam olarak ne olduğunu anlamadan öğleden sonra hastanede buluşmayı ayarlamıştık bile. Telefonu kapattı ve oturma odasındaki, şöminenin üzerinde duran saate (elektrik mavisi yuvarlak çerçevesi olan, Power Rangers desenli bu saatin oturma odasına bir tür uçarı *joie de vivre*[14] eklediğini düşünürüm her zaman) baktım. Randevuya kadar daha birkaç saatim vardı.

Zamanımı hazırlanmaya ayırmaya karar verdim ve su ısınırken aynada meraklı bir ifadeyle kendime baktım. Bir gün bir müzisyenin ilham perisi olabilecek miydim diye merak ettim? İlham perisi de neydi ki zaten? Tabii ki bu klasik göndermeye aşinaydım ama günümüzde, uygulamada, bir ilham perisi sadece sanatçının yatmak istediği çekici bir kadınmış gibi görünüyor.

Bütün o tabloları düşündüm; balıketli vücutlarıyla koltuğa uzanmış şehvetli kızlar, kocaman, duru gözleriyle sıska balerinler, etrafları suda yüzen çiçeklerle sarılmış, üzerlerine yapışan beyaz geceliklerinin içindeki boğulmuş güzeller... Ben ne balıketliydim ne de sıska. Normal ölçülerdeydim ve normal (en azından bir yanı)

14 (Fr.) Yaşam sevinci. (ç. n.)

bir yüzüm vardı. Acaba erkekler de aynaya bakıp çok derinden bir şeyler arzuladıklarını yüzlerinde görürler mi diye merak ettim. Bir gazete açtıklarında ya da film izlerken, olağanüstü derecede yakışıklı, genç erkekler gördüklerinde o kadar genç, o kadar yakışıklı olmadıkları için kendilerini tehdit altında ve değersiz hissederler miydi? Sonrasında da gazeteyi açıp o yakışıklı adamların bazılarının kilo aldığını ya da hiç de şık giyinemediklerini haber yapıp dalga geçen haberlerle karşılaşırlar mıydı?

Bunlar tabii ki cevabı beklenmeyen sorulardı.

Tekrar kendime baktım. Sağlıklıydım ve vücudum güçlüydü. İyi çalışan bir beynim ve melodik olmasa da bir sesim vardı. Yıllar önce uzun süre içime duman çekmem ses tellerimi düzeltilemez şekilde tahrip etmişti. Saçlarım, kulaklarım, gözlerim ve ağzım vardı. Ne fazla ne eksik bir dişi insandım.

Yüzümün sirk ucubelerininkine benzeyen yanıyla, yani yaralı tarafımla yaşamak bile yangında ölmekten daha iyiydi. Yanıp kül olmamıştım. Küçük bir Zümrüdüanka kuşu gibi alevlerin içinden çıkmıştım. Parmaklarımı yara dokusu üzerinde dolaştırıp çizgileri okşadım. Yanmadım anneciğim, diye düşündüm. Alevlerin içinden geçtim ve yaşadım.

Kalbimde de yüzümdekiler kadar büyük, beni çirkinleştiren yara izleri var. Onların orada olduklarını biliyorum. Umarım biraz yaralanmamış dokular kalır; sevginin gelip gidebileceği bir parça. Umarım.

9

Raymond hastanenin ön kapısında bekliyordu ve tekerlekli iskemledeki bir kadının sigarasını yakmak için eğilmişti. Kadın yanında serum askısını da getirmişti; bir taraftan vergi mükelleflerinin parası onu iyileştirmek için kullanılırken diğer yandan kendini zehirliyordu. Raymond da onunla sohbet ederken tüttürüyordu. O esnada Raymond yine öne doğru eğilip bir şey söyledi ve kadın güldü. Uzun öksürük nöbetiyle sonlanan bir kocakarı kıkırtısıydı bu. Ağır ağır yaklaştım, o zehirli dumanın bir şekilde beni de sarabileceğinden korkuyordum. Raymond geldiğimi gördü, sigarasını söndürüp bana doğru sallanarak yürüdü. Nahoş bir şekilde poposundan sarkan bir kot pantolon giyiyordu; sırtını döndüğünde külotunun nahoş birkaç santimini (tuhaf bir mor renkteydi) ve bana bir zürafanın postunu hatırlatan, lekelerle kaplı beyaz tenini gördüm.

Temizlemek istermiş gibi ellerini bacağına sürerken, "Selam Eleanor," dedi. "Bugün nasılsın?"

Bir an dehşet verici bir şekilde, bana sarılacakmış gibi öne eğildi. Geri çekildim ama sigara dumanı ve başka bir ağır kimyasal ve keskin kokuyu koklama fırsatını kaçırmadım. Pahalı olmayan bir erkek kolonyası olabilirdi bu.

"İyi günler Raymond," dedim. "İçeri giriyor muyuz?"

Asansörle yedinci kata çıktık. Raymond sıkıcı bir uzunlukta önceki akşamüstünün olaylarını anlattı. O ve arkadaşları, artık

her ne manaya geliyorsa, "sağlam bir tane sarmış", *Grand Theft Auto*'da bir görevi tamamlamış ve sonra da poker oynamışlardı. Bunu bana niçin söylediğinden emin değildim çünkü kesinlikle sormamıştım. En sonunda konuşmayı bitirdi ve sonra benim akşamımın nasıl geçtiğini sordu.

"Biraz araştırma yaptım," dedim. Onu Raymond'a anlatarak bu deneyime gölge düşürmek istemiyordum.

"Bak!" dedim. "İşte orada!" Bir çocuk ya da küçük bir yavru evcil hayvan gibi kolayca dikkati dağıldı ve içeri girmeden önce ellerimizi antibakteriyel sıvıyla yıkadık. Hijyen önce gelirdi, tamam ama zavallı derim bir önceki dermatolojik saldırıdan ancak kurtulmuştu.

Sammy pencerenin en yanındaki son yatakta *Sunday Post* okuyordu. Biz yaklaşırken gözlüğünün üzerinden dik dik baktı, tavrı dostane değildi. Raymond gırtlağını temizledi.

"Selam Bay Thom," dedi. "Ben Raymond ve bu Eleanor." Yaşlı adama başımla selam verdim. Raymond konuşmaya devam etti. "Biz, şey... rahatsızlandığınızda sizi biz bulduk ve sizinle hastaneye geldik. Bugün de gelip merhaba demek ve nasıl olduğunuzu öğrenmek istedik."

Öne doğru eğildim ve elimi uzattım. Sammy boş boş elime baktı.

"Eee?" dedi. "Kimsiniz demiştiniz?" Aslında aklı karışmış gibi görünüyordu ve hiç de saldırgan değildi. Raymond tekrar açıklamaya başladı ama Sammy onu susturmak için avucunu bize doğru kaldırdı. Giydiği çizgili pijama, bir yavru güvercin gibi kabarık ve dik beyaz saçları göz önüne alındığında yine de şaşırtıcı derecede üzerine yakışmıştı.

"Şimdi durun, bir dakika," dedi ve yatağının yanındaki dolaba doğru eğilip raftan bir şey kaptı. İstemsiz bir şekilde geriledim, oradan ne almış olabileceğini kim bilebilirdi ki? Kulağına bir şey soktu ve bir an onunla oynadı, başının yanından tiz bir ses çıkıyordu. Ses durdu ve gülümsedi.

"Tamam, şimdi," dedi. "Bu daha iyi. *Şimdi,* bu köpek, tavşanı görebilir, değil mi? Şimdi, sizin olayınız ne? Kilisedensiniz, değil mi? Yoksa bana yine televizyon kiralamaya mı çalışıyorsunuz? İstemiyorum evlat, arkadaşlarınıza bunu daha önce söyledim. Burada öylece yatıp bütün o boktan şeyleri izlemek için o kadar para ödemeyeceğim! Şişkolar salon dansları yapacak, koca koca adamlar kek pişirecek, Tanrı aşkına!"

Raymond tekrar gırtlağını temizledi ve önceki cümlelerini tekrarlarken ben öne eğilip Sammy'nin elini sıktım. İfadesi anında değişti ve ikimize de gülümsedi.

"Ya, demek o çift sizsiniz, öyle mi? Hayatımı kimin kurtardığını hemşirelere sorup duruyordum. Beni kim buraya getirdi, nasıl buraya geldim, diye. Ama bana cevap veremiyorlardı. Oturun, hadi, yanıma oturun ve bana kendinizden bahsedin. Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem az, gerçekten." Başını salladı ve sonra yüzü çok ciddileşti. "Bugünlerde duyduğumuz tek şey her şeyin hızla kötüye gittiği, herkesin pedofil ya da düzenbaz olduğu... Ama bu doğru değil. Dünyanın tıpkı sizin gibi, muhtaç birisine yardım edecek kadar hayırsever, sıradan, düzgün insanlarla dolu olduğunu unutuyorsunuz. Ailemle tanışana kadar bekleyin! Mutluluktan uçacaklar, gerçekten."

Sonunda konuşmak için harcadığı çabadan yorulup yastıklarına geri yaslandı. Raymond bir bana, bir tane de kendisine plastik iskemle getirdi.

"O zaman kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bay Thom? Gece iyi geçti mi?"

"Bana Sammy de evlat, resmî davranmaya gerek yok. İyiyim, teşekkürler, kaşla göz arasında turp gibi olurum. Sen ve eşin hayatımı kurtardınız, bu konuda hiç şüphe yok."

Raymond'ın iskemlesinde kıpırdandığını hissettim ve öne doğru eğildim.

"Bay Thom," dedim.

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı, sonra oldukça endişeli bir şekilde onları bana doğru oynattı. "Sammy," dedim kendimi düzeltip ve o zaman beni başıyla onayladı.

"Korkarım birkaç hatayı düzeltmem gerekiyor," dedim. "İlk olarak, biz sizin hayatınızı kurtarmadık. Bu konuda ambulans ekibinin takdir edilmesi gerekiyor. Elemanları bir şekilde ters olsa da sizi buraya getirirken durumunuzu stabilize etmek için gerekeni yaptılar. Eğer sizi kurtaran birileri varsa onlar da kalçanızı ameliyat eden ortopedi operatörü, anestezi uzmanının yanı sıra ameliyat sonrası bakımınızı sürdüren diğer sağlık hizmeti işçileri de dâhil olmak üzere bu hastanenin tıbbi ekibidir. Raymond ve ben sadece yardım çağırdık ve Ulusal Sağlık Hizmeti sorumluluğu alana kadar size eşlik ettik."

"Evet, Tanrı USH'yi korusun, kesinlikle," dedi Raymond kaba bir şekilde söze karışıp. Ona en sert ifadelerimden biriyle baktım.

"Dahası," diye devam ettim, "Raymond ve benim sadece iş arkadaşı olduğumuzu hemen aydınlığa kavuşturayım. Kesinlikle evli değiliz." Hiç şüphesi kalmamasını sağlamak için Sammy'ye dik dik baktım. Sammy, Raymond'a baktı. Raymond da Sammy'ye baktı. Bana biraz tuhaf görünen bir sessizlik yaşandı. Raymond iskemlesinin ucuna doğru geldi.

"Şey, peki, nerede oturuyorsun Sammy? Kaza olduğunda ne yapıyordun?" diye sordu.

Sammy ona gülümsedi.

"Ben buralıyım evlat, burada doğup burada yaşadım," dedi. "Her cuma ihtiyaçlarımı almak için çıkarım. O sabah kesinlikle kendimi biraz garip hissediyordum ama sadece göğüs ağrısı olduğunu düşündüm. Kendimi burada bulacağımı hiç beklememiştim!"

Kucağındaki büyük torbadan şekerlemeler aldı, sonra bize uzattı. Raymond bir tane aldı, ben istemedim. Sammy'nin bacaklarının arasındaki vücut ısısıyla (pijamasıyla ve bir battaniyeyle kaplı olsa da) yumuşamış şekerleme fikri iticiydi.

Hem Sammy hem de Raymond belli ki yemek yerken bir hayli gürültücülerdi. Onlar kıtır kıtır şekerlemeleri yerken, ellerime bakıp neredeyse yanmış gibi derilerinin soyulduğunu fark ettim ama jelle ovuşturmak hastanenin her yerinde pusuda bekleyen, muhtemelen benim üzerimde de olan mikrop ve bakterileri temizlediği için memnundum.

"Ya sizler? Uzaktan mı geldiniz?" diye sordu Sammy. "Yani ayrı ayrı demek istedim," diye ekledi çabucak bana bakıp.

"Ben güney tarafında yaşıyorum," dedi Raymond, "ve Eleanor... sen de batıdasın, değil mi?" Kaldığım yeri daha açık bir şekilde söylemek istemediğim için başımla onayladım. Sammy işimizi sordu ve ben de anlattıklarını dinlemekten memnun bir şekilde öylece durdum.

Sammy, insanlar dışarıda pijama giydiğinde görüneceği gibi oldukça korumasız duruyordu ama dikkat çeken lacivert gözleriyle aslında sandığımdan daha gençti. Yetmişten büyük olamaz diye tahmin ettim.

"Grafik tasarım konusunda bilgim yok," dedi Sammy. "Çok hoş bir şeye benziyor. Ben bütün hayatımı postacı olarak geçirdim. Ama tam zamanında ayrıldım; çok savurgan olmadığım sürece emekli maaşımla yaşayabilirim. Şimdiyse her şey değişti... O yüzden artık o işte olmadığım için memnunum. Türlü zırvalarla postacılığı bitirdiler. Benim zamanımda bu iş doğru dürüst bir kamu hizmetiydi..."

Raymond başını sallayarak, "Doğru," dedi. "Bir zamanlar sabah evden çıkmadan önce posta aldığımızı hatırlıyor musunuz? Öğle vakti de bir teslimat olurdu. Akşam da gelirse eğer..."

Kabul etmem gerek, bu postane sohbetini biraz sıkıcı buldum.

"Burada ne kadar kalacaksın Sammy?" diye sordum. "Bunu sorma nedenim, ameliyat sonrası enfeksiyon kapma riski uzun kalan hastalarda önemli bir şekilde artıyor; gastroenterit, *staphylococcus aureus*, *clostridium difficile*..."

Raymond sözümü kesip, "Evet," dedi, "eminim yemekler de bozuktur, öyle mi Sammy?"

Sammy güldü. "Bu konuda haksız değilsin evlat," dedi. "Bugün öğlen yemeğinde ne verdiklerini görmek ister misin? Sözde patatesli ve soğanlı pirzola olması gerekiyordu... Ama daha çok köpek mamasına benziyor. Hem de öyle kokuyor."

Raymond gülümsedi. "Sana bir şeyler alalım mı Sammy? Eğer ihtiyacın varsa aşağıdaki dükkâna bir koşu gidebiliriz ya da hafta içinde uğrayıp bir şey getirebiliriz?"

Raymond onay almak için bana baktı ve ben de evet der gibi başımı salladım. Bu öneriyi reddetmek için hiçbir nedenim yoktu. Aslında yetersiz beslenen yaşlı birine yardım edebilmeyi düşünmem oldukça hoş bir histi. Ona ne getirilebileceğini, ne tip yiyeceklerin risksiz bir şekilde taşınabileceğini düşünmeye başladım. Sammy'nin soğuk makarna ve pesto sostan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim. Bir akşam iki porsiyon yapabilir ve ertesi gün kalanları ona bir saklama kabında getirebilirdim. Saklama kaplarım yoktu, bu ana kadar onlara ihtiyacım olmamıştı ama bir tane almak için süpermarkete gidebilirdim. Bu benim yaşımda ve sosyal koşullardaki bir kadının yapabileceği bir şeye benziyordu. Gerçekten heyecan verici!

"Ah evlat, çok naziksin," dedi Sammy hedefimi yok edip, "ama hiç zahmet etme. Ailem her gün iki kez geliyor." Son bölümü açık bir gururla söyledi. "Getirdiklerinin yarısını bile bitiremiyorum. Gerçekten çok geliyor! Çoğunu başkalarına vermek zorunda kalıyorum," dedi ve elini sallayarak koğuşun içindeki diğer adamları gösterdi.

"Ailende kimler var?" diye sordum. Bu açıklamasına biraz şaşırmıştım. "Senin de bizim gibi bekâr ve çocuksuz olduğunu sanmıştım."

Raymond iskemlesinden rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ben dulum Eleanor," dedi Sammy. "Jean beş sene önce öldü, kanserden. Ama hastalık onu çabucak aldı." Duraksadı ve yerinde

doğruldu. "Bir kızım ve iki oğlum var. Keith en büyükleri, evli ve iki ufaklığı var. Gerçekten arsız birer maymun gibiler," dedi. "Gary diğer oğlum; Gary ve Michelle... Onlar evlenmediler ama beraber yaşıyorlar. Görünüşe bakılırsa bugünlerde böyle oluyor. Ve Laura, en küçüğüm... şey, Laura'nın işlerini ancak Tanrı bilir. Otuz beş yaşına kadar iki kez boşandı, buna inanabiliyor musunuz? Onun da kendine ait küçük bir işletmesi, güzel bir evi ve bir arabası var... Fakat bir türlü iyi bir adam bulamıyor sanırım. Ya da bulduğunda elinde utamıyor."

Bunu ilginç buldum. "Kızına endişe etmemesini tavsiye ederim," dedim kendime güvenli bir şekilde. "Son deneyimime göre mükemmel erkek en beklemediğin zamanda belirir. Kader onu yoluna çıkarır ve nihayetinde takdiriilahi beraber olmanızı sağlar."

Raymond öksürme ve hapşırma arası garip bir ses çıkardı.

Sammy nazik bir şekilde bana gülümsedi. "Öyle mi? Şey, o zaman bunu ona sen söyleyebilirsin tatlım," dedi. "Hepsi yakında burada olacak."

Sammy bunu söylerken bir hemşire yakından geçti ve söylediklerimizi dinlemeye başladı.

Hemşire son derece topluydu ve siyah sarı çizgili göze batan çoraplarla oldukça hoş, beyaz plastik sabolar giyiyordu. Ayakları büyük, şişman eşekarılarına benzemişti. Gitmeden önce onları nereden aldığını sormayı aklımın bir kenarına yazdım.

"Bir yatakta maksimum üç ziyaretçi olabilir," dedi hemşire, "ve bugün bu kuralı kesinlikle uyguluyoruz maalesef." Fakat Sammy korkmuş gibi görünmedi. Raymond ayağa kalktı. "Biz gidelim de ailene müsaade edelim Sammy," dedi. Ben de ayağa kalktım, böylesi uygunmuş gibi göründü.

"Acele etmeyin, daha acele etmeyin," dedi Sammy.

"Bu hafta tekrar gelecek miyiz?" diye sordum. "Getirmemizi istediğin bir dergi ya da sürekli bir yayın var mı?"

"Eleanor, söylediğim gibi, siz hayatımı kurtardınız, biz artık bir aileyiz. Ne zaman istersen gelip beni ziyaret et. Seni görmek

çok hoşuma gidecektir tatlım," dedi Sammy. Gözleri deniz menekşeleri gibi nemliydi. Tekrar elimi uzattım ama o iki elimi de tuttu. Normalde dehşete kapılırdım ama daha çok şaşırdım. Elleri büyük ve sıcaktı, bir hayvanın pençeleri gibiydi ve benimkiler onların içinde küçük ve kırılgan görünüyorlardı. Tırnakları oldukça uzun ve yamru yumruydu. Ellerinin arkasındaki kıvırcık, kır kıllar pijamasının altına kadar devam ediyordu.

"Eleanor, dinle," dedi gözlerini gözlerime dikip ellerimi sıkıca tutarak, "teşekkürler kızım. Benimle ilgilendiğin ve alışveriş poşetimi getirdiği için teşekkürler." Ellerimi onunkilerin sıcaklığından çekmek istemediğimi fark ettim. Raymond öksürdü, hiç şüphesiz yaklaşık son yarım saattir ciğerleri kanserojenlerin yokluğuna tepki veriyordu.

Güçlükle yutkundum, birden konuşmakta zorluk çektiğimi fark ettim. "O zaman bu hafta yiyeceklerle tekrar geleceğim," dedim en sonunda. "Söz veriyorum." Sammy de başıyla onayladı.

Raymond, dolgun elini Sammy'nin omzuna yerleştirip, "Hoşça kal o zaman koca adam," dedi. "Yakında görüşüz."

Biz koğuştan çıkarken Sammy arkamızdan el salladı. Köşeyi dönüp asansöre giderken hâlâ el sallayıp gülümsüyordu.

*

Dışarı çıkana kadar ikimiz de konuşmadık.

"Ne hoş adam değil mi?" dedi Raymond gereksiz yere.

Başımı evet der gibi salladım ve ellerimin, Sammy'nin sıcak ve güvenli ellerindeki hissini, nazik bakışlarının ve gözlerinin sıcaklığını sürdürmeye çalıştım. Beklenmedik bir şaşkınlık içinde, gözlerimde yaşlar oluştuğunu fark ettim ve dökülmeye başlamadan önce onları silmek için başımı çevirdim. Can sıkıcı bir şekilde, genelde erkeklerin içinde belki de gözlemcilik özellikleri eksik olan Raymond bunu fark etmişti.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın Eleanor?" diye nazikçe sordu Raymond. Kol saatime baktım. Neredeyse dört olmuştu.

"Sanırım eve döneceğim, belki bir süre kitap okurum," dedim. "Daha sonra haftada bir dinleyicilerin katıldığı bir radyo programı var. Çoğu zaman eğlenceli olabiliyor."

Aynı zamanda evdeki kalan şişeye eklemek için biraz daha votka almayı düşünüyordum. Onu içtiğimde aldığım vurucu hissi (bu kesinlikle yakıcı bir duyguydu) ve sonra, keyifli bir şekilde, duygulardan sıyrılmayı özledim. Sammy'nin gazetesinde günün tarihini de görmüştüm ve bugünün aslında doğum günüm olduğunu hatırlamıştım. Can sıkıcı bir şekilde, o eşekarısı çorapları nereden aldığını hemşireye sormayı unutmuştum, onları kendime hediye edebilirdim. Ama sonra onlar yerine kendime süsen çiçeği alabileceğime karar verdim. Onların hassas kokusunu ve renklerinin yumuşaklığını hep sevmişimdir. Ve hafif bir de ışıltıları vardır; cafcaflı ayçiçeğinden ya da kalıplaşmış kırmızı gülden çok daha güzellerdir.

Raymond bana bakıyordu. "Anneme gideceğim," dedi.

Başımı tamam der gibi salladım, burnumu sildim ve eve gitmek üzere yeleğimin fermuarını çektim.

"Acaba... benimle gelmek ister misin?" dedi Raymond tam biz kapıya doğru dönerken.

Hangi koşulda olursa olsun asla olmaz. Aklıma gelen ilk düşünceydi bu.

"Her pazar uğramaya çalışırım," diye devam eti. "Pek sık dışarı çıkmaz, yeni bir yüz görmekten çok hoşlanacaktır eminim."

"Benimki gibi bir yüzü bile mi?" dedim. Birinci ya da bin birinci kez fark etmez, hiç kimsenin yüzüme bakmaktan özel bir zevk alacağını hayal edemiyordum. Raymond beni umursamadı ve ceplerini karıştırmaya başladı.

Ben bu öneriyi düşünürken o başka bir sigara yaktı.

Votka ve doğum günü çiçeklerini eve dönerken alabilirdim ne de olsa. Ve başka birinin evinin içini görmek ilginç olabilirdi.

En son ne zaman kendiminkinden başka bir evi gördüğümü düşünmeye çalıştım. İki yıl önce onlar için bir paket alırken alt kat komşumun dairesinin koridorunda durmuştum. İçerisi müthiş soğan kokuyordu ve köşede çirkin bir lamba vardı. Ondan birkaç yıl önce de resepsiyonistlerden biri evinde bir parti vermişti ve işteki bütün kadınları davet etmişti. Güzel bir daireydi, vitraylar, maunlar ve detaylı pervazlarla geleneksel bir evdi. Bununla beraber, parti bir bahaneydi. Bize seks oyuncakları satma fırsatı bulmak için bir numaraydı bu. Ancak hiç de eğitici olmayan bir manzaraydı. On yedi sarhoş kadın korku verecek büyüklükte bir dizi vibratörün randımanını kıyaslıyordu. On dakika sonra bir kadeh ılık Pinot Grigio şarabı dikip ev sahibinin kuzeninden gelen, özel hayatım hakkında taşkınca küstah bir soruyu savuşturmuş ve gitmiştim.

Tabii ki Baküs eğlenceleri ve Dionysus âlemleri kavramına aşinayım ama kadınların bir akşamı içki içip böyle aletler satın alarak geçirmesi ve bunun da eğlence olarak görülmesi bende aşırı tuhaf bir izlenim bırakmıştı. Sevgililer arasındaki seksüel birliğin kutsal, mahrem bir şey olması gerekiyordu. Seks hayatının yenebilir külot üzerine yabancılarla tartışma konusu olmaması gerekiyordu. Müzisyenle ilk gecemizi beraber geçirdiğimizde vücutlarımızın birleşmesi zihinlerimizin ve ruhlarımızın bir birleşmesi olacaktı aynı zamanda. Onun benden farklı oluşu, koltuk altındaki siyah kılların görünüp kaybolması, köprücük kemiğindeki çıkıntılar. Dirsek kıvrımındaki kan kokusu. Beni kollarına alırken dudaklarının sıcak yumuşaklığı ve...

"Şey, Eleanor? Dinliyor musun? Diyordum ki... eğer anneme geliyorsan otobüsü yakalamak için şimdi gitmemiz lazım."

Kendimi zorla o nahoş duruma, pis kapüşonlu tişörtü ve kirli spor ayakkabılarıyla Raymond'ın bodur figürüne geri getirdim. Belki Raymond'ın annesi zeki ve alımlı bir kadındı. Oğlunu düşününce bu fikrimden kuşku duydum tabii ama hiç belli olmazdı.

"Peki Raymond. Annenin evine kadar sana eşlik edeceğim," dedim.

10

Tabii ki Raymond'ın arabası yoktu. Onun otuzlarının ortasında olduğunu tahmin ettim ama tam olarak oturmamış, ergen bir tarafı vardı. Tabii ki bu da kısmen giyim tarzından kaynaklanıyordu. Onu hiç normal, deri ayakkabılarla görmemiştim; her zaman spor ayakkabı giyiyordu ve oldukça çeşitli bir kıyafet koleksiyonu varmış gibi görünüyordu. Her zaman spor kıyafetler giyenlerin atletik aktivitelere en az katılanlar olduklarını sık sık fark ederim.

Spor benim için bir muammadır. İlkokulda spor günü, akademik olarak en az yetenekli öğrencilerin yıl boyunca zafer kazanabildikleri tek gündü, çuvalla en hızlı atladıkları için ya da A noktasından B noktasına sınıf arkadaşlarından daha hızlı koşukları için ödüller kazanırlardı. Ertesi gün ceketlerinin üstüne o rozetleri takmayı ne severlerdi! Sanki kaşıkla yumurta taşıma yarışında kazanılan gümüş kaşık, kesme işaretini nasıl kullanacağını anlayamamanın bir tür telafisiydi.

Ortaokulda beden eğitimi son derece anlaşılmazdı. Özel kıyafetler giymemiz ve sonra sahanın etrafında hiç durmadan koşmamız gerekiyordu, arada sırada da bir metal tüpü tutmamız ve başka birisine vermemiz söyleniyordu. Koşmuyorsak ya bir kum havuzunun içine ya da bacaklı bir çubuğun üzerinden atlıyorduk. Bunu yapmanın belli bir biçimi vardı, öyle dümdüz koşup atlayamazdınız, önce garip bir şekilde tek bacak üzerinde

zıplamanız ve üzerinden geçmeniz gerekirdi. Niçin öyle olduğunu sormuşum ama beden eğitimi öğretmenlerinden hiçbiri (tespit edebildiğim kadarıyla çoğu size saati söylemekte zorlanabilirdi) bana bir cevap sunamamıştı.

Tüm bu aktiviteler, onlarla hiç ilgilenmeyen genç insanlara dayatılıyor gibiydi ve çoğumuzu hayat boyu fiziksel aktiviteden soğutmak için icat edildiklerinden neredeyse emindim. Neyse ki doğal olarak kıvrak kol ve bacakları olan, zarif birisiyim ve yürümekten hoşlanırım. Bu sayede kendimi her zaman makul bir formda tuttum. Annem fazla kilolardan özellikle nefret eder (Eğer birisi sokakta yanımızdan badi badi yürüyerek geçerse, "Açgözlü tembel hayvan," diye sinirli bir şekilde fısıldardı.) ve ben de bu bakış açısını bir anlamda özümsemiş olabilirim.

Raymond şişman değildi ama pelte gibi ve biraz göbekliydi. Vücudunun hiçbir yerinde kas varmış gibi görünmüyordu. Sadece ön kollarındaki kasların bir seviyede düzenli bir şekilde çalıştığından kuşkulanıyordum. Kıyafet seçimleri de sevimsiz fiziki yapısı göz önünde bulundurulduğunda ümit vermiyordu. Sarkık kotlar, çocuksu sloganları ve imajları olan bol tişörtler giyiyordu.

Bir erkekten çok genç gibi giyinmişti. Tıraşı da baştan savmaydı ve genelde tıraşlı gezerdi. Ortada doğru dürüst bir sakal da yoktu, daha çok sadece bakımsız görünmesine yol açan, düzensiz birkaç günlük sakal vardı. Mat, koyu sarı renkteki saçları kısa kesilmiş ve minimum özen gösterilmişti. En fazla, yıkandıktan sonra pis bir havluyla kurulanmıştı belki. Genel izlenimi tamamen bir serseri olmasa da kesinlikle ucuz bir pansiyonda ya da önceki gece bir yabancının evinde, yer yatağında yarım yamalak uyumuş bir adam gibiydi.

Raymond beni kabaca dürtüp, "İşte bizim otobüsümüz Eleanor," dedi. Benim otobüs kartım hazırdı ama alışılageldiği şekilde Raymond'ın yoktu, herhalde normal fiyatından çok daha fazla ödemeyi tercih ediyordu. Dahası doğru miktarda bozukluğu bile

olmadığı ortaya çıktı ve bu durumda ben de ona bir sterlin borç verdim. Yarın işyerinde ondan paramı geri isteyecektim.

Annesinin evine yaptığımız yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürdü. Bu sırada ona nereden kart alabileceği ve indirim almak ya da hatta bedava seyahat edebilmek için kaç yolculuk yapması gerektiği dâhil olmak üzere, otobüs kartının faydalarını açıkladım. Özellikle ilgilenmiş gibi görünmedi ve hatta bitirdiğimde bana teşekkür bile etmedi. Sohbeti önemli ölçüde sıradandı.

Kare şeklinde beyaz evlerden küçük bir arazinin içinden geçtik. Öngörülebilir bir modelde oraya buraya serpilmiş dört farklı ev tasarımı vardı. Her birinin garaj yolunda yenice bir araba ve çocuklu ailelerin yaşadığına dair deliler vardı (dengeleyici tekerlekleri olan küçük bisikletler, garaj duvarına takılmış bir basketbol potası) ama ne sesleri duyuluyordu ne de kendileri gözüküyordu.

Sokakların hepsi isimlerini hiç şüphesiz inşaat şirketinin pazarlama departmanın seçtiği şairlerden almışlardı: Wordsworth Yolu, Shelley Geçidi, Keats Yokuşu. Hepsi de böyle bir evin tanımını sunacak vazolar, çiçekler ve bulutlar hakkında yazan şairlerdi. Ben de geçmiş deneyimlere göre çok büyük ihtimalle kendimi Dante Lane ya da Poe Crescent'te yaşar bulacaktım. Böyle ortamlara aşinaydım, evlatlık olarak benzer sokaklarda bulunan, buradakilerle neredeyse aynı pek çok evde yaşamıştım. Burada arada sırada karşılaşılabilecek boşanmış insanlar dışında emekli, evi paylaşan arkadaşlar ya da tek başına yaşayan hiç kimse olmazdı. Yenice arabalar garaj yollarında sıralanmıştı, ideal olarak her eve iki tane düşüyordu. Yine de buranın geçici bir havası vardı; bir şekilde hızla kurulmuş ve her an kaldırılabilecek bir tiyatro sahnesi gibi. Ürperdim ve anıları zihnimden kovdum.

Raymond'ın annesi çakıl taşlı cepheli en yeni minik evlerin arkasındaki güzel bir teraslı evde yaşıyordu. Bunlar sosyal konutlardı; sokaklara pek tanınmamış yerel politikacıların isimleri verilmişti. Evleri alanlar polivinil klorür çift camlı ön kapılar ya

da küçük ek verandalar yaptırmışlardı. Raymond'ın ailesinin evi ise değiştirilmemişti.

Raymond ön kapıdan girmeyip evin yan tarafına doğru ilerledi. Arka bahçede, pencerede tül perdeler ve çamaşır demirleriyle çevrelenmiş, dört köşe yeşil çimenliği olan bir kulübe vardı. Çamaşırlar askerî bir kesinlikle dikilmiş kazıkların arasındaki ipin üzerinde dalgalanıyordu; bir sıra beyaz çarşaf, havlu ve sonra da o korkunç lastikli iç çamaşırları... Tropikal topraklardaki kadar gür yayla muzları, bir hayli düzgün havuç, pırasa ve lahana sıralarıyla sebze ekili bir bölüm bulunuyordu. Ekildikleri yerin simetrisine ve gösterilen özene hayran oldum.

Raymond çalmadan arka kapıyı itip açtı ve küçük mutfağa girerken selam diye bağırdı. Hoş bir şekilde, büyük ihtimalle set üstü ocaktaki büyük tencerede kaynayan şey çorba gibi kokuyor ve sıcaklığını yayıyordu. Zemin ve yüzeyler tertemiz, düzenliydi; bir çekmece ya da dolabı açsam içlerindeki her şeyin yerli yerinde olduğunu göreceğimden emin olduğumu hissettim. Dekor sade ve fonksiyoneldi ama tek tük sıradan objeler görünüyordu. Bununla beraber sepetteki iki yavru kedinin fotoğrafının olduğu büyük bir takvim fotoğrafı, poşetleri koymak ve eski moda bir bebek formunda, kapının koluna asılmak için tasarlanmış kumaş bir bohça vardı. Bulaşıklıkta da bir bardak ve tabak duruyordu.

Minik bir koridora girdik ve Raymond'ın peşinden oturma odasına geldim. Orası da pırıl pırıldı ve mobilya cilası kokuyordu. Pencere pervazında bir vazo dolusu krizantem duruyordu, çerçevelenmiş fotoğraflardan ve süs eşyalarından oluşan bir yığın, modası geçmiş şifonyerin füme cam kapakları tarafından kutsal emanetler gibi korunuyordu. Koltukta oturan yaşlı kadın devasa bir televizyonun sesini kapatmak için uzaktan kumandaya uzandı. Televizyonda insanların eski şeylere değer biçtiği ve sonra da değerli olduğu ortaya çıkarsa onları satmayacak kadar seviyormuş gibi davrandıkları bir program vardı. Kanepenin üzerine üç kedi

yayılıp uzanmıştı; ikisi bize düşmanca baktı, üçüncüsü sadece bir gözünü açtı ve sonra tekrar uyumaya döndü, bize bir tepkiyi vermeye tenezzül etmemişti.

Yaşlı kadın eliyle kanepeyi gösterip yaratıkları kovalamak için koltuğunda öne eğilirken, "Raymond! Gel, gel evladım," dedi.

"Bir iş arkadaşımı getirdim anne, umarım sorun değildir?" dedi öne doğru yürüyüp onu yanaklarından öperken. Ben de öne çıkıp elimi uzattım.

"Ben Eleanor Oliphant, tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Elimi tuttu, sonra neredeyse Sammy'nin yaptığı gibi iki eliyle sıktı.

"Geldiğine sevindim tatlım. Raymond'ın arkadaşlarıyla tanışmak her zaman çok hoşuma gider. Oturmaz mısın? Bir fincan çay isteyeceğinden eminim. İçine süt ister misin?" Ayağa kalktı ve koltuğun kenarındaki tekerlekli yürüme desteğini fark ettim.

"Sen yerinden kalkma anne, ben alırım," dedi Raymond. "Ben hepimize birer tane yapayım mı?"

"Çok iyi olur oğlum," dedi. "Biraz bisküvi de var, Wagon Wheels. En sevdiğinden."

Raymond mutfağa gitti ve kanepede annesinin tam yanına oturdum.

"Benim Raymond'ım çok iyi bir çocuktur," dedi gururlu bir şekilde. Nasıl en iyi şekilde karşılık vereceğimden emin değildim, o yüzden kısaca başımla onaylamayı tercih ettim. "Demek beraber çalışıyorsunuz," dedi. "Sen de bilgisayarları tamir etmeyi biliyor musun? Aman Tanrım, kızlar bugünlerde neredeyse her şeyi yapabiliyorlar, değil mi?"

Kadın tıpkı evi gibi derli topluydu, bluzunda inci bir broş vardı. Rahat görünen, koyun postu astarı olan, şarap rengi kadife terlikler giyiyordu. Yetmişlerinde olduğunu tahmin ettim ve elini sıktığımda, üstündeki kemiklerinin üzüm büyüklüğünde şişmiş olduğunu fark ettim.

"Ben muhasebede çalışıyorum Bayan Gibbons," dedim. Ona biraz işimden bahsettim ve büyülenmiş gibi göründü. Ben anlatırken

başıyla onaylıyor, arada, "Öyle mi?" ya da "Vay, vay, vay, ne kadar da ilginç," gibi şeyler söylüyordu. Hesapların sağlayabileceği sınırlı sohbet fırsatını tüketip monoloğumu bitirdiğimde gülümsedi.

"Buralı mısın Eleanor?" diye sordu nazikçe. Genelde bu tarzda sorguya çekilmekten nefret ederim ama onun ilgisinin samimi ve art niyetsiz olduğu ortadaydı, bu yüzden nerede yaşadığımı ona söyledim ama tam yerini özellikle üstü kapalı geçtim. İnsan asla ikamet ettiği yeri yabancılara söylememeliydi.

"Ama senin aksanın yok?" dedi bunu da başka bir soruymuş gibi şekillendirerek.

"İlk çocukluk yıllarımı güneyde geçirdim ama on yaşındayken İskoçya'ya taşındım."

"Ah," dedi, "bu her şeyi açıklıyor." Buna sevinmiş gibi göründü.

İskoçyalıların çoğunun güneyin ötesindenseniz pek soru sormadığını fark ettim. Güneyin ötesinin onlar için bir bakıma İngiltere'ye dâhilmiş gibi geldiğini, kürek yarışlarını ve melon şapkaları özetlediğini farz edebilirim. Ama tersine, oradakiler her zaman ülkenin onlara ait bölümünün eşsiz ve özel olduğu konusunda son derece kararlılardır. Bunun sebebinin ne olduğundan emin değilim.

Raymond cafcaflı bir plastik tepsinin üzerindeki çay malzemeleri ve bir paket Wagon Wheels'la geri geldi.

"Raymond!" dedi annesi. "Tanrı aşkına, sütü de bir kaba koyabilirdin! Misafirimiz var!"

"Eleanor yabancı değil," dedi ve sonra bana baktı. "Sence bir sorun var mı?"

"Hem de hiç yok," dedim. "Ben de evde her zaman kutudan doldururum. Bu sadece fincana sıvıyı getirmek için bir araç; hatta büyük ihtimalle ağzı açık bir sürahi kullanmaktan çok daha hijyenik, diye düşünürdüm ben olsam."

Wagon Wheels bisküvilerden bir tane almak için öne uzandım. Raymond çoktan kendisininkini çiğnemeye başlamıştı bile. İkisi alakasız konulardan konuşmaya başladılar ve ben de kanepeye

iyice yerleştim. İkisinin de özellikle rahatsız edici sesleri yoktu ve şömine rafının üstündeki kulplu saatin tok vuruşlarını dinledim. İçerisi tam boğucu olmanın eşiğinde bir sıcaklıktaydı. Ateşin yanında yatan kedilerden biri titreyerek tepeden tırnağa gerildi ve sonra uykuya daldı. Saatin yanında bir fotoğraf vardı, eski olduğu için sararmıştı. Bir adam, belli ki Raymond'ın babası, ağzı kulaklarında kameraya sırıtıyor, şampanya kadehini kaldırıyordu.

"O Raymond'ın babası," dedi annesi fark edip. Gülümsedi. "Raymond'ın sınav sonuçlarını aldığı gün çekilmişti." Aleni bir gururla oğluna baktı. "Raymond'ımız ailede üniversiteye giden ilk kişiydi," dedi. "Babası bayram etmişti. Keşke mezuniyetinde de orada olabilseydi. Ne gündü, değil mi oğlum?" Raymond gülümsedi, başını salladı.

"Ben üniversiteye başladıktan kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi," diye açıkladı Raymond.

"Emekliliğinin keyfini hiç çıkaramadı," dedi annesi. "Çoğunlukla öyle olur." İkisi de bir an için sessiz kaldılar.

"Ne iş yapardı?" diye sordum. İlgimi çekmemişti ama bunun uygun olduğunu düşündüm.

"Gaz teknisyeniydi," dedi Raymond.

Annesi başını salladı. "Zamanında hep çok çalıştı," dedi, "ve ondan hiçbir zaman çok şey beklemedik, değil mi Raymond? Her yıl tatile giderdik ve güzel bir minik arabamız vardı. En azından Denise'in düğününü gördü, bu da bir şey." Şaşırmış gibi görünmüş olmalıydım ki Raymond araya girdi.

"Ablam," diye açıkladı.

"Ah, Tanrı aşkına Raymond. Eleanor, kız kardeşini bilmiyor mu?" Sonra bana doğru döndü: "Futbol ve bilgisayarlardan bahsetmenin dışında bir şey yapmıyorlar! Ama sen bu konulardan çok sıkılıyorsundur sanırım. Eh, oğlanlar işte, değil mi Eleanor?" Gülümseyerek bana doğru başını iki yana salladı.

Bu şaşırtıcıydı. Bir ablanız olduğunu nasıl unutabilirdiniz ki? Raymond unutmamıştır, diye düşündüm. Kardeşini sadece

fazla kanıksamış ve hayatın değişmeyen, önemsiz, bahsetmeye bile değmeyen bir olayı olarak görmeye başlamıştır. Tek başıma olduğum için böyle bir durumu hayal etmek benim için imkânsızdı çünkü annem ve ben kendi hayatlarımızın sınırlarında yaşıyorduk.

Annesi hâlâ konuşuyordu. "Raymond doğduğunda Denise on bir yaşındaydı. Raymond minik bir sürpriz oldu bizim için... Tanrı'nın bir lütfuydu o."

Raymond'a öyle içten bir sevgiyle baktı ki başımı çevirmek zorunda kaldım. En azından sevginin nasıl göründüğünü biliyorum, dedim kendi kendime. Bu da bir şeydi. Bana hiç kimse öyle bakmamıştı, eğer bakmış olsalardı bunu fark edebilirdim.

"Oğlum, haydi şu albümü çıkar. Eleanor'a sen okula başlamadan önceki yaz, Alicante'deki ilk tatilimizin fotoğraflarını göstereceğim. Raymond havaalanındaki döner kapıya sıkışmıştı," dedi fısıltıyla ve bana doğru eğildi.

Raymond'ın yüzündeki dehşeti görünce yüksek sesle güldüm.

"Anne, Eleanor eski fotoğraflarımıza bakarak sıkıntıdan ölmek istemiyordur muhtemelen," diyen Raymond, bazı insanların çekici bulabilecekleri bir şekilde kızardı. Onları görmek için ısrar etmeyi bir an düşündüm ama Raymond o kadar acınası göründü ki bunu yapamadım. Ve o sırada midem yüksek sesle guruldadı. Öğle yemeğinde kızarmış ekmeğin üzerine konserveden sonra sadece Wagon Wheels bisküvi yemiştim. Annesi gurultumu bastırmak için öksürür gibi hafif bir ses çıkardı.

"Yemeğe kalacaksın, değil mi Eleanor? Öyle etkileyici bir şey yok ama kalırsan çok seviniriz."

Kol saatime baktım. Daha beş buçuktu; yemek için garip bir saatti ama karnım acıkmıştı ve eve dönerken Tesco'ya gidecek kadar zamanım olacaktı.

"Sevinirim Bayan Gibbons," dedim.

Mutfaktaki küçük masanın etrafına oturduk. Çorba lezizdi; et suyu için bir domuz bileği kullandığını ve sonra bahçenin sebzeleriyle dolu suyunun içine eti ince ince doğradığını söyledi.

Masada ekmek, tereyağı ve peynir vardı. Ardından bir fincan çayla kremalı pasta yedik.

Tüm bu süre boyunca Bayan Gibbons bizi komşularının tuhaflıkları ve hastalıklarının yanı sıra, ifadesinden anladığım kadarıyla Raymond'ı pek de ilgilendirmiyormuş gibi görünen akrabalarının hikâyelerini anlatarak eğlendirdi. Raymond sık sık ve şefkatli bir şekilde annesine takıldı ve annesi de yapmacık bir kızgınlıkla koluna hafifçe vurdu ya da kabalığı yüzünden onu azarladı. Daha önce hissettiğimi hatırlayamadığım bir şekilde sıcak duygular içinde, karnım doymuş ve rahattım.

Raymond'ın annesi ağır ağır ayağa kalktı ve yürüme desteğine uzandı. O topallayarak yukarı kattaki banyoya giderken Raymond da bana diz ve kalçalarında onu kötürüm hale sokan bir romatizma olduğunu söyledi. Bu ev sınırlı hareket kabiliyeti olan biri için hiç de uygun değildi ama Raymond annesinin, çocuklarını bu evde büyüttüğü ve bu eve çok alıştığı için taşınmaya yanaşmadığını söyledi.

"Şimdi," dedi annesi yukarı kattan gelirken, "ben bu bulaşıkları yıkayacağım ve sonra oturup biraz televizyon izleyebiliriz."

Raymond hemen ayağa fırladı.

"Otur anne, bırak da ben yapayım, bir dakika bile sürmez. Eleanor bana yardım eder, değil mi Eleanor?"

Ayağa kalktım ve tabakları toplamaya başladım. Bayan Gibbons hararetli bir şekilde itiraz etti ama en sonunda, yavaş ve sarsak bir şekilde tekrar koltuğuna oturdu ve ondan biraz acı dolu bir iç çekiş duydum.

Raymond bulaşıkları yıkadı, ben kuruladım. Bu onun önerisiydi. Benim kızarmış, hassas ellerimi fark etmiş ama bunu dillendirmemişti. Sadece beni lavabodan itelemiş ve yaralı ellerime, üzerinde ekose papyon kravat takmış İskoç teriyeri olan oldukça gösterişli bir bulaşık bezi tutuşturmuştu.

Bulaşık bezi çok yıkanmış olduğu için yumuşak ve lifliydi. Ütülenip düzgünce katlanmıştı. Raymond kaldırsın diye masaya

koymadan önce tabaklara bir göz attım. Takımlar eski ama kaliteliydi, üzerlerinde iri gül desenleri ve kenarlarında da solmuş yaldızlar vardı. Bayan Gibbons onlara baktığımı gördü; gözlem kabiliyeti kesinlikle kuvvetliydi.

"Bunlar benim düğün porselenlerim Eleanor," dedi. "Düşünebiliyor musun, neredeyse elli yıl sonra hâlâ sapasağlamlar!"

"Sen mi yoksa porselenler mi?" dedi Raymond ve annesi söylenip başını iki yana sallarken gülümsedi. Kendi işlerimizi yapmaya devam ederken rahatlatıcı bir sessizlik oldu.

"Şu anda görüştüğün biri var mı Eleanor?" diye sordu annesi.

Ne bunaltıcı bir soru!

"Şu anda değil," dedim, "ama ilgimi çeken biri var. Biraz zamana bıraktım." O anda Raymond'ın kepçeyi bulaşıklığa gürültüyle düşürmesiyle lavabodan bir çatırtı sesi geldir.

"Raymond!" dedi annesi. "Ah sakar oğlum!"

Tabii ki müzisyeni internetten takip ediyordum ama kendisi bu aralar bir hayli sessizdi. Katıldığı birkaç yemekten iki Instagram fotoğrafı, birkaç tweet, başka insanların müziği hakkında yavan Facebook güncellemeleri... Yine de umursamadım. Doğru zamanın yakında geleceğini biliyordum. Aşk macerası hakkında tek bir şey biliyorsam, bu da karşılaşıp âşık olmayı bilinçli olarak beklemediğimiz, en büyüleyici ve şaşırtıcı koşullarda olan o mükemmel andı. Ancak bu an yakında gerçekleşmezse, konuyu kendim çözmem gerekecekti.

"Ya ailen?" dedi. "Yakında mı oturuyorlar? Kardeşin var mı?"

"Hayır, ne yazık ki," dedim. "beraber büyüyecek kardeşlerim olmasını çok isterdim." Bunu derin derin düşündüm. Sonra, "Bu gerçekten hayatımdaki en büyük üzüntü kaynaklarından biri," dediğimi duydum. Daha önce böyle bir cümleyi asla söylememiştim ve hatta o ana kadar böyle bir cümleyi zihnimde dahi oluşturmamıştım. Kendime şaşırdım. *Ve bu kimin suçu olabilir*, diye düşündüm. Soğuk, sert ve kızgın bir ses kulağıma fısıldadı: annenin. Annemin hayalinden kurtulmaya çalışıp gözlerimi kapattım.

Bayan Gibbons rahatsızlığımı hissetmiş gibi göründü. "Ah o zaman bu, annen ve babanla yakın bir ilişkin olmasını sağlamıştır. Tek olduğun için onlara dünyaya bedel olduğuna iddiaya girerim."

Ayakkabılarıma baktım. Niçin onları seçmiştim ki? Hatırlayamadım. Cırt cırtlı bağları olduğu için pratiklerdi ve siyah olduklarından her şeyle uyuyorlardı. Aynı zamanda topuksuzlardı, bileği desteklemek için yukarı doğru uzuyorlardı. O anda gerçekten korkunç olduklarını fark ettim.

"Ne meraklısın anne," dedi Raymond ellerini havluya kurlarken. "Gestapo gibisin cidden!"

Annesinin kızacağını düşündüm ama o daha da kötüsü, mahcup oldu.

"Ah Eleanor, üzgünüm tatlım, seni üzmek istemedim. Lütfen canım, ağlama. Çok üzgünüm."

Ağlıyordum. Hıçkırıyordum! Yıllardır bu kadar şiddetli ağlamamıştım. En son seferi hatırlamaya çalıştım; Declan'la ayrıldıktan sonraydı. O zaman bile onlar duygu gözyaşları değillerdi. Acıdan ağlıyordum çünkü en sonunda taşınmasını söylediğimde kolumu ve iki kaburgamı kırmıştı. Bir iş arkadaşımın annesinin mutfağında hıçkırmak ise kesinlikle uygun bir davranış değildi. Anneme ne derdim? Hemen kendimi toparladım.

"Lütfen özür dilemeyin Bayan Gibbons," dedim. Soluklarımı düzenlemeye çalışıp gözlerimi kurulama beziyle silerken sesim yeni yetme bir oğlan gibi titriyor ve çatlıyordu. Raymond'ın annesi abartısız bir şekilde ellerini çamaşır gibi sıkıyordu ve o da ağlamanın eşiğindeydi. Raymond bir kolunu onun omzuna attı.

"Kendini üzme anne. Kötü bir şey demek istemedin. Eleanor da bunu biliyor, değil mi Eleanor?"

"Evet, tabii ki!" dedim ve gayriihtiyari uzandım ve onun elini sıktım. "Sorunuz hem mantıklı hem de münasipti. Ama ben aşırı tepki verdim. Bunu açıklayamayacak kadar şaşkınım. Eğer ağlayarak sizi rahatsız ettiysem lütfen özrümü kabul edin."

Rahatlamış gibi göründü. "Tanrı'ya şükür o zaman, tatlım," dedi. "Bugün mutfağımda gözyaşı beklemiyordum!"

"Doğru, genelde senin yaptığın yemekler ağlamamıza neden olur anne," dedi Raymond ve annesi de sessizce güldü. Gırtlağımı temizledim.

"Sorunuz beni beklenmedik anımda yakaladı Bayan Gibbons," dedim. "Babamı hiç tanımadım ve onun hakkında bir şey bilmiyorum, ismini bile. Annem de şu anda... *hors de combat*[15] diyebiliriz." İkisinden de boş bakışlar aldım – Frankofonlar arasında olmadığım ortadaydı. "Yani onu hiç görmüyorum, istediğimde ulaşamıyorum," diye açıkladım. "Haftada bir iletişim kuruyoruz ama..."

"Tabii ki... Bu herkesi üzer tatlım, tabii ki üzer," dedi anlayışla başını sallayarak. "Ne kadar büyürlerse büyüsünler herkesin arada sırada annesine ihtiyacı olur."

"Aksine," dedim, "bilakis, haftada bir konuşmak benim için çok fazla. Annem ve ben... Biz... şey, durum biraz karışık..."

Bayan Gibbons duygudaş bir şekilde başını sallayıp devam etmemi istedi.

Diğer taraftan, ben durma anımın geldiğini biliyordum. Sokaktan bir dondurmacı arabası geçti, hoparlöründen doğru notaların acı verecek derecede birkaç hertz altında bir perdeden "Yankee Doodle" çalıyordu. Derinlerdeki tamamen işe yaramaz anı mahzeninden sözcükler aklıma dolmaya başladı.

Raymond ortamı canlandırmak için numaradan ellerini çırptı.

"Tamam, zaman geçiyor. Anne, sen otur lütfen. Programın başlamak üzere. Eleanor, çamaşırları içeri taşımam için bana yardım edebilir misin?"

Seve seve yardım ederdim, annemle ilgili konuşmamak için her şeyi yapardım. Bayan Gibbons'ın yardıma ihtiyaç duyduğu çeşitli ev işleri vardı. Raymond kedilerin kumlarını değiştirme ve

15 (Fr.) Oyun dışı ya da savaş dışı anlamlarına gelebilecek söz. (ç. n.)

çöp kutularını boşaltma işlerini seçtiği için de ben de çamaşırları halledecektim.

Dışarıda akşamüstü güneşi zayıf ve soluktu. Sağda ve solda bir sıra bahçe uzanıyordu. Çamaşır sepetini yere koydum ve mandal torbasını (üzerine birisi el yazısıyla "Mandallar" yazmıştı) alıp ipe astım. Çamaşırlar kurumuştu ve yaz gibi kokuyordu. Bir futbol topunun duvara çarptığı andaki tok sesini ve atladıkları ip yere değerken kızların bağırdıklarını duydum. Dondurmacı arabasının uzaktan gelen sesi artık neredeyse duyulmuyordu. Evlerden birinin arka kapısı sertçe kapandı ve bir erkek sesi, köpeği (bir köpek olmasını umdum) kızgın bir şekilde azarladı. Etrafta kuşlar ötüyor, açık bir pencereden televizyon sesi duyuluyordu. Her şeyde güvenli, *normal* bir his vardı. Raymond'ın hayatı benimkinden çok farklıydı; pek çok düzgün ailenin yaşadığı muhitte düzgün bir aile, bir anne, bir baba ve bir abla.

İçeri dönünce Raymond'ın, çamaşır ipinden toplayıp getirdiğim temiz olanları annesinin yatağındaki çarşaflarla değiştirmesine yardım ettim. Yatak odası pespembeydi ve talk pudrası kokuyordu. Temiz ve sıradandı. Bir otel odası gibi değil, daha çok bir pansiyon odası gibi, diye düşündüm. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki kalın bir kitap ve ekstra keskin naneler hariç, odada kişisel, sahibinin şahsiyeti hakkında fikir verebilecek hiçbir ipucu yoktu. Olabilecek en güzel şekilde, onun gerçekten de bireysel bir tarafı olmadığını anladım. Anneydi o, hiç kimsenin asla, "Betty delinin tekiydi," ya da "Betty'nin şimdi ne yaptığını asla tahmin edemezsin!" ya da "Psikiyatrik raporları gözden geçirdikten sonra toplum için risk taşıyabileceği gerekçesiyle Betty'nin kefaletle serbest bırakılması reddedildi," demeyeceği nazik ve sevgi dolu bir kadındı. Oldukça sade, çocuklarını yetiştirmiş, şimdi de kedileriyle yaşayan ve sebze yetiştiren hoş bir kadındı. Bu hem hiçbir şeydi hem de her şey.

"Ablan da annene yardım eder mi Raymond?" diye sordum. Bu esnada yorganla boğuşuyordu ve yorganı elinden aldım. Bu

tip şeylerin bir püf noktası vardır ve Raymond bu püf noktasını bilmeyen bir erkekti. Onun yerine çiçekli, dantelli yastık kılıflarını taktı.

"Hayır," dedi yaptığı işe yoğunlaşıp. "İki çocuğu var ve biraz ele avuca sığmazlar. Mark açık denizde çalışıyor, bu yüzden ablam üst üste haftalarca yalnız bakmak zorunda kalıyor çocuklara. Gerçekten kolay değil. Çocuklar okula başladıklarında daha iyi olacağını söylüyor."

"Ah," dedim. "O zaman... dayı olmak hoşuna gidiyor mu?"

Raymond dayı. Rol model olarak görülmesi pek de mümkün görünmüyor, diye düşündüm. Raymond omuz silkti.

"Evet, çok eğlenceliler. Doğrusunu söylemek gerekirse benim için pek de zor bir iş değil; Noel'de ve doğum günlerinde onlara biraz para veririm, ayda iki kez de parka götürürüm. İş biter."

Tabii ki ben asla teyze olmayacaktım. Büyük ihtimalle *iyi ki.*

"Bu kez beni annemden ve fotoğraf albümlerinden iyi kurtardın Eleanor," dedi Raymond. "Bir dahaki sefere torunları konusunda seni canından bezdirecek, görürsün."

Bu konuda çok fazla varsayım yaptığını düşündüm ama üzerine gitmedim. Kol saatime baktığımda sekiz olduğunu görünce şaşırdım.

"Gitmem gerekiyor Raymond," dedim.

"Eğer bir saat kadar daha takılmak istersen, buradaki işim bitecek, o zaman beraber otobüsle gidebiliriz?" dedi. Fakat bunu kabul edemezdim.

Alt kata indim ve çay için Bayan Gibbons'a teşekkür ettim. O da karşılık olarak, gelip ev işlerine yardım ettiğim için teşekkür etti.

"Eleanor, çok güzel bir gündü," dedi. "Aylardır bahçenin ötesine çıkmadım, şu dizlerimden dolayı... Bu yüzden farklı birini, özellikle de cana yakın birini görmek büyük bir zevk. Eve de çok yardımın dokundu. Teşekkürler tatlım, çok teşekkürler."

Ona gülümsedim. Bir günde iki kez teşekkür almak ve ilgi odağı olmak! Küçük işlerin bu kadar samimi, cömert tepkilere neden olacağını asla tahmin edemezdim. İçimde küçük bir parıltı hissettim; bir alev değil ama daha çok ufak, istikrarlı bir mum gibi.

"Ne zaman istersen gel Eleanor, ben her zaman evdeyim." Sonra serçe parmağıyla Raymond'ı işaret etti. "*Onunla* gelmen gerekmiyor, istersen kendin de gel. Artık nerede olduğumu biliyorsun. Kendini özletme."

İçgüdüsel olarak öne eğildim ve yanağımı (yaralı olanı değil, normal olanı) onunkine sürttüm. Bu bir öpücük ya da kucaklama değildi ama yapabildiğim, onlara en yakın şeydi.

"Güle güle!" dedi. "İyi yolculuklar!"

Raymond otobüs durağının nerede olduğunu göstermek için benimle yolun sonuna kadar geldi. Pazar olduğu için büyük ihtimalle biraz bekleyeceğimi söyledi. Omuz silktim; beklemeye alışıktım ve hayat bana sabırlı bir insan olmayı öğretmişti.

"Yarın görüşürüz Eleanor," dedi Raymond.

Otobüs kartımı çıkardım ve ona gösterdim. "Bak, böylece sınırsız yolculuk edebilirsin!" dedim. Başıyla onaylayıp hafifçe gülümsedi. Mucizevi bir şekilde otobüs hemen geldi. El kaldırdım ve bindim. Otobüs uzaklaşırken el sallama garipliğini engellemek için dümdüz ileri baktım.

Gerçekten de dolu dolu bir gündü. Kendimi bitkin hissettim ama zihnimde bir şeyler şekillendi. Bu yeni insanlar, yeni maceralar... Kurduğum bağlantı. Bütün bunların çok ezici olduğunu fark ettim ama şaşırtıcı bir şekilde hiç de nahoş değillerdi. Şaşırtıcı derecede iyi uyum sağladığımı düşündüm. Yeni insanlarla tanışmıştım ve beraber sorunsuz zaman geçirmiştik. Bugünün deneyimlerinden öğrenebildiğim tek bir şey varsa o da şuydu: Niyetimi müzisyene açıklamaya neredeyse hazırdım. Büyük önem taşıyan ilk karşılaşma anımız gittikçe yaklaşıyordu.

11

Pazartesi ya da salı günü Raymond'ı görmedim. Onu düşünmedim ama Sammy ve Bayan Gibbons arada sırada aklıma geldiler. Raymond olmadan ikisini de ziyaret edebilirdim. Hatta ikisi de pazar günü için gelebileceğimi söylemişlerdi. Ama Raymond yanımda olsa daha iyi mi olurdu acaba? Olacağını düşündüm, özellikle ihtiyaç duyduğumda sessizliği banal, boş yorumlarla ve sorularla her zaman doldurabilmesinden değildi bu. Bu arada ofise en yakın, tabelası en az cafcaflı cep telefonu mağazasına gitmiş ve canı sıkıldığı belli olan bir satıcının aşırı şüpheli tavsiyesiyle, en sonunda mantıklı bir cihaz ile arama yapmamı sağlayan, internet bağlantısı ve çoğu beni hiç ilgilendirmeyen başka özellikleri olan bir "paket" almıştım. Adam uygulamalardan ve oyunlardan bahsetmişti; bense çapraz bulmaca olup olmadığını sormuş ama aldığım cevap karşısında büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Ofiste Bay Leonard'ın faturasının KDV detaylarını tamamlamak yerine yeni aletimin kullanım kılavuzunu anlamaya çalışırken hiçbir şekilde istemesem de aşırı yüksek sesinden dolayı etrafımda süren sohbetin farkına vardım. O kadar şeyin arasında konu, her yıl yapılan Noel öğle yemeğiydi.

"Evet amą orada eğlence var! Ve bir sürü başka insan da gelecek, yeni insanlarla tanışabiliriz, eğlenebiliriz," diyordu Bernadette.

Eğlence! Buna bir müzik grubunun dâhil olup olmadığını ve eğer öyleyse grubun da *onun* grubu olup olmadığını merak ettim.

Çok erken bir Noel mucizesi yaşanırdı belki... Kader bir kez daha araya mı giriyordu? Ben detayları soramadan Billy araya girdi.

"Allied Carpets'tan sarhoş bir herifle ökseotunun altında sevişmek istiyorsun," dedi Billy. "Kupkuru kızarmış hindi yemeği ve öğleden sonra dandik bir disko için hayatta adam başı altmış sterlin ödemem. Sadece sen yetenek avcılığı yapacaksın diye!"

Bernadette kıkır kıkır güldü ve onun koluna vurdu.

"Hayır," dedi, "öyle değil. Ben sadece daha kalabalık olursa daha eğlenceli geçebileceğini düşünüyorum, o kadar..."

Janey onu görmediğim düşünerek kurnazca diğerlerine baktı. Sık sık olduğu gibi, gözlerinin aniden yara izlerime gittiğini gördüm.

"O zaman şuradaki Harry Potter'a soralım," dedi hiç de sesini alçaltmadan ve sonra bana hitap etmek için döndü.

"Eleanor! Hey, Eleanor! Sen sık sık ortamlara takılan bir kızsın, değil mi? Ne dersin, bu yıl ofisin Noel yemeği için nereye gitmeliyiz?"

Bu ay yeşil bir TIR fotoğrafı görünen, ofisin duvar takvimine anlamlı bir şekilde baktım.

"Daha yaz ortası," dedim. "Bu konuyu düşündüğümü söyleyemem."

"Evet ama şimdiden bir yeri rezerve etmemiz gerekiyor, yoksa bütün iyi yerler dolacak ve geride Wetherspoons ya da boktan bir İtalyan restoranı kalacak."

"Bu beni ilgilendiren bir konu değil," dedim. "Ben zaten gitmeyeceğim." Parmaklarımla çatlak derimi ovuşturdum; iyileşiyordu ama süreç ızdırap verecek kadar yavaştı.

"Ah, doğru ya! Sen asla gelmezsin, değil mi? Bunu unutmuştum. Sen Gizli Noel Baba da oynamazsın. Grinch Eleanor, sana böyle hitap etmemiz gerekiyor." Hepsi güldüler.

"Bahsettiğiniz oyunu bilmiyorum," dedim. "Bununla beraber, aydınlığa kavuşturmamız gerekirse, ben ateistim ve tüketim odaklı yaşamıyorum. Bu yüzden kış alışveriş festivali, yani diğer adıyla Noel olarak bilinen şey beni pek ilgilendirmiyor."

Tekrar işime dönerken onlara da aynı şeyi yapmaları için ilham vereceğimi umdum. Çoğu zaman çocuk gibilerdir, kolay dikkatleri dağılır ve insana saatler gibi gelen süreleri ıvır zıvır konular konuşarak ve tanımadıkları insanlar hakkında dedikodu yaparak geçirmekten hoşlanırlar.

"Sanki birisi bir zamanlar Noel Baba odasında kötü bir deneyim yaşamışa benziyor," dedi Billy ve sonra neyse ki telefon çaldı. Üzgün bir ifadeyle gülümsedim. *Bir zamanlar* yaşadığım kötü deneyimleri hayal etmenin yanından bile geçemezdi.

Bu dâhilî bir aramaydı; Raymond bu akşam tekrar Sammy'yi ziyarete gitmek ister miyim diye soruyordu. Günlerden çarşambaydı, gidersem annemle haftalık sohbetimi kaçıracaktım. Bu kadar yıldır tek bir telefonunu bile kaçırmamıştım. Ama kaçırsam ne yapabilirdi ki? Bir kere sektirmenin ne zararı olabilirdi? Ve tabii Sammy'nin onu iyileştirecek yiyeceklere ihtiyacı vardı. Evet dedim.

17.30'da buluşacaktık. Postanenin önünde buluşmakta ısrar ettim çünkü ofistekilerin işten beraber ayrılmamızı görmelerinden korktum. Güzel, ılık bir akşam olduğu için hastaneye yürümeye karar verdik ve yol sadece yirmi dakika sürdü. Fakat Raymond'ın kesinlikle antrenmana ihtiyacı vardı.

Bir yandan yürüyüp bir yandan da sigara içerken, "Günün nasıl geçti Eleanor?" diye sordu. Zehirli duman üzerime gelmesin diye yerimi değiştirdim.

"Teşekkür ederim, iyiydi. Öğlen tuzlu cips ile peynirli turşulu sandviç yedim ve mango smoothie içtim." Raymond ağzının kenarından duman üfledi ve güldü.

"Başka hiçbir şey olmadı mı?"

Bunu düşündüm. "Noel için ayarlanacak öğle yemeği mekânı hakkında uzun bir tartışma oldu. TGI Fridays seçeneği ağır bastı, oranın *eğlenceli* olacağını söylüyorlardı." Burada tırnak işareti anlamına gelecek bir el işareti yaptım. Daha önce bu hareketi Janey'nin yaptığını görmüş ve ben de daha sonra yapmak için aklımın bir

köşesine not etmiştim. Ve sanırım şimdi soğukkanlı bir şekilde hareketi yapmayı başarmıştım. "Orası olmazsa da Bombay Bistro Neol açık büfesi."

"Kuzu biryani olmadan Noel olmaz, değil mi?" dedi Raymond dalgacı bir sesle.

Sigarasını söndürüp kaldırıma attı. Hastaneye geldik ve Raymond giriş katındaki dükkâna girerken bekledim. Böyle düzensiz ve hazırlıksız olmanın hoş görülecek bir tarafı yoktu gerçekten. Ben onunla buluşmadan önce Marks and Spencer'a gitmiş ve oradan, bir kutu kabak çekirdeği de dâhil olmak üzere kaliteli şeyler almıştım. Sammy'nin çinkoya ihtiyacı olduğundan şüphelenmiştim. Bir süre sonra Raymond bir poşeti sallayarak dışarı çıktı. Asansörde poşeti açtı ve ne aldığını gösterdi.

"Haribo, *The Evening Times*, koca bir kutu ekşi kremalı ve soğanlı Pringles. İnsan daha başka ne isteyebilir, değil mi?" dedi kendisiyle gurur duyar gibi. Buna bir karşılık vermedim.

Hastane odasının girişinde durduk, Sammy'nin yatağının çevresi ziyaretçilerle çevrilmişi. Bizi gördü ve gelmemiz için el salladı. Etrafa bakındım; çizgili çoraplı o haşin hemşire ortalıkta görünmüyordu. Sammy yastık yığınlarına kral gibi yaslanmış, etrafındaki kalabalığa hitap ediyordu.

"Eleanor, Raymond, sizi gördüğüme çok sevindim! Gelin de ailemle tanışın! Bu Keith, ufaklıklar evde anneleriyle beraber... Bunlar Gary ve Michelle. Ve bu da..." Cep telefonuna etkileyici bir konsantrasyonla mesaj yazan sarışın kadını gösterdi. "Kızım Laura."

Herkesin gülümseyip başıyla selam verdiğinin farkındaydım; sonra ellerimizi sıkıyor, Raymond'ın sırtına vuruyorlardı. Bu oldukça boğucuydu. Antibakteriyel kullanmak yerine beyaz pamuklu eldivenlerimi giymiştim; eve gider gitmez çamaşır makinesinde en yüksek ısıda onları yıkayabileceğimi düşünmüştüm. Eldivenlerim, tokalaşmalarda bariz bir tereddüde neden oldu ki

bu tuhaftı. Derimizin üzerinde pamuklu bir kumaş olması kötü bir şeye işaret edemezdi, değil mi?

En büyükleri Keith, ellerini pantolonunun önüne silerek, "Babamla ilgilendiğiniz için çok teşekkürler çocuklar," dedi. "Tek başına olmadığını, insanların onu gözettiğini bilmek çok önemli."

"Bak şimdi," dedi Sammy onu dirseğiyle dürtüp, "ben bunak bir ihtiyar değilim, farkındasın değil mi? Kendi kendime mukayyet olabilirim." Birbirlerine gülümsediler.

"Tabii ki olabilirsin baba. Ben sadece arada bir dost yüzü görmek güzel olur diyorum, öyle değil mi?"

Sammy omuz silkip bunu kabullenmediğini gösterdi ama meseleyi uzatmadı da.

"İkinize güzel bir haberim var," dedi Sammy bize. Raymond ve ben de poşetlerimizi yatağının ayak ucuna yerleştirdik. "Cumartesi çıkıyorum!"

Raymond ona bir beşlik çaktı; Sammy ilk birkaç saniye tombul bir elin yüzüne doğru neden geldiğini anlayamamıştı.

Kızı Laura, en sonunda telefondan başını kaldırıp, "Yürüme desteğine alışana kadar birkaç hafta benimle kalacak," dedi. "Bunu kutlamak için minik bir parti yapacağız! Tabii ki ikiniz de davetlisiniz," diye ekledi, bir şekilde pek hevessiz çıkan bir sesle.

Gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Umursamadım. Hatta aslında bunu gizli, sinsi bakışlara tercih ederim. Hiçbir şekilde kaçınmayan, samimi, beğeni dolu ama korku ya da tiksintiden en ufak bir iz bile olmayan bir bakış. Daha iyi görebilsin diye yüzümdeki saçları yana çektim.

"Bu cumartesi mi?" diye sordum.

"Ah Eleanor, sakın meşgul olduğunu söylemeye kalkma," dedi Sammy. "Bahane yok. İkinizi de orada istiyorum. O kadar."

"Nasıl karşı çıkabiliriz ki?" dedi Raymond gülümseyerek. Bunu düşündüm. Bir parti... En son gittiğim parti (o korkunç düğün kutlaması hariç) Judy Jackson'ın on üçüncü yaş günündeydi. Buz pateni etkinliği ve milkshake vardı ancak sonu hiç

iyi bitmemişti. Tabii ki bu kez yaşlı bir hastanın eve hoş geldin kutlamasında muhtemelen hiç kimse kusmayacak ya da bir parmağını kaybetmeyecekti.

"Geleceğim," dedim başımı yana eğip.

"Bu benim kartım," dedi Laura bir tane bana, bir tane de Raymond'a verip. Altın yaprak biçimi verilmiş, siyah ve parlak bir karttı. Üzerinde, altındaki bağlantı detaylarıyla beraber *Laura Marston-Smith, Estetik Uzmanı, Saç Stilisti, İmaj Danışmanı* yazıyordu.

"Cumartesi saat yedi, tamam mı? Kendiniz haricinde hiçbir şey getirmeyin."

Kartı dikkatle cüzdanıma soktum. Raymond da kendisininkini arka cebine sokuşturdu. Gözlerini Laura'dan ayıramadığını fark ettim, belli ki bir yılanın önündeki firavunfaresi gibi hipnotize olmuştu. Laura da bunun açıkça farkındaydı. Bakışlarından, buna alışık olduğundan şüphelendim. Sarı saçlar ve büyük göğüsler çok klişe, çok aleniydi. Raymond gibi, memelerin ve peroksit sarısı saçların ötesini görecek zekâya ve sofistikasyona sahip olmayan erkeklerin, yani vasat ahmakların dikkati, Laura gibi görünen kadınlar tarafından daima dağılırdı.

Raymond gözlerini Laura'nın dekoltesinden zorla kurtardı ve duvar saatine baktı, sonra da anlamlı bir şekilde bana döndü.

"Şimdi ayrılmamız gerekiyor," dedim, "cumartesi görüşmek üzere." Bir kez daha boğucu bir selamlama ve tokalaşma saldırısı oldu. Bu arada Sammy bizim getirdiğimiz poşetlerin altını üstüne getiriyordu. Bir paket organik kıvırcık lahanayı çıkarıp kaldırdı.

"Bu da neyin nesi?" dedi inanamayarak. *Çinko*, diye kendi kendime fısıldadım. Ben mürekkepbalığı salatasının acilen yenmesi gerekeceğini açıklama şansını bile bulamadan, Raymond beni oldukça kabaca hissettiğim bir şekilde koğuştan aceleyle çıkardı. Hastane odasının havası oldukça sıcaktı.

12

Ertesi gün su ısıtıcının kaynamasını beklerken gözüm bir yığın tatil broşürü ve okunmaktan sayfa kenarları yıpranmış dedikodu dergilerinden ibaret bir yığının yanında duran, ofis geri dönüşüm torbasının üstüne atılmış bir el ilanına takıldı. Şehirdeki alışveriş merkezinin ilanıydı (hiç gitmediğim bir yer) ve bir tanıtım teklifi sunuyordu: Üçte bir indirimli "Şımartan Lüks Manikür". Şımartan lüks manikürün nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama beceremedim. Bir tırnağı biçimlendirme ve boyama süreci nasıl şımartabilir ya da lüks olabilirdi ki? Bu kesinlikle hayal gücümün ötesindeydi. Bir heyecan dalgası hissettim. Öğrenmenin tek bir yolu vardı; bunun için tüm dikkatimi pençelerime verecektim.

Son zamanlardaki kendimi geliştirme planlarımı Sammy'nin talihsiz kazası ve sonrasındaki olaylar yüzünden bir şekilde ihmal etmiştim. Ama hedefime, yani müzisyene yeniden odaklanma zamanı gelmişi. Bir an için *gurur* günahının keyfini çıkardım. Tırnaklarım fazlasıyla hızlı uzuyordu ve hem sağlam hem de parlaklardı. Bunu da hafif besinlerden elde ettiğim önemli vitaminler, mineraller ve yağ asitleriyle dolu iyi planlanmış beslenme şeklime bağlıyorum. Tırnaklarım gerçekten de İngiltere'nin *high street* mutfağının mükemmel bir hediyesiydi. Kibirli birisi olmadığım için rahatça bilgi girişi yapmama izin vermeyecek kadar uzadıklarında onları sadece tırnak makasıyla keserim ve kumaşa takılmasınlar

ya da banyo yaparken tenimi nahoş bir şekilde çizmesinler diye keskin köşelerini törpülerim. Şimdiye kadar benim için bu rutin yeterliydi. Tırnaklarım her zaman temizdir; temiz tırnaklar, temiz ayakkabılar gibi kişinin kendine saygısının temellerindendir. Bu yüzden şık olmasam da ya da modayı takip etmesem de her zaman temizimdir. Bu şekilde en azından dünyadaki yerimi aldığımda başımı dik tutabilirim.

Öğle arasında zaman kazanmak için sandviçimi yolda yiyerek şehre indim. Düşününce, keşke daha kokusuz şeyler koysaydım diye düşündüm; yumurta ve tere kalabalık, sıcak tren vagonu için pek de iyi bir seçim değildi; ben ve sandviç diğer yolculardan uygunsuz bakışlar alıyorduk. Çoğu zaman herkesin içinde yemek yemekten hiç hoşlanmam; bu yüzden, eğer merak eden varsa söyleyeyim, sekiz dakikalık yolculuk hoş bir deneyim olmadı.

Aynaların, çeşitli kokuların ve seslerin hâkim olduğu, avizelerle aydınlatılmış muazzam bir hangara benzeyen olan güzellik salonuna gelmiştim. Kendimi kapana kısılmış bir hayvan (dana ya da kuduz köpek) gibi hissettim ve eğer burada isteğim dışında tutulsaydım çılgınca koşarak yaratacağım kaosu hayal ettim. Broşürü sıkıca elimde tutup yeleğimin cebine soktum.

Tırnaklar Vesaire adlı dükkân beyaz gömlekli iki sıkkın genç, dört tabureli bir büfe ve saydamdan zifire kadar her renk tonunda ojenin olduğu bir raftan oluşuyormuş gibi göründü. Dikkatli bir şekilde yaklaştım.

"Tırnaklar Vesaire'ye hoş geldiniz, bugün size nasıl yardımcı olabilirim," dedi kızlardan daha küçük olan. Cümlesini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Etkin bir şekilde iletişim kurabilmek için insanın nasıl konuşması gerektiğini anlatmak amacıyla yavaş ve abartılı derecede yumuşak bir sesle, "İyi günler," dedim ona. Hem o hem de arkadaşı boş boş bakıyorlardı ama bir yandan da telaşlı gibilerdi. Güven verici olduğunu umduğum bir tavırla gülümsedim. Ne

de olsa henüz çok küçüklerdi. Belki onlar için bir tür stajdı ve öğretmenlerinin geri dönmesini bekliyorlardı.

"Şımartan lüks manikür istiyorum," dedim elimden geldiği kadar net bir şekilde. Hiçbir şeyin olmadığı uzun, hareketsiz bir duraklama oldu. İlk ayılan daha kısa boylu kız oldu.

"Oturun!" dedi en yakındaki tabureyi göstererek. Arkadaşı donakalmış bir şekilde durmaya devam etti. Kısa boylu olan (yaka kartına göre ismi Casey'ydi) telaşlı bir şekilde hareket etti ve sonra karşıma oturup önüne içi sıcak, sabunlu suyla dolu böbrek şeklinde bir kap koydu. Oje rafını bana doğru döndürdü.

"Hangi renk istersiniz?" diye sordu. Gözlerim parlak yeşil bir tona gitti; minnacık ama ölümcül zehirli Amazon kurbağası renginin aynısı. Ojeyi kıza verdim. O da başıyla onayladı. Aslında sakız çiğnemiyordu ama tavrı çok fazla sakız çiğneyen birisini andırıyordu.

Ellerimi tuttu ve on parmağımın ucunu da sıcak suyun içine soktu. Egzamamı artırmasın diye tenimin bilinmeyen deterjanlı maddelerle temas etmemesini sağlamak için gözüm üzerindeydi. Birkaç dakika orada oturdum. Ben kendimi salak gibi hissederken o, yakındaki bir çekmeceyi karıştırdı ve çeşitli çelik aletler çıkarıp dikkatlice bir tepsinin üzerine dizdi. Katatonik iş arkadaşı da en sonunda canlandı ve farklı indirimler hakkında onunla coşkulu bir şekilde sohbete başladı. Konuyu tam olarak kavrayamadım ama her ne ise bu göz devirmelerle ve omuz silkmelerle karşılık buldu.

Casey ellerimi sudan çıkardı ve sonra katlanmış bir bezin üzerine koydu. Dikkatle her parmak ucunu kuruladı. Ellerimi sudan çıkarmamı neden benden istemediğini ve kurulamam için havluyu bana vermediğini merak ettim. Sonuçta kendi işimi kendim görmekten hoşlanan bir insanım. Ama belki de şımartan manikür böyle oluyordu; abartısız bir şekilde tek bir parmak bile kaldırmadan.

Casey ölü derileri geri itip gerektiğinde düzelterek aletlerle çalışmaya koyuldu. Ben de bu tip koşullarda herkesin yaptığını bildiğim bir laklak denemesine giriştim.

"Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"İki yıl," dedi beni şaşırtıp. Ancak on dört yaşında gibi görünüyordu ve bildiğim kadarıyla, bu ülkede çocukların çalıştırılması hâlâ yasadışıydı.

"Ve en başından beri..." kelimeyi bulmak için bir süre duraksadım, "bir manikürcü mü olmak istedin?"

"Tırnak teknisyeni," diye düzeltti beni. İşine dalmıştı ve konuşurken bana bakmadı. Bu tavrı hoşuma gitmişti. İnsanın işi keskin aletler kullanmayı da kapsıyorsa göz temasına ihtiyaç yoktur.

"Bunun dışında bir de hayvanlarla çalışabileceğim bir iş düşünmüştüm," diye devam etti. Şimdi el mesajına geçmişti. İşte yine şımartılıyordum. Ancak bu işlemi biraz gereksiz buldum çünkü alerjik tepkilere yol açabileceği için endişelenmiştim. Elleri minikti, neredeyse benimkiler kadar küçüktü (ellerim ne yazık ki anormal derecede küçüklerdi). Aslında bana bir erkeğin masaj yapmasını tercih ederdim; daha büyük, daha güçlü, daha sert, kıllı eller.

"Böylece," dedi, "hayvanlar ile tırnaklar arasında karar veremeyince anneme sordum ve o da tırnak teknisyenliğini seçmemi söyledi." Bir tırnak törpüsü aldı ve tırnaklarıma şekil vermeye başladı. Bu uygunsuz bir süreçti, insanın kendisinin yapması kesinlikle daha kolay olabilirdi.

"Annen ekonomist mi yoksa kariyer danışmanı mı?" diye sordum. Casey bana boş boş baktı. "Çünkü eğer değilse, o zaman en son kazanç tahminleri ve iş piyasasının taleplerinden haberdar olduğunu sanmıyorum," dedim.

Casey sertçe, "Annem bir seyahat şirketinde çalışıyor," diye cevapladı. Ses tonu sanki bu konuyu kapatmış gibiydi. Ben de boş verdim. Ne de olsa bu benim sorunum değildi ve o da işinden mutlu gibi görünüyordu. Casey çeşitli boyaların üzerine çe-

şitli katlar atarken bir köpek bakım uzmanı olup bu iki mesleği birleştirebileceği aklıma geldi. Bununla beraber, bu konudaki görüşümü de kendime sakladım. Bazen öneriler getirip yardım etmeye çalıştığınızda yanlış anlaşılabilirdiniz.

Ellerimi tırnaklar için saç kurutma makinesi olduğunu sandığım küçük bir makinenin içine yerleştirdi ve birkaç dakika sonra şımartan manikürüm bitmişti. Fakat sonuç olarak pek de şımartılmış hissettiğim söylenemezdi.

Bana ücreti söyledi, gerçekten kazıktı. "Bir broşürüm var!" dedim. Hemen başını salladı ve kontrol etmek için broşürü görmeyi istemedi bile. Üçte birlik indirimi düşüp yeni tutarı söyledi ve ama hâlâ yüksek bir rakamdı. Çantama uzandım. "Dur!" dedi ürkütücü bir tavırla. Ben de durdum.

"Tırnakları bozacaksınız," dedi. Öne doğru eğildi. "İsterseniz cüzdanınızı sizin için çıkarabilirim."

Bunun bir tezgâh olabileceğinden endişelendiğim için kız çantamın içine elini sokarken o şahin gibi gözlerimle onu izledim. İçindeki yumurtalı sandviçten kalanları hatırladığımda müdahale etmek için çok geç kalmıştım. Kız cüzdanımı kaldırırken abartılı bir şekilde öğürecekmiş gibi yaptı.

Bu biraz aşırı bir tepki oldu, diye düşündüm. Evet çantadan yayılan koku kükürtlü gibiydi ama yine de pandomim yapmanın gereği yoktu. Parayı alıp cüzdanımı dikkatli bir şekilde çantamın içine koyarken gözlerimi onun parmaklarından (ojesiz olduklarını fark ettim) bir an bile ayırmadım.

Gitmek üzere ayağa kalktım. Arkadaşı dönüp uçları yeşil yeşil parlayan ellerime bir göz attı. "Güzel," dedi ama tonu ve vücut dili bu konuyla pek ilgisi olmadığını gösteriyordu. Casey biraz daha canlandı. "Size bir kart çıkarmamızı ister misiniz?" dedi. "Beş manikür yaptırdığınızda altıncısı bedavaya geliyor!"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Bir daha manikür yaptırmayacağım. Aynı şeyi hiç para vermeden evde kendi kendime daha iyi yapabilirim."

Ağızları biraz açık kaldı ama bununla beraber oradan uzaklaşıp dünyaya geri dönerken parfüm tezgâhlarından uzanan fışkırtıcılardan ve zorla numune vermeye çalışanlardan kaçıp kurtuldum. Dışarıdaki doğal ışığı ve temiz havayı özlemiştim. Güzellik salonunun yaldızlı sınırları tercih edeceğim bir habitat değildi. Sandviçim için yumurta yumurtlayan tavuk gibi, ben de daha çok serbest dolaşan bir yaratıktım.

İşten sonra eve geldim ve gardırobumu açtım. Parti için ne giyebilirdim? İşe giderken giydiğim iki siyah pantolonum ve beş beyaz bluzum (yani ilk zamanlar beyazlardı en azından) vardı. Bir tane rahat bol pantolon, iki tişört ve hafta sonralarında giydiğim kazağım vardı. Şimdi geriye özel günler için giydiğim kıyafetim kalmıştı. Onu yıllar önce Loretta'nın düğününe giymek için almıştım ve o zamandan beri birkaç günde, örneğin İskoçya Ulusal Müzesi'ne yapılan özel bir ziyarette giyilmişti. Müzedeki yeni bulunan Roma hazinesi sergisi muazzamdı; Edinburgh yolculuğu içinse aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Trenin içi Şark Ekspresi'nden çok bir otobüse benziyordu; leke belli etmeyen renkte dayanıklı kumaşlarla ve gri plastikle döşenmişti. Diğer yolcuları saymazsak (Tanrım, ayaktakımı bu günlerde seyahat etmeye başladı ve neredeyse hiç umursamadan insanların içinde yiyip içiyorlar) en kötü şey, hoparlörlerden gelen o aralıksız gürültüydü. Her beş dakikada bir kondüktörden, *büyük parçaların yukarıdaki bagaj raflarına konması gerekiyor* ya da *yolcuların sahipsiz eşyaları tren personeline bildirmeleri rica olunur* gibi bilgiler aktaran anonslar geliyordu. Bu altın öğütlerin kimi hedeflediğini merak ettim. Bir uzaylı mı yoksa daha önce hiçbir seyahat deneyimi olmadan, stepleri ağır ağır kağnıyla geçtikten sonra Kuzey Denizi'ne yelkenliyle açılıp kendini Glasgow–Edinburgh hattında bulan Ulan Batorlu bir yak çobanına mı?

Özel gün kıyafetinin bir şekilde artık modasının geçtiğini fark ettim. Limon sarısı bana uygun bir renk değildi; gecelik

olarak giymek iyi bir fikir olabilirdi ama sofistike bir toplantı için uygun kaçmazdı. Yarın mağazalara bakıp yeni bir şey alacaktım; para boşa gitmesin diye de gerçek aşkımla bir lokantaya ya da sinemaya gittiğimde onu tekrar giyebilecektim. Bu karardan kendimi mutlu hissederek, her zamanki *pesto soslu makarnamdan* yaptım ve radyoda *The Archers* programını dinledim. Hiç de inandırıcı olmayan, Glasgow'lu bir sütçüyü anlatan çapraşık bir teması vardı ve bu bölüm pek de hoşuma gitmedi. Bulaşıkları yıkadım ve ananaslar hakkında bir kitapla koltuğa oturdum. Kitap şaşırtıcı derecede ilginçti. Birçok nedenden dolayı mümkün olduğu kadar geniş bir yelpazede kitap okumayı severim, bunun çapraz bulmaca çözmeme yardım etmesi için kelime hazinemi geliştirmekle biraz bile ilgisi yoktur.

Bir an sonra çalan telefonla sessizlik dağıldı.

"Selam?" dedim çekinerek.

"Ah, demek *selam* diyorsun, öyle mi? *Selam.* Bana söyleyeceğin başka hiçbir şey yok mu? Dün gece hangi cehennemdeydiniz bakalım hanımefendi? Hım?" Anlaşılan yine tribünlere oynuyordu.

"Anneciğim," dedim. "Nasılsın?" Sesimin metanetli çıkması için elimden geleni yaptım.

"Benim nasıl olduğumu boş ver. Neredeydin?"

"Özür dilerim anneciğim," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ben... bir arkadaşımla beraberdim. Daha doğrusu, başka bir arkadaşı hastanede ziyaret ediyorduk."

"Ah Eleanor," dedi. Sesi aşırı derecede yapmacıktı. "Senin hiç arkadaşın yok ki canım. Hadi, gerçekten nerede olduğunu bana söyle, bu kez doğruyu istiyorum. Yaramazlık mı yapıyordun? Annene iyi bir kız olduğunu söyle tatlım."

"Gerçekten anneciğim, Raymond'la çıkmıştım," kahkaha attığını duydum, "hastanede yatan çok hoş, yaşlı bir adamı ziyaret ediyorduk. Kendisi caddede düşmüştü, biz de ona yardım ettik ve..."

"SENİ KÜÇÜK YALANCI! KAPA ÇENENİ!" Ürktüm, kitabı yere düşürdüm ve tekrar aldım. "Yalancıların başına ne gelir biliyorsun, değil mi Eleanor? Hatırlıyor musun?" Sesi yine o mide bulandırıcı, tatlı tona dönmüştü. "Gerçeğin ne kadar kötü olduğu umurumda değil ama yalanları hoş göremem Eleanor. Bu kadar zaman sonra, bunu senin herkesten daha iyi bilmen gerekir."

"Anneciğim, bana inanmıyorsan özür dilerim ama doğrusu bu. Raymond ve ben kaza geçirdiğinde yardım ettiğimiz bir adamı ziyaret etmek için hastaneye gittik. Yemin ederim ki bu doğru!"

"Gerçekten mi?" dedi ağır ağır. "Bak bak, ne kadar da hoş, değil mi? Kendi annenle konuşmaya zahmet edemiyorsun ama çarşamba akşamlarını geriatrik, sakar bir yabancıyla geçiriyorsun? Muhteşem."

"Lütfen anneciğim, istersen kavga etmeyelim. Nasılsın? Günün güzel geçti mi?"

"*Benden* bahsetmek istemiyorum Eleanor. Ben zaten *benimle* ilgili olan şeyleri biliyorum. Şu anda *seninle* ilgili şeyleri konuşmak istiyorum. Projen nasıl gidiyor? Annene vereceğin bir haber var mı?"

Bunu hatırlayacağını bilmem gerekiyordu. Ona ne kadarını söylemeliydim? Sanırım, her şeyi anlatmam lazımdı.

"Onun evine gittim anneciğim," dedim. Sonra bir çakmak tıkırtısı duydum ve ardından uzun çekilen bir nefes. Sobranie'sinin dumanının kokusunu neredeyse alabiliyordum.

"Ya," dedi. "İlginç." Derin bir nefes daha çekti ve bir iç çekişle geri verdi. "Bu adam da kim?"

"Bir müzisyen anneciğim." Anneme onun ismini henüz söylemek istemiyordum; bir şeyleri isimlendirmek olayı daha farklı bir boyuta taşırdı. Bu yüzden ismi ona açıklamaya, sonrasında da ağzından o kıymetli heceleri duymaya henüz hazır değildim. "Yakışıklı, zeki ve şey... sanırım, benim için gerçekten mükemmel erkek. Onu gördüğüm anda bunu anladım."

"Kulağa fevkalade görünüyor tatlım. Ve onun evine gittin, öyle mi? Söyle bana, orada ne buldun?"

Burnumu çektim. "Şöyle ki anneciğim... Aslında... içeri girmedim." Bu konuşma kolay olmayacaktı. Annem kötü şeyler yapmaktan hoşlanırdı, bense hoşlanmazdım. Durum bu kadar basitti. Kaçınılmaz eleştiriyi önleyebileceğimi umarak hızla konuştum. "Öyle çabucak bir göz atmak istemiştim, u... uygun bir yerde yaşadığından emin olmak için," dedim beceriksizce.

İç çekti. "Peki, içeri girmediysen iyi olup olmadığını nasıl bileceksin? Sen her zaman aşırı dikkatli ve ödleksindir bebeğim," dedi.

Ellerime baktım. Şekil verilmiş yeşil tırnaklar bu ışıkta çok cafcaflı görünüyordu gözüme.

"Yapman gereken şey Eleanor," dedi, "sorunlarla yüzleşmektir. Bununla ne demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım," diye fısıldadım.

"Ben sana sadece gerekeni yapmaktan çekinmemen gerektiğini söylüyorum Eleanor." İç çekti. "Hayat kararlar almaktan ibarettir canım. Ne istiyorsan onu yap, ne almak istiyorsan onu derhal kap. Son vermek istediğin şey her neyse, DERHAL SON VER. Ve sonuçlarıyla yaşa."

Yavaşça konuşmaya başladı, o kadar yumuşak konuşuyordu ki onu zor duyabiliyordum. Bunun hayra alamet olmadığını deneyimlerimden biliyordum.

"Bu adam..." diye mırıldandı. "Bu adamın bir potansiyeli varmış gibi görünüyor ama çoğu insan gibi o da zayıf olacak. Bu da senin güçlü olman gerekeceği manasına geliyor Eleanor. Güç, zayıflığın üstesinden gelir; hayatın basit gerçeğidir bu, değil mi?"

"Sanırım öyledir," dedim huysuz bir şekilde yüzümü asıp. Çocukça, biliyorum ama annem içimdeki en kötü şeyleri çıkarmaya eğilimlidir. Bu müzisyen çok yakışıklı ve çok yetenekliydi. Gözüme ilk çarptığı anda kaderimizin bir olduğunu anlamıştım. Kader bu işi halledecekti. Yollarımızın tekrar kesişmesini sağlamaktan daha büyük bir savaş vermem gerekmiyordu. Gerektiği gibi karşılaştığımızda, gerisi kesinlikle yıldızlara yazılmıştı. Annemin bu

yaklaşımdan hoşlanmayacağından şüphelendim ama artık alışmıştım. Nefes alıp verdiğini duydum, o hafif tehditkârlığı hissettim.

"Şimdi, planlarını aksatma Eleanor. Annenin sözlerini kulak arkası etme, tamam mı? Ah, *işinle* ve *yeni arkadaşlarınla* kendini artık çok zeki sanıyorsun, değil mi? Ama sen zeki değilsin Eleanor, insanları hayal kırıklığına uğratan birisin. Güvenilmezsin. Başarısızsın. Ben senin tam olarak kim olduğunu biliyorum. Ve işin sonunun nasıl olacağını da biliyorum. Dinle, geçmiş bitmedi. Geçmiş yaşayan bir şeydir. O senin hoş yara izlerin... onlar geçmişten kalma, değil mi? Ve hâlâ o sade, küçük yüzünde yaşıyorlar. Hâlâ canını yakıyorlar mı?"

Başımı iki yana salladım ama hiçbir şey söylemedim.

"Yakıyorlar, yaktıklarını biliyorum. O izlerin nasıl olduğunu hatırla Eleanor. Buna değer miydi? *Onun* için? Evet, diğer yanağında biraz daha yara için yer var, değil mi? Annen için diğer yanağını çevir Eleanor. Aferin benim kızım."

Ve sonra sadece sessizlik oldu.

13

Cuma günü işe giderken kendimi garip bir şekilde sakin hissettim. Evde kalmadığı ve karanlıkta da tek başıma gidip almak istemediğim için annemle sohbetten sonra votka içmemiştim. Her zaman yalnız, her zaman karanlık... Bu yüzden, onun yerine bir fincan çay içmiştim ve arada sayfaları çevirirken parıldayan yeşil tırnaklarım yüzünden dikkatim dağılarak kitabımı okumuştum. Şimdilik tropik meyvelerle ilgili yeteri kadar şey öğrenmiştim; artık gönül işleri konusunda bana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı: *Kül ve Ateş*. Bu en sevdiğim kitaplardan başka bir örnekti; daha doğrusu ilk beşteydi. Elinor ile Marianne'in öyküsünün ilerleyişini çok severim. Hepsinin mutlu sonu vardır ki bu hiç de gerçekçi değildir ama kabul etmem gerekiyor ki kitap, anlatı olarak tatmin edicidir ve Bayan Austen'ın bu sohbete niçin katıldığını anlıyorum. İlginç bir şekilde, benim geniş çaplı edebî zevklerime rağmen, değişik telaffuzlarında Eleanor adında pek kahramanla karşılaşmadım. Belki de bu isim benim için bu nedenle seçilmişti.

Aşina olduğum birkaç bölümden sonra yatağa girdim ama uyuyamadım. Bununla beraber şaşırtıcı bir biçimde rahatsız geçirdiğim gecenin kötü bir etkisi olmamış gibiydi ve otobüs sabah trafiğinde ilerlerken kendimi neşeli, zinde hissettim. Belki de Barones Thatcher gibi, uyku ihtiyacı hissetmeyen o insanlardan biriydim. Otobüs koltuklarına atılan bedava gazetelerden birini

aldım ve göz atmaya başladım. Daha önce ismini duymadığım Protestan bir kadın sekizinci kez evlenmişti. Ve görünüşe göre hayvanat bahçesindeki bir panda kendi fetüsünü *içine çekmiş*, böylece hamileliğini sonlandırmıştı. Yorgun olduğum ve pandanın üreme sistemini anlamayı başaramadığım için bir anlığına pencereden dışarı baktım. Onuncu sayfada, çeşitli bakımevlerinde, reşit olmayan oğlan ve kız çocuklarının sistematik olarak taciz edildiği ortaya çıkmıştı.

Başımı iki yana salladım ve gazeteyi bırakmak üzereydim ki gözüme küçük bir ilan çarptı. Bir sürat treninin raylarda gittiğini gösteren logoyla, The Cuttings yazıyordu. İlanı hemen fark etmiştim çünkü dünkü çapraz bulmacanın sağdan sola cevabı *Shinkansen'di.* Böyle küçük tesadüfler hayatı ilginç hale getirebilirler. İçeriğine baktım, orada yazılı mekânın yakın zamandaki etkinliklerinin bir duyurusuna benziyordu. Hiç duymadığım iki sanatçının arasında cuma için de bir liste vardı. Yani bu gece.

Bir grubun adı yazıyordu, onları da tanımıyordum. Ve daha küçük fontla müzisyenin adı yazılmıştı! Gazeteyi yere düşürdüm, sonra tekrar aldım. Hiç kimse fark etmemişti. O ilanı yırttım, dikkatlice katladım ve çantamın iç cebine yerleştirdim. İşte beklediğim fırsat buydu. Yıldızlara yazılmış, kader tarafından bana getirilmişti. Bu otobüs, bu sabah... ve bu akşam.

Ofise gidince mekânın nasıl bir yer olduğuna baktım. Müzisyenim akşam sekizde çıkıyordu anlaşılan. Bu yüzden işten sonra bir partiye ve sonrasında da konsere katılmak için alışveriş yapmam gerekiyordu ama pek fazla zaman yoktu. İnternet sitesinden anlayabildiğim kadarıyla, modaya uygun bir şekilde giyinildiğinde The Cuttings insanın kendini rahat hissedeceği bir yere benziyordu. Peki sekizde orada olmayı nasıl başaracaktım? Onunla tanışmaya hazır mıydım? Yoksa bunun için çok mu erken olacaktı? Doğru dürüst hazırlanmak için başka bir zamanı mı beklemeliydim? İnsanın ilk izlenim için tek bir şansı olduğunu bir yerde okumuştum. O zaman bu klişe tabiri umursamamıştım

tabii ama belki de doğruluk payı vardı. Eğer müzisyen ve ben bir çift olacaksak ilk karşılaşmamızın unutulmaz olması gerekiyordu.

Kendi kendime başımı sallayıp kararımı verdim. İşten sonra mağazalara gidecek, yeni bir kıyafet alacak ve o konserde giyecektim. Ah, Eleanor! Ama bu kadar kolay olamazdı, değil mi? Deneyimlerimden, hayatın asla bu kadar kolay olmadığını biliyordum, bu yüzden bütün potansiyel sorunları sezinleyeceğimi ve onları nasıl en iyi şekilde ele alacağımı düşündüm. Şu anda giydiğim kıyafetleri ne yapacaktım? Cevap aklıma hemen geldi: Çantam onları alacak kadar büyüktü. Peki ya akşam yemeği? Boş mideyle kafam iyi çalışmaz, dahası onun ayaklarının dibinde aç karnına aşırı heyecan yapıp bayılmak utanç verici olur. O halde işten sonra bir kafeden yiyecek alıp yine 19.45'te The Cuttings'e ulaşmayı beceremez miydim? Tabii ki becerebilirdim. Bu bana en önlerden bir yer seçecek kadar zaman verirdi. Onu görebileceğim ve tabii ki onun da beni görebileceği bir yer. İşte bütün sorunlar çözülmüştü.

Onun da bu akşam benim kadar heyecanlı olup olmadığını görmek için çabucak internete bakmadan edemedim. Ah, teşekkürler Twitter!

> @johnnieLrocks
> Ses provası: tamam. Saçlar: Tamam. Bu akşam kıçınızı kaldırıp Cuttings'e gelin amk.
> #sıradakikonser #yakışıklıpiç

Az sözcükle konuşan bir adam. Amk'nin ne olduğunu Google'dan aramak zorunda kaldım ve itiraf etmeliyim ki sonuç beni biraz endişelendirdi. Buna rağmen rock yıldızlarının çılgınca geleneklerini ben nereden bilebilirdim ki? Hiç şüphesiz, vakti gelince bana öğreteceği argo bir dil kullanıyorlardı. Peki bu dersler bu akşamdan başlayabilir miydi? Birkaç saat içinde, onun karşısında olacağıma inanmak zordu. Ah, beklemenin heyecanı böyle bir şey!

Çantamda henüz yollamadığım, ona yazdığım uzunca bir mektup vardı. Kaderin bana bugün gülümsediğine dair başka bir alamet. Haftanın başında Bic marka tükenmez kalem kullanarak her zaman sevdiğim bir dizeyi kopyalamıştım. Bu alet nasıl da uygun maliyetli bir mühendislik mucizesidir böyle! Kartı dikkatli seçmiştim; boştu ve önünde müthiş sevimli bir yabani tavşan gravürü görünüyordu. Uzun kulaklar, güçlü bacaklar ve şaşırtıcı derecede kendine güvenli bir yüz. Gözlerini dikmiş yukarıdaki ay ve yıldızlara bakıyordu, ifadesini kavramak imkânsızdı.

Küçük bir karton parçasından yapıldıkları düşünülürse tebrik kartları mantıksız bir şekilde pahalıydı. Sanırım yanında bir zarf da alıyordunuz ama yine de o kadar etmezdi. Güzel bir tebrik kartı ve ikinci sınıf pul almak için asgari ücretli bir işte neredeyse yarım saat çalışmanız gerekirdi. Bu büyük bir zevkti; daha önce gerçekten kimseye kart yollamamıştım. Ve onu bu akşam göreceğim için posta pulu yapıştırmama da gerek yoktu. Mütevazı hediyemi kendim verebilirdim.

Emily Dickinson'ın *Vahşi Geceler – Vahşi Geceler* adlı güzel bir şiiri vardır ve aşırı derecede düşkün olduğum iki unsuru birleştirir: noktalama ve en nihayetinde bir ruh ikizi bulma konusunu.

Şiiri tekrar okudum, zarfın yapışkanını dikkatlice yaladım (acı bir lezizliği vardı) ve sonra en iyi el yazımla adını öne yazdım. Zarfı çantama koyarken tereddüt ettim. Bu akşam şiir için gerçekten en uygun akşam mıydı? İsteksizliğim garipti; ne de olsa kart satın alınıp parası ödenmişti. Bununla beraber, işleri mektup seviyesine getirmeden önce konserde ne olacağını görmenin daha iyi olup olmayacağını merak ettim. Tedbirsiz davranmak istemiyordum.

Saatin beş olması sonsuza kadar uzamış gibi geldi. Hızlı olsun diye şehre metroyla gittim ve istasyona en yakın alışveriş merkezine girdim; dizüstü bilgisayarımı aldığım yere. Saat 05.20'ydi ve mağazanın kapanmasına bir saatten daha az zaman vardı. Kadın

giysileri birinci kattaydı (bayan giysilerinin ne zaman kadın giysileri olduğunu merak ettim) ve merdivenleri bulamayıp yürüyen merdivenlerden çıktım. Kat uçsuz bucaksızdı ve yardım istemeye karar verdim. Gördüğüm ilk kadın anaçtı ve moda tavsiyesi vermeye uygun değil gibiydi. İkincisi de ya ergenlik çağının sonlarında ya da yirmilerinin başlarındaydı, yani bana tavsiye veremeyecek kadar toydu. Goldilocks tavırlarında olan üçüncüsü tam bana göreydi. Benim yaşlarımda, bakımlı, aklı başında biri gibi görünüyordu. Dikkatli bir şekilde yaklaştım.

"Affedersin, acaba yardımını istememde bir sakınca var mı?" dedim.

Süveterleri katlamayı bıraktı ve bana döndü, samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi.

"Şık bir yere konsere gidiyorum da uygun giysiyi seçmemde bana yardımcı olabilir misin?"

Gülümsemesi arttı ve daha samimi göründü.

"Şey, bizim bir özel müşteri hizmetimiz var," dedi. "Eğer istersen bir randevu ayarlayabilirim?"

"Ah, hayır," dedim, "bu akşam için gerekiyor. Korkarım şu anda bir şeylere ihtiyacım var." Beni baştan aşağı süzdü.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"The Cuttings," dedim gururla. Alt dudağını uzattı, başıyla yavaşça onayladı.

"Bedeniniz kaç, otuz sekiz mi?" Başımı evet anlamında salladım; tek bakışta bedenimi bu kadar kesin ölçmesinden etkilenmiştim. Kol saatine baktı.

"Beni takip edin," dedi. Göründüğü kadarıyla mağazanın içinde farklı mağazalar var gibiydi ve beni en az çarpıcı kıyafetlerin olduğu bölümeę götürdü. "Tamam, şöyle bir düşünürsek, bu..." komik derecede dar bir siyah kot pantolon aldı, "...bununla..." diğeri de siyah bir üsttü, bir tişörte benziyordu ama ipek kumaştandı ve sırtında anahtar deliği şeklinde bir dekolte vardı.

"Gerçekten mi?" dedim. "Ben daha çok güzel bir elbise ya da etek-bluz tarzında bir şey düşünüyordum." Tekrar beni baştan aşağı süzdü.

"Bana güvenin," dedi.

Soyunma odası küçüktü, terli ayak ve oda spreyi kokuyordu. Kot pantolon gözüme çok küçük göründü ama mucizevi bir şekilde üstümde esnedi ve düğmelerini ilikleyebildim. Üst parça ise yüksek yakalı ve boldu. Fakat arkadaki kesilmiş yeri göremiyordum. Kesinlikle sıradan gibi görünüyordum, sanırım amaç da buydu. Kıyafeti üzerimden çıkarmadım, etiketleri söktüm ve yere bıraktım, sonra iş giysilerimi katladım ve çantama koydum. Kasada işlemden geçirmesi için etiketleri yerden aldım.

Ben çıktığımda kadın dışarıda geziniyordu. "Ne diyorsunuz?" dedi. "İyi görünüyor, değil mi?"

"Alıyorum," dedim.

Elbiselerin üzerindeki alarmları unutmuştum, onları çıkarmak için epey uğraştık. Sonuçta tezgâhın arkasına geçtim ve kasaya bağlı manyetik makineyi kullanarak onları çıkarabilmesi için geriye doğru diz çöktüm. Buna hep beraber biraz güldük. Daha önce bir mağazada hiç güldüğümü sanmıyorum. Parasını ödedikten sonra ne kadar harcadığımı düşünmemeye çalışırken kadın tekrar tezgâhın arkasından çıktı.

"Bir şey daha söyleyebilir miyim? Şu ayakkabılar..."

Başımı eğdim. Ayağımda iş ayakkabılarım vardı. Topuksuz, siyah, cırt cırtlı ve rahat olanlar.

"Adınız ne?" dedi. Kafam karıştı. Ayakkabının adımla ne alakası vardı? Kadın bir cevap bekliyordu.

"Eleanor," dedim ama ona soyadımı kesinlikle söyleyemeyecektim.

"Sorun şu ki Eleanor, dar kotla yarım çizme giymen lazım," dedi tıbbi tavsiyede bulunan bir doktormuş gibi ciddi bir sesle. "Ayakkabı bölümüne gelip bir bakmak ister misin?" Tereddüt ettim. "Ben yüzde falan almıyorum," dedi yavaşça. "Ben sadece...

sadece düşünüyordum ki doğru ayakkabıları alırsan kıyafetin tamamlanmış olacak."

"Kadını kadın yapan aksesuarlardır, değil mi?" dedim. Ancak o gülümsemedi.

Bana yüksek sesle gülmeme neden olan botlar gösterdi, hem topuk yüksekliği hem de darlığı yüzünden komiklerdi. En sonunda, yeteri kadar şık ama omurilik incinmesi riski olmadan yürüyebileceğim, sonuç olarak her ikimizin de zevkine uyabilecek bir çift ayakkabıda hemfikir olduk. Altmış beş sterlin! Kartımı tekrar verirken *Tanrı aşkına,* diye düşündüm. Bazı insanlar bu parayla bir hafta geçinmek zorunda kalıyorlardı!

Siyah ayakkabılarımı çantama soktum. Önce çantama, sonra da el çantası bölümüne baktığını gördüm. "Ah, korkarım ki alamam," dedim, "şimdilik kaynaklarımı tükettim."

"Peki," dedi, "çantanızı da girişte vestiyere atarsanız bir sorun yok." Ne demek istediği konusunda hiçbir bilgim yoktu ama zamanın kanatlı arabası hızla yaklaşıyordu.

"Gerçekten yardımınız için çok teşekkür ederim Claire," dedim yaka kartını okumak için öne eğilip. "Çok faydalı oldu."

"Bir şey değil Eleanor," dedi. "Son bir şey; mağaza on dakika içinde kapanıyor ama eğer acele ederseniz gitmeden önce bir koşu aşağı inip hafif bir makyaj yaptırabilirsiniz. Giriş katında, çıkışın yanındaki Bobbi Brown'a gidin, sizi Claire'in yolladığını söyleyin."

Bunu söyledikten sonra gitti. Anlaşılan bugün kasaları benim büyük katkım sayesinde dolup taşacaktı.

Bobbi'yle konuşmak istediğimi söyledim ve bunun üzerine makyaj tezgâhındaki kadın kıkırdadı.

"Burada elimizde bir tane var," dedi.

Çok sayıda ayna vardı, bunun insanı kendi kendine konuşmaya cesaretlendirip cesaretlendirmediğini merak ettim.

"Şuraya oturun tatlım," dedi çok yüksek bir tabureyi işaret edip. Taburenin üstüne çıkmayı başardım ama bu pek de iyi bir yöntem değildi ve yeni botlarım beni engelliyordu. Ellerimi

gizlemek için bacaklarımın altına sıkıştırdım. Kırmızı, çatlamış deri sanki yukarıdan gelen, bütün hataları, zarar görmüş her santimi ortaya çıkaran güçlü ışıkların altında yanıyormuş gibi görünüyordu.

Saçlarımı yüzümden çekti ve bana çok yakından şöyle bir bakıp, "Peki o zaman," dedi. "Bilmiyor musun, bu hiç sorun yaratmayacak. Bobbi'nin her ten rengine uyan müthiş kapatıcıları var. Onu yok edemem ama kesinlikle minimize edebilirim."

Bobbi'nin kendisinden her zaman üçüncü kişi olarak bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

"Siz yüzümden mi bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Hayır canım, yara izinden bahsediyorum. Yüzün güzel. Hem de çok berrak bir tenin var. Şimdi, şunu izle." Bir marangoz ya da tesisatçı tarzında belinde bir alet kemeri vardı ve çalışırken dili ağzının köşesinden dışarı çıkıyordu.

"Mağaza kapanana kadar on dakikamız var," dedi, "bu yüzden kamuflaja ve gözlerine odaklanacağım. Buğulu gözden hoşlanır mısın?"

"Buğulu hiçbir şeyden hoşlanmam," dedim ve garip bir şekilde güldü. Tuhaf kadındı gerçekten.

"Göreceksin..." dedi ve sonra başımı geri itip aşağı yukarı bakmamı isteyerek yana döndürdü... Birçok farklı alet kullanıyordu ve suratıma o kadar yakındı ki daha önce içtiği kahveyi pek gizleyemeyen naneli sakızının kokusunu alabiliyordum. Sonra bir zil çaldı ve kadın küfretti. Hoparlör, mağazanın kapandığını anons etti.

"Korkarım zaman doldu," dedi eserine hayranlıkla bakmak için geri çekilip. Bana bir el aynası verdi. Kendimi gerçekten tanıyamadım. Yara izi neredeyse hiç fark edilmiyordu, kara kalemle kalın ve yuvarlak bir biçimde boyanmış gözlerim, lemurlarla ilgili yeni izlediğim bir programı hatırlattı bana. Dudaklarım da Earl Haig yoncalarının rengine boyanmıştı.

"Evet," dedi, "ne diyorsunuz?"

"Küçük bir Madagaskar maymununa ya da Kuzey Amerika rakununa benziyorum," dedim. "Büyüleyici!"

O kadar çok güldü ki bacaklarını kavuşturmak zorunda kaldı ve beni iskemleden kapıya doğru kovaladı.

"Size ürünler ve fırçalar satmaya çalışmam gerekiyordu," dedi. "Eğer istediğiniz olursa, yarın gelin ve Irene'i sorun!"

Başımı tamam der gibi salladım. Irene artık her kimse, ondan uranyum alma şansım çok daha fazlaydı.

14

Müzisyen o anda bir duygu fırtınası yaşıyor olmalıydı. Utangaç, mütevazı, kendini geri planda tutan bir adam... Gerçekten istediği için değil sırf yeteneği olduğu için, sadece mecbur olduğu ve bu yeteneği dünyayla paylaşması gerektiğinden konser vermeye zorlanan bir adam. Kuşların ötüşü gibi şarkı söylüyordu; yağmur gibi, güneş ışığı gibi, kusursuz bir şekilde doğaldı. Akşam yemeğimi yerken bunu düşündüm. Yetişkin hayatımda ilk kez bir fast food restoranındaydım; konser mekânının tam köşesinde devasa ve gösterişli bir yerdi. Gizemli bir şekilde restoran işlekti. İnsanların ne diye işlenmiş gıdalar yemek için sıraya girdiğini, sonra onu pis bir masaya taşıdığını ve sonra da kâğıttan yediğini merak ettim. Sonrasında, parasını ödemiş olmasına rağmen, *müşterilerin kendileri* döküntüleri temizlemekten sorumlu tutuluyordu. Çok tuhaftı.

Biraz derin düşüncelere daldıktan sonra ekmek kırıntılarıyla kaplı, bol yağda kızartılmış ve sonra aşırı derecede tatlı bir ekmeğin içine sokulmuş, yanında da tuhaf biçimde işlem görmüş bir peynir dilimi, pörsümüş bir kıvırcık salata yaprağı ve iğrençlik sınırında, tuzlu, keskin kokulu beyaz, sümüksü bir madde olan, kare şeklindeki belirsiz bir balıkta karar kılmıştım. Annem elinden geleni yapsa da damak zevkine sahip değildim; bununla beraber, balık ve peynirin beraber iyi gitmeyeceğine dair evrensel olarak kabul edilmiş bir aşçılık gerçeği yok mudur? Birisi gerçekten bunu Bay McDonald'a söylemeli. Ortada, aklımı bir

de tatlı yemek için çelecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden acı ve ılık çıkan bir kahve aldım. Tam hepsini üzerime dökecektim ki kâğıt bardağın üzerine basılmış uyarıyı okudum, sıcak sıvıların yaralanmalara neden olabileceği hakkında beni uyarıyordu. İyi kurtardın Eleanor, dedim kendi kendime sessizce gülerek. Bay McDonald'ın hem çok ahmak hem de hiç azalmayan sıraya bakacak olursak varlıklı birisi olduğundan şüphelenmeye başladım.

Kol saatime baktım, sonra çantamı aldım ve yeleğimi giydim. Akşam yemeğinin artıklarını olduğu yerde bıraktım. Sonuçta, eğer kendiniz temizlemeniz gerekiyorsa dışarıda yemenin ne anlamı vardı ki? Evde de uğraşıp yemek hazırlayabilirdim.

Evet, işte vakit gelmişti.

Planımdaki hata, daha doğrusu *gaflet* şuydu: Bilet kalmamıştı. Gişedeki adam bana güldü.

"Tükeneli iki gün oluyor," dedi. Sabırla ve yavaşça sadece ilk yarıyı, alt grubu izlemek istediğimi açıkladım ve bir kişiyi daha içeri alırlarsa sorun olmayacağını söyledim ama belli ki yangın yönetmeliği yüzünden bu imkânsızdı. Günlerdir ikinci kez gözlerimde yaşlar belirdiğini hissettim. Adam tekrar güldü.

"Ağlama tatlım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse o kadar da iyi değiller." Bana bir sır veriyormuş gibi öne eğildi. "Öğleden sonra şarkıcıya malzemelerini arabasından getirmesi için yardım ettim. Dürüst olmak gerekirse, götün teki. Ufak bir başarı kazandın diye kendini bir şey sanmaman lazım bence. Nezaket her zaman iyi bir şeydir, değil mi?"

Başımı sallarken hangi şarkıcıdan bahsettiğini merak ettim ve kafamı toparlamak için barın olduğu yere gittim. Biletim olmadan içeri giremeyecektim, bu kadarı kesindi. Geçen gün olduğu gibi, kendime bir Magners ısmarladım. Barmen bir seksenden uzundu ve deriyi geri itmek için küçük, siyah plastik halkalar takarak kulak memelerinde garip, devasa delikler açtırmıştı. Nedense duş perdemin halkalarını hatırladım.

Evimin rahatlatıcı düşüncesi onun dövmelerini incelemek için bana cesaret verdi; boynundan iki koluna doğru kıvrılarak iniyorlardı. Renkler çok güzel, şekiller yoğun ve karmaşıktı. Birisinin tenini okuyabilmek, hayat hikâyesini göğsünden, kollarından ve ensesinin yumuşaklığından keşfetmek harika bir şeydi. Barmenin gülleri, bir sol anahtarı, bir haçı ve bir kadın yüzü vardı... Dövme çok detaylıydı ve teni çok az görünüyordu. Benim baktığımı görünce gülümsedi.

"Senin de dövmen var mı?"

Başımı iki yana sallayıp ben de gülümsedim ve içkimi alıp bir masaya gittim. Sorusu kafamın içinde yankılandı. Niçin benim de dövmem yoktu? Bunu bir an kafamda tarttım; oturup dövme yaptırmakla ilgili düşündüğüm olmamıştı hiç. Bunu düşünmeye devam ettikçe fikir bana daha da cazip gelmeye başladı. Belki yüzüme de bir tane yaptırabilirdim, yara izimle birleşip onu ön plana çıkaracak karmaşık ve detaylı bir şey? Ya da daha da iyisi, daha gizli bir yere bir tane yaptırabilirdim. Bu fikir hoşuma gitti. Uyluğumun içine, dizimin arkasına, hatta ayağımın tabanına.

Magners'i bitirdim ve barmen kadehimi almak için geldi.

"Yine aynısından mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Ojenin kalıntılarını koparmamak için kendimi tuttum. "Aslında iki şey. Birincisi, can yakıyor mu ve ikincisi, bir dövme kaça patlıyor?" Sorularımı bekliyormuş gibi başını salladı.

"Acayip can yakıyor, doğrusunu söylemek gerekirse," dedi. "Fiyata gelince, ne yaptıracağına bağlı. Koldaki *Anneciğim* yazısı ile sırttaki koca kaplan arasında büyük bir fark var, anladın mı?"

Başımla onayladım, bu tamamen mantıklıydı.

"Ama etrafta tonla yeteneksiz sığır var," diye devam etti. "Eğer yaptıraçaksan Barry'ye git, Thornton Sokağı'nda. Barry sağlamdır."

"Çok teşekkür ederim," dedim. Bu akşamdan böyle bir sonuç almayı beklemiyordum ama hayat bazen sizi bir şekilde şaşırtır.

Dışarıda beklemenin bir anlamı olmadığını fark ettim. Müzisyen hiç şüphesiz konser sonrası kutlama yapmak için gösterişli ve hareketli bir yerdeki, göz kamaştırıcı bir partiye gidecekti. Bense bu akşam için gidilebilecek sadece iki mekân biliyordum; McDonald's ve Raymond'la gittiğimiz o nahoş bar. Ve bu partinin ikisinde de olma ihtimali pek yoktu.

Hadi Eleanor, dedim kendi kendime. Demek ki henüz vakit gelmemişti. Şimdilik kart, çantamda verilmeden kalacaktı. Hayal kırıklığımı, en sonunda bu karşılaşma mükemmel olacağını düşünerek yatıştırdım. Hem o zamana kadar yeni botlarıma alışacak ve normal yürüyebilecektim. Zaten yarı aksayarak yürüdüğüm için insanların bana bakmasından bıkmıştım.

@johnnieLrocks

Çalışmalarımın bazı insanlar için fazla zorlayıcı olup olmadığını merak ediyorum. Yeni sesleri dinlemeye tahammülün yoksa konsere de gitme. #yanlışanlaşılma #gerçek

@johnnieLrocks

Tabii ilk başladıklarında bütün büyüklerin başına gelir bu #Dylan #Springsteen #konserimegelin

15

Sonuç olarak taksiye binip eve geldim. Ancak içeri girdikten sonra votkam kalmadığını hatırladım. Doğruca yatağa gittim. Ertesi gün erkenden kalktım ve dünkü tanışma girişimim başarısız olduğu için her zamanki rutinimi bozup erzak almak için yakınlardaki küçük markete yürümeye karar verdim. Süt, bir paket küçük yuvarlak ekmek ve bir kutu boncuk makarna aldım. Alfabe makarnası almaya niyetliydim ama her nedense onun yerine boncuk seçtim. Önyargılı olmamak iyi bir şeydir ama boncuk ve harflerin tadının aynı olduğunu çok iyi biliyorum. Salak değilim.

Dükkân sahibi ilginç bir doğum lekesi olan, Bangladeşli çekici bir adamdı. Bu kadar yıl sonra samimi bir ilişkimiz vardı ki bu oldukça hoş bir şeydi. Aldıklarımı tezgâhın üzerine koydum ve o malzemeleri kasadan geçirirken arkasındaki raflara baktım. Gülümsedi ve toplam rakamı söyledi.

"Teşekkür ederim," dedim ve arkasındaki rafları işaret ettim. "Bir litrelik Glen's votkalardan da iki tane alabilir miyim lütfen?"

Kaşları bir anda yukarı kalktı ve sonra yüzü ifadesizleşti.

"Korkarım alkol satamam Bayan Oliphant," dedi. Ben biraz bile utanmış gibi görünmedim. Gülümsedim.

"Bay Dewan, hem gururum okşandı hem de gözlerinizin durumundan biraz endişe ettim," dedim. "Doğrusu daha yeni otuz bir yaşıma bastım." İçimde bir zevk dalgasının kabardığını hissettim. Bobbi Brown da güzel bir tenim olduğunu söylemişti

(en azından yarasız kısmı) ve şimdi Bay Dewan da beni bir yeni yetmeyle karıştırıyordu!

"Saat sabah dokuz on," dedi oldukça ters bir sesle. Arkamda küçük bir kuyruk oluşmaya başlamıştı.

"Zamanın çok iyi farkındayım," dedim. "Kahvaltı olarak müşterilerinizin ne seçtiğinin sizi ilgilendirmediğini söyleme cüretini gösterebilir miyim?"

O kadar yavaş konuştu ki duymak için eğilmek zorunda kaldım.

"Saat ondan önce alkol satmak yasak Bayan Oliphant. Ruhsatımı kaybedebilirim."

"Gerçekten mi?" dedim büyülenmiş gibi. "Gerçekten hiç haberim yoktu! Korkarım ruhsat kanunuyla ilgili bilgim yarım yamalak." Bunu söylediğimde bana boş boş baktı.

"Toplam 5,49 sterlin," diye tekrar etti, on sterlinimi aldı ve üstünü verirken gözlerini nedense ayakkabılarından hiç ayırmadı. Bugüne kadarki samimi ilişkimizde bir değişiklik hissettim ama niçin olduğunu anlayamayacak kadar şaşırmış durumdaydım. Bana güle güle bile demedi.

Can sıkıcı bir şekilde, daha sonra votka almak için tekrar dışarı çıkmam gerekeceği manasına geliyordu tüm bunlar. Niçin, mesela süt aldığınız gibi alkol alamıyordunuz? Yani, açık olduğu sürece dükkânlardan alkol alamamanın sebebi neydi? Çok saçma. Sanırım bu en azından her gün alkolikleri kendi kendilerinden birkaç saat korumayı sağlamak içindi. Bununla beraber, mantık olarak hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eğer kimyasal ve psikolojik olarak alkol bağımlısı olmuşsam toptan alır ve stok yapıp her zaman el altında bulunmalarını sağlardım. Bu mantıksız bir yasaydı. Gerçekten, sabah dokuz ila on buçuk arasında votka almak neyi değiştirir?

Votka benim için evin ihtiyaçlarından biridir sadece; bir somun ekmek ya da bir paket çay gibi. En önemli tarafı uyumama yardımcı olmasıdır. Bazen, zamanı geldiğinde, karanlıkta uzanırım

ve korku ya da stresi ama çoğunlukla da korkuyu hatırlamamı engelleyemem. Öyle gecelerde annemin sesi başımın içinde fısıldar ve başka bir ses, daha ince, ürkek bir ses, kulağıma yakın bir yere yerleşir. O kadar yakındır ki sıcak, panik içindeki nefesinin o sesi ileten saç tellerinin içinden geldiğini düşünürüm. Bana o kadar yakındır ki en fazla fısıldamaya ihtiyaç duyar. Bu küçük ses parçalanır, yalvarır: *Eleanor, lütfen bana yardım et, Eleanor...* Tekrar tekrar ve tekrar. O gecelerde votkaya ihtiyacım olur, yoksa ben de yok olabilirim.

Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki büyük süpermarkete gitmeye karar verdim. Bu, eve gidip sonra tekrar dışarı çıkmaktansa, her şeyi tek seferde almamı ve zamanımı daha verimli kullanmamı sağlayacaktı. Çantam çok fazla ağırlaşmış gibi geliyordu ve bu yüzden onu yere koyup iç bölümlerinden birinde duran katlanır kısmı açtım, torbayı oraya oturttum *et voilà*![16] Tekerlekli bir çantam oluvermişti. Bu oldukça uygunsuz bir sürükleme sesi çıkardı ama faydasıyla kıyaslandığında fazlasıyla bunu kesinlikle telafi ediyordu.

Sözü geçen süpermarkette çok çeşitli, kaliteli ürünler vardı. Sadece yiyecek ve içecek değil, ekmek kızartma makineleri, süveterler, frizbiler ve romanlar da satılan bir Tesco Extra marketiydi. Diğer bir deyişle, dünyadaki en sevdiğim yerlerden biriydi.

16 (Fr.) "Ve işte!" ya da "İşte buyurun!" anlamlarına gelen söz. (ç. n.)

16

Tesco! Parlak ışıklar, açık ve net etiketler, 2 FİYATINA 3 TANE, BİR TANE ALANA BİR TANE BEDAVA ve HANGİSİNİ ALIRSAN AL 3 TANESİ 5 STERLİN. Sürmeyi sevdiğim için alışveriş arabası aldım ve çantamı çocuk koltuğuna sıkıştırdım; arabayı sürerken etrafa bakınmak biraz zorluydu ama bu, antrenmanı daha eğlenceli hâlâ getiriyordu. Doğruca alkol reyonuna gitmedim. Onun yerine sırayla her koridoru inceledim, yukarı kattaki elektrikli aletler bölümünden başladım ve sonra aşağı kata inip sırayla tamponları, domates gübrelerini ve Ainsley Harriot'ın Baharatlı Tat kuskusunu inceleyerek zaman harcadım.

Mağaza içindeki fırının çekimine kapıldım ve gözlerime inanamaz halde, iyi pişmiş, sıcak sandviç ekmeklerinin yanında durdum. Müzisyenim! Hayatların bu kadar kolay kesişebileceği derli toplu bir şehirde yaşadığım için çok talihliydim. Ama bunun tesadüf olduğunu kim söyleyebilir ki, diye düşündüm. Daha önce belirttiğim gibi, kaderin oyunları çoğunlukla insan anlayışının ötesindedir ve belki burada devreye giren, bizi koşulların olasılıksızlığında başka birisinin yoluna atan daha büyük güçler vardır. Kaderin sillesiyle sarsılıp, bu sabah kendimi bir Thomas Hardy kahramanı gibi hissettim (bununla beraber, bizim için gelecekte başka bir uygunsuz karşılaşma yaratmaması için kadere sessiz ve tutkulu bir şekilde yalvardım).

Gözlerimi müzisyenden ayırmadan, arabadaki çocuk oturma yerinden çıkan çantamın arkasına saklandım ve sonra yavaşça ona doğru sürdüm. Cesaret edebildiğim kadar yakın durdum. Yorgun ve soluk görünüyordu. Kaba ve bir hayli sıradan giyimli olsa da yine de yakışıklıydı. Bir tane dilimlenmiş beyaz ekmeği sepetine attı ve et reyonuna doğru yürüdü. Bir kez daha kendimi dezavantajlı durumda buldum. Yeni kıyafetlerimi ya da botlarımı giymemiştim ve kendimi tanıtmak için fiziksel anlamda hazır değildim. Sohbet etmek için bir hamle de yapamazdım. Ona vereceğim kart bile çantamda değildi. Tabii buradan çıkarılacak bir ders vardı: Her zaman hazır olmalıyım.

Bundan sonra ne alacağını çok merak etmeme rağmen alışveriş arabamın bir şekilde göze batabileceğinden korktuğum için onu takip etmemenin akıllıca olacağına karar verdim. Onun yerine alkol bölümüne gidip üç büyük şişe birinci sınıf votka aldım. Sadece iki şişe Glen's almaya niyetliydim ama Smirnoff'taki promosyonu es geçmek imkânsızdı. Ah Bay Tesco, müthiş indirimlerinize dayanamıyorum!

Şansım devam ediyordu ve ben geldiğimde müzisyen kasalarda bekliyordu. Arkasında bir kişi vardı, bu yüzden aramızda da uygun bir tampon olduğu için hemen arkasına kapağı attım. Müthiş bir alışveriş yapmıştı! Yumurtalar, domuz pastırması, parçacıklı portakal suyu (neyin parçaları olduğunu merak ettim) ve Nurofen tabletleri. Öne eğilmek ve parasını boşa harcadığını söylememek için kendimi durdum. Aynı içeriğe sahip Ibuprofen 200 mg'ı rahatlıkla dörtte bir fiyatına bulabilirdi. Ama onunla ilk konuşmamın konusu bu olamazdı. İlk sohbet için daha alımlı, daha unutulmayan bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Yıpranmış ancak kaliteli bir deri cüzdan çıkardı ve kredi kartıyla ödedi ama toplamın sekiz sterlinden daha az olduğunu fark ettim. Daha çok bir kraliyet ailesinin üyesi gibi, nakit taşımayacak kadar önemli biri olduğu beklentisi içindeydim. Kasiyerle (oldukça garip bir şekilde, önünde duran yakışıklı adamın cazibesinin hiç

farkında değilmiş gibi görünen, orta yaşlı bir kadınla) konuşması sırasında başka bir fırsatı kaçırdığımı fark ettim. Bu kez dayanamadım. Yeni telefonumu çıkardım, ilk Twitter hesabıma girdim ve o ödemesini yapıp binadan gidene kadar bekledim. Hızla yazdım ve yolladım.

@eloliph

Tesco Kulüp Kartı sonsuz kadar bir güzellik ve neşe kaynağıdır. KESİNLİKLE bir tane almak için başvurmalısın. Düşünceli Bir Arkadaş xx

@johnnieLrocks

Tesco: burada bile Büyük Birader casus kartının reklamını yapmayı bırakın. Her yerden çıkmanız polis devletinde yaşıyormuşuz gibi hissettiriyor #akşamdankalma #benirahatbırak #kahrolsunotorite

17

Birbirimizden çok uzak yaşamadığımızı zaten biliyordum ama hayatlarımızın planlanmamış bir şekilde kesişeceği aklıma hiç gelmemişti. Bazen burası aslında bir şehir değil de daha çok bir köymüş gibi geliyor bana. Böylece Tesco sevgisini paylaşmış olduk. Başka nerelerde çakıştığımızı merak ettim. Belki de uzun süredir postaneye aynı anda gidiyorduk ya da reçetelerimizi aynı eczacıda hazırlatıyorduk? Her an, her tesadüfte en iyi şekilde görünmeye ve söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya hazırlıklı olmanın önemini tekrar düşündüm. Bunun için birden fazla giysiye ihtiyacım olacaktı.

Sammy'nin eve dönüş partisi bu akşam yedideydi ve Raymond bana önceden Laura'nın evinin yakınında buluşmayı teklif etmişti. Önce onun şaşırtıcı derecede ve karakterine hiç uymayan bir şekilde düşünceli olduğunu sanmıştım ama sonra aslında tek başına gitmek istemediğini fark ettim. Bazı insanlar, zayıf insanlar, yalnızlıktan korkar. Anlamayı beceremedikleri taraf, bunda özgürleştirici bir şey olduğudur. Başka hiç kimseye ihtiyacınız olmadığını bir kere fark ettiniz mi kendi kendinize göz kulak olabilirsiniz. Asıl konu da budur: *En iyisi* kendi kendinize göz kulak olmaktır. Ne kadar çok zorlarsanız zorlayın diğer insanları koruyamazsınız. Denersiniz ama başarısız olursunuz ve dünyanız üzerinize çöker, sizi yakıp küle dönüştürür.

Yine de bazen zor durumda kalınca ya da sadece öylesine zaman geçirmek için bile sizi çağıracak birisinin (mesela bir kuzen ya da bir kardeş) olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Sizi tanıyan, size önem veren, sizin için en iyisini isteyen birisi. Ne kadar alımlı olursa olsun bir saksı çiçeği bu işi pek başaramaz. Ama şimdi bunun üzerinde yorum yapmak yersiz. Benim hiçbir zaman yakınımda kimse olmadı ve başka türlü olmasını dilemek boşunaydı. Sonuç olarak bu, hak ettiğimden daha fazla değildi. Gerçekten iyiydim, iyiydim, iyiydim. Sonuçta dışarı çıkıp bir partiye gitmiyor muydum işte? Güzel elbisemle bir tanıdığımı beklemiyor muydum? Cumartesi gecesi geliyor Eleanor Oliphant, dikkat et! Hafifçe gülümsemek için kendime izin verdim.

Sonunda, Raymond'ı yirmi beş dakika bekledikten sonra, ruh halim bir şekilde bozuldu. Birini bekletmenin, geç kalmanın fevkalade kabaca olduğunu düşünüyorum. Bu büyük bir saygısızlıktır, kendinizi ve kendi zamanınızı diğer kişininkinden çok daha değerli gördüğünüzü ima eder. Raymond en sonunda yediyi çeyrek geçe, tam ben gitmeye niyetlenmişken küçük bir taksiden güçlükle çıktı.

"Selam, Eleanor!" dedi neşeyle. Elinde tıngırdayan bir poşeti ve bir buket ucuz karanfili sıkı sıkı tutuyordu. Laura özellikle hiçbir şey getirmemizi söylemişti. Raymond onun bu nazik talebini niçin umursamamıştı?

"Raymond, davet yedideydi," dedim. "Biz burada yediye on kala buluşmak üzere anlaştık ve senin yavaşlığın yüzünden affedilemez şekilde geç kaldık. Bu ev sahiplerine çok büyük bir saygısızlık!" Ona bakmaya dayanamıyordum. İzah edilemez bir şekilde güldü.

"Rahat ol Eleanor," dedi.

Gerçekten öyle. Sakin olmalıydım!

"Hiç kimse bir partiye zamanında gitmez. Tam söylenen vakitte gitmek, on beş dakika geç gitmekten çok daha büyük bir

kabalıktır, inan bana." Beni baştan aşağı süzdü. "Güzel görünüyorsun," dedi. "Farklı..."

Konuyu değiştirmek için yapılan bu görgüsüz girişimi takdir etmedim. "Gidiyor muyuz?" dedim oldukça ters bir sesle. Her zamanki gibi sigara içerek yanımda salına salına yürüdü.

"Eleanor," dedi, "gerçekten bu konuda kendini strese sokma. İnsanlar yedi dediklerinde, mesela, en erken yedi otuz demek istiyorlardır. Büyük ihtimalle oradaki ilk insanlar olacağız!"

Bu açıklama beni gerçekten afallatmıştı.

"Ama neden?" dedim. "Tamamen farklı bir şey derken hangi akla hizmet başka bir zamanı söylersin ki? Ve insanlar bunu nasıl bilebilirler?"

Raymond sigarasını söndürüp kaldırımın yanındaki oluğa attı. Başını yana eğip düşündü.

"Şimdi düşündüğümde... nasıl bildiklerini bilmiyorum," dedi. "Ama biliyorsun işte." Biraz daha düşündü. "Sanki insanları davet ettiğinde ve sekizde gelin dediğinde, her zaman birisi... eğer gerçekten sekizde gelirse bir kâbus olur çünkü tam olarak hazır değilsindir. Üstüne başına bakmak, çöpleri atmak için falan her zaman ekstra zamana ihtiyacın olur. Birisi gerçekten zamanında gelirse, yani erken gelirse, bu oldukça... pasif agresif bir his oluşturur."

"Bahsettiğin şey hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok," dedim. "Eğer insanlara sekizde gelmelerini söylemişsem, o zaman sekizde onlar için hazır olurum. Yoksa bu yarım yamalak bir zaman yönetimi olur."

Raymond omuz silkti. Partiye giderken şık giyinmek için hiçbir çaba göstermemiş, spor ayakkabılardan (yeşil olanlar) ve bir tişörtten oluşan her zamanki üniformasıyla gelmişti. Bu seferki tişörtünün üzerinde *Carcetti Başkan Olsun* yazıyordu. Akıl sır ermez bir giyim tarzı anlayışıydı gerçekten. Kot pantolonundan daha soluk bir kot mont giyiyordu. Kot kumaştan takım elbise yapılabileceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Laura'nın evi küçük, modern evlerden oluşan bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Garaj yolunda birkaç araba vardı. Ön kapıya yaklaştık ve pencere önündeki çiçekliklerde kırmızı sardunyalar olduğunu fark ettim. Sardunyalar beni bir şekilde huzursuz eder. Elinizi sürdüğünüzde yoğun ve yavan, çiçeklerinkine benzemeyen sebzemsi bir koku çıkar.

Raymond kapı zilini çaldığında Beethoven'ın *Üçüncü Senfonisi*'nin başlangıç notaları duyuldu. Yüzüne çikolata olduğunu umduğum bir şey sürülmüş çok küçük bir oğlan çocuğu kapıyı açtı ve bize dik dik baktı. Ben de ona dik dik baktım. Raymond öne çıktı.

"Selam dostum," dedi. "Dedeni görmeye geldik."

Çocuk bir şekilde donuk bir ifadeyle bize bakmayı sürdürdü. "Yeni ayakkabılarımı giyiyorum," dedi öylesine. O anda Laura koridorda onun arkasında belirdi.

Geriye dönme gereği duymadan ve açıkça etkilenmemiş bir ses tonuyla, "Laura teyze," dedi, "partiye gelen başkaları var."

"Evet, görüyorum Tyler. Niçin gidip kardeşini bulmuyorsun? Belki bizim için birkaç balon daha şişirebilirsiniz." Çocuk başını salladı ve koşarak uzaklaştı, küçük ayakları merdivenlerde gümbürdüyordu.

"Gelin," dedi Laura, Raymond'a gülümseyerek. "Babam sizi görünce sevinecek." Ancak bana gülümsemedi; başka insanlarla karşılaşmamda da aynı şeyi yaşadığım oluyordu.

İçeri girdik, Raymond ayaklarını paspasa iyice sildi. Ben de onu taklit ettim. Raymond'ın sosyal rehberliğinde geçen oldukça sıradışı bir gündü gerçekten.

Raymond elindeki poşeti ve çiçekleri verdiğinde Laura memnun olmuş gibi göründü. Hastanedeki ricaya rağmen benim de vermek için bir şey getirmiş olmam gerektiğini fark ettim. Bize bir şey getirmememizin söylendiğini ve sadece onun arzusuna saygı duyduğum için bir şey almadığımı açıklayacaktım ama ben daha konuşamadan Raymond, "Bunlar Eleanor ve benden," diye belirtti.

Laura poşetin içine bir göz attı (yine Haribo ve Pringles olmadığını umdum) ve ikimize de teşekkür etti. Ben de başımı sallayarak karşılık verdim.

Bizi Sammy ve ailesinin oturduğu odaya götürdü. Vasat pop müzik çalıyordu ve alçak bir masa küçük, bej rengi çerez kâseleriyle kaplıydı. Laura'nın üzerinde bir elbise vardı, kumaş siyah bandajlar gibi sarmalamıştı onu ve beş santimlik platformlu ayakkabılar üzerinde düşecek gibi sendeliyordu. Sarı saçları (doğru ifadeyi bulmak için çabaladım) hem uzun hem de dolgundu ve parlak dalgalar halinde omuzlarının oldukça altına düşüyordu. Bobbi Brown bile onun yaptığı makyaj miktarının gereğinden fazla olduğunu düşünebilirdi. Raymond'ın ağzı, içine bir mektup atacak genişlikte açık kalmıştı ve sersemlemiş gibi görünüyordu. Laura ise Raymond'ın tepkisine tamamen aldırışsız göründü.

Sammy devasa bir kadife koltuğun içinden el sallayıp, "Raymond! Eleanor!" diye bağırdı. "Laura, ikisine de birer içecek getir, tamam mı? Biz Prossecco içiyoruz," dedi kendine güvenli bir sesle.

"Sana daha fazla yok baba," dedi en büyük oğlu. "O ağrı kesicilerle olmaz."

"Ah, hadi ama evlat, hayata kaç kere geleceğim! Ne de olsa, daha kötü ölüm şekilleri var, değil mi Eleanor?"

Başımla onayladım. Tabii ki kesinlikle haklıydı. Bunu bilmem gerekirdi.

Laura içinde idrar renginde gazlı bir sıvı bulunan iki flüt kadehle belirdi; ilginçtir kendiminkini üç yudumda içtim. Sek, bisküvimsi ve aşırı lezizdi. Pahalı olup olmadığını ve zamanı gelince benim içecek tercihim olan votkanın yerine geçip geçemeyeceğini merak ettim. Laura bardağımın boşaldığını fark etti ve kadehimi tekrar doldurdu.

"Benim gibisin, ben de sadece köpüklü içerim," dedi onaylarcasına.

Etrafa bakındım.

"Çok güzel bir eviniz var," dedim.

Başını salladı.

"Her şeyi istediğim şekle getirmek iki yılımı aldı ama şimdi memnunum," dedi.

Her şeyin bu kadar uyumlu, bu kadar temiz ve ışıl ışıl olmasından etkilendim. Her yerde tüyler, yünlüler, kadifeler, ipekler ve pırıltılı renkler vardı.

"Güzel bir kuşa ait olabilecek bir yuvaya benziyor," dedim. "Bir quetzal ya da bir şah kartala."

Laura garip bir şekilde, uygun bir karşılık vermek için bocalıyormuş gibi göründü. Basit bir *teşekkür ederim* yeterli olmaz mıydı?

O köpüklü içkinin doldurduğu kısa bir sessizlikten sonra bana işimi sordu ve ben de ne yaptığımı, Raymond'ı nasıl tanıdığımı açıkladım. İkimiz de ona baktık; Sammy'nin koltuğunun koluna oturmuş, Laura'nın ağabeylerinden birinin söylediği şeye gülüyordu.

"Biliyor musun, daha kötü olabilirdi," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Demek istediğim, ona biraz çeki düzen versen, düzgün bir saç kesimiyle..."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü.

"Ah, hayır," dedim, "tamamen yanlış anladın. Benim hayatımda başka biri var. Yakışıklı, sofistike, yetenekli, kültürlü ve tahsilli bir adam." Laura gülümsedi.

"Ne kadar şanslısın! Nasıl tanıştınız peki?"

"Şey, henüz tanışmadık," diye açıkladım, "ama tanışmamız an meselesi."

Laura başını geriye attı ve güldü. Narin, dişil bir kadından çıkmasını beklemeyeceğiniz kalın kısık bir sesti bu.

"Çok komiksin Eleanor," dedi. "Bir ara bana bir şeyler içmeye gelmelisin. Ve eğer saçını kesmeye karar verirsen beni hatırla, tamam mı? Sana tanıdık indirimi yapacağım."

Bunu düşündüm. Endişe verici ağda deneyimimden ve tırnaklarıma yapılan saçma işlemden sonra görüntümle ilgili değişiklik planlarıma ara vermiştim. Sanırım devam etmem lazımdı. Normalde saçımla hiç ilgilenmemiş ve on üç yaşından beri kestirmemiştim.

Düz, açık kahverengi saçlarım belime kadar iniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, saçlarımın neredeyse farkında bile değildim. Ama müzisyenin bana âşık olması için daha çok çaba sarf etmem gerektiğini biliyordum.

O köpüklü, leziz şeyden biraz daha içip, "Doğrusu müthiş bir zamanlama Laura," dedim. Kadeh sanki mucizevi bir şekilde kendi kendine doluyor gibiydi. "Ben de böyle bir şey planlıyordum. Önümüzdeki hafta saç stilimde bir değişim gerçekleştirmek senin için uygun olabilir mi?"

Telefonunu bir duvar masasından aldı ve tuşladı.

"Salı üç nasıl?" dedi.

Yılda yirmi beş gün iznimiz vardı ve ben üç gününü kullanmıştım. Bir günü ızdıraplı kanal tedavisinden sonraki gün iyileşmek için, bir günü altı ayda bir yapılan sosyal hizmetler ziyareti için ve bir günü de Eski Roma tarihinin özellikle uzun ama heyecan verici bir bölümünü bitirmek için resmî tatil gününe ilave edilerek kullanılmıştı.

"Salı mükemmel olacak," dedim.

Laura mutfağa doğru ışıltı saçarak uzaklaştı ve bir tepsi kötü kokulu sıcak aperatifle geri gelip odada elden ele dolaştırdı. İçerisi insan doluydu ve çok gürültülüydü. Odaya maharetle yerleştirdiği küçük süs eşyalarını ve objeleri incelemek için birkaç dakika etrafa baktım. Gereklilikten çok sıkıntıdan banyoyu kullanmaya gittim; merdivenlerin altındaki bu minicik tuvalet de ışıl ışıl ve sevimliydi, bembeyaz parıldıyordu ve inanılmaz bir şekilde incir kokuyordu. Sonra bu kokunun aynanın altındaki rafta duran cam kavanozda yanan mumdan geldiğini fark ettim. Banyoda mum yakmak! Laura'nın bir zevk düşkünü olduğundan şüphelendim.

Koridorun sonundaki odaya girdim, burası doğru tahmin etiğim gibi mutfaktı. Bu oda da insanla dolup taşıyordu ama siyah mermer tezgâhlar, cilalı krem rengi dolaplar ve bir yığın krom eşya görebildim. Laura'nın evi gerçekten çok... ışıl ışıldı.

Kendisi de ışıl ışıldı; teni, saçları, ayakkabıları, dişleri... Bense şimdi fark ediyordum ki mat, donuk ve yıpranmıştım.

Bir an için gürültüden ve hararetten kaçma ihtiyacı hissedip arka kapıyı açtım ve avluya çıktım. Bahçe küçüktü ve pek bitki yoktu, çoğunlukla beton levhalarla döşenmiş ya da kaygan kaplamalarla örtülmüştü. Güneş batmaya başlamıştı ama gökyüzü buradan küçük göründü ve üç tarafı da örten yüksek çitin içinde kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Serin akşam havasını solumayı umarak derin nefes aldım fakat onun yerine genizlerim katran, nikotin ve diğer zehirli maddelerin saldırısına uğradı.

Raymond gölgelerin içinde fark edilmeden dolaşıp herhalde sadece değişiklik olsun diye bir de burada sigara tüttürürken, "Güzel bir gece, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Biraz temiz hava almak için çıktım," dedi en ufak bir alay iması olmadan. "Şampanya içmemem lazım, beni fena çarpıyor." Ben de bir şekilde altüst olduğumu fark ettim.

"Sanırım eve gitme zamanım geldi," dedim dengem hafifçe bozulurken. Bununla beraber hoş bir his içindeydim.

Raymond beni bir çift tahta iskemleye doğru döndürüp, "Gelip bir dakika otur," dedi. Bir sigara daha yaktı; sanki peş peşe içen bir sigara tiryakisine dönüşüyordu.

"Güzel bir aile, değil mi?" dedi.

"Laura saçımı kesecek," deyiverdim. Bundan niçin bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şimdi mi?" Gülümsedi.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedim başımı bilgece sallayarak. Ne de olsa görmüş geçirmiş bir kadındım.

Güldü.

"Laura göz kamaştırıcı biri Eleanor, ama hiç benim tipim değil." Sigarasının ucu yarı karanlıkta kızıl kızıl parıldadı.

"Senin tipin nasıl?" diye sordum. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ettiğimi fark edince şaşırdım.

"Bilmem. Beklentileri yüksek olmayan birisi sanırım. Öyle birisi ki... bir dakika."

Raymond gidip birkaç dakika sonra bir şişe şarap ve üzerinde kaykaylara binen kemirgenlerin olduğu iki kâğıt bardakla dönene kadar tek başıma oturmaktan fazlasıyla memnundum.

"*Rastamouse*," diye yüksek sesle okudum. "Bu da neyin nesi?"

"Onu bana ver," dedi Raymond ve ikimize de birer bardak doldurdu.

Bardaklarımızı tokuşturduk. Çınlamadılar.

"Benim için mükemmel kişiyi bulduğumu sanmıştım," dedi, gözlerini bahçenin arkasına dikip. "Ama olmadı."

"Niçin olmadı?" diye sordum. Aslında birisinin Raymond'la beraber olmak istememesi için bir yığın neden düşünebiliyordum.

"Sorun hâlâ tamamen emin olmamam. Keşke bilebilseydim... İşleri daha da kolaylaştırabilirdi bu..."

Başımı evet der gibi salladım. Bunu yapmak uygunmuş gibi göründü.

"Helen sorunun bende değil kendisinde olduğunu söylemişti." Güldü ama eğlenceli bir gülüş değildi bu. "Bu bayat lafı kullandığına inanamıyorum. Üç yıl sonra... Sence bu ilişkinin yürümediğini daha önceden bilemez miydi? Neyin değiştiğini bilmiyorum. *Ben* değişmedim. En azından değişmediğimi sanıyorum..."

"İnsanlar... bazen mantıklı davranmayabiliyor," dedim kelimeleri bulmak için biraz bocalayıp. "Ben de sık sık onların niçin bazı şeyleri yaptıklarını ya da söylediklerini anlamaya çalışırken buluyorum kendimi."

Raymond onaylar gibi başını salladı. "Sevimli, küçük bir dairemiz vardı, beraber harika tatiller yaptık. Ona benimle evlenir misin diye sormayı düşünüyordum. Tanrım..." Gözlerini parke taşlara dikti ve Raymond'ı bırakın İskoç eteğiyle, resmî düğün kıyafetiyle, silindir şapka ve kravatla gözümde canlandırmayı bile başaramadım.

"Sorun değil ama," dedi bir süre sonra. "Arkadaşlarla bir evi paylaşmak da oldukça eğlenceli ve üstelik yeni bir işim oldu. Her şey yolunda. Sadece... bilmiyorum. Benim *fazla iyi* olduğumu söyledi. Bundan tam olarak ne çıkarmam gerekiyordu? Yani... orospu çocuğu mu olmam lazım? Ona vurmam ya da onu aldatmam mı gerekiyordu?"

Aslında benimle konuşmadığını fark ettim; belli bir nedeni olmadan bir karakterin yüksek sesle konuştuğu bir oyunda gibiydi. Bununla beraber, sorusunun cevabını biliyordum.

"Hayır Raymond," dedim. "Onların ikisini de asla yapmamalısın." Şarabımı bitirdim ve biraz daha koydum. "Declan adında bir adamla iki yıl yaşadım. Beni yumruklar, tokatlardı. Sonuçta on iki kemiğimi çatlattı. Bazı geceler dışarıda kaldı ve sonra eve gelip beraber olduğu kadınları bana anlattı. Devam etmek benim hatamdı, her şey benim hatamdı. Ama yine de biliyorum ki bunları yapmaması lazımdı. En azından şimdi biliyorum bunu."

Raymond gözlerini bana dikti. "Tanrım, Eleanor... Bu ne zaman oldu?"

"Yıllar önce," dedim. "Daha üniversitedeyken. Beni bir gün Botanik Bahçesi'nde gördü, öylesine gelip benimle konuşmaya başladı. Geriye baktığımda bunun saçma geldiğini biliyorum. O haftanın sonunda benim yanıma taşınmıştı."

"O da bir öğrenci miydi?" dedi Raymond.

"Hayır, okumanın sıkıcı, boş zaman geçirmek olduğunu söylemişti. Çalışmıyordu da. Kendisine uygun bir iş bulamadığını söylemişti. İnsanın kendine uygun iş bulması kolay değil sanırım, değil mi?"

Raymond yüzünde ilginç bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Declan daha iyi bir insan olmayı öğrenmeme yardım etmek istedi," dedim. Raymond bir sigara daha yaktı.

Bana bakmadan, "Nasıl bitti?" diye sordu ve korkusuz bir ejderha gibi sigara dumanını havaya uzun uzun üfledi.

"Şey... kolumu kırdı ve hastaneye gittiğimde bunun söylediğim şekilde olmadığını tahmin ettiler. Declan onlara düştüğümü söylememi tembih etmişti ama bana inanmadılar." Raymond büyük bir nefes daha çekti. "Her neyse, iyi bir hemşire gelip benimle konuştu ve seni gerçekten seven birisinin canını yakmayacağını ve bunu yapan birisiyle beraber olmanın doğru olmadığını açıkladı. Bunu açıklama şekli bana tamamen mantıklı göründü. Aslında bunu çok daha önce kendim anlamam gerekirdi. Eve döndüğümde ondan gitmesini istedim, gitmeyince de polisi aradım, hemşirenin tavsiye ettiği gibi. İşte bu kadar. Ah, bir de kilitleri değiştirdim."

Raymond hiçbir şey söylemedi ve büyük bir odaklanmayla gözlerini ayakkabılarına dikti. Bana bakmadan elini uzattı ve koluma dokundu, insanın bir at ya da köpeğe yapacağı gibi, çok tereddütlü bir şekilde (sanki korkutmak istemiyormuş gibi) okşadı. Uzun bir süre başını hafifçe iki yana salladı ama sanki bir karşılık veremiyormuş gibi görünüyordu. Önemli değildi, buna ihtiyacım yoktu. Bütün bunların hepsi artık eski bir hikâyeydi. Yalnız olmaktan mutluydum. Eleanor Oliphant, kazadan tek kurtulan. Evet, bu bendim.

"Ben eve gidiyorum Raymond," dedim çabucak ayağa kalkıp. "Taksiye bineceğim."

O da içkisini bitirip, "İyi fikir," dedi ve telefonunu çıkardı. "Ama sokaklarda tek başına dolaşıp bir tane durdurmaya kalkmayacaksın, gecenin bu saatinde olmaz. Sana bir taksi çağıracağım. Bak, telefonumda bir uygulama var!" Bana ışıldayan telefonunu gösterdi.

"Neye bakmam gerekiyor?" dedim ekrana gözlerimi dikip.

Beni umursamadı ve mesaja baktı. "Beş dakika içinde burada olacak," dedi.

Taksi gelene kadar benimle holde bekledi, sonra beni araca götürdü ve benim için kapıyı açtı. Ben arka koltuğa otururken yorgun ve bıkkın görünen, orta yaşlı bir kadın olan şoföre dikkatlice baktı.

Kaldırımın kenarında niçin tereddütteymiş gibi beklediğine bakarken, "Sen de geliyor musun?" diye sordum. Kol saatine baktı, saçlarını karıştırdı, önce taksiye ve sonra eve göz attı.

"Hayır," dedi. "Sanırım burada biraz daha takılacağım. Bakalım neler olacak."

Araba yola çıktığında onu izlemek için döndüm. Yürürken hafifçe tökezlendi ve kapının eşiğinde Laura'yı gördüm. Elinde iki kadeh vardı, birini ona uzattı.

18

Raymond ertesi hafta bana bir e-posta yolladı; gelen kutusunda onun adını görmek çok garipti. Tahmin ettiğim gibi, okuma yazma becerisi temel seviyedeydi.

Slm E, umarım her şey yolundadır. Senden küçük bir iyilik isteyeceğim. Sammy'nin oğlu Keith bu cumartesi beni 40. doğum gününe davet etti (bu arada, o gece partide geç saatlere kadar kaldım, oldukça eğlenceliydi). Benimle gelmek ister misin? Bir golf kulübünde, açık büfe yemek var? Eğer istemiyorsan sorun yok – bana haber ver. R

Açık büfe yemek. Hem de bir golf kulübünde. Ve bir ayda iki parti! Son yirmi yılda bu kadar çok etkinliğe katıldığım hiç olmamıştı. Yanıtımı tuşladım:

Sevgili Raymond,

Doğum günü kutlamasında sana eşlik etmekten mutluluk duyarım.

Saygılarımla,

Eleanor Oliphant (Bn.)

Kısa bir süre sonra şu cevabı aldım: ☺

İşte yirmi birinci yüzyıl iletişimi bu haldeydi. Ülkemizin okuma yazma standartlarından endişe ediyordum.

Kuaför randevum için o gün öğleden sonra izin almayı ayarlamıştım ama öncesinde öğle yemeğimi her zamanki gibi personel odasında, bir *Telegraph* çapraz bulmacası eşliğinde yedim. Menümde ton balıklı ve mısırlı ekmek, tuzlu ve sirkeli cips, portakal suyu ve *parçacıkları* yedim. Zamanı gelince, müzisyene portakal suyundaki parçalar için teşekkür etmek istiyordum. Bu leziz öğünden sonra iş arkadaşlarımın öğleden sonranın tamamını masalarında oturarak geçireceği düşüncesiyle sırıtarak otobüsle şehre indim.

Heliotrope, şehir merkezindeki küçük bir sokakta, Viktorya Dönemi'nden kalma kumtaşı bir binanın giriş katındaydı. Kesinlikle normalde gitmeyi tercih edeceğim bir yer değildi; gürültülü müzik, modaya her bir zerresine kadar uygun çalışanlar ve gereğinden çok ayna. Buranın, müzisyenin saç kesimi için gittiği yer olabileceğini hayal ettim ve bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Belki bir gün, saç kurutma makinelerinin altında el ele tutuşarak o siyah deri koltuklarda yan yana oturacaktık.

Resepsiyonistin telefon konuşmasını bitirmesini ve bankonun üzerindeki kocaman, pembe beyaz zambak vazosunun arkasından geri çekilmesini bekledim. Çiçeklerin kokusu kürk ya da tüyler gibi gırtlağımın gerisine takıldı. Tıkandım; bu kesinlikle insanlar için tasarlanmış bir şey değildi.

Kuaför salonlarının ne kadar gürültülü olduğunu, kurutucuların ve boş sohbetlerin daimî uğultusunu unutmuştum ve pencere kenarındaki bir iskemleye geçip bir önceki müşteriden kalan kısa saç kırpıntılarının üzerine serpilmiş olduğunu görüp paniğe kapıldığım, siyah naylondan bir kimono giydirildim. Tüyleri üzerimden çabucak silkeledim.

Laura geldi, yine göz kamaştırıcı görünüyordu ve beni, insanı dehşete düşüren aynaların önündeki bir iskemleye götürdü.

"Cumartesi güzel zaman geçirdin mi?" dedi ve elinde bir tabureyle etrafımda dolaşırken bana dikkatle baktı. Doğrudan

bana değil, aynadaki yansımama bakıyordu. Ben de aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Evet," dedim. "Harika bir akşamdı."

"Babam misafir odamda kalıp şalterimi attırıyor gerçekten," dedi gülümseyip, "ve bunu iki hafta daha çekeceğim. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Başımı salladım. "Benim de tecrübe ettiğim kadarıyla ebeveynler kesinlikle zorlayıcı olabiliyor," dedim.

Duygudaş hislerle bakıştık.

"Şimdi, bugün senin için ne yapacağız?" dedi ve saç örgümün altındaki lastiği açıp saçlarımı yaydı. Gözlerimi aynadaki yansımama diktim. Saçlarım mat kahverengiydi, ortadan ayrılmışlardı, düz ve çok da gür değillerdi.

"Farklı bir şey," dedim. "Ne önerirsin?"

"Ne kadar cesur olabilirsin Eleanor?" diye sordu Laura. Bu doğru soruydu. Ben cesurdum. Cesur, gözü pek Eleanor Oliphant'tım.

"Ne istersen yapabilirsin," dedim. Bu yanıtıma sevinmişti.

"Renk de mi?"

Bunu düşündüm.

"Normal renkler olabilir mi? Pembe, mavi ya da öyle bir şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Omuz hizasında, hafif katlı ve küt keseceğim, önlere de karamel ve bal rengi parçalarla uzun, geniş bir perçem serpiştireceğim," dedi. "Ne diyorsun?"

"Çetrefilli bir söz yığını duydum yalnızca," dedim. Laura yansımama güldü ve sonra durdu, belki de ben gülmediğim için.

"Bana güven Eleanor," dedi ciddi bir sesle. "Güzel olacak."

"*Güzel* sözcüğü genelde benim görünüşüme uygun değil," dedim aşırı kuşkucu bir tavırla. Laura kolumu okşadı.

"Sadece biraz bekle," dedi nazikçe. Sonra, "MILEY!" diye bağırdı, neredeyse oturduğum yerden düşmeme neden oluyordu. "Gel de boyayı karıştırmam için bana yardım et!"

Kısa boylu, cildi bozuk olan, güzel gözlü ve tombul bir kız koşarak geldi. Laura ona yüzdelerden ve kodlardan oluşan bir talimat verdi.

"Çay? Kahve? Dergi?" diye sordu bana. Beş dakika sonra, kendimi cappuccino yudumlayıp *OK!* dergisinin en son sayısını dikkatle okurken bulduğumda bu duruma inanmakta zorlandım. Şu halime bak, diye düşündüm.

"Hazır mısın?" diye sordu Laura. Saç buklemi kaldırıp arkamda bir ip gibi kıvırırken sıcak ve yumuşak eli enseme süründü. Makasın saçlarımı keserken çıkardığı ses, bir ateşin içinde çıtırdayan korların sesi gibiydi; çıtırtılı, tehlikeli... Her şey bir dakikada bitmişti. Laura saçlarımı kaldırdı; muzaffer Delilah havasındaydı.

"Boyandıktan sonra düzgünce keseceğim," dedi. "Bu aşamada sadece düz bir alana ihtiyacımız var." Hareketsiz durduğum için farklı hiçbir his yoktu. Saçları yere bıraktı ve hepsi orada ölü hayvanlar gibi uzandılar. Şu anda yaptığı dışında herhangi başka bir işi yapmak istiyormuş gibi görünen sıska bir oğlan saçlarımı çok ama çok yavaş süpürdü ve oluşan yaratığı uzun kollu bir süpürgeyle faraşın içine iteledi. Çocuğun salondaki ilerleyişini aynadan izledim. Bütün bu saçlara sonra ne oluyordu? Bir günlük ya da haftalık saçların bir çöp poşetine sokuşturulduğunu, içindeki kokuyu ve yumuşak, kremamsı dokuyu düşünmek biraz midemi bulandırdı.

Laura bir el arabasını iterek yaklaştı, sonra farklı kâselerden aldığı yoğun bulamaçları saçlarımın seçtiği tutamlarına sürmeye başladı. Yapışkan maddelerin hepsi sürüldükten sonra boyanmış saçlar alüminyum folyo parçalarıyla sarıldı. Bu büyüleyici bir süreçti. Otuz dakika sonra beni folyolu kafam ve kırmızı suratımla bırakıp gitti, sonra bir sehpanın üzerindeki sıcak lambayı iterek döndürdü ve arkama yerleştirdi.

"Yirmi dakika sonra tamam olacak," dedi.

Bana başka dergiler getirdi ama artık o kadar zevk almıyordum. Sosyete dedikodularından çabucak bıkmıştım ve göründüğü

kadarıyla bu salonda da *Which?* ya da *BBC History* dergileri olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Bir düşünce beni sürekli dürtüyor ancak ben umursamıyordum. Evet kafamdaki hayale göre ben bir başkasının saçını yapıyordum. Evet. Benden küçük birisi sandalyede oturuyor, ben de arkasında durmuş elimden geldiği kadar nazik bir şekilde dolaşmış saçı açmaya çalışıyordum. Önümdeki kişi tarağın saçlara takılmasından hiç hoşlanmıyordu. Bu tip düşünceler (belirsiz, esrarengiz, huzur kaçıran) tam da votkanın silmekte başarılı olduğu türdendi ama ne yazık ki bana sadece çay ya da kahve seçeneği sunulmuştu. Kuaförlerin niçin daha güçlü bir şey ikram etmediğini merak ettim. Sonuçta stil değişikliği stresli olabilir ve böyle gürültülü, aydınlık bir ortamda rahatlamak zordur. Votka ayrıca müşterileri çok bahşiş vermeye de itebilir, diye düşündüm ve sessizce güldüm.

Lambanın üzerindeki zil çaldığında boya karıştırıcı kız geldi ve beni *geri yıkamaya,* diğer adıyla lavaboya götürdü. Folyoların saçımdan çıkarılmasına izin verdim. Saçımı sıcak suyla ıslattı ve sonra şampuanla temizledi. Parmakları sert ve becerikliydi; başkalarına hizmet eden bu insanların cömertliğine hayran oldum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır hiç kimse saçlarımı yıkamamıştı. Sanırım ben çocukken annem yıkamış olmalıydı ama onun böyle yumuşak davrandığını hayal etmek zordu.

Şampuan durulandıktan sonra, kız bana "shiatsu kafa masajı" yaptı. Daha önce hiç böyle bir mutluluk yaşamamıştım. Kafa derimi sert bir yumuşaklıkla ve hassasiyetle yoğurdu. Tüylerimin diken diken olduğunu, sonra omurgamdan aşağı bir elektrik akımının indiğini hissettim. Masaj, isteyeceğimden yaklaşık dokuz saat önce bitti.

"Kafa derinde fazla gerginlik var," dedi kremi durularken. Nasıl karşılık vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve çoğu durumda çok işime yarayan bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Boyanıp taranmış daha kısa saçlarımla aynı sandalyeye döndüm, Laura keskin makasıyla geldi.

"Islakken rengini doğru dürüst göremezsin," dedi. "Bekle!"

Kesim on dakika kadar sürdü. Laura'nın maharetine ve kendine güvenine hayran kaldım. Kurutma aşaması farklı farklı saç fırçalarıyla çok daha uzun sürdü. Dergimi okuyup onun beni yönlendirmesine izin vererek biçimlendirme bitene kadar başımı kaldırıp bakmadım. Fön makinesi kapatılmış, birtakım kimyasal maddeler sıkılmış, uzunluklar ve açılar incelenmiş, orada burada birkaç fazlalık kesilmişti. Laura'nın neşeyle güldüğünü duydum.

"Haydi bak Eleanor!" dedi.

Marie Claire'in kadın sünneti üzerine kapsamlı haberinden başımı kaldırdım. Aynadaki yansıma bana parlak saçlı, tam yaralı yanağının üstüne hoş bir tutam oturtulan, çok daha genç ve kendine güvenli bir kadın gösterdi. Bu ben miydim? Önce sağa, sonra sola döndüm. Saçımın düz ve pırıl pırıl olan arka kısmını görebileyim diye Laura'nın arkamdan tuttuğu el aynasına baktım. Güçlükle yutkundum.

"Sayende parlıyorum Laura," dedim. Durdurmaya çalıştım ama küçük bir yaş burnumun yanından aşağı aktı. Saçlarımı ıslatmamak için elimin arkasıyla yaşı hemen sildim. "Bunun için gerçekten teşekkür ederim."

19

Bob beni toplantı için çağırmıştı. Bürosuna girdiğimde gözlerini bana dikti. Niçin olduğunu merak ettim.

En sonunda bir tahminde bulunuyormuş gibi, "Saçların!" dedi. Bu sabah biçimini düzeltmenin o kadar kolay olmadığını fark etmiş ve bir hayli uğraşmıştım. Ellerimi başıma götürdüm.

"Nesi var?" dedim.

"Hiçbir şeyi yok. Güzel... güzel görünüyor," dedi gülümseyip başıyla onaylayarak. Ortama bir anda tuhaf bir hava hâkim olmuştu. İkimiz de Bob'un görünüşüme yorum yapmasına alışık değildik.

"Kestirdim," dedim.

Başını salladı.

"Otur Eleanor." Etrafa bakındım. Bob'un ofisine dağınık demek, buradaki kaosun derecesini oldukça hafife almak olurdu. Masasına bakan iskemlenin üstündeki broşür yığınını kaldırdım ve onları yere bıraktım. Öne doğru eğildi. Onu tanıdığım zaman süresince Bob çok kötü yaşlanmıştı; neredeyse bütün saçları dökülmüş ve bir hayli kilo almıştı.

"Burada çok uzun zamandır çalışıyorsun Eleanor," dedi. Başımı evet der gibi salladım, bu gerçekten doğruydu. "Loretta'nın işten ayrıldığını biliyor muydun?" Başımı iki yana salladım. Ofis hayatının önemsiz günlük dedikodularıyla ilgilenmezdim. Tabii ki bu belli bir müzisyenle ilgili bir dedikodu olmadığı sürece.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedim. "Her zaman Katma Değer Vergisi'nin basit prensiplerini kavramadığından şüpheleniyordum," diye omuz silktim, "belki de böyle olması iyi olmuş."

"Kocası testis kanseri olmuş Eleanor," dedi. "Kocasına bakmak istiyor."

Bunu bir an için düşündüm.

"Bu ikisi için de çok zor olmalı," dedim. "Ama yeteri kadar erken teşhis edilmişse testis kanserinde hayatta kalma ve iyileşme oranı iyidir. Eğer erkekseniz ve kansere yakalanacak kadar şanssızsanız bu büyük ihtimalle en iyi kanser türüdür."

Şık siyah kalemlerinden biriyle oyalanan Bob, "Şimdi," dedi. "Yeni bir ofis müdürüne ihtiyacım olacak, en azından önümüzdeki birkaç ay için." Başımla onayladım. "Bu işle ilgilenir misin Eleanor? Bu biraz daha fazla para ve biraz daha fazla sorumluluk manasına geliyor. Ama sanırım sen buna hazırsın."

Bunu düşündüm.

"Ne kadar zam olacak?" diye sordum. Bir yapışkanlı kâğıda bir miktar yazdı, kâğıdı kopardı ve bana uzattı. Nefesim kesildi. "Şu anki maaşıma ek olarak mı?"

İşe otobüs yerine taksiyle gittiğim, Tesco Finest kalitesine yükseldiğim ve tıknaz, opak şişelerden votka içtiğim gözümde canlandı.

"Hayır Eleanor," dedi. "Bu yeni maaşının toplamı."

"Ya," dedim.

Eğer durum böyleyse, o zaman getiri-risk oranını düşünmem gerekecekti. Üstlenmem gereken sıkıcı idari işin artması, ofisin başarılı işlemesi için daha fazla sorumluluğumun olması ve en kötüsü de iş arkadaşlarımla çok daha fazla etkileşim kurma gerekliliği, maaşla telafi edilebilecek miydi?

"Bunu birkaç gün düşünebilir miyim Bob?" dedim.

Başıyla onayladı. "Tabii ki Eleanor. Bu yanıtı bekliyordum."

Ellerime baktım.

"Sen iyi bir çalışansın Eleanor," dedi. "Ne kadar oldu? Sekiz yıl mı?"

"Dokuz," dedim.

"Dokuz yıl ve hiç hastalık izni almadın, yıllık izninin tamamını kullanmadın. Biliyor musun, bu bağlılıktır. Bugünlerde böyle bir çalışan bulmak kolay değil."

"Bu bağlılık değil," dedim. "Kısaca ifade etmem gerekirse çok sağlıklı bir bünyem var ve beraber tatile gidecek kimsem yok."

Başını çevirdi ve gitmek için kalktım.

Gırtlağını temizledi. "Bir şey daha var Eleanor. Loretta devir teslim işini hazırlamakla çok meşgul... Senden bir konuda yardım isteyebilir miyim?"

"Tabii ki Bob," dedim.

"Ofisin Noel öğle yemeği... Ne dersin, onu bu yıl organize edebilir misin?" dedi. "Onun zamanı yok ve ofisimde sızlanan insanların olduğunu duyuyorum. *Şimdiden bir yere rezervasyon yapmazsak...* diye başlayan cümleler kulağıma geliyor."

"...hepsi sonunda kendilerini Wetherspoons'ta bulacaklar," dedim başımla onaylayarak. "Evet, ben de bu konuya aşinayım Bob. Eğer istiyorsan öğle yemeğini organize etmeyi kesinlikle isterim. Mekân, menü ve detaylarla ilgili tam yetkim var mı?"

Bob başıyla onayladığında tekrar bilgisayarıyla meşgul olmaya başlamıştı bile.

"Tabii ki," dedi. "Şirket herkes için on sterlin verecek. Ondan sonra nereye gideceğiniz ve fazladan ne kadar ödemek isteyeceğiniz size kalmış."

"Teşekkür ederim Bob," dedim. "Yüzünü kara çıkarmayacağım."

Artık beni dinlemiyordu, ekranında ne varsa ona dalmıştı. Kafam uğulduyordu. Vermem gereken iki büyük karar vardı. Gidecek yeni bir parti. Ve yakışıklı, yetenekli Johnnie Lomond; *chanteur extraordinaire*[17] ve ufuktaki potansiyel hayat arkadaşı. Hayatım gerçekten çok yoğundu.

---

17 (Fr.) Olağanüstü şarkıcı. (ç. n.)

Tekrar bilgisayarımın başına oturduğumda, gözlerimi bir süre ekrana diksem de yazıları gerçekten okumadım. Neredeyse öğle yemeği zamanı gelmiş olsa da karşımdaki bu ikilemleri düşününce biraz midem bulandı, içimde bir menü alıp yiyecek istek kalmamıştı. Bütün bunlar hakkında birisiyle konuşmanın bana yardımcı olabileceğini fark ettim. Geçmiş deneyimlerimi de hatırlayınca konuşmanın kesinlikle iyi geleceğini düşündüm. Endişelere bir bütün içinde bakmaya yardımcı olurdu bu. İnsanlar da bunu söyler dururlardı: *Birisiyle konuş, bu konuda konuşmak ister misin, bana ne hissettiğini söyle, grupla paylaşmak istediğin bir şey var mı Eleanor? Bir şey söylemen gerekmiyor ama daha sonra mahkemede bel bağlayacağın bir şeyi, eğer sorgulandığında belirtmezsen bu senin savunmana zarar verebilir. Bayan Oliphant, o akşamki olay hakkında ne hatırladığınızı kendi ifadelerinizle bize anlatabilir misiniz?*

Sırtımdan aşağı minik bir ter sızıntısı ve göğsümde sıkışmış bir kuş gibi bir çırpınma hissettim. Bilgisayar, elektronik mesaj geldiğini belirten o sinir bozucu *ping* sesini çıkardı. Düşünmeden üzerine tıkladım. Aslında bu Pavlov tepkilerini ne kadar da hor görürüm!

Slm E, cumartesi günkü planda bir değişiklik yok, değil mi? İstasyonda buluşur ve trenle Keith'in partisine gideriz. 8 gibi? R

E-postanın yanına bir grafik eklemişti: Meşhur bir politikacının fotoğrafının yanında, tamı tamına ona benzeyen bir köpeğin kafa çekimi. Kahkahayı patlatıverdim, bu olağanüstü bir benzerlikti. Altında *Çarşamba sabahı için LOL* yazıyordu, artık ne manaya geliyorsa.

Hiç düşünmeden hemen karşılık verdim:

Günaydın Raymond. Gönderdiğin grafik çok eğlenceli. 12.30'da öğle yemeği için müsait misin? Saygılar, Eleanor

Neredeyse on beş dakika cevap gelmedi ve ben de fevri kararımdan pişman olmaya başladım. Daha önce hiç kimseyi öğle yemeğinde bana katılmaya davet etmemiştim. Her zamanki gibi müzisyenin bütün güncellemelerini kontrol ettim. Ne yazık ki Facebook, Twitter ya da Instagram'da yeni bir şey yoktu. Sessizleştiğinde endişeleniyordum. Bunun ya çok üzgün ya da belki daha endişe verici bir şekilde, çok mutlu olduğu manasına geldiğinden şüphelendim. Yoksa yeni bir kız arkadaşı mı vardı?

Midemin bulandığını hissettim ve tam menü yerine sadece antioksidan meyve püresi ve küçük bir paket wasabi kaplı yerfıstığı yemeği düşünüyordum ki başka bir mesaj geldi.

Özür dilerim, bir yardım masası çağrısını halletmem gerekti. Ona kapatıp tekrar açmasını söyledim LOL. Tamam, öğle yemeği iyi olur. 5 dakika içinde dışarıda buluşuruz? R.

Cevabı tuşladım.

Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim.

Esnek davranıp adımı yazmadım çünkü benden geldiğini bildiğini fark ettim.

Raymond yine geç kalıp söz verdiği beş yerine sekizinci dakikada geldi ama bu seferlik sorun etmemeye karar verdim. Köşenin arkasında, onun hoşlandığı bir kafeteryaya gitmemizi önerdim.

Burası uyumsuz mobilyaları, yığınla yastık ve örtüleriyle oldukça bohem ve pejmürde göründüğü için normalde gitmeyeceğim bir yerdi. Yastıkların ve örtülerin arada bir yıkanıp yıkanmadığını merak ettim. En iyi ihtimalle ayda bir yıkanıyorlardı. Üzerlerindeki mikropları düşününce ürperdim; kafeteryanın sıcaklığı ve minder dokularının yoğunluğu, toz akarları ve hatta bitler için

mükemmel bir üreme alanı olabilirdi. Sıradan tahta iskemlelerin bulunduğu, yumuşak mobilyası olmayan bir masaya oturdum.

Raymond'ın menüyü getirdiğinde onu adıyla selamlayan garsonu tanıyor olabileceğini fark ettim. Çalışanlar da onunla aynı tarzda insanlara benziyorlardı. Buradaki kadınlar ve erkekler hırpani ve kılıksızlardı.

"Falafel genelde iyidir," dedi spesiyaller bölümünü işaret edip, "ya da çorba..."

"Karnabahar ve kimyon ezmesi," dedim yüksek sesle okuyup. "Ama hayır. Hayır, bana göre değil."

Bob'la görüşmem yüzünden midem hâlâ altüst vaziyetteydi, bu yüzden sadece köpüklü kahve ve peynirli çörek siparişi verdim. Raymond ne yiyorsa iğrenç kokuyordu, hafifçe tekrar ısıtılmış kusmuk gibi. Ağzı kısmen açık bir şekilde, gürültülü yediği için başımı çevirmek zorunda kaldım. Bu da Bob'un teklif ettiği ve beni görevlendirdiği iş konularını açmayı kolaylaştırdı.

"Sana bir şey sorabilir miyim Raymond?" dedim. Kolasını şapırdatarak içti ve başını salladı. Tekrar başımı çevirdim. Bize servis yapan adam tezgâha dayanmış müzikle beraber başını sallıyordu. Müzik diye çalınan şey de kakofoniden ibaretti. Bunun cinnetin sesi, delilerin tilkilerin kafasını kesip komşularının arka bahçelerine atmadan tam önce zihinlerinde duydukları türden bir müzik olduğunu düşündüm.

"Bana bir terfi teklifi geldi, ofis müdürü pozisyonu," dedim. "Sence kabul etmeli miyim?"

Çiğnemeyi kesti ve içeceğinden bir yudum daha aldı.

"Bu harika bir şey Eleanor," dedi gülümseyerek. "Ne diye tereddüt ediyorsun?"

Çöreğimden bir ısırık aldım, beklenmedik derecede lezizdi, Tesco'dan aldıklarımdan çok daha güzeldi.

"Şey," dedim, "artısı, maaşım artacak. Çok büyük bir fark yok ama yine de... bazı şeyleri daha rahat yapabilmemi sağlayacak kadar. Diğer taraftan, daha çok iş ve daha çok sorumluluk gerek-

tiriyor. Ve ofis çoğunlukla dalgacılarla, salaklarla dolu Raymond. Onları ve iş yüklerini idare etmek oldukça büyük bir uğraş, bu konuda seni temin edebilirim."

Kişner gibi bir kahkaha kopardı, sonra öksürdü; anladığım kadarıyla kola soluk borusuna kaçmıştı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Kısacası fazla para fazla can sıkıntısına değer mi, diyorsun."

"Evet," dedim, "ikilemimi çok güzel özetledin."

Duraklayıp yemeğinden biraz daha atıştırdı.

"Peki harekât planın ne Eleanor?" diye sordu.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu da yüz ifademden belli olmuş olmalıydı.

"Demek istediğim, uzun vadede ofis idaresi işinde kalmayı planlıyor musun? Eğer öyleyse bu iyi olabilir, yani yeni bir unvan ve maaş. Bir sonraki adım atmaya geldiğinde çok daha iyi bir pozisyonda olacaksın böylece."

"*Bir sonraki adım* derken ne kastediyorsun?" diye sordum. Bu adam âdeta kendi dilini konuşmaktan acizdi.

"Başka bir şirkette başka bir işe başvurduğunda demek istedim," diye açıkladı çatalını sallayarak. Salyalarının görünmeyen partikülleri bana gelebilir diye geriye çekildim.

"Şey, sonsuza kadar By Design'da çalışmak istemiyorsun, değil mi?" dedi. "Kaçlıydın sen? Yirmi altı yaşında falan mısın?"

"Daha yeni otuza girdim Raymond," dedim memnuniyetle.

"Gerçekten mi?" dedi. "Şey, hayatının geri kalanını Bob'un defterlerini doldurmakla geçirmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, aslında bu konuyu bir an bile düşünmemişim.

"Sanırım öyle," dedim. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Eleanor!" diye çıkıştı. "Zekisin, işine bağlısın ve... çok düzenlisin," dedi. "Yapabileceğin başka bir yığın iş var."

"Gerçekten mi?" dedim şüpheli bir sesle.

"Tabii ki!" dedi abartıyla başını sallayıp. "Demek istediğim, sende matematik kafası var, değil mi? Güzel de konuşuyorsun. Başka dil biliyor musun?"

Başımı salladım. "Doğrusu, Latinceden çok iyi anlarım," dedim.

Fırça gibi bıyıklı küçük ağzını büzdü. "Hımm," dedi garsona işaret ederken ve adam da gelip masamızı temizledi. İki kahve ve istemediğimiz halde bir tabak çikolatalı trüf getirdi.

"Keyfini çıkarın çocuklar!" dedi tabağı gösterişli bir şekilde koyarken.

Birisinin gerçekten böyle bir şey söyleyebileceğine inanamadan başımı iki yana salladım.

Raymond tekrar konuya döndü.

"Deneyimli bir ofis müdürü arayan bir yığın yer var Eleanor," dedi. "Sadece grafik tasarım için değil... Bir hastane de olabilir, bilişim teknolojisi şirketi de. Ya da şey... bir yığın yere gidebilirsin!" Trüflerden birini ağzına attı. "Glasgow'da kalmak istiyor musun? Edinburgh'a ya da Londra'ya taşınabilirsin... Aslında... bütün dünya senin, değil mi?"

"Öyle mi?" dedim. Şehir değiştirmek, başka bir yerde yaşamak da hiç aklıma gelmemişti. Efsanevi Roma kalıntılarıyla Bath, York, Londra... Bunlar bana biraz fazla gelirdi sanki.

"Hayatta yapmayı daha önce düşünmediğim pek çok şey olduğunu fark ettim Raymond. Sanırım kontrol edebileceğim şeyler olduğunu görememişim. Biliyorum, bu çok saçma geliyor," dedim.

Raymond çok ciddi görünüyordu ve öne eğildi.

"Eleanor, bu senin için kolay olamaz. Erkek ya da kız kardeş yok, baban hiç yanında olmamış ve annenle oldukça... zor bir ilişkin olduğunu söyledin."

Başımla onayladım.

"Şu anda görüştüğün birisi var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Beklenti içinde baktı. Tuhaf bir şekilde, daha fazla detay talep ediyormuş gibi göründü. İç çektim, başımı iki yana salladım. Elimden geldiği kadar yavaş ve açık bir şekilde konuştum.

"Şu anda seninle görüşüyorum Raymond. Tam önümde oturuyorsun."

Bir kahkaha attı.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Eleanor." Ama bilmediğim açıkça belli olmuştu. "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu sabırla.

Tereddüt ettim. "Hayır. Şey... birisi var. Ama hayır, sanırım şu an için eksiksiz, doğru cevap hayır, en azından şimdilik yok."

"O zaman kendi başına uğraşman gereken çok şey var," dedi bir soru gibi değil de bir gerçeği belirtiyormuş gibi. "On yıllık bir kariyer planı yapmadan işini zorlaştırmana gerek yok."

"Senin on yıllık bir kariyer planın var mı?" diye sordum. Bu bana pek de olası görünmüyordu.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Olan var mı? Yani normal birisinin var mıdır?"

Omuz silktim. "Normal bir insan tanıdığımdan pek emin değilim," dedim.

"Hiç üzerime alınmadım Eleanor," dedi gülerek.

Bunu düşündüm, sonra ne demek istediğini fark ettim.

"Seni gücendirmek istemedim Raymond," dedim. "Özür dilerim."

"Saçmalama," dedi hesabı işaret edip. "Şimdi, bu iş için ne zamana kadar karar vermen gerekiyor? Ne olursa olsun bence kabul etmelisin," dedi. "Riske girmeden olmaz, değil mi? Hem, senden harika bir ofis müdürü olacağından eminim."

Ona yakından bakıp peşinden gelecek bir yorum ya da küçümser bir ima bekledim ama beni çok şaşırtan bir şekilde ikisi de gelmedi.

Cüzdanını çıkardı ve hesabı ödedi. Hararetli bir şekilde karşı çıktım ama kendi payımı vermemi doğrudan doğruya reddetti.

"Sen sadece bir kahve içtin ve çörek yedin," dedi. "İlk ofis müdürü maaşını aldığında beni öğle yemeğine çıkarabilirsin!" Gülümsedi.

Ona teşekkür ettim. Daha önce hiç kimse bana öğle yemeği ısmarlamamıştı. Benim adıma gönüllü olarak, karşılığında hiçbir şey beklemeden masraf yapmak zorunda kalan birisinin olması çok güzel bir duyguydu.

Ofis binasına geri döndüğümüzde zaman dolmuştu ve bu yüzden birbirimize kısaca hoşça kal deyip masalarımıza döndük. Bu dokuz yıldır çapraz bulmaca çözmeden, birisiyle birlikte geçirdiğim ilk öğle yemeğiydi. Garip bir şekilde, çapraz bulmaca aklıma bile gelmemişti. Belki onu akşam çözebilirdim. Hatta belki de çözmeye bile kalmadan gazeteyi öylesine geri dönüşüme atacaktım. Raymond'ın söylediği gibi, dünya sınırsız olasılıklarla doluydu. E-postamı açtım ve ona bir mesaj yazdım.

Sevgili R, öğle yemeği için çok teşekkür ederim. İçten dileklerimle, E

Sanırım isimleri kısaltmak bir şekilde anlamlıydı. Ne de olsa kimin kime yazdığı açıkça ortadaydı. Çabucak karşılık verdi:

Rica ederim, kararında bol şanslar. Cumartesi grşz!
R

Hayat çok hızlı, bir olasılıklar kasırgasıymış gibi ilerliyordu. Bu öğleden sonra müzisyeni bile düşünmemiştim. Bilgisayarımı açtım ve Noel öğle yemeği için mekânlar aramaya başladım. Bunun sakin bir etkinlik olmasına karar verdim. Diğer Noel yemeklerinden farklı olacaktı. Klişe ve emsallerden kaçınmak önemli olacaktı. İş arkadaşlarıma sürpriz olacak, onların hoşuna gidecek, beklentilerini yıkacak farklı bir şey olacaktı. Kolay değildi tabii. Kesinliğinden emin olduğum tek bir şey vardı: Bob'un on sterlinlik

bütçesi bu etkinliğin temeli olacak ve hiç kimsenin daha fazla katkıda bulunması gerekmeyecekti. Yıllardır yirmi beş aralıktan önceki son cuma günlerinde berbat insanlarla berbat bir yerde berbat zaman geçirmek zorunda kaldığım ve bu organizasyonlara para harcadığım için hâlâ sinirleniyorum.

Sonuçta bu ne kadar zor olabilir ki? Raymond yemekte gerçekten çok cesaret verici olmuştu. Eğer *Aeneis*'te vezin araştırmaları yapabildiysem, eğer bir Excel hesap tablosunda bir makro yapabildiysem, eğer son dokuz doğum gününü, Noel'i ve yılbaşını tek başıma geçirebildiysem, o zaman kişi başı on sterlinlik bir bütçeyle otuz kişiye enfes bir şölen yemeği organize etmeyi başarabileceğimden de eminim.

20

Cumartesi sabahı ev işleriyle hayal meyal geçti. Ellerimi korumak için lastik eldivenler giymeye başlamıştım ve göze hoş görünmeseler de işe yarıyorlardı. Çirkin görünmeleri önemli değildi, sonuçta ortada beni görecek hiç kimse yoktu.

Önceki akşamın döküntülerini toplayıp normalde içtiğim kadar votka içmeyi beceremediğimi fark ettim. Yarım şişe Smirnoff'un çoğu hâlâ duruyordu. Laura'nın partisindeki patavatsızlığımı hatırlayıp, onu bu akşam Keith'e takdim etmek için bir Tesco poşetinin içine koydum. Ona başka ne götürmem gerektiğine kafamı yordum. Çiçekler yanlış olurdu sanki, ne de olsa onlar aşk işaretiydi. Buzdolabına baktım ve poşete bir paket dilimlenmiş peynir attım. Bütün erkekler peynir severdi.

Parti mekânına en yakın tren istasyonuna beş dakika erken geldim. *Mirabile dictu*,[18] Raymond önceden gelmişti! Bana el salladı ve ben de el sallayarak karşılık verdim. Golf kulübüne doğru yola koyulduk. Raymond hızlı yürüyordu ve yeni botlarımla ona ayak uyduramayacağımdan endişelenmeye başladım. Bana bir an göz attığını fark ettim ve sonra o, benim yürüyüşüme uymak için yavaşladı. Böyle küçük jestlerin (yemekten sonra şeker kullanmadığımı hatırlayarak annesinin bana bir fincan çay yapması, salonda Laura'nın bana kahve getirdiğinde tabağa iki küçük bisküvi koyması) çok büyük manası olduğunu fark ettim.

18 (Lat.) Mucize. (ç. n.)

Böyle basit incelikler yapmanın nasıl bir his olacağını merak ettim ama kendimle ilgili böyle bir şey hatırlayamıyordum. Geçmişte böyle şeyler yapmış, nazik olmaya gayret etmiş, göz kulak olmaya çalışmıştım, bunları yaptığımı biliyordum ama hepsi çok *önceydi.* Denemiş ve başarısız olmuştum ve sonrasında hepsi benim için yok olmuştu. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Banliyöler sessizdi; uzaktaki tepeleri kapatacak yüksek bloklar ya da bu harap apartmanlar olmadan, manzara apaçıktı. Işık yumuşak ve narindi; yaz yavaş yavaş ilerliyor ve akşam narin, kırılgan görünüyordu. Doldurmak zorunda hissetmediğiniz bir sessizlikte yürüdük.

Alçak, beyaz renkli kulüp binasına geldiğimizde neredeyse üzgündüm. Artık etraf yarı karanlıktı, şekerli badem pembesi ve altın yaldızlar serpiştirilmiş bir gökyüzünün yükseklerinde hem ay hem de güneş vardı. Kuşlar yaklaşan geceye karşı kahramanca ötüyor, uzun, sarhoşumsu döngülerle yeşilliklerin üzerine dalış yapıyorlardı. Hava çiçek ve toprak izleri olan çimen kokuyor ve günün sıcak, tatlı soluğu saçlarımız ve tenlerimiz üzerinde nazikçe iç çekiyordu. İçimden Raymond'a, devam edip dalgalanan ağaçların üzerindeki kuşlar yuvalarında susana ve sadece yıldızların ışığı görülebilene kadar yürümeyi sürdürelim mi, demek geçti. Bunu sanki o da bana sorabilirmiş gibi hissettim.

Kulüp binasının ön kapısı hızla açıldı ve üç çocuk koşarak dışarı çıktı, bas bas bağırıyorlardı, bir tanesinin elinde plastik bir kılıç vardı.

"İşte geldik," dedi Raymond yavaşça.

Burası toplanmak için garip bir mekândı. Koridorlara, hepsi Ladder ve Tee hakkında anlaşılmaz mesajlar takılmış panolar dizilmişti. Holün sonundaki tahta bir panelde erkek isimlerinden oluşan, altın harflerle yazılmış uzun bir isim listesi vardı. 1924'ten başlıyor ve bu yılda, bir şekilde olası olmayan bir şekilde, Doktor Terry Berry ismiyle bitiyordu. Dekor kurumsal (bana çok tanıdık

olan bir görüntüydü bu) ve modası geçmiş bir aile evinin (berbat desenli perdeler, uzun ömürlü döşemeler, kurutulmuş çiçek aranjmanlarının) şaşırtıcı bir karışımıydı.

Etkinlik salonuna girdiğimizde bir ses duvarıyla karşılaştık; seyyar bir diskotek kurulmuş ve pist çoktan, beşten seksen yaşına kadar değişen, dans eden insanlarla dolmuştu. Hepsi de pek etkileyici olmayan, rastgele renkli ışıklarla aydınlanıyordu. Dans edenler müziğin temposunda, bir ata biniyormuş gibi hareketler yapıyorlardı. Kendimi oldukça rahatsız hissedip Raymond'a baktım.

"Tanrım," dedi, "bir içkiye ihtiyacım var."

Ben de bu fikrin harika olduğunu düşünüp onun peşinden bara gittim. Fiyatların oldukça makul olmasına çok sevindim ve yanımda fazlasıyla para getirdiğimi bilmenin rahatlığıyla Magners'imi oldukça çabuk içtim. Ama itirazlarıma rağmen Magners'i Raymond satın aldı. Gürültü kaynağından mümkün olduğu kadar uzakta bir masa bulduk.

"Aile toplantıları," dedi Raymond başını iki yana sallayarak. "Kendi ailen olduğunda yeteri kadar kötüdür; başka birisinin ailesi olduğundaysa..."

Etrafa bakındım. Böyle etkinliklerde daha önce deneyimim yoktu ve beni asıl etkileyen şey uyumsuzluktu; yaş aralığı, sosyal sınıf ve misafirlerin kıyafet seçimleri...

"Ama arkadaşlarını seçebilirsin..." dedi Raymond bira bardağını şerefime kaldırarak.

"Ama aileni seçemezsin!" diye karşılık verdim; çok bilinen bir deyimi tamamlamaktan memnundum. Bu kısa bir çapraz bulmaca ipucuydu, gizli kapaklı olmasa da öyleydi.

"Bu tıpkı babamın ellinci, annemin altmışıncı doğum günü ve ablamın da düğünü gibi," dedi Raymond. "Boktan bir DJ, aşırı şeker yüzünden yerinde duramayan veletler, birbirlerini görmedikleri zamanda olup bitenleri konuşan ve birbirinden hoşlanıyormuş numarası yapan, birbirlerini yıllardır görmemiş insanlar.

Seninle her şeyine iddiaya girerim ki börek servis edilen bir büfe ve kapanışta da park yerinde kavga olacak."

Merakım uyandı.

"Ama bu kesinlikle eğlenceli olmalı," dedim. "Yani, ailende olan bitenleri öğrenmek... Bütün bu insanların seni gördüğüne sevinmeleri, hayatınla ilgilenmeleri..." Bana dikkatli bir şekilde baktı.

"Biliyor musun Eleanor? Aslında öyle. Ben huysuzluk yapıyorum, özür dilerim." Birasını bitirdi. "Aynısından mı?" dedi. Başımla onayladım ve sonra ne yapmam gerektiğini hatırladım.

"Hayır, hayır, şimdi sıra benim," dedim. "Sen yine aynısından mı içeceksin?"

Gülümsedi.

"Çok iyi olur. Teşekkürler Eleanor."

Çantamı aldım ve bara doğru gittim. Yolda Sammy'yle göz göze geldik. Her zamanki gibi bir koltukta oturuyordu; arkadaşları ve aile üyeleri etrafını çevirmişti. Yanına gittim.

"Eleanor, canım!" dedi. "Nasılsın? Harika bir parti, değil mi?"

Başımı salladım.

"Minik oğlumun kırk yaşına geldiğine inanamıyorum. Sanki ilk kez okula gittiği gün daha dünmüş gibi geliyor. O fotoğrafı görmelisin; ön dişleri yoktu, küçük bir afacandı! Ona bir de şimdi bak."

Keith'in, karısıyla kollarını birbirinin beline atmış, yaşlıca bir adamın söylediğine güldükleri yeri işaret etti.

"Çocukların için isteyeceğin tek şey budur; mutlu olmaları. Keşke Jean de burada olup görebilseydi..."

Bunu düşündüm. İnsanlar çocuklarından sadece mutlu olmalarını mı isterlerdi? Bu kesinlikle aklıma yatmıştı. Sammy'ye, ona bir içki alabilir miyim diye sordum ama anlayabildiğim kadarıyla çoktan kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

"Çok incesin tatlım," dedi, "ama bunlar çoktan beni bekliyor!" İşaret ettiği masa, içinde kehribar renkli sıvı olan küçük kadehlerle kaplıydı. Sonra ona görüşürüz dedim ve bara gittim.

Oldukça uzun bir kuyruk vardı ama atmosferin keyfini çıkarıyordum. Neyse ki DJ mola vermişti ve köşede, teneke kutudan kafayı çekip suratsız bir ifadeyle cep telefonuyla konuşuyordu. Geri planda erkek ve kadın sesleri ve bir yığın gülüşmeden oluşan, uğultulu bir gürültü vardı. Çocuklar sanki çoğalmış ve neşeli bir çete oluşturmak için birbirlerine doğru çekilmişlerdi. Yetişkinlerin hepsinin partiye daldıkları ortada olduğu için çocuklar taşkınlıkla koşabiliyor, bağırabiliyor ve birbirlerini kovalayabiliyorlardı. Gülümserken, onlara biraz imrendiğimi fark ettim.

Salondaki bütün insanlar her şeyi çantada keklik sanıyor gibilerdi. Sosyal bir etkinliğe çağrılmalarını, konuşacak arkadaşları ve aileleri olmasını, âşık olabileceklerini, karşılığında onlara âşık olunabileceğini, belki kendi ailelerini yaratabileceklerini... Kendi kırk yaşımı nasıl kutlayacağımı merak ettim. Zamanı geldiğinde bunu kutlamak için etrafımda insanların olmasını umdum. Belki müzisyen, yeni hayatımın ışığı, o da yanımda olurdu. Bununla beraber tek bir şey kesindi; ne koşulda olursa olsun, doğum günümü bir golf kulübünde kutlamayacaktım.

Geri döndüğümde masamız boştu. Raymond'ın birasını koydum ve Magners'imi yudumladım. Sanırım konuşacak daha ilginç birisini bulmuştu. Ben de oturdum ve dans edenleri izledim. DJ tekrar aletlerinin başına geçmiş, gümüş rengi plak kutusundan, *gece yarısından sonra bir erkekle*[19] ilgili tuhaf bir patırtı seçmişti. Zihnimin dalıp gitmesine izin verdim. Bunun zaman geçirmek için çok etkili bir yol olduğunu keşfettim. Bir durumu ve kişiyi alır, olabilecek güzel şeyleri hayal edersiniz. Daldığınız hayalde her şeyi gerçekleştirebilirsiniz, hem de her şeyi.

Omzumda bir el hissettim ve yerimden fırladım.

---

19 ABBA'nın "A Man After Midnight" adlı parçasına gönderme yapılıyor. (yay. n.)

"Özür dilerim," dedi Raymond. "Bir koşu tuvalete gittim, geri dönerken de birisiyle konuşmaya takıldım."

Elinin olduğu yerdeki sıcaklığı hissettim; bir anlıktı ama geride ılık bir dalga bıraktı, neredeyse görülebilirmiş gibi. Bir insan elinin, başka birisinde dokunmak için tam doğru sıcaklıkta, tam doğru ağırlıkta olduğunu fark ettim. Geçmiş yıllarda, son günlerde daha da fazla, çok sayıda el sıkmıştım ama hayatımda bana dokunulmamıştı.

Tabii ki Declan'la düzenli cinsel hayatımız vardı, o ne zaman isterse beraber oluyorduk. Ama asla bana gerçekten *dokunmamıştı.* Ona dokunmamı sağlamıştı; nasıl, ne zaman, nereye olacağını bana söylemişti ve ben de dediğini yapmıştım. Bu konuda seçeneğim yoktu ama o zamanlar kendimi başka bir insanmış gibi hissettiğimi hatırladım, sanki o benim elim değilmiş gibi, sanki o benim vücudum değilmiş gibi. Yalnızca bitmesini bekliyordum. Otuz yaşıma geldiğimi ve hiç kimseyle el ele dolaşmadığımı fark ettim. Hiç kimse asla yorgun omuzlarımı ovmamış ya da yüzümü okşamamıştı. Üzgün ya da sinirli olduğumda bir erkeğin bana sarılıp beni kendine çekmesini, onun sıcaklığını, ağırlığını hayal ettim.

"Eleanor?" dedi Raymond.

"Özür dilerim, dalıp gittim," dedim Magners'imi yudumlayıp.

"Göründüğü kadarıyla iyi gidiyor," dedi salonu eliyle gösterip.

Başımı sallayarak yanıt verdim.

"Sammy'nin diğer oğlu Gary ve onun kız arkadaşıyla sohbet ediyordum," dedi. "Eğlenceli tipler."

Tekrar etrafa bakındım. Gelecekte, bunun gibi etkinliklere müzisyenin kolunda gitmek nasıl bir şey olurdu? Herhalde benim rahat olmamı sağlar, istersem benimle dans eder (olasılıkdışı), diğer misafirlerle arkadaş olmamı sağlardı. Ve ardından, akşamın sonunda, dikkat çekmeden sessizce, üveyik kuşları gibi iç içe girmek için evimize giderdik.

"Göründüğü kadarıyla çift olmayan sadece biz varız," dedim ona.

Yüzünü buruşturdu. "Evet... Dinle, benimle geldiğin için teşekkürler. Böyle bir şeye tek başına gitmek boktan bir şey, değil mi?"

"Öyle mi?" dedim merakla. "Benim aradaki farkı anlayabileceğim bir fırsatım olmadı."

Bana baktı. "Yani hep tek başına mıydın?" dedi. "Geçen hafta bir adamdan bahsettin, şu..." kelimeleri bulmaya çalıştığını gördüm, "üniversitedeyken beraber olduğun..."

"Evet, bildiğin gibi, iki yıl Declan'la beraberdim," dedim. "Ve sonucun nasıl olduğunu da biliyorsun." Biraz daha Magners içtim. "Tek başına olmaya alışıyorsun," dedim. "Doğrusu, bu, yüzünün yumruklanmasından ya da tecavüze uğramaktan çok daha iyidir."

Raymond birasını püskürttü ve kendini toparlaması bir dakika sürdü. Çok nazik bir sesle konuştu.

"Bunların tek seçenek olmadığının farkındasın, değil mi Eleanor? Bütün erkeklerin Declan gibi olmadığını biliyorsundur."

"Biliyorum!" dedim neşeyle. "Bir tanesiyle tanıştım!"

Zihnimde, müzisyenin bana süsen çiçekleri getirdiğini, beni ensemden öptüğünü gördüm. Raymond her nedense rahatsızmış gibi göründü.

"Ben bir koşu bara gideceğim," dedi. "Yine Magners mi istiyorsun?" Kendimi garip hissedince başka bir şey içmek istedim. "Votka kola istiyorum lütfen," dedim. Beni rahatsız eden şey her neyse votkanın ona iyi geleceğini deneyimlerimden biliyordum. Raymond'ın ayaklarını sürüyerek gitmesini izledim. Keşke dik durup bir de tıraş olmuş olsaydı! Güzel gömlekler ve düzgün ayakkabılar alması ve bilgisayar oyunu oynamak yerine birkaç kitap okuması gerekiyordu. Başka türlü güzel bir kız bulmayı nasıl umabilirdi ki?

Keith masaya uğradı ve geldiğim için bana teşekkür etti. Ona doğum günü hediyesini verdim ve gerçekten şaşırmış gibi göründü. Poşettekilerin her birine okumakta zorlandığım ama sıkkınlık ve kayıtsızlık ifadeleri olamayacağını hemen anladığım bir ifadeyle baktı. Kendimi mutlu hissettim. Başka hiç kimseden alamayacağı, eşsiz ve düşünceli bir hediye vermek güzel bir duyguydu. Poşeti yandaki bir masanın üzerine koydu.

"Şey, dans etmek ister misin Eleanor?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Dans mı? Bunu yapabilir miydim?

"Nasıl dans edildiğini bildiğimden emin değilim," dedim.

Keith güldü ve beni çekip ayağa kaldırdı.

"Gel," dedi, "hiç sorun olmayacak."

Tahta dans pistine geldiğimiz anda müzik değişince sızlandı.

"Özür dilerim," dedi, "ama bu imkânsız. Bu müzikle dansa katılamayacağım. Doğum günü çocuğunun ayrıcalığı!"

Bazı insanların dans pistinden inmelerini ve diğerlerinin onların yerini almasını izledim. Müzikte bir yığın nefesli vardı ve tempo hızlıydı. Gary'nin kız arkadaşı Michelle gelmem için bana el salladı ve yaklaşık aynı yaşlarda, bana gülümseyen ve çok mutlu görünen küçük bir kadın grubunun içine çağırdı beni. Hemen oracıkta çalkalamaya benzeyen bir şeye katıldım. Bazıları koşuya çıkmışlar gibi kollarını hareket ettirdiler, bazıları boşluğu işaret ediyorlardı. Davulu dinleyerek ayak uydurabileceğiniz, sekiz vuruşluk ritimle vücudunuzu hareket ettirerek dans edebileceğiniz bir müzikti. Sonra ritim aniden değişti ve herkes kollarıyla kafalarının üzerinde garip şekiller yapmaya başladı. O şekilleri öğrenmek bir ya da iki dakikamı aldı ve sonra hareketleri kopyalayabildim. Serbest stil çalkalama, sonra havada şekiller çizme; serbest stil çalkalama, sonra havada şekiller çizme... İşte, dans etmek bu kadar kolaydı!

Kendimi votkanın yaptığı gibi, hiçbir şey düşünmez halde buldum ama bu farklıydı çünkü insanlarla beraberdim ve şarkı

söylüyordum. YMCA! YMCA! Kollar havada, harfleri taklit ediyorlardı! Ne muhteşem bir fikirdi bu! Bir dansın bu kadar mantıklı olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Sonraki serbest stil çalkalama bölümünde grubun niçin, büyük ihtimalle Genç Hıristiyan Erkekler Birliği (YMCA)[20] hakkında şarkı söylediğini merak etmeye başladım. Ama sonra, geçmişte popüler müziğe neredeyse hiç maruz kalmadığımı düşünerek, böyle bir şarkı yapılmasının da bir mantığı olabileceğini düşündüm.

"YMCA" şarkısı bitti, bir diğeri başladı. Yenisi o kadar eğlenceli değildi ama yine de gülümseyen kadınlarla beraber, kendimi artık insanların içine tamamen karışmış gibi hissederek dans pistinde kaldım. İnsanların dans etmekten keyif aldığını anlamaya başlıyordum ama bunu bütün gece yapabileceğimden emin değildim. Omzumda hafif bir vuruş hissettim ve dans hakkında bilgi almak isteyeceğini düşündüğüm Raymond'a bakmak üzere gülümseyerek arkama döndüm.

Karşımdaki Raymond değil, otuzlarının sonlarında, daha önce hiç tanışmadığım bir adamdı. Gülümsedi ve bir soruymuş gibi kaşlarını kaldırdı ve sonra öylesine önümde serbest stil dans etmeye başladı. Gülümseyen kadın grubuna geri döndüm ama çember bensiz tekrar oluşmuştu. Kırmızı yüzlü, kısa boylu, hayatında hiç sağlıklı bir şey yememiş biri gibi solgun bir yüzü olan adam oldukça ritimsiz de olsa coşkulu bir şekilde oynamaya devam etti. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden dansıma devam ettim. Adam öne doğru eğildi ve doğal olarak yüksek müzik yüzünden duyulamayacak bir şeyler söyledi.

"Pardon?" diye bağırdım.

"Dedim ki," diye bağırdı öncekinden daha yüksek sesle, "Keith'i nereden tanıyorsun?"

Bir yabancıya sormak için ne kadar da garip bir soruydu bu.

"Kaza geçirdiğinde babasına yardımcı oldum," dedim. Adam anlayana kadar bunu iki kez tekrar etmek zorunda kaldım, belki

20 Young Men's Christian Association. (yay. n.)

de bir tür duyma bozukluğu vardı. En sonunda kavradığında, duyduğu şey ilgisini çekmiş gibi göründü. Sadece şehvet diye tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana doğru hamle yaptı.

"Sen hemşire misin?"

"Hayır, finans yönetimi asistanıyım." Ondan sonra biraz ne diyeceğini şaşırmış gibi göründü ve konuşmaktan kaçınmak istermiş gibi dans ederken tavana doğru baktı. Aynı anda dans etmek ve konuşmak oldukça zorlayıcıydı.

Şarkı bittiğinde bu kadar dans şimdilik bana yeterli geldi ve serinlemek için bir şeyler içme ihtiyacı hissettim.

Adam tüm sesleri bastıracak şekilde, "Sana içecek bir şey alabilir miyim?" diye bağırdı. DJ insanlar tuvalete rahatça gidebilsinler diye plaklar arasında beş dakika ara vermeyi hiç düşünüyor mu diye merak ettim. Belki daha sonra ona bunu önermeliydim.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Sizden bir içki kabul etmek istemiyorum çünkü karşılığında ben de size bir tane almak zorunda kalacağım ve korkarım iki içkilik bir zamanı sizinle geçirmekle ilgilenmiyorum."

"Ne?" dedi elini daha iyi duymak için kulağına götürüp. Açıkça ya kulak çınlaması ya da başka bir duyma bozukluğu vardı. Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı HAYIR diye kıpırdatarak ve işaret parmağımı sallayarak iletişim kurdum. Ve o daha sohbet etmeye kalkmadan dönüp tuvaleti bulmaya gittim.

Tuvaleti bulmak zor oldu, aşağıdaki bir koridordaydı ve sadece *Powder Room*[21] yazan tabelalar görebildim. Bu tabelanın en sonunda tuvaletleri işaret ettiği ortaya çıktı. Niçin insanlar her şeyi olduğu gibi adlandırmıyordu ki? Bu gerçekten çok şaşırtıcıydı. Tuvaletin önünde bir kuyruk vardı ve ben de sıraya girip yaşına göre yakışıksız bir şekilde giyinmiş, çok sarhoş bir kadının arkasına geçtim. Askısız bluzların, eğer birilerine uygun

21 İngilizcede kadınlar tuvaleti için kullanılan, "pudralama odası" şeklinde çevrilebilecek ifade. (ç. n.)

olacaklarsa, en iyi ihtimalle yirmi beş yaşından küçüklere uygun olduğunu düşündüm.

Düz, parıltılı montu devasa, kırışık göğsünü kapatmakta yetersiz kalıyordu. Royal Albert Hall'da bir sahne gösterisi için tasarlanmış olsa göze çarpmayacak makyajı akmaya başlamıştı. Her nedense bu kadını gecenin sonunda merdivenlerde hıçkırırken gözümde canlandırabiliyordum. Bu düşüncem karşısında kendime şaşırdım ama tavırlarında beni bu sonuca ulaştıran oldukça güçlü bir şey vardı.

"Hayatının ne kadarını tuvalet kuyruğunda boşa geçirdiğini düşünüyorsun?" diye sordu sohbet eder gibi. "Bir ömür gibi geliyor, değil mi?"

Yaklaşık sırada bekleme zamanını hesaplamaya çalışırken konuşmadım ama o da karşılık vermemi önemsiyormuş gibi görünmedi.

"Erkekler için sorun değil, değil mi?" diye devam etti kızgın bir ses tonuyla. "Erkekler tuvaletinde asla sıra olmaz. Bazen oraya gidip bir pisuara çömelmeyi düşünürüm. Evet!" dedi. "Suratlarını bir düşünsene!" Güldü. Uzun, kesik kesik gülmesi sonunda öksürüğe dönüşmüştü.

"Evet ama sanırım erkekler tuvaleti pek hijyenik olmayacaktır," dedim. "Temizlik ya da o tip şeyleri pek umursamıyor gibi görünüyorlar."

"Evet," dedi. Sesi öfke doluydu, "onlar içeri girerler, her yere işerler ve temizliği başka birine bırakıp çıkar giderler." Bunları söylerken aklında belli bir kişi olduğundan şüphelendim.

"Aslında onlara çok acıyorum," dedim. Bana ters ters baktı ve çabucak ne demek istediğimi açıkladım. "Demek istediğim, başka adamlar, yabancılar, tanıdıklar, arkadaşların yanında sıra halinde işediğini hayal edebiliyor musun? Gerçekten tüyler ürpertici. En sonunda bu sıranın önüne geldiğimizde cinsel organlarımızı birbirimize göstermek zorunda kalmamızın ne kadar tuhaf olacağını bir düşün!"

Hafif bir şekilde geğirdi ve yara izlerime çekinmeden, açık yüreklilikle baktı. Başımı çevirdim.

Bir parça bile agresif olmadan, "Sen biraz kaçıksın galiba, öyle mi?" dedi ama bir şekilde kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Bunu ilk kez duymuyordum tabii ki.

"Evet," dedim, "evet, sanırım öyleyim." Uzun süreli bir şüpheyi onaylamışım gibi başını aşağı yukarı salladı. Ondan sonra konuşmadık.

Etkinliğin olduğu salona geri döndüğümde insanların ruh hali değişmiş, müziğin temposu yavaşlamıştı. Bara gittim ve bir Magners, bir votka kola ve bir an düşündükten sonra da Raymond için büyük boy bir bira aldım. Hepsini küçük masamıza taşımak zordu ama tek bir damla bile taşırmadan bunu becerdim. O kadar dans ettikten ve kuyrukta bekledikten sonra oturduğuma memnundum ve iki yudumda votkamı bitirdim; dans etmek insanı susatıyordu. Raymond'ın kot montu hâlâ iskemlenin arkasında asılıydı ama ortada ondan iz yoktu. Sigara içmek için dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm. Dans etmek ve sırada karşılaştığım kadın hakkında ona anlatacak çok şeyim vardı ve konuşmayı dört gözle bekliyordum.

Müzik tekrar değişti, şimdi daha da yavaşlamıştı. Çoğu insan pistten ayrıldı ve kalanlar da beraber sürüklendiler. Bu garip bir görüntüydü, sanki doğal dünyaya aitti; maymunlar ya da belki kuşlar gibi bir şey. Bütün kadınlar kollarını erkeklerin boyunlarına doladılar ve erkekler de kollarını kadınların bellerine doladılar. Sağdan sola sallandılar, sarsak bir şekilde ayaklarını sürttüler, ya birbirlerinin yüzlerine bakıyor ya da başlarını birbirlerinin omuzlarına dayıyorlardı.

Bu da sanki bir tür çiftleşme ayiniydi. Ama yavaş müzikte çekici birine iyice dayanarak sallanmak çok zevkli olabilir miydi? Hepsine tekrar baktım ve dikkatle inceledim. Ve orada, ortada, Raymond ile Laura dans ediyordu. Raymond onun kulağına bir

şeyler söylüyordu, onun parfümünü koklayabilecek kadar yakındı. Laura gülüyordu.

Raymond için aldığım içki boşa gidecekti. Koca bardağı aldım, buruk ve acı birayı bir dikişte içtim. Ayağa kalktım ve yeleğimi giydim. Bir kez daha Powder Room'u ziyaret ettim ve sonra trene binip şehre döndüm. Görüldüğü kadarıyla parti bitmişti.

21

Ah, pazartesi! Her şeyde bir tuhaflık vardı; dün dinlenememiş ve bir şeyler yapabilecek kadar toparlanamamıştım. Bir şekilde kendimi gergin hissettim. Eğer ruh halim bir çapraz bulmaca sorusu olsaydı, cevap kesinlikle *rahatsız* olurdu. Bunun niçin olduğunu düşünmeye çalıştım ama makul bir sonuca varamadım. Sonuçta öğleden sonra otobüsle şehre inmiş (kart sayesinde bedava) ve Bobbi Brown'u görmeye gitmiştim. Bayan Brown işe gelmemişti; bir şekilde iş ahlakının eksik olduğundan korkmuştum ve bana başka bir kadın makyaj yapmıştı. Ama neyse ki son seferkinin neredeyse aynısı olmuştu. Ben de aynı yüzü evde tekrar yaratmak için gereken birkaç ürün ve alet almıştım.

Bunlar için harcadığım para aylık belediye vergi masrafımı epey geçmişti ama garip bir ruh halinde olduğum için bu beni caydırmamıştı. Bütün gün boyalı yüzü bozmamış ve bu sabah, neredeyse tam tıpkısını yeniden uygulamıştım. Oradaki kadın ne yapmam gerektiğini, yara izlerimin üzerine dikkatle karıştırılmış kapatıcıyı nasıl süreceğimi bana göstermişti. Bugünkü buğulu göz biraz eğri büğrüydü ama bunun buğulu gözün özelliği olduğunu söylemişti; kusursuz olması gerekmiyordu.

Yüzümde makyaj olduğunu unutmuştum, ta ki ofise giren Billy bir ıslık çalıp diğerlerinin de bana bakmasına yol açana kadar.

"Yeni saçlar biraz küstahça bir hava katmış," dedi dirseğiyle beni dürtüp. Geri çekildim. "Yanılmıyorsam birileri biraz aksiyon yaşamayı umuyor, hı?"

Kadınlar etrafta toplandılar. Yeni kıyafetimi de giyiyordum. "Çok hoş görünüyorsun Eleanor!" "Siyah sana gerçekten yakışıyor." "Bu botlara bayıldım, nereden aldın?" Yüzlerini inceleyip sinsi bakışlar arayarak dalgacı bir şeyler duymayı bekledim. Ama hiçbir şey gelmedi.

"Bu arada, saçını nerede yaptırdın?" diye sordu Janey. "Çok güzel kesmişler."

"Heliotrope, şehirde bir yer. Laura diye bir arkadaşım kesti," dedim gururla. Janey etkilenmiş gibi göründü.

"Ben de onları bir deneyebilirim," dedi. "Benim kuaförüm kuzeye taşınıyor, bu yüzden yeni birisini arıyorum. Arkadaşın düğün saçı da yapıyor mu, biliyor musun?"

Çantamı karıştırdım. "İşte kartı," dedim, "istersen arayabilirsin."

Janey bana gülümsedi. Bu doğru olabilir miydi? Ben de gülümseyerek karşılık verdim (şüphede kalırsan gülümse, unutma) ve masama gittim.

Başarılı sosyal ilişkiler böyle mi yürüyordu? Gerçekten bu kadar basit miydi? Ruj kullan, kuaföre git ve farklı renklerde giyin. Birisi bir kitap ya da en azından açıklayıcı bir broşür yazmalı ve bu bilgiyi dağıtmalıydı. Çalışma arkadaşlarımdan, son yıllarda gördüğümden çok daha fazla ilgi gördüm, hem de kötü olmayan, pozitif ilgi. Kendi kendime gülümsedim, bulmacanın bir parçasını çözdüğüm için hoşnut olmuştum. O sırada bir e-posta geldi.

Cumartesi hoşça kal demeden kaçtın. Her şey yolunda mı? R.

Yanıt vermek için tıkladım.

Evet, teşekkür ederim. Danstan ve diğer insanlardan usandım bir noktadan sonra. E.

Anında karşılık geldi.

Öğle yemeği? Her zamanki yerde, 12.30? R.

Raymond'la öğle yemeği yeme fikrinden hoşlandığımı fark ettim ve böyle bir talep gelmesine gerçekten sevindim. Bizim bir *her zamanki yerimiz* vardı! Elimden geldiği kadar duygularımı belli etmeden, dişlerimi gıcırdatıp tek parmağımı kullanarak yazdım:

Orada grşz. E.

Geriye yaslandım, biraz midemin bulandığını hissettim. Cahil iletişiminin biraz daha hızlı olduğu doğruydu, çok da büyük bir fark yaratmıyordu. Kendimi bütün harfleri yazma zahmetinden kurtarmıştım. Yine de yeni şeyleri denemem gerektiğine inanıyordum. Kısa yazmayı denemiştim ve kesinlikle hoşlanmamıştım. LOL da ne demek oluyordu yani? Ben cahil olmak için uygun biri değildim; bu bir türlü içimden gelmiyordu. Yeni şeyler denemek ve açık görüşlü olmak iyi bir şey olsa da aynı zamanda aslında olduğun kişiye sadık kalmak da önemliydi. Bunu kuafördeki bir dergide okumuştum.

Ben geldiğimde Raymond oradaydı ve farklı ama bize daha önce servis yapan adama neredeyse tıpatıp benzeyen sakallı bir genç adamla sohbet ediyordu. Tekrar köpüklü kahve ve peynirli çörek siparişi vermem Raymond'ın gülümsemesine neden oldu.

"Alışkanlıklarına bağlı birisin, değil mi Eleanor?"

Omuz silktim.

"Bu arada, güzel görünüyorsun," dedi. "Makyajın çok hoş." Belli belirsiz yüzümü işaret etti. Başımla teşekkür eder gibi bir hareket yaptım.

"Her nedense insanlar beni makyajlı daha çok beğendiler," dedim. Kaşlarını kaldırıp omuz silkti, belli ki o da benim gibi verecek bir cevap bulamamıştı.

Sakallı adam yemeğimizi getirdi ve Raymond hızlı hızlı yemeye başladı.

"Peki cumartesi iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. Bunu ağzının dolu olduğu bir anda sormamasını dilerdim ama maalesef öyle değildi, hatta dehşet verici bir şekilde tam da doluyken konuşmuştu.

"Evet, teşekkür ederim," dedim. "O gün ilk defa dans etmeye çalıştım ve oldukça hoşuma gitti." Ağzına çatalla yemekleri doldurmaya devam ediyordu. Artık yemek yeme şekli mekanik bir hal almıştı.

"Sen keyif aldın mı?" diye sordum.

"Hımm, eğlenceliydi, değil mi?" Bıçak kullanmıyor ama çatalı bir çocuk ya da Amerikalı gibi sağ elinde tutuyordu. Gülümsedi.

O akşam Laura'yla tekrar dansa kalkıp kalkmadıklarını, ona eve kadar eşlik edip etmediğini sormayı düşündüm ama sormamaya karar verdim. Ne de olsa bu beni ilgilendiren bir şey değildi. Ayrıca zorlayıcı sorular sormak kaba bir davranıştır.

"Şey... terfi hakkında bir karar verdin mi? Kabul edecek misin?"

Tabii ki son günlerdeki boş zamanlarımda bunu düşünüp durmuştum. Bana fikir verecek ipuçları aramıştım ama ortada bir şey yoktu. Sadece geçen cuma günkü bulmacada *(yukarı doğru) hareket ettiren (9)* diye bir sütun vardı. Bunu yüreklendirici bir gösterge olarak almıştım.

"Evet diyeceğim," dedim.

Raymond gülümseyip çatalını bıraktı ve elini kaldırdı. Artık "çak bir beşlik" hareketini bildiğim için ben de elimi kaldırdım.

"Çok iyi," dedi yemeğine devam edip. "Tebrikler."

Sanki kibrit çakılmış gibi bir mutluluk parıltısı hissettim. Daha önce bir şey için birilerinin beni tebrik ettiğini hatırlayamıyordum. Bu çok hoş bir şeydi.

Bu anın ve son çöreğin keyfini çıkarırken, "Annen nasıl Raymond?" diye sordum. Bir süre ondan bahsetti, beni sordu-

ğunu söyledi. Annesinin merakıyla ilgili biraz endişelendim ama Raymond yüreğime su serpti.

"Senden çok hoşlandı, ne zaman isterse gelsin dedi. Biliyorsunuz, biraz yalnız."

Başımı salladım, bunu anlayabiliyordum. İzin isteyip ağır ağır tuvalete gitti ve ben onun dönüşünü beklerken kafeteryada etrafa göz attım. Benim yaşlarımda iki kadın yanımdaki masada oturuyordu, ikisinin de parlak renkli elbiseleri olan birer bebeği vardı. İki çocuk da bebek arabası koltuğundaydı. Biri uyuyordu, diğeri gözlerini duvarda dans eden güneş ışınına sersem sersem dikmişti. Arkamızda bir kahve makinesi tıslayarak çalıştı ve bebeğin yüzüne dalgalar halinde bir telaş dalgası yayılmasını izledim. Her şey ağır çekimde gibi olmuştu; o tatlı, pembe dudağı öpücük atacakmış gibi büzüldü ve sonra oldukça büyük bir çığlık koparmak için iyice açıldı. Annesi aşağı bir göz attı ve gürültüye rağmen bebeğin iyi olduğunu görünce rahatlayıp sohbetine devam etti. Bağırtı daha da arttı. Bir bebeğin sıkıntıdan bağırmasını, bir yetişkin insanın göz ardı etmesinin imkânsız olmasının, sesin tam doğru perdede ve volümde ayarlanmasının evrimsel açıdan anlamlı olduğunu düşündüm.

Şimdi kendini yukarı doğru kıvırıyordu, yumrukları öfkeyle yumuldu, yüzü her geçen an daha da kızarıyordu. Gözlerimi kapattım, gürültüyü önemsememeye çalıştım ama başarılı olamadım. *Lütfen ağlamayı kes, lütfen ağlamayı kes... Niçin ağladığını bilmiyorum. Durmanı sağlamak için ne yapmam lazım? Ne yapacağımı bilmiyorum. Canın mı yanıyor? Hasta mısın? Aç mısın? Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen, ağlama. Burada yiyecek hiçbir şey yok. Annecik yakında dönecek. Anne nerede?* Kahve fincanını alırken elim titredi ve gözlerimi masanın üzerine dikip elimden geldiği kadar ağır ağır nefes aldım.

Ağlama durdu. Başımı kaldırdım ve bebeği gördüm, annesi onun yüzünü öpücüklere boğarken bebek de kucağında sessizce yatıyordu. Nefesimi verdim. Yüreğimde büyük bir coşku yükseldi.

Raymond döndüğünde yemeğin parasını ödedim çünkü daha önce de o ödemişti; bu işi öğrenmeye başlıyordum gerçekten. Bununla beraber bahşiş bırakmakta ısrar etti. Hem de beş sterlin! Adamın yaptığı tek şey yemeğimizi mutfaktan masaya taşımaktı ki bu da zaten kafeteryanın sahibinin ödemesini yaptığı bir işti. Raymond kayıtsız ve müsrifti; tabii ki bu durumda düzgün ayakkabıları ve ütülü kıyafetlerinin olmaması hiç garip değildi.

Yavaş yavaş yürüyerek ofise döndük ve Raymond öğleden sonra halletmesi gereken, anlamadığım (ve de umursamadığım) bir bilgisayar sunucu problemi olduğunu söyledi. Girişte ofisinin olduğu merdivenlere doğru döndü.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" dedi. "Kendine dikkat et."

İkisini de gerçekten kastetmiş gibi anladım; hem beni yakında göreceğini hem de kendime dikkat etmemi istediğini. İçimin ısındığını hissettim, soğuk bir sabahta sıcak çay gibi rahatlatan, hoş bir duyguydu bu.

"Kendine dikkat et Raymond," dedim ve bunu söylerken samimiydim.

O akşamüstü, Johnnie Lomond'ın ne işler peşinde olduğunu her zamanki gibi kontrol ettikten sonra, bir fincan Bovril içip Güney Amerika politikaları hakkında çok ilginç bir program dinlemeyi planlamıştım. Müzisyenim bir televizyon programındaki karakter hakkında gelişigüzel bir tweet yollamış ve istediği yeni botların bir fotoğrafını Facebook'a koymuştu. Sıradan bir gün olacağını umuyordum. Ama pazartesi annemden haber almak beklenmedik, tatsız bir sürpriz oldu...

"Eleanor, aşkım. Biliyorum, normal konuşma zamanımız değil ama seni düşünüyordum. Sadece merhaba demek, nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

Çok şaşkın olduğum için bir şey söyleyemedim.

"Evet?" dedi. "Bekliyorum canım..."

Boğazımı temizledim.

"Ben, şey... İyiyim anneciğim. Sen... beni mi *düşünüyordun*?" Eğer öyleyse bu bir ilkti.

"Hımm. Aslında iki şeyi: ilk olarak, projene yardımcı olup olamayacağımı görmek ister misin? Tabii ki buradan pek bir şey yapamam ama belki, bilmem... belki araya birilerini sokabilirim? Belki küçük bir ziyaret düzenleyip gelip sana yardım bile edebilirim? Demek istediğim, bu imkânsızmış gibi geliyor ama kim bilir... Engeller aşılabilir..."

"Hayır anneciğim, hayır, hayır..." dedim hızla konuşarak. Onun nefes aldığını duydum ve kelimelerimi düzene girmeleri için zorladım. "Demek istediğim..." ciğerlerinde sıkışmış havayı bırakırken çıkan tıslamayı duydum, "teklif etmen büyük bir incelik ama sanırım kabul edemeyeceğim."

"Niçin olduğunu sorabilir miyim?" dedi. Sesi bir şekilde sıkılmış gibiydi.

"Sadece... burada her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyorum," dedim. "Sanırım eğer sen... bulunduğun yerden ayrılmazsan daha iyi olur. Bu noktada senin daha fazla yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim."

"Peki canım... eğer eminsen. Ama ben çok etkiliyim, bildiğin gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, sen de bazen sakar salağın tekisindir."

Elimden geldiği kadar sessiz bir şekilde iç çektim.

"Ve dahası," diye devam etti, "artık gittikçe sabırsızlanıyorum. Bu adamla ilgili işlerin ilerlemesi gerekiyor. Biraz daha aksiyon Eleanor, gereken sadece bu aşkım." Şimdi biraz sakinleşmeye başlıyormuş gibiydi.

"Evet anneciğim. Evet, kesinlikle haklısın." Müzisyeni ilk gördüğüm zamandan beri, son birkaç haftadır daha önemli konular yüzünden ilerleme kaydedemediğim için bu doğruydu. Ortada başka bir yığın şey vardı; Raymond, yeni iş, Sammy ve ailesi... Ama annem haklıydı.

"İşleri biraz hızlandırmaya çalışacağım," dedim. Bunun onu yatıştıracağını umdum. Gerçekten de telefonda bana veda etmeye hazırlandı.

"Bir saniye anneciğim, iki şey olduğunu söyledin. Düşündüğün ikinci şey neydi?"

"Ah, evet," dedi ve sigara dumanının yana doğru çıkan tıslamasını duydum. "Sana sadece anlamsız bir insan artığı olduğunu söylemek istemiştim. Hepsi o kadar. Hoşça kal tatlım!" dedi abartılı bir neşeyle:

Ve sonra sessizlik.

@johnnieLrocks
Son dakika haberi! Pilgrim Pioneers'tan ayrılıyorum. Aramızda HİÇ problem yok, onlara saygı duyuyorum #solosanatçı #biryıldızdoğdu (1/2)

@johnnieLrocks
Daha farklı, daha güçlü bir müzikle solo takılacağım.
Yakında devamı gelecek. Sağlıcakla kalın #putkıran (2/2)

22

Annem her zamanki gibi çarşamba tekrar temas kurdu; sohbetlerimiz arasındaki ara haddinden fazla kısalmaya başlamıştı.

"Hey!" dedi. "Yine ben! Anneciğinle paylaşacağın yeni bir şey var mı?"

Pazartesiden beri dikkat çekici başka bir haber olmadığı için ona Keith'in doğum günü partisinden bahsettim.

"Bugünlerde tam bir sosyal kelebek oldun bakıyorum, değil mi Eleanor?" dedi. Sesi nahoş bir şekilde tatlıydı.

Hiçbir şey söylemedim, bu genelde en güvenli seçenekti.

"Ne giydin? Bahse girerim komik görünmüşsündür. Ah, lütfen dans etmeye kalktığını söyleme kızım." Gergin sessizliğimi bir cevap olarak almıştı.

"Aman Tanrım," dedi. "Dans etmek güzel insanlar içindir Eleanor. Bir su aygırı gibi hantal hantal dolaştığın gözümde canlanıyor da..." Uzun ve şiddetli bir şekilde güldü. "Ah, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim aşkım. Akşamıma keyif kattı, gerçekten." Tekrar güldü. "Eleanor dans ediyor!"

"Nasılsın anneciğim?" diye sordum yavaşça.

"İyiyim aşkım, gayet iyiyim. Bu akşam kırmızıbiberli fasulye var, hep çok lezzetli olur. Daha sonra bir film izleyeceğiz. Çarşambanın güzelliği!"

Sesi lakayt, neşeliydi. Aşina olduğum o manik sınırlarında dolaşan bir tonu vardı.

"Terfi ettim anneciğim," dedim sesimdeki küçük gurur parıltısını tutamadan. Kahkahayla güldü.

"Terfi etmiş! Ah tatlım, ne kadar etkileyici! Bu ne manaya geliyor? Ayda fazladan beş sterlin mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Yine de," dedi, sesi küçümseyen bir tatlılıkla doluydu, "aferin benim aşkıma. Doğruyu söylüyorum, gerçekten *aferin*." Yere baktım, gözyaşların aktığını hissettim.

Başka birisine hırlar gibi konuştu; "Hayır, ah, öyle değil! *Sex and the City 2* dedim! Heh, evet! Oylama yapıyoruz sandım. Hı? Yine mi? Ah, siktir..." Tekrar benimle konuştu.

"Burada benimle beraber olanlar tekrar seyretmek için *Esaretin Bedeli*'ni seçtiler, inanabiliyor musun. Bu arka arkaya yirminci çarşamba günü... Dinle, bütün bu *yeni iş* ve *doğum günü partisi* saçmalıkları yüzünden projenden sapma. Elinde bir iş var ve ona odaklanmayı sürdürmen gerekiyor. Biliyorsun, korkaklar asla hedeflerine ulaşamazlar. Bana yakışıklı, uygun bir damat bulduğunu hayal edebiliyor musun Eleanor? Bu tam anlamıyla *normal* olacaktır canım, değil mi? O zaman *normal* bir aile olacağız."

Güldü ve ben de güldüm, bunun üzerine düşünmek çok acayipti.

"Kızlarım konusunda talihsizim," dedi üzgün bir şekilde, "ve hep bir oğlum olsun istemiştim. Ama bir damat zaruret halinde bu işi görecek, tabii uygun olduğu sürece. Biliyorsun; nazik, düşünceli, saygılı ve edepli olmalı. Şu senin *projen*... bu özelliklerin hepsine sahip, değil mi Eleanor? İyi giyinen bir adam mı? Konuşması düzgün mü? Düzgün konuşmanın ve düzgün bir görünümün ne kadar önemli olduğunu kafana sokmak için her zaman uğraştığımı biliyorsun."

"Çok iyi birisine benziyor anne," dedim. "Çok uygun. Yakışıklı, yetenekli ve başarılı. Göz kamaştırıcı!" dedim. İyice ısınmıştım. Ama aslında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden Johnnie Lomond hakkında elde edebildiğim kıt bilgiyi süslüyordum. Bu oldukça eğlenceliydi.

Annemin ses tonu kibirliydi. Varsayılan ton.

"Aman Tanrım, artık sıkıldım. Bu konuşmadan gerçekten çok sıkıldım ve projeni tamamlanmanı beklemekten sıkıldım. Hadi git Eleanor. Tanrı aşkına, lütfen, daha fazla kendini zorlayarak sorun çıkarma. Lütfen, hiçbir şey yapmamaya devam et. Gidip boş ve küçük dairende otur, tek başına televizyon izle, her gün yaptığın gibi."

Sonra birine seslendiğini duydum. "Geliyorum! Sakın bensiz başlatma!" Bir çakmak tıkırtısı, bir nefes çekiş geldi.

"Kaçmam gerekiyor Eleanor. Haydi görüşürüz!"

Ardından ses kesildi.

Oturdum ve tek başıma televizyon izledim, her akşam yaptığım gibi.

Sanırım hepimizin bu yeşil ve mavi gözyaşı akışı içinde bize verilen sürede var olmaya devam edebilmemizin nedenlerinden biri her zaman, ne kadar uzak görünebilse bile, değişme olasılığıydı. Yaptığım işi sekiz saatlik bir angaryadan farklı göreceğimi kesinlikle hayal dahi edemezdim. Ama son zamanlarda kol saatime bakıp saatlerin farkına varmadan geçtiğini görmek benim için çok şaşırtıcıydı. Ofis müdürlüğü, öğrenip mükemmelleştirmek zorunda kaldığım çok sayıda yeni görevi kapsıyordu. Tabii ki hiçbiri insan zekâsının ötesinde değildi ama bazıları oldukça karmaşıktı ve beynimin, önüne konan yeni zorluklara böyle coşku içinde tepki vermesine şaşırmıştım. İş arkadaşlarım onları idare edecek kişinin ben olacağım haberini duyduklarında bir şekilde etkilenmişlerdi ama en azından şu ana kadar ortada bir isyan ya da itaatsizlik belirtisi yoktu. Her zaman olduğu gibi kendi halimde çalışmaya devam ettim ve onların da kendi işlerini yapmalarına izin verdim. Şimdilik, en azından, statüko üstün geliyordu ve şu ana kadar, benim göreve getirilmemden öncesine kıyasla daha verimsiz durumda değillerdi.

Bu yeni rol, Bob'la daha sık etkileşim kurmam manasına geliyordu ve onun da aslında epey eğlenceli bir iş arkadaşı olduğunu keşfettim. Günlük işi yönetme konusunda bir yığın detayı benimle paylaştı ve müşteriler hakkında eğlenceli bir boşboğazlığı vardı. Kısa zamanda müşterilerin çok talepkâr olduklarını öğrendim. Tabii hâlâ onlarla sınırlı temasım vardı ki bu da benim için sorun değildi.

Anlayabildiğim kadarıyla müşteriler gereksinimlerini tamamen açıkça dile getiremiyor ve bir noktada, çaresizlik içinde, tasarımcıların az sayıda ipucundan yola çıkarak onlar için tasarladıkları çalışmalarla yetinmek zorunda kalıyorlardı. Bütün personel kadrosunun seferber olduğu saatler süren çalışmalardan sonra eser müşterinin onayına sunuluyor ve o noktada da müşteri şöyle diyordu: "Hayır. İstemediğim şey de tam bu."

Müşteri en sonunda memnun edilene kadar pek çok revizyon yapılıyordu. Kaçınılmaz şekilde, bu sürecin sonunda onayladıkları eser de müşterinin uygun değil diye hemen bir kenara attığı, ilk sunulan çalışmanın neredeyse aynısı olur, demişti Bob. Personel odasını bira, şarap ve çikolatayla devamlı doldurduğu ve sanat ekibi de orayı oldukça sık kullandığı için bunda şaşılacak bir şey yok, diye düşündüm.

Noel yemeğini de planlamaya başlamıştım. O an için sadece belli belirsiz fikirlerim vardı ama müşterilerimiz gibi, ne *istemediğim* konusunda çok nettim. Ne restoran ne de otel zinciri olacaktı, hindi olmayacaktı, Noel Baba olmayacaktı; hiçbir yerde *şirket eğlencesi* ya da internet sitesinde de *ofis partisi* yazmayacaktı. Mükemmel mekânı bulmak ve mükemmel etkinlik planı yapmak zaman alacaktı ama önümde daha aylar vardı.

Raymond ve ben haftada bir kez düzenli bir şekilde öğle yemeği için buluşmaya devam ettik. Bunun hep farklı gün olması beni rahatsız ediyordu ama Raymond gerçekten de rutini olmayan bir adamdı (bu da beni şaşırtmamalıydı tabii). Bir gün, son görüşmemizin üzerinden yirmi dört saat geçmeden bana e-posta

yollayıp hemen ertesi gün beni yine öğle yemeğine davet etti. Birisinin benim ona eşlik etmemden hoşlanabileceğine ya da en azından buna katlanabileceğine artık inanmaya başlamıştım ama bunun bir haftada iki kez olması da şüphe uyandırıyordu.

> Sevgili R, seninle tekrar öğle yemeğinde buluşmaktan çok memnun olacağım ama bir önceki buluşmamızın üzerinden çok geçmediği için biraz kafam karıştı. Her şey yolunda mı? Selamlar, E

Şöyle karşılık verdi:

> Sana söylemem gereken bir şey var. 12.30'da grşz R

Öğle yemeği buluşmalarımıza o kadar alışmıştık ki mekânı belirtme ihtiyacı bile hissetmiyorduk.

Oraya gittiğimde Raymond'ı bulamadım ve ben de yanımdaki sandalyede duran bir gazeteyi okudum. Garip bir şekilde, bu pejmürde yere gelmekten hoşlanıyordum. Elemanlar, görünüş olarak itici olmasına rağmen daima hoş ve dostaneydi ve artık birkaçı bana, "Her zamankinden, değil mi?" diyebiliyor ve sonra ben sipariş vermeden benim kahvemi ve peynirli çöreğimi getirebiliyordu. Biliyorum, çok yüzeyselim ama bu, kendimi buranın "gediklisi" olup "her zamankinden" sipariş ederek Amerikan komedisindeymişim gibi hissetmemi sağlıyor. Bir sonraki aşamanın da çaba harcamadan esprili cevaplar verebilmek olması gerekiyordu ama ne yazık ki ona hâlâ oldukça uzaktım. Elemanlardan biri, Mikey, bir bardak suyla geldi.

"Kendininkini hemen istiyor musun yoksa Raymond'ı mı bekleyeceksin?" dedi.

Ona Raymond'ı beklediğimi söyledim ve Mikey yanımdaki masayı silmeye başladı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Yazın son günlerine geliyormuşuz gibi hissediyorum." Kafeteryaya girerken yüzümde yumuşak ışınları hissedip yeşillerin arasında birkaç kırmızı ve altın renkli yaprağı gördüğümde bunu düşünmüştüm. Mikey de başını evet der gibi salladı.

"Ay sonunda burada işim bitiyor," dedi.

"Ya!" dedim. "Yazık." Mikey kibar ve nazik biriydi. Her zaman biz daha istemeden ya da kahvelerin yanında trüf getirirdi ve bundan da para almazdı.

"Başka bir yerde yeni bir iş buldun mu?" dedim.

"Hayır," dedi yanımdaki sandalyeye oturdu. "Hazel'ın durumu kötüleşti yine." Hazel'ın onun kız arkadaşı olduğunu, köpekleriyle ve bebekleri Lois'le beraber yakınlarda bir yerde yaşadıklarını biliyordum.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm Mikey," dedim. O da başını salladı.

"Son defasında hepsini aldıklarını sanmışlardı ama hastalık yine lenf bezleri ve karaciğere yayıldı. Ben de istiyorum ki... bilirsin işte..."

"Tanımadığın kadınlara peynirli çörek servisi yapmaktansa bu zamanı Hazel ve Lois'le geçirmek istiyorsun," dedim ve o da hoşnut bir şekilde güldü.

"Aynen öyle," dedi. Kendimi hazırladım, sonra elimi koluna koydum. Bir şey söyleyecektim ama sonra söyleyecek doğru şey aklıma gelmedi, bu yüzden susup ona bakarken ne demek istediğimi (çok ama çok üzgün olduğumu, Hazel ve Lois konusunda bu kadar çok ilgi göstermesinden ve onlara göz kulak olmasından dolayı ona hayran olduğumu, kaybını, durumun zor olduğunu ve daha da zorlaşabileceğini belki çoğu kişiden daha çok anladığımı) sezmesini umdum. Bir kişiyi ne kadar çok severseniz sevin yetmez. Sevgi tek başına onları güvende tutamaz...

"Teşekkürler Eleanor," dedi nazikçe. Evet, bana teşekkür etti!

O sırada Raymond geldi ve kendini sandalyeye attı.

"İyi misin dostum?" diye sordu Mikey'ye. "Hazel nasıl?"

"Fena değil Raymond, fena değil. Menüyü getireyim."

O gittikten sonra öne eğildim. "Sen Hazel'ın durumunu biliyor muydun?" dedim.

Başını evet der gibi salladı.

"Boktan bir durum, değil mi? Otuz yaşında bile değil ve minik Lois daha iki yaşına bile girmedi."

Başını iki yana salladı. İkimiz de konuşmadık, ortada başka söyleyecek bir şey yoktu. Siparişleri verince Raymond gırtlağını temizledi.

"Sana söylemem gereken bir şey var Eleanor. Özür dilerim ama daha kötü haberler var."

Sandalyeme yaslandım ve tavana bakıp duyacaklarıma kendimi hazırladım.

"Söyle," dedim. Hayatta hayal edemeyeceğim ya da kendimi hazırlayamayacağım çok az şey vardı. Hiçbir şey daha önce yaşadığım şeyden daha kötü olamazdı. Bu abartı gibi gelebilir ama aslında bir gerçeğin kelimesi kelimesine ifadesiydi. Sanırım bu gerçekten, garip bir şekilde bana güç veriyordu.

"Sammy," dedi.

Bunu beklemiyordum.

"Hafta sonu öldü Eleanor. Büyük bir kalp krizi. En azından hızlı oldu." Başımı salladım. Bu hem bir sürprizdi hem de değildi.

"Nasıl oldu?" diye sordum. Raymond yemeye başladı, lokmalar arasında ve ağzı doluyken bana detayları anlatıyordu. Bu adamı yemekten alıkoymak için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Belki Ebola virüsü işe yarayabilirdi.

"Laura'daymış," dedi, "öylesine televizyon seyrediyormuş. Öncesinde hiçbir belirti olmamış."

"Laura o sırada orada mıymış?" diye sordum. Lütfen, Tanrım, o bunu deneyimlemekten kurtulmuş olsun. Böyle bir şeyden sonra hayata devam etmenin, bu suçluluk duygusuyla, acıyla ve dehşetiyle uğraşmaya çalışmanın başka bir insanoğlunun başına

gelmesini istemezdim. Eğer becerebilsem Laura'nın yükünü seve seve üstlenebilirdim. Eminim ki bu sıkıntının artık farkında bile olmazdım.

"Laura yukarı katta dışarı çıkmaya hazırlanıyormuş," dedi. "Aşağı inip onu kanepede o halde bulunca şok yaşamış tabii."

Demek bu onun hatası değildi. Uğraşsa bile onu kurtaramazdı. Bu güzeldi... Yani, ölümün olabileceği kadar güzel. Bu durumu daha detaylı düşündüm.

"O zaman öldüğü zaman yalnızmış," dedim merakla. "Polis cinayetten şüphelenmiş mi?"

Raymond'ın hellimli hamburgeri boğazına takıldı ve ona bir bardak su vermek zorunda kaldım.

"Tanrı aşkına Eleanor!" dedi.

"Özür dilerim," dedim, "nedense aklıma birden bu geldi."

Yavaşça, bana bakmadan, "Şey, tamam da, bazen aklına gelen ilk şeyi yüksek sesle söylemesen daha iyi olmaz mı?" dedi.

Kendimi çok kötü hissettim. Sammy ve ailesi için, istemeden Raymond'ı kızdırdığım için, garson, onun kız arkadaşı ve zavallı küçük bebekleri için... Bütün bu ölümler, bütün bu acılar, iyi insanların, bunu hak etmek için hiçbir şey yapmamış, tatlı insanların başına geliyordu ve hiç kimse bunu durduramıyordu... Yaşlar gözlerimden akmaya başladı ve ne kadar karşı koymaya çalışırsam o kadar çok aktılar. Gırtlağımdaki yumru yanıyordu, bu bir yangın gibiydi. Ah hayır, lütfen yangın olmasın...

Raymond yanımdaki iskemleye geçmiş ve kolunu omzuma atmıştı. Yumuşak, alçak bir sesle konuştu.

"Ah, lütfen Eleanor, ağlama. Çok özür dilerim... Seni terslemek istememiştim, gerçekten istememiştim... Lütfen Eleanor..."

Birisi size sarılıp kendine çektiğinde kendinizi gerçekten iyi hissetmeniz ilginç bir şeydi. Benimse hissetmeyi hiç beklemediğim bir şeydi. Niçin? Bu insan teması ihtiyacı, memeli türünün bir özelliği miydi? Raymond sıcak ve güçlüydü. Deodorantının ve elbiselerini yıkadığı deterjanın kokusunu alabiliyordum. Bu

iki kokunun üstünde de hafif bir sigara kokusu vardı. Raymond kokusu böyle bir şeydi. Ona daha da sokuldum.

Sonunda duygularımın kontrolünü tekrar sağlamayı başardım ve utandırıcı gözyaşları dindi. Burnumu çekince Raymond masadaki yerine geçip montunun cebini karıştırdı ve bana bir paket kâğıt mendil uzattı. Ona gülümseyip bir tane mendil aldım ve burnumu sümkürdüm. Bir hanımefendiye hiç yakışmayan sesler çıkardığımın farkındaydım ama başka ne yapabilirdim ki?

"Özür dilerim," dedim.

Bana kederle gülümsedi.

"Biliyorum," dedi. "Çok zor, değil mi?"

Bana söylediği her şeyi özümsemek için bir an düşündüm.

"Laura nasıl? Ve Keith ile Gary?"

"Tahmin edebileceğin gibi dağılmış durumdalar."

"Cenazeye gideceğim," dedim kararlı bir biçimde.

"Ben de," dedi. Kolasını höpürdeterek içti. "Eğlenceli, yaşlı bir herifti, değil mi?"

Gülümseyip boğazımdaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım. "Hoştu," dedim. "Kaldırımda baygınken bile bunu hemen görebiliyordun."

Raymond başıyla onayladı. Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "En azından kazadan sonra ailesiyle birkaç hafta geçirdi, değil mi? Güzel haftalar... Küçük bir parti, Keith'in kırkıncı doğum günü... Sevdiği bütün o insanlarla zaman geçirme şansı oldu."

Başımı salladım. "Sana bir şey sorabilir miyim Raymond?" dedim.

Bana baktı.

"Cenazelerdeki görgü kuralları nelerdir? Yas tutanların hâlâ siyah giyinmesi gerekiyor mu ve şapkalar *de rigueur* mü?"[22]

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok... ne istersen giyebilirsin sanırım. Sammy böyle şeylere takılacak bir adam değildi, değil mi?"

22 (Fr.) Gerekli. (ç. n.)

Bunu düşündüm. "İşi sağlama almak için siyah giyeceğim," dedim. "Ama şapka takmayacağım."

"Evet, ben de şapka takmayacağım," dedi Raymond ve gerçekten güldü. Sadece iyi hissetmemize neden olduğu için, onun zayıf esprisinin hak ettiğinden çok daha uzun süre güldük.

Ofise dönerken yolda konuşmadık. Yüzümüze gelen güneş zayıftı ve ben de bir kedi gibi bir an için başımı yukarı kaldırdım. Raymond yere düşen yapraklardan oluşan halının içinde ayaklarını sürerek yürüyor, kırmızı spor ayakkabılar bütün o bronz rengin içinde parıldıyordu. Gri bir sincap yolumuzda akıcı yarım daireler çizerek zıplıyordu ve havada neredeyse bir güz kokusu vardı, elma ve odunsu kokular doluyordu burnuma. İçeri girdiğimizde bile konuşmadık. Raymond iki elimi de tuttu, bir an için sıktı ve sonra bıraktı. O yukarı kata çıktı ve ben de köşeyi dönüp ofisime gittim.

Kendimi içi tamamen şapırtılı ve yapış yapış, en ufak bir baskıda kırılabilecek yeni yumurtlanmış bir yumurta gibi hissettim. Çalışma masama oturduğumda beni bekleyen bir e-posta vardı.

Cuma grşz Rx

Bir karşılık gerekiyor muydu? Öyle olduğunu düşündüğümden sadece bunu yolladım:

X

23

Bu alışveriş işine alışmaya başlıyordum. Aynı mağazaya gitmiş ve başka bir tezgâhtara danıştıktan sonra siyah bir elbise, siyah külotlu çoraplar ve siyah ayakkabılar almıştım. Bu benim çocukluğumdan beri aldığım ilk elbisemdi ve bacaklarımı herkesin görebilecek olması kendimi garip hissetmeme neden oldu. Tezgâhtar yine beni baş döndüren topuklulara doğru yöneltmeye çalıştı. Bu insanlar niçin dişi müşterilerini sakatlamaya bu kadar düşkünlerdi? Ayakkabıcılar ve masörlerin şeytani bir kartel kurmuş olup olmadıklarını merak etmeye başladım. Ama aynada, üzerime oturan bu siyah elbisenin yeni botlarımla (belli ki çok gayriresmîlerdi) ve de cırt cırtlı iş ayakkabılarımla (görünüşe göre hiçbir şeye uymuyor olmaları beni çok şaşırttı; bense ayakkabılarımın çok yönlü olduğunu sanıyordum) uymadığını söylerken haklıydı.

Tuhaf bir biçimde *yavru topuk* diye isimlendirilen bir ayakkabıda anlaştık; insanın aklına geleceği şeyin aksine, bunların yavrularla hiçbir ilgisi yoktu. Onlarla kolayca yürünebiliyordu ama yine de çok kadınsılardı. Bu isimlere hangi temellerde ve kimler karar veriyordu? Peki çok önemli miydi? Bir ara cinsel roller politikasını ve cinsel kimliği araştırmayı aklımın bir köşesine yazdım. Bu konuda bir kitap olabilirdi, sonuçta neredeyse her konuda kitaplar vardı.

Bu yolculukta, pazar çantamın büyük ihtimalle cenazeye uygun olmayacağını düşünüp bir el çantası da almıştım. Pazar çantamın kumaşına çok gösterişli bir şekil basılmıştı ve mezar başında dikkat çekebileceğini düşündüm. Tekerlekler de biraz gıcırtılı olabilirdi.

En sonunda, aldığım çantanın küçüklüğü sebebiyle kullanışsız olduğuna karar verdim; örneğin içine ya ciltli bir kitap ya da bir şişe Glen's alabilirdi. Eve geldiğimde cilalı dış derisine ve ipeğimsi kumaş astarına vurarak onu kontrol ettim. Rahatça omzunuza atıp ellerinizi serbest bırakabileceğiniz uzun, altın rengi bir zinciri vardı.

Daha korkunç bir masraf yapıp tek sıra düğmeli, diz boyunda, siyah bir yün manto da aldım. Sıcak tutardı ve sadeydi, bunlar çekici bulduğum özelliklerdi. Daha yakından incelemek için yatağımın üzerine sererek bütün aldıklarıma bakıp bütün kıyafetin tekrar tekrar hem başka şeylerle birlikte hem de ayrı ayrı giyilebileceği konusunda kendimi temin ederek masraf konusundaki endişelerimi hafiflettim. Sanırım artık kapsül gardırop denen şeye sahiptim; giysilerim müzisyenle gidebileceğimiz sosyal etkinliklerin çoğuna uygundu. Onun kollarında bu kıyafetlerle ortama uygun görünecektim. Belki bir gece bale gösterisine giderdik. Yeni bir oyunun açılış gecesine katılırdık. Onun bana yeni, keşfedilmemiş dünyalar sunacağını biliyordum. Şimdi en azından onlar için uygun ayakkabılarım vardı.

Bu son birkaç haftada, genelde bir yılda harcadığımdan daha çok para harcamıştım. Görünüşe göre sosyalleşmek şaşırtıcı derecede pahalıydı; yolculuk, giysiler, içecekler, öğle yemekleri, hediyeler... İçkilerde olduğu gibi ara ara durumlar denkleşti ama çoğunlukla insanın net bir finansal kayıp yaşadığını öğreniyordum. Biriktirdiğim biraz para vardı fakat sadece bir aylık maaşım kadardı ve Bob'un maaş çekleri de hiç bonkör sayılmazlardı. Bu hesaplamaları ilk kez yapıyordum çünkü daha önce dışarıda pek para harcamam gerekmemişti.

Annem müsrif bir şekilde yaşamayı severdi ama ardından... her şey değişmişti. Paranın endişe edecek bir konu olduğunu öğrenmiştim. Elbiselerimin, yediğim yemeğin, hatta uyuduğum evin ısıtmasının bile başkası tarafından ödendiğini asla unutmadım, asla unutmama izin verilmedi. Beni evlat olarak büyütenler bana baktıkları için bir ödenek alıyorlardı ve bu ödeneği aşmalarına neden olmamam ve özellikle de bir şeyler istememem gerektiğinin her zaman kesinlikle farkındaydım.

"Ödenek" cömert, savurgan bir kelime değildir. Tabii ki şimdi kendi paramı kendim kazanıyorum ama harcarken dikkatli olmam gerekiyor. Bütçe yapmak bir yetenektir, hem de çok kullanışlı bir yetenek. Ne de olsa param biterse, kendimi borçlu bulursam, ortada beni bu zor durumdan kurtaracak hiç kimse, tek bir canlı bile yok. Ortada kalabilirim. Kiramı ödeyecek hayırsever bir tanıdığım yok; kırık bir elektrikli süpürgenin yerine yenisini almam ya da maaş günü ödünç aldığım miktarı geri verene kadar doğalgaz faturamı ödemek için bana borç verecek bir akrabam ya da arkadaşım yok. Bu gerçeği unutmamam çok önemli.

Yine de uygunsuz giysilerle Sammy'nin cenazesine gidemezdim. Tezgâhtar bu siyah elbisenin hem şık olduğu hem de günlük giyilebileceğini söylemişti. Palto da bütün kış giyilebilirdi. Yeleğim geçen yıllar içinde kendi parasını kat kat çıkarmıştı ama tabii ki gelecekte tekrar gerekebilir diye onu saklayacaktım. Her şeyi dikkatlice astım. Hazırdım. *Evet, ölülerinizi getirin artık, ben hazırım.*

Cuma güneşliydi ama böyle kalıp kalmayacağını bilmek imkânsızdı. Duş aldım ve yeni kıyafetimi giydim. Külotlu çorap giymeyeli yıllar olmuştu ama hâlâ onları nasıl giyeceğimi hatırlıyordum. İnce ve narin oldukları ve pürüzlü bir tırnak tarafından bir anda yırtılabilecekleri için çok dikkatliydim. Sanki başka birisinin tenini giyiyormuşum gibi kendimi onların içine kıstırılmış hissettim. Bacaklarımı siyah, saçlarımı da sarı yapmıştım. Kirpiklerimi

uzatmış, yanaklarımı biraz pembeleştirmiş ve doğada nadir bulunan, koyu kırmızı bir tonla dudaklarımı boyamıştım. Aslında bu kadar yapaylıkla pek de insan gibi görünmemem beklenirdi fakat yine de bu halim, dünyanın önüne şimdiye kadar çıktığım en uygun, en kabul edilebilir görüntüydü. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Sanırım daha da ileri gidebilirdim; tenimi bronzlaştırıcı maddelerle parlatabilir, bir laboratuvarda bitki ve hayvan parçalarından damıtılan kimyasal maddelerden yapılma bir spreyle güzel kokmamı sağlayabilirdim. Ama bunu yapmak istemedim. Yeni çantamı aldım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Güvenlikle ilgili nedenlerden ötürü ev adresim yerine daireme yakın ana bir yoldaki bir yerden alınabileceğimi söylemiştim ve sevimsiz vasıta doğru zamanda binanın önünde kenara çekti. Ben Raymond'ın yanına otururken şoför dikiz aynasından hızla bana bir göz attı. Elbisenin, bacaklarımı planladığımdan daha çok ortaya çıkarmadığından emin olmaya çalışmam biraz zaman aldı.

Her şey çok uzun sürmüştü. Daha önce sadece yıkanır, saçlarımı tarar ve pantolonumu giyerdim. Dişi olmak, belli ki hazırlanmanın sonsuza kadar sürmesi anlamına geliyor ve önceden planlama yapmayı gerektiriyordu. Külotlu çorap ve topuklu ayakkabılarla Nil'in kaynağına yürüyerek gitmenin ya da parçacık hızlandırıcının içindeki bir arızayı araştırmak için merdivenlerden çıkmanın nasıl olabileceğini hayal edemiyordum.

Raymond'ın kıyafetiyle ilgili eksiksiz bir fikir yürütmek zordu ama bu pozisyondan bile ütülenmiş beyaz gömlek, siyah bir kravat ve siyah pantolon giydiği belliydi. Ayaklarını göremiyordum ve içimden, siyah olsa bile spor ayakkabılarını giymemiş olmasını umdum.

"Güzel görünüyorsun," dedi.

Yeni elbisemin içinde biraz sıkılıp başımı sallayarak teşekkür ettim ve tekrar ona baktım. Kirli sakalını kesmemiş ama düzeltmişti ve saçları da düzgün bir şekilde taranmıştı. Taksi hareket edip ilerleyen sabah trafiğine girdi. Radyodan anlaşılmaz, saçma

sapan konuşmalar geldi ve Raymond ile ben ne birbirimize baktık ne de konuştuk.

Ortada gerçekten konuşacak bir şey yoktu.

Krematoryum banliyödeydi, beyaz betondan ve keskin açılardan oluşan, 1970'lerden kalma bir ucubeye benziyordu. Bahçeler sıkıcı bir düzen içinde olsa da açan güller çok güzel görünüyordu. Dahası, güllerin çevresinde çok sayıda yetişkin ağaç vardı. Ağaçların toprağın altında kıvrıla kıvrıla ilerleyen, hayatla yol alan köklerini düşünmek hoşuma gitti. Saat henüz dokuz otuz olsa da şimdiden neredeyse dolu olan, devasa bir park yerine girdik. Burası sapa bir yerdi ve toplu taşıma vasıtalarıyla ulaşılması imkânsızdı. Buraya gelecek bir tren ya da servis otobüsü olması gerektiğini düşündüm. Sonuçta hepimizin eninde sonunda ziyaret edeceği garanti olan bir yerdi.

Raymond şoförün parasını ödedi ve bir an durup toparlandı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Etrafta başka yaslılar vardı; ağır ağır ilerleyen siyah böcekler gibi dolaşıyorlardı. Ağaçları, gülleri ve gün ışığını bırakıp içeri girmek için acelemiz olmadığı konusunda sessiz bir anlaşma içinde patikadan yürüdük. Ön kapıda duran uzun bir cenaze arabası vardı ve çelenklerle kaplı tabuta baktık. Tabut, Sammy'nin cesedinin içine konduğu ahşap bir kutuydu. Ona ne giydirdiklerini merak ettim. Üzerinde o güzel, kırmızı kazağının olmasını umdum. O hoş, Sammy kokan kazak.

Salonun sol tarafında oturduk, önden çok uzak olmayan bir sıraya. İçerisi şimdiden yarı doluydu ve mırıltılı konuşmalar duyuluyordu; başka hiçbir mekânda ya da koşulda duymadığım, boğuk ve böcek gibi bir vızıltıydı.

Sıraların yanına konmuş kâğıtlardan birini aldım: *Samuel McMurray Thom* yazıyordu, *1949–2017.* Okunacak duaların ve ilahilerin listesi de vardı. Bir anda tüm bunların sona ermesi,

burada olmama isteği ve burada gerçekleşecek hiçbir şeyi deneyimlememek gibi bir arzuya kapıldım.

Raymond ve ben sessizdik. Kirişleri ve yüksek kubbeli tavanıyla, salon dışarıdan tahmin edildiğinden çok daha hoştu. Oturduğumuz yerin solundaki yan duvarın tamamı camdı, geri planda uzanan çimenlikleri ve o kocaman, kadim ağaçları görebiliyorduk. Ben halimden memnundum. Doğa bir şekilde varlığını salonda hissettirmeliydi, diye düşündüm. Ama yaşayan doğa, kesilmiş çiçekler değil. Güneş artık iyice parlıyor ve ağaçlar kısa gölgeler yapıyorlardı ama sonbahar, yaprakların içindeki bir rüzgâr pırıltısıyla gizlice geliyordu. Dönüp salonun dolduğunu gördüm, belki yüz, belki daha fazla insan vardı. İnsanların uğultusu, donuk org müziğini bastırıyordu.

Bir şeyler kımıldandı ve sonra sessizlik çöktü. İki oğlu ve yüzlerini partiden tanıdığım dört adam, Sammy'nin tabutunu sıraların arasındaki yoldan taşıyıp sonunda kırmızı kadife perdeleri, bir yürüyen bandı olan, bir tür yükseltilmiş kaidenin üzerine nazikçe yerleştirdiler. Bu platformun bana neyi hatırlattığını düşünmeye çalıştım ve hemen aklıma geldi: Tesco'da aldıklarınızı koyduğunuz ve kasaya doğru giden süpermarket ödeme yerine benziyordu. Bunu söylemek için Raymond'a doğru eğildim ama o, takımının cebinden bir paket nane şekeri bulup çıkarmıştı ve ben daha konuşamadan bana da bir tane uzattı. Ben de şekeri ağzıma attım.

Diğer insanlar gelip bizimle birlikte sıralara oturmuşlardı ve onlara yer açmak için yengeçler gibi yana gitmek zorunda kalmıştık. Bu yüzden Raymond'a çok yakındım. Bugün çok hoş koktuğunu fark ettim. Nane dışında temiz sabun kokusu ve neredeyse sedir ağacı gibi odunumsu bir şeyler geliyordu burnuma. Henüz onun sigara içtiğini de görmemiştim. Sanırım Raymond bile bir krematoryumun içinde sigara içmenin uygunsuz olacağını düşünmüş olmalıydı.

Ailenin geri kalanı içeri girdi ve ön sıradaki Sammy'nin oğullarının yanına oturdular. Laura tek başınaydı, inanılmayacak kadar cazibeli görünüyordu. İçeride kapkara camlı gözlükler takmıştı! Hayret vericiydi. Neşeli görünüşlü bir papaz da onları takip etti. Bir köşeye saklanmış, org başındaki bir adam parmaklarını esnetip çalmaya başladı ve ayağa kalktık. İlahinin sözleri broşürde yazılıydı ama onları çocukluğumdan hatırladığımı fark ettim. Ancak cemaatin ilahi söylemesi pek iyi olmamıştı; daha çok atonal bir şekilde gevelemeye benziyordu bu ve rahibin nahoş sesi de aşırı yüksekti, belki de bir yaka mikrofonu takıyordu. İlahiler için onu kapatması lazım, diye düşündüm. Azgın kedilerinkine benzeyen sesini yükseltmesine gerek yoktu. Şaşırarak fark ettiğim üzere Raymond'ın hoş, hafif bir tenor sesi vardı ve çoğu insandan farklı olarak ilahiyi düzgün söylüyordu. İnsanlar ne zaman başkalarının içinde şarkı söylemeye utanmaya başlamışlardı? Kiliseye gitmedikleri için mi olmuştu bu? Ve yine de televizyon programları, ne kadar yeteneksiz olurlarsa olsunlar, çekingenlikten çok uzak insanların katıldığı şarkı yarışmalarıyla doluydu. Belki de insanlar sadece solo performanslar yapmakla ilgileniyorlardı.

Bir adamın cenazesine katılıp onun hayatını anmak için özel olarak seçilmiş ilahileri bu şekilde gevelemek kesinlikle bir saygısızlıktı. Ben de daha yüksek sesle söylemeye başladım. Raymond ve ben etrafımızdaki dört sıranın toplamından daha çok ses çıkarıyorduk ve bu hoşuma gitti. Sözler inanılmaz derecede hüzünlüydü ve benim gibi bir ateist için tamamen umutsuz ya da rahatsız ediciydi ama yine de bunları elimizden gelenin en iyisiyle söylemek bizim görevimizdi. Bittiğinde otururken Raymond ve ben ona hak ettiği saygıyı gösterdiğimiz için mutluydum. Oldukça çok insan dönüp bize baktı, muhtemelen yaptığımız katkıdan hoşlanmışlardı.

Rahip, Sammy'nin hayatından bahsetti. North East'teki minik bir köyde, bir koyun çiftliğinde büyüdüğünü duymak ilginçti.

Okuldan ayrıldığında ticaret filosuna girmişti ama kısa zamanda deniz hayatından bıkıp cebinde on sterlinle, yeni bir takım elbise ve çiftliğe dönme arzusu hiç mi hiç olmadan Glasgow'a yerleşmişti. Bir gün bir markette iğne iplik ararken Jean'le tanışmıştı. Kendinden memnun görünen rahip o günden sonra beraber mutlu bir hayat kurduklarını söyledi. Ardından kısa bir dinî konuşma yaptı ve sonra Tesco'daki kasalar gibi, tabut taşıma bandını çalıştırdı ve Sammy gitti.

Sanki bu berbat etkinliğin en iyi bölümüymüş gibi, gülümseme yüzüne yapışmış bir şekilde, coşkulu rahip son ilahiyi söyleyeceğimizi ilan etti. Raymond ve ben kahramanca bir çaba sarf ettik ama ağlarken şarkı söylemek imkânsızdı; gırtlağımıza erik çekirdeği kadar bir yumru takılmıştı ve müzik onu geçemiyordu. Raymond burnunu sildi, ben de bana uzattığı kâğıt mendili minnettar bir şekilde kabul ettim.

Rahip bize eğer sonrasında Hawthorn House Oteli'nde bir şeyler içmek için onlara katılırsak ailenin çok memnun olacağını söyledi. Cemaat sıraya girdi, eller sıkılıyor ve anlamsız klişeler mırıldanıyordu. Ben de aynısını yaptım. Ortada çiçek yerine İngiliz Kalp Vakfı için bir bağış sepeti vardı ve Raymond'ın içine bir yirmi sterlinlik kâğıt para bıraktığını gördüm. Ben bozuk olarak üç sterlin koydum. Bunu yapınca kendimi aşırı bonkör hissettim. Kalp hastalıklarının yeni ilaçları ve etkin tedavilerinin araştırmaları yüzlerce milyon sterline mal olur. Yüzlerce milyon sterlinlik masraf düşünüldüğünde üç ya da üç yüz sterlinlik bir bağış arasında pek de büyük bir fark kalmaz.

Krematoryumun arkasındaki alçak bir duvarın üzerine oturdum ve yüzümü güneşe çevirdim. Kendimi son derece bitkin hissediyordum. Bir dakika sonra Raymond yanıma oturdu ve çakmağın tıkırtısını işittim. İçimde uzaklaşacak enerji bile yoktu. Raymond uzun bir duman üfledi.

"İyi misin?" dedi.

Başımla onayladım. "Sen?"

Omuz silkti.

"Dürüst olmak gerekirse pek de cenaze meraklısı değilimdir," dedi. Başını çevirdi. "Bana babamı hatırlatıyor. Yıllar oldu ama yine de tatsız bir şey."

Başımla onayladım, bu mantıklıydı. Zaman sadece kaybın acısını köreltir. Silmez.

"Bir şeyler içmek için Hawthorn House Oteli'ne gitmeyi hiç mi hiç istemiyorum Raymond," dedim. "Ölümü düşünmek istemiyorum artık. Eve gidip normal kıyafetler giyip televizyon izlemeliyim."

Raymond sigarasını söndürüp arkamızdaki çiçek tarhına gömdü.

"Hiç kimse bu tür şeylere gitmek *istemez* Eleanor," dedi nazikçe. "Ama gitmen gerekir. Ailenin yalnız hissetmemesi için." Üzgün görünüyor olmalıydım.

"Uzun süre kalman gerekmiyor," dedi. Sesi yumuşak ve sabırlıydı. "Sadece yüzünü göster, bir fincan çay iç, bir sosisli börek ye, formaliteleri bilirsin."

"Şey, umarım en azından içinde çok et olan çıtır börekleri vardır," dedim umut içinde ve el çantamı omzuma astım.

Hawthorn House Oteli, krematoryumdan yürüme mesafesindeydi. Resepsiyon masasındaki kadın gülümsedi; tek bir ön dişi olduğunu fark etmemek imkânsızdı, geriye kalan dişleri de Colman's İngiliz hardalıyla aynı renkteydi. İnsanların kişisel görünüşlerini yargılayan birisi değilimdir ama bütün çalışanlar içinde ön büro için en iyi tercih bu kadın mıydı gerçekten? Bizi Böğürtlen Süiti'ne yönlendirdi ve *boşluklu,* anlayışlı bir şekilde gülümsemeye devam etti.

Çoğu insan krematoryumdan otele arabayla geldiği için biz son gelenler arasındaydık. Krematoryum işlek bir yer ve büyük bir otopark gerekiyor, diye düşündüm. Yakılmaktan hoşlanacağımdan emin değilim. Sanırım hayvanat bahçesindeki hayvanlara yem olarak verilmeyi tercih edebilirim. Bu daha büyük etoburlar

için hem çevre dostu hem de güzel bir ikram olabilirdi. Bunu talep edip edemeyeceğimizi merak ettim ve öğrenmek için Doğal Hayatı Koruma Vakfı'na yazmayı aklımın bir kenarına not aldım.

Keith'in yanına gittim ve ona ne kadar üzgün olduğumu söyledim, sonra aynı şeyi söylemek için etrafta Gary'yi aradım. Anlaşılması mümkün olduğu gibi, ikisi de yıkılmış görünüyordu. Bir gün üstesinden geleceğimizi tahmin etsek bile, kayıplarla yaşamayı öğrenmek uzun zaman alıyordu. Bu bağlamda, bu kadar yıl sonra ben de hâlâ gelişme kaydedenler arasında sayılırdım. Torunlar belki de atmosferin kasvetinden sinmiş, köşede sessizce oturuyorlardı. Başsağlığı dilemem gereken diğer bir kişi de Laura'ydı ama onu göremedim. Genelde onu bulması kolaydı. Bugün koca güneş gözlüğünün yanı sıra baş döndüren topuklu ayakkabıları, derin dekolteli V yakası olan kısa bir siyah elbisesi vardı ve saçlarını da boyunu bir miktar uzatacak şekilde başının üzerinde kuş yuvası gibi bir modelde toplamıştı.

Ortada ne ondan ne de söz verilen içeceklerden bir iz olduğu için tuvaleti aramaya gittim. Lavaboların yanında kayısı kokulu, kurutulmuş çiçeklerin konduğu tozlu bir kâse olduğuna bahse girebilirdim ve haklı çıktım. Geri dönerken, dalgalanan bir perdenin arkasından çıkan gammaz bir apartman topuk fark ettim. Orada bir pencere oturağı vardı ve Laura bir adamın kucağında oturuyordu. Kısa bir süre sonra bu adamın Raymond olduğu ortaya çıktı ama neredeyse birbirlerine yapışık oldukları için onun yüzünü görüp emin olabilmem bir saniye sürdü. Raymond'ın siyah deri ayakkabılar giydiğini fark ettim. Demek ki en azından bir çift düzgün ayakkabısı vardı.

Onları rahatsız etmeden Böğürtlen Süiti'ne döndüm; meşgul oldukları için beni görmemişlerdi. Bu bana çok tanıdık gelen bir senaryoydu; tek başına durup öylece ortaya bakmak. Ve kesinlikle güzeldi, kesinlikle normaldi. Yangından sonra, gittiğim her yeni okulda uyum sağlamak için çok uğraşmıştım ama bende uyumsuz

bir şeyler vardı. Ortada benim de yerimi alarak doldurabileceğim bir boşluk yoktu.

Aslında sorun numara yapmakta iyi olmamamdı. Yangından sonra bu dünyaya karşı dürüst olmaktan başka bir yol göremiyordum. Abartısız bir şekilde, geride kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama dışarıdan gözlem yaparak başarının bir miktar numara yapmaktan geçtiğini anlamıştım. Popüler insanlar bazen çok komik bulmadıkları şeylere gülmek, özellikle istemedikleri şeyleri yapmak, arkadaşlıklarından pek de hoşlanmadıkları insanlarla beraber olmak zorundalardı. Bense öyle değilim. Yıllar önce bunu seçmek ya da tek başıma takılmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, tek başıma takılmayı seçeceğime karar vermiştim. Böylesi daha güvenliydi. Keder bizim sevgi için ödediğimiz bedeldir, derler. Ve bu bedel çok yüksektir.

Büfe kurulmuştu. Evet, orada hem sosisli börekler hem de sandviçler vardı. Çalışanlar birbirinden ayırt edilmesi imkânsız semaverlerden, endüstriyel beyaz takımlara çay ve kahve koyuyorlardı. Bu hiçbir işe yaramayacaktı. Hayır, kesinlikle sıcak kahverengi sıvılar içmek istemiyordum. Şu anda soğuk, sek votka havasındaydım.

Bütün otellerin barları olurdu, değil mi? Ben büyük bir otel müdavimi değildim ama yatak odaları ve barlarının, onların *raison d'êtreleri*[23] olduğunu biliyordum. Resepsiyondaki dişleri bozuk kadınla tekrar konuştum ve o da beni başka bir uzun koridora yönlendirdi, sonunda sezgisel gücümü de kullanarak Hawthorn Salonu denilen yere vardım. Eşikte durup etrafa bakındım. Burada hiç kimse yoktu, kumar makineleri tamamen kendi kendilerine yanıp sönüyorlardı. İçeri girdim. Sadece ben. Eleanor, tek başına.

Bir barmen televizyon izliyor ve dalgın bir şekilde kadehleri siliyordu.

23 (Fr.) Varoluş nedeni. (yay. n.)

"*Homes under the Hammer*,"[24] dedi bana doğru dönüp. Onun kabul edilebilir derecede çekici olduğunu düşündüğümü ve sonra kendimi bu düşünceden dolayı acımasızca suçladığımı şaşırarak hatırlıyorum. Benim önyargıma göre güzel, cazibeli insanların cuma günü öğle yemeği sırasında Hawthorn House Otel'inde çalışmaması gerekiyordu. Kabul ediyordum ki resepsiyonist ilk düşüncelerimi onaylamıştı ama gerçekten, bu önyargılara sahip olmam utanç vericiydi. Bu fikirler nereden gelmişlerdi? (Küçük bir ses cevabı fısıldadı: *Annem*.)

"Boktan işlerle uğraşıyorlar," dedi duvarlardaki boyaları kazıyabilecek bir sesle. *Gördün mü, sana söylemiştim,* diye fısıldadı annem.

"Öyle mi?" dedim. "Gündüzleri evde olmadığım için izleyemiyorum."

"Eğer istersen burada izle," dedi adam omuz silkip.

"İzleyebilir miyim?"

"Niye izleyemeyesin ki?" dedi. "Ortada pek bir hareketlilik yok, değil mi?" Eliyle boş barı işaret etti.

Bir bar taburesine yerleştim. Bu her zaman denemek istediğim bir şeydi. Ve sonra bir votka kola siparişi verdim. İçkiyi yavaş yavaş yaptı, bana sormadan buz ile limon koydu ve önüme doğru itti.

"Cenaze, değil mi?" dedi.

Nereden bildiğini merak ettim ama sonra baştan aşağı siyah giyindiğimi, buğulu göz makyajımın bir şekilde aktığını ve günün bu saatinde, özellikle bu mekânda olmanın başka hiçbir nedeni olmadığını fark ettim. Başımı evet der gibi salladım. Başka bir şey söylememiz gerekmedi ve ikimiz de Iain ile Dorothy'nin müzayedede 95.000 sterline aldıkları 1970'lerden kalma teraslı dairenin banyosunu yenilemenin, yeni bir mutfak kurmanın ve

24 Yıkık binaların açık artırmasındaki deneyimli teklif sahiplerini ve onların bu binaları kiralamalarını ya da kârla veya kayıpla satmalarını konu eden bir İngiliz belgeseli. (ç. n.)

evi holden yemek odasına kadar yıkmanın üstesinden nasıl geldiklerini izlemeye koyulduk.

"Son rötuş," dedi sunucu, "ön kapı boyanacak... bu alımlı yeşil ton..."

Barmen, "Yeşil kapı..." dedi ve birkaç saniye sonra tam da o şarkı[25] çalmaya başladı. İkimiz de güldük ve ben daha sormadan başka bir votkayı bana doğru itti.

Sonra başka bir programa, *Loose Women*'a[26] geçtik. Bu bana pek de tanıdık gelmiyordu. Şimdi dördüncü votkamı içiyordum ve aklımda cenaze töreni vardı ama beni rahatsız etmiyordu; sanki ayakkabınızın içinde bir taş olduğunu fark etmeniz ama üzerine basarak yürümek yerine oturmanız gibi.

Bir ara büyük ihtimalle bir sosisli börek almaya gitmem ya da en azından daha sonrası için çantama birkaç tane koymam gerektiğini düşündüm ama sonra yeni, minnacık çantamı getirdiğimi ve içine en fazla iki leziz hamur işi sığdırabileceğimi hatırladım. "Hay aksi," dedim ve başımı iki yana salladım.

"Ne oldu?" diye sordu barmen. Birbirimize isimlerimizi sormamıştık, bu bir şekilde gerekli gelmemişti. Taburemde öne doğru eğildim ve klişe bir tavırla gözlerimi kadehime diktim.

"Bir şey yok," dedim neşeyle. "Yanımda yiyecek bir şeyler var sanmıştım."

Zaman geçtikçe yakışıklılığı azalan barmen kadehimi tekrar aldı ve votka kolayla doldurup bana geri verdi.

"Acelen yok, değil mi?" dedi. "Niçin burada kalıp bana biraz arkadaşlık etmiyorsun?"

Etrafa bakındım, bar hâlâ bomboştu.

"Herhalde bundan sonra biraz uzanman gerekecek?" dedi kadehime hafifçe vurup bana doğru iyice eğilerek. Burnunun

25 "Green Door", bir Bill Haley şarkısı. (ç. n.)

26 Dört kadının gündem ve hayat üzerine sohbetinden oluşan bir televizyon dizisi. (ç. n.)

genişleyen gözeneklerini görebiliyordum, bazıları küçük siyah noktalarla dolmuştu.

"Belki," dedim. "Bazen votka koladan sonra uzanmam gerekir."

Kurnazca gülümsedi.

"Seni havaya sokuyor, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırmaya çalıştım ama garip bir şekilde sadece birini kaldırabildim. Çok acı çektiğim ve kendimi votkaya boğmak dışında yapabilecek hiçbir şeyim olmadığı için çok fazla içmiştim. Gerçekten bu kadar basitti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ünsüzleri belirsiz telaffuz ettiğimi duyabiliyordum.

Yüzü neredeyse benimkine dayanacak kadar yanıma yaklaşarak, "Cenazeler," dedi. Nefesi çok kötü soğan kokuyordu. "Bunda kendini kötü hissedecek bir şey yok," dedi. "Bütün bu ölümler... Ama sonrasında tek istediğin..."

"Eleanor!" Omzumda bir el hissettim ve taburemde yavaş yavaş geri döndüm.

"Ah, selam Raymond!" dedim. "Bu... aslında bilmiyorum. Affedersin, adın neydi, Bay..."

Barmen yıldırım gibi bir hızla barın diğer ucuna gitmiş, kadehleri kurulamaya devam ederek televizyon seyrediyordu. Raymond ona en iyi şekilde düşmanca diye tanımlanabilecek bir bakış attı ve bara yirmi sterlinlik bir kâğıt para koydu.

"Dur Raymond," dedim yeni çantama elimi daldırıp, "burada biraz para var..."

Beni taburemden oldukça nezaketsizce çekip indirirken, "Gel," dedi. "Parayı daha sonra hallederiz."

Böylece onun peşinden hızla yürüdüm.

Onu takım elbisesinin kolundan çekip, "Raymond," dedim. Bana baktı. "Ben bir dövme yaptıracağım, karar verdim."

Şaşırmış göründü. Cuttings'teki barmenle konuştuğumdan beri bunu düşündüğümü ona söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Beni koridordaki bir pencere oturağına oturttu (onu daha önce

gördüğüm yere değil) ve beni orada bıraktı. Etrafa bakınıp saatin kaç olduğunu ve Sammy'yi şimdiye kadar yaktılar mı yoksa bütün cesetleri günün sonuna kadar bekletiyorlar mı diye merak ettim. Raymond bir elinde bir fincan çay, diğerinde leziz böreklerden bir tabakla geri geldi.

"Bunları ye," dedi, "ve ben geri gelene kadar yerinden kıpırdama."

Kurt gibi acıktığımı fark ettim. İnsanlar önümden geçip durdular ama hiçbiri benim gizlendiğim yeri fark etmedi. Bu çok hoşuma gitti. Koltuk oldukça rahattı ve koridor da sıcaktı; kendimi sıcak bir yuvadaki küçük fındık faresi gibi hissettim. Ondan sonra hatırladığım şey, Raymond'ın başımda durup beni nazikçe ama ısrarla sallamasıydı.

"Uyan Eleanor," dedi. "Saat dört buçuk. Gitme vakti geldi."

Otobüsle Raymond'ın dairesine gittik. Burası şehrin güneyinde, iyi bilmediğim ve genelde ziyaret etmek için bir nedenimin olmadığı bir bölgeydi. Koridora girip hafifçe sallanarak gülmemeye çalışırken ev arkadaşlarının dışarıda olduğunu öğrenip rahatladım. Beni koca bir televizyonun kapladığı oturma odasına yönlendirdi. Televizyonun önünde etrafa yayılmış, oyun konsolları olduğunu varsaydığım bir yığın şey vardı. Bilgisayar dökümtüleri hariç burası şaşırtıcı derecede düzenliydi.

"Burası oğlan çocuklarının yaşadığı bir yere benzemiyor," dedim şaşkın bir şekilde.

Güldü. "Eh, hayvan değiliz Eleanor. Ben Hoover ve becerikliyimdir. Aslına bakarsan Desi de biraz temizlik delisidir.

Otururken yeni elbiseme ve külotlu çorabıma nahoş hiçbir şeyin yapışmayacağından emin olup rahatladım.

"Çay ister misin?" diye sordu.

"Bir ihtimal votkanız ya da Magners'iniz olabilir mi?" dedim. Bir kaşını kaldırdı.

"Şu anda kesinlikle çok iyiyim, o sosisli börekten ve o şekerlemeden sonra," dedim, gerçekten de öyleydim. Kendimi sar-

hoş değil hafif ve temiz hissediyordum, içimdeki sert duyguları dondurmuştum.

Güldü. "Peki, sanırım bir kadeh kırmızı olabilir," dedi.

"*Kırmızı* ne?" dedim.

"Şarap, Eleanor. Merlot sanırım. Bu hafta Tesco indiriminde ne varsa."

"Ah, Tesco," dedim. "Bir durumda... sanırım sana katılacağım. Ama sadece bir tane," dedim. Raymond'ın beni bir dipsomanik olarak düşünmesini istemiyordum.

İki kadeh ve kapaklı bir şişeyle geri geldi.

"Şarapların mantarı olur sanıyordum?" dedim.

Beni umursamadı. "Sammy'ye," dedi ve televizyondaki insanlar gibi kadeh tokuşturduk. Şarabın tadı ılık, kadifemsi ve biraz yanmış reçel gibiydi.

"Ağır ol!" dedi ve gülünç bir şekilde parmağını salladı. "Kanepeden aşağı düşmeni istemiyorum!"

Gülümsedim. "Günün nasıldı?" diye sordum başka leziz bir yudumdan sonra. O da çok büyük bir yudum aldı.

"Seni bir sapığın pençelerinden kurtarmak dışında mı?" dedi.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nasıl tepki vereceğimi bilmediğim belli olduğunda, "Şey, öğleden sonrası güzeldi," diye devam etti. "Her şey olabildiği kadar iyi gitti. Esas yarın yaşadıklarının anlamını kavrayacaklar. Cenaze töreninin dikkat dağıtıcı bir işlevi vardır; bütün o düzenlemeler, çörekler ya da bisküviler... Ve ilahiler..."

"Gerçekten çok kötülerdi!" dedim.

"İnsanlara teşekkür etmeyi unutup unutmadığını düşünmek, araç konvoyu ve diğer şeyler... Bu arada, geldiğin için sana da teşekkür ettiler," diye bitirdi, sesi biraz zayıflamıştı. Bütün şarabı onun içtiğini fark ettim; ben sadece iki yudum almışken o kadehini tekrar doldurmuştu bile.

"Ama ondan sonraki günler ve haftalar... O zaman işler gerçekten zorlaşmaya başlar," dedi.

"Sende öyle mi oldu?" dedim.

Başını sallayarak yanıtladı. Ateşi yaktı, ateş görünümü yaratan gazlı sobalardandı. Sonra ikimiz de gözlerimizi yapay ateşe diktik. Atalarımızdan, beynimize kazınmış bir parça olması gerekiyordu. Onun kıpırtılarını ve dansını, kötü ruhları ve tehlikeli hayvanları uzak tutmasını izlemek gibi bir şeydi. Sonuçta ateş bunlar için vardı, değil mi? Ama tabii pek çok başka işe daha yarıyordu..

"Film izlemek ister misin Eleanor? Belki bizi biraz neşelendirir."

Bunu düşündüm.

"Film mükemmel olur," dedim.

Odadan çıkıp başka bir şarap şişesi ve büyük bir paket cipsle geri döndü. *Paylaşılan Paket* yazıyordu üstünde. Tam da o nedenden dolayı daha önce hiç denememiştim. Raymond paketi ortasından yırttı, beraber oturduğumuz kanepenin önündeki masanın üzerine koydu ve kadehlerimizi doldurdu. Tekrar gitti ve yatağından aldığını tahmin ettiğim bir yorgan ve Sammy'nin süveteri gibi rahat görünüşlü, kırmızı bir yün battaniyeyle dönüp onu bana verdi. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve o uzaktan kumandaya benzeyen bir şeyle oyalanırken ben de battaniyenin altında kıvrıldım. Devasa televizyon açıldı ve Raymond çeşitli kanallarda dolaştı.

Yorgana sarılırken başıyla ekranı işaret edip, "Buna ne dersin?" dedi. Seçtiği bölümde *Çölün Oğulları* yazıyordu. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sıcakta Raymond'la oturup sadece bir golf programı olsa bile izleyebileceğimi düşündüm.

"İyi," dedim. Tam başlatacaktı ki onu durdurdum.

"Raymond," dedim, "senin şu anda Laura'yla olman gerekmiyor mu?"

Bunu sorduğuma şaşırmış gibi göründü.

"Sizi bugün gördüm," dedim, "ve bir de Keith'in partisinde."

Yüzü kayıtsızdı.

"Ailesiyle birlikte, olması gereken de bu," dedi omuz silkerek. Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini hissettim ve ben de başımı salladım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Film siyah beyazdı ve Fransız Lejyonu'na katılan şişman, zeki bir adam ile zayıf, salak bir başka adamı konu ediyordu. İkisinin de lejyona ait olmadıkları apaçık ortadaydı. Bir noktada, Raymond o kadar güldü ki yorganının her tarafına şarap döktü. Ondan sonra çok geçmeden bir parça cips genzime kaçtı ve Raymond filmi durdurup sırtıma vurmak zorunda kaldı. Hem filmin sonu hem de bütün cipsleri yediğimizi ve şarabın çoğunu içtiğimizi görmek çok büyük bir hayal kırıklığıydı, bununla beraber Raymond benden çok daha fazla içmişti. Göründüğü kadarıyla şarabı votka ya da Magners kadar hızlı içemiyordum.

Sallanarak mutfağa gitti ve büyük bir paket yerfıstığıyla geri geldi.

Sonra, "Siktir, kâse," dedi ve bir kapla geri geldiğinde yerfıstıklarını içine boşaltmaya kalkıştı. Ancak kötü hedeflediği için hepsi sehpaya dökülmüştü. Gülmeye başladım; tıpkı filmdeki Stan ve Ollie gibiydik, şimdi ikimiz de gülüyorduk. Başka bir esrarengiz uzaktan kumandayla televizyonu açtı ve müzik çalmaya başladı. Parçayı bilmiyordum ama hoştu. Melodi yumuşak ve iddiasızdı. Raymond bir avuç yerfıstığını kıtır kıtır yedi.

"Eleanor," dedi, ağzından fıstık parçaları dökülüyordu, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Kesinlikle sorabilirsin," dedim. Konuşmadan önce ağzındakileri yutacağını umut ettim.

Bana yakından baktı. "Yüzüne ne oldu? Eğer..." hızla öne eğilip battaniyenin üzerinden koluma dokundu, "istemiyorsan kesinlikle bana söylemen gerekmiyor. Ben sadece her şeye burnunu sokan ahmağın tekiyim!"

Ona gülümsedim ve bir yudum şarap içtim.

"Sana söylememin bir mahzuru yok Raymond," dedim şaşkınlıkla ve bunun doğru olduğunu fark ettim; gerçekten ona anlatmak istiyordum. Raymond bu soruyu rahatsız edici bir biçimde sormuyordu, gerçekten merak ediyordu, bunu görebiliyordum. Bunu sezgisel olarak anlayabilirdiniz.

"Bu bir yangında oldu," dedim, "ben on yaşındayken. Evde çıkan bir yangında."

"Tanrım!" dedi. "Korkunç bir şey olmalı." Sonra uzun bir duraksama oldu. Harfler beyninden çıkıyor ve havada kelimeleri oluşturuyormuş gibi Raymond'ın sorularının belirginleştiğini neredeyse görebiliyordum.

"Elektrik kontağı mı? Fritöz mü?"

"Kasten başlatıldı," dedim ama daha fazla açıklamadan durdum.

"Hassiktir, Eleanor!" dedi. "Kundaklama mı yani?"

Kadifemsi şaraptan biraz daha yudumlayıp hiçbir şey söylemedim.

"Peki ondan sonra ne oldu?" dedi.

"Şey," dedim, "babamı hiç tanımadığımı sana daha önce söylemiştim. Yangından sonra gözetime alındım. Ailelerin yanına verildim, yetimhanelere gittim, tekrar ailelere verildim... Sanırım her on sekiz ayda bir yer değiştirdim. Sonra üniversiteye girdim, on yedi yaşımdaydım, belediye yaşamam için bana bir daire buldu. Şu anda yaşadığım yeri."

Raymond'ın bu kadar üzgün görünmesi beni de üzdü.

"Raymond," dedim, "bu hiç de sıradışı bir hikâye değil. Bir yığın insan çok ama çok daha zor koşullarda yetişir; bu hayatın basit bir gerçeğidir."

"Ama bu, yaşadıklarının doğru olduğu anlamına gelmiyor," dedi.

"Her zaman uyuyacak bir yatağım, yiyecek yemeğim, giyecek elbiselerim ve ayakkabılarım oldu. Her zaman bir yetişkinin denetimindeydim. Ne yazık ki dünyada aynı şeyi söyleyemeyecek milyonlarca çocuk var. Bunu düşünürsen oldukça şanslı sayılırım."

Ağlayacakmış gibi görünüyordu, şarap yüzündendi muhtemelen. Şarabın insanları aşırı duygusallaştırdığı söyleniyor. Sorulmamış bir sorunun aramızda hayalet gibi havada durduğunu hissedebiliyordum. Sorma, lütfen sorma, diye düşündüm.

"Ya annen Eleanor? Ona ne oldu?" Şarabımın geri kalanını elimden geldiği kadar çabuk içtim.

"Eğer sorun değilse annemi konuşmak istemiyorum Raymond."

Şaşırmış ve (benim için tanıdık bir tepkiydi bu) hafifçe hayal kırıklığına uğramış göründü. Akıllıca davranıp konuyu zorlamadı.

"Nasıl istersen Eleanor. Benimle her zaman konuşabilirsin, bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım, şaşırtıcı bir şekilde bunu bildiğimi fark ettim.

"Ciddiyim Eleanor," dedi. Sarap onu her zamankinden daha samimi yapıyordu. "Artık dostuz, değil mi?"

"Evet," dedim sevinçle. İlk dostum! Bazı kötü alışkanlıkları olan, elle tutulur bir başarı elde edememiş bir bilgisayar tamircisiydi ama yine de dosttuk! Bir dost edinmem kesinlikle çok ama çok uzun sürmüştü; benim yaşımdaki insanların genelde en az bir ya da iki arkadaşı olduğunu biliyordum. İnsanlardan kaçınmaya kalkmamıştım ama özellikle birilerini aramamıştım da; aynı kafada insanların tanışması her zaman çok zordu. Yangından sonra içimdeki boşluklara oturacak birisini bulmayı asla becerememiştim. Şikâyet edemem, ne de olsa bu tamamen benim hatamdı. Ve zaten çocukluğumda o kadar birbirinden farklı yerlerde yaşamak zorunda kalmıştım ki istemiş olsaydım bile insanlarla bağlantıyı sürdürmek zordu. Bir yığın farklı aile, sürekli değişen okullar... Üniversitede edebiyat klasiklerine âşık olmuş, seve seve kendimi çalışmaya adamıştım. İyi notlar almak ve öğretmenlerimden bol bol övgü toplamak için Öğrenci Birliği'ndeki partileri kaçırmak adil bir değiş tokuş gibi gelmişti. Ve tabii ki birkaç yıl boyunca hayatımda Declan vardı. Declan onsuz sosyalleşmemden hoşlanmazdı; aslında onunla birlikte bir şeyler yapmamızdan da.

Mezun olduktan sonra hemen Bob'un şirketinde çalışmaya başlamıştım ve her nedense, orada da benimle aynı kafada insan yoktu. Tek başına olmaya bir kere alıştınız mı, bu normal hale gelir. Benim için de aynen böyle olmuştu.

Peki şimdi Raymond niçin benim arkadaşım olmak istiyordu? Belki o da yalnızdı. Belki bana acıyordu. Belki (bu inanılmazdı ama sanırım mümkündü) beni sempatik bulmuştu. Kim bilir? Ona doğru dönüp niçin olduğunu sormak, en sonunda bir arkadaş bulduğum için sevindiğimi ona söylemek istedim ama başı göğsüne düşmüş, ağzı hafifçe açılmıştı. Birkaç dakika sonra doğrulmaya çalıştı.

"Uyumuyordum," dedi, "sadece... gözlerimi bir dakika dinlendiriyordum. Çok berbat bir gündü."

"Öyleydi," dedim ve ciddiydim. Ayakkabılarımı giydim ve Raymond'dan bana bir taksi çağırmasını istedim. Saatin dokuz olduğunu görünce dehşete düşmüştüm. Perdelerin arasından endişeli bir şekilde baktım. Artık hava kararmıştı. Ama taksi güvenli olacaktı. Şoförlerin hepsi polis tarafından kontrol edilirdi, değil mi?

Raymond beni binanın önüne götürdü ve taksinin kapısını açtı.

"Kendine dikkat et Eleanor," dedi. "İyi hafta sonları. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Pazartesi görüşürüz Raymond," dedim ve taksi köşeyi dönüp onu artık pencerede göremeyene kadar el salladım.

24

@johnnieLrocks
Pilgrim Pioneers veda konseri hatırlatması! Mızmızlanmalarla değil patlamalarla sona erecek! Detaylar geliyor.
#kaçırmayın#yüzyılınkonseri#çürükelmayıbaştansavma

Bu kez her şey mükemmel olacaktı. Bu tweet'i görmüş ve sonra birkaç saat sonra gözlerim ofis yakınlarındaki bir plak dükkânının penceresindeki küçük postere kilitlenmişti. Müzisyenin yakışıklı yüzü orada donup kalmama neden olmuştu. İki hafta sonra bir salı gecesi... Mükemmel. Kaderin eli bir kez daha bizi satranç taşları gibi oynatıyordu. Şahı ufukta görüyordum.

Cuttings'teki hatamı hatırlayıp mekânın yerini ezberledim ve eve gider gitmez internet sitesinden iki bilet ayırttım, ikinci birincisini kaybedersem yedek olsun diye. Hatta belki de Raymond benimle gelebilirdi. Ama belki de gelmemesi daha iyi olurdu. Raymond'ın tarzımı bozmasını istemiyordum. Bununla beraber, iki bilet almanın gereksiz olduğu ortaya çıktı çünkü işlem tamamlandıktan sonra biletlerin o akşam şahsen alınacağını fark ettim. Yine de hiç önemli değildi.

Akşam yemeğinden ve *Archers'tan* sonra bir kalem ve not defteriyle oturup hazırlanmam için gereken şeylerin listesini yaptım. Biletleri aldıktan sonra en önemli şey, o gece her şeyin sorunsuz

gitmesini ve nahoş sürprizlerle karşılaşmamak için mekâna bir keşif ziyareti yapmaktı. Burada en azından Raymond'ın yardımı olabileceğini düşündüm. Yarın ya da öbür gün o mekândaki farklı bir konsere beraber gidebilirdik ve böylelikle ortamı yakından inceleme fırsatı bulabilirdim.

Yarın akşam için programlanmış bir konserin biletlerini kontrol ettikten sonra Raymond'a e-posta yolladım:

> Sevgili Raymond, yarın akşam benimle Rank Dan's'e gelmek ister misin? E

Hemen karşılık verdi.

> Kim çalıyor?

Tanrı aşkına, bunun ne önemi vardı ki? Tabii ki bu onun için bu kadar önemliyse Google'dan bakamaz mıydı? Karşılık verdim:

> Agents of Insanity

Birkaç dakika geçti.

> Vaay böyle şeylere mrklı olduunu bilmiodum. Pek benim tarzım deil ama seninle gelirim, konsere gitmeyeli yıllar oldu. Bilet aldın mı?

Gerçekten, Raymond neden bir türlü düzgün yazmayı beceremiyordu? Hemen yanıtladım:

> Evet. 7'de orada buluşuruz. E

Beş dakika geçtikten sonra aşağıdaki mesajı aldım:

Anlaştık, güzel, görüşürüz o zaman.

Artık onun bu yarım yamalak iletişim yolunu neredeyse kanıksamıştım. Gerektiğinde insanların neredeyse her şeye katlanmayı öğrenebilmeleri hem iyi hem de kötü bir şeydi.

Ertesi akşam Raymond her zamanki gibi geç geldi. Komik görünüyordu; kapüşonlu siyah bir üst ve onun üzerine de bir kot mont geçirmişti. Üstüne giydiği şeyin önünde bir kafatası deseni vardı.

Neşeli bir şekilde, kapının eşiğinde yanımda dururken, "Ortama uygun giyinmenin iyi olacağını düşündüm," dedi.

Neden bahsettiği hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. İçeri girdik ve internetten parasını ödediğim biletleri aldık. Bar kötü aydınlatılmıştı ve hiç de cezbedici görünmüyordu. İki cinsiyetten de kaba saba, kötü giyimli insanlar kasvetli, loş bir ortamda oturuyordu ve stereo ses sistemindeki müzik hem inanılmayacak derece gürültülü hem de tarif edilemez derecede korkunçtu.

Mekânın alt katına indik, daha şimdiden neredeyse doluydu. Kapının eşiğinde durup Raymond'ı beklerken komik görünümlü gençlerden bir kafilenin binaya girdiğini fark etmiştim; nereye gittikleri şimdi belli olmuştu. Etrafımız siyah renkle sarılmıştı; siyah elbiseler, dikleştirilmiş ya da kazınmış siyah saçlar... Hem erkek hem kadınlar, Bobbi Brown'ın onaylamayacağı tarzda makyajlar yapmıştı. Ve her yerden sivri uçlu metaller fırlıyordu; saçlardan, mücevherlerden, hatta sırt çantalarından bile. Neredeyse hiç kimse normal topuklu ayakkabı giymiyor, herkes kalın platformların üstünde sendeliyordu. Tam bir Cadılar Bayramı manzarası diye düşündüm. Raymond bardan kendisi için büyük bir plastik bardakta bira ve sormadığı halde benim için de daha soluk renkte bir şeyle geri döndü.

"Ne? Elma şarabı mı?" diye bağırdım gürültünün içinde. "Ama Raymond. Ben elma şarabı içmem ki!"

"Magners'in ne olduğunu sanıyordun üşütük seni?" dedi dirseğiyle beni nazikçe dürterek.

İsteksiz bir şekilde içeceğimi yudumladım, Magners kadar güzel değildi ama idare ederdi. Burası sohbet edemeyecek kadar gürültülü olduğu için salonu gözden geçirdim. Sahne küçüktü ve zeminden bir metre kadar yukarıdaydı. Tekrar buraya geldiğimde Johnnie Lomond'un önde ve ortada duracağı varsayılırsa, kalabalığın ortasında bir yerde durmaya zorlansam bile beni rahatça görebilecekti. Büyük ihtimalle, bazen Eros'un hafifçe dürtülmeye ihtiyacı olur.

İzleyiciler hep bir ağızdan bir hayvan sesi çıkarmaya ve ileri doğru dalgalanmaya başladılar. Biz olduğumuz yerde kaldık, müzisyenler artık sahneye çıkmış ve çalmaya başlamışlardı. Duyduğum şeye inanamayarak ellerimle kulaklarımı kapattım. Hiç abartısız söylüyorum, bu sadece cehennemin gürültüsü olarak tanımlanabilirdi. Gerçekten neydi bu böyle? Bu insanların nesi vardı? Şarkıcı bir süre çığlık atıyor, sonrasında da homurdanmaya başlıyordu.

Dayanamadım ve koşarak caddeye çıktım. Nefes nefeseydim, kulaklarımda yer eden sesten kurtulmaya çalışırken başımı iki yana sallayıp duruyordum. Kısa bir süre sonra Raymond peşimden geldi.

"Neyin var Eleanor?" diye sordu endişeli bir ifadeyle. "İyi misin?"

Yüzümdeki yaşları sildim.

"O müzik değildi... Şey, bilmiyorum. Tam bir dehşetti Raymond! Dehşet!"

Raymond kahkahalarla gülmeye başladı (çünkü elinde çok fazla malzeme vardı) ve iki büklüm olup nefessiz kalana kadar da gülmeye devam etti.

"Ah Eleanor," dedi hırıltılı bir sesle. "Grindcore hayranı olmadığını *biliyordum!* Sen ne bekliyordun ki?" Tekrar kıkırdamaya başladı.

"Ben sadece mekânı görmek, biraz müzik dinlemek istemiştim," dedim. "Böyle bir gürültünün var olabilmesi insanın hayal gücünün de ötesinde!"

Raymond şimdi kendini toplamıştı.

"Doğru... Ne derler? Her şeyi bir kez dene, ensest ve Morris dansı hariç. Belki death metali de bu listeye eklememiz gerekiyor, ne dersin?"

Başımı iki yana salladım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kelimelerin hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor," dedim. Biraz sakinleşene kadar birkaç derin enfes aldım.

"Hadi, gel de bir bara gidelim Raymond, sakin bir yere. Ve lütfen bu boşa giden akşamı telafi etmek için sana bira ısmarlamama izin ver."

"Kesinlikle boşa gitmedi Eleanor," dedi başını iki yana sallayarak. "Yüzünün aldığı şekil yıllardır gördüğüm en iyi şeylerden biriydi."

Tekrar gülmeye başladı ve şaşkın bir şekilde ben de ona katıldığımı fark ettim. Bu akşamki müziğin tarzını yanlış anlamış olmam aslında eğlenceliydi. Müzik hakkında çok şey öğrenmem gerektiğini fark ettim; müzisyenimle gerektiği gibi iletişim kurabilmem için bu önemli olacaktı.

"Johnnie Lomond ve Pilgrim Pioneers'ı hiç duydun mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Niçin?" dedi. Telefonumu çıkardım ve şarkıcının internet sayfasına gittim. Raymond birkaç saniye aşağı kaydırıp metni okudu, sonra kulaklıklarını çıkardı ve bir ya da iki dakika parçalarından birini dinledi.

Telefonumu bana geri verip ilgisizce, "Boktan," dedi.

Bu yorumu kafatası desenli tişört giyen bir adam yapıyordu!

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Standart bir sakalı, nasıl çalacağını bilmediği pahalı bir gitarı ve sahte Amerikan aksanı var. Güneyliymiş gibi davranıyor... Evet,

tabii ki... Güney Lanarkshire," dedi Raymond yılışık bir sırıtışla ağzının kenarından dumanı üfleyip. Konuyla ilgili bir fikrim ya da karşı çıkacak kadar bilgim olmadığı için sesimi çıkarmadım. Öyle ya da böyle, popüler müzik hakkında en az birkaç çarpıcı gerçeği bilmem gerekiyordu. Son sapkın görüşleri bir kenara, Raymond'ın bu konuda en iyi kaynak olacağını düşündüm.

Raymond'ın sakin bir ortam olacağı konusunda beni temin ettiği bara doğru yürürken, "O zaman müzik hakkında bilgilisin, öyle mi?" diye sordum.

"Şey, evet, sanırım," dedi.

"Harika," dedim. "O zaman bana her şeyi anlat."

25

Konser günü gelmişti, her şey hazırdı. Akşam için hazır gibi görünüyordum. Rolümü prova etmiş, her şeyi düşünmüştüm. Elimde olsa bu akşamın daha çabuk gelmesi için zamanı hızlandırırdım. En sonunda ilerlememe yardım etmek için bir yol bulmuştum; kaybın yerine kazancı koyacak bir yol.

Müzisyen... Tam doğru zamanda ortaya çıkmış olması bir şanstı. Kader bu akşamdan sonra eksik parçaları en sonunda bir araya getirmeye başlayacaktı.

Bu beklenti (fiziksel acıya benziyordu) ne kadar da şiddetliydi. İçimdeki telaşı nasıl yatıştıracağımı bilmiyordum ama içgüdüsel olarak votkanın işe yaramayacağını hissettim. Onunla karşılaşana kadar buna katlanmam gerekecekti ve aslında bu biraz keyifli bir yük bile sayılabilirdi. Artık sadece biraz daha beklemem gerekiyordu, yalnızca saatler kalmıştı. Bu akşam aşk hayatımı değiştirecek adamla tanışacaktım.

Küllerimden yeniden doğmaya hazırdım.

Kötü Günler

26

Yerde çıplak yatıyor, masanın altına bakıyorum. Soluk tahtada cila yok ve üzerindeki damgada *Made in Taiwan* yazıyor. Masanın üzerinde bazı önemli şeyler sıralanmış, onları göremiyorum ama üst tarafta olduklarını hissedebiliyorum. Üstü mavi melamin kaplı, cılız bacakları olan bu çirkin masa onlarca yıl boyunca özensiz kullanılmış ve bazı yerlerinde kazıma izleri var. Kim bilir daha önce kaç mutfakta kullanılmış.

Bir mutluluk hiyerarşisi hayal ediyorum; mesela ilk kez 1970'lerde satın alınmış olsun. Masanın sahibi çift, akşam yepyeni tarif kitaplarından pişirdikleri yemekleri çeyizlerindeki porselenlerinden yiyip içmişler bu masanın etrafında. İki yıl sonra banliyöye taşınmışlar ve genişleyen aileleri için küçük kalacağından masayı yeni mezun olmuş ve ilk dairesini pek masraf yapmadan döşemek isteyen bir kuzenlerine vermişler. Birkaç yıl sonra kuzenleri de bir kız arkadaşının yanına taşınmış ve evini başkası kiralamış. On yıl boyunca kiracılar bu masada yemek yemişler. Hepsi de genç insanlar, mutlu ve üzgün oldukları zamanlar olmuş, bazen yalnız, bazen arkadaşlarla, sevgililerle kalmışlar. Masada hazır yemekler yenmiş ya da birisini baştan çıkarmak için şık tabaklarda yemekler, koşuya çıkmadan önce karbonhidrat ağırlıklı öğünler ve kırık kalpler için çikolatalı puding hazırlanmış. En sonunda o kuzen evdeki eşyaların hepsini satmış ve eskiciler masayı götürmüş. Masa bir depoda çürümüş, örümcekler demode yuvarlak

köşelerde ağ dokumuş, kurt sinekleri pürüzlü çatlaklara yumurtalar bırakmış. Sonra masa bir yere bağış olarak verilmiş. Orada onu sevmemiş, istememiş ve zarar vermişler. Yani anlayacağınız bu masa da benim gibi.

Şimdi üzerinde pek çok şey var. Ağrıkesiciler (yirmi dört tabletlik on iki kutu; reçeteli ve dikkatlice biriktirilmiş), bir ekmek bıçağı (pek kullanılmamış, çok keskin); lavabo açıcı (saçlar da dâhil olmak üzere bütün tıkanıklıkları deler geçer, iç organları da). Bu masa hiç başka birisiyle oturup bir şişe şarabı paylaşmadığım bir yer. Bu mutfak kendim dışında başka hiç kimseye yemek pişirmediğim bir yer. Burada, yerde ceset gibi yatarken sivri kırıntıların çıplak kollarımın arkalarına, kalçalarıma, uyluklarıma, topuklarıma battığını hissedebiliyorum. Soğuk. Keşke bir ceset olsaydım. Az kaldı, şimdi az kaldı.

Bütün boş votka şişeleri görüş alanımda, bittiklerinde yere atıldılar. Birinin burayı bu durumda bulacağından endişe edip utanmam gerekiyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Eninde sonunda cesedim götürülecek ve her yer deterjanlarla temizlenecek sanırım. Bu daire tekrar kiraya verilecek. Umarım yeni kiracılar burada mutlu olurlar; yeni sakinler için duvarlarda, yerlerde ve pencerelerin etrafında bazı sevgi izleri bırakılır. Ben geride hiçbir şey bırakmadım. Hiç burada olmamışım gibi.

Ne kadar daha böyle yatacağım bilmiyorum. Kendimi nasıl mutfak zemininde bulduğumu ya da niçin çıplak olduğumu da hatırlamıyorum. Yanımdaki şişeye uzanıyorum, bitmiş olmasından korkuyorum ama ağırlığını hissedip bir anda rahatlıyorum. Bununla beraber, bu şişe sonuncusu. Bu şişe bittiğinde iki seçeneğim var: Yerden kalıp giyinmek ve gidip daha fazla almak ya da kendimi öldürmek. Doğrusu, her koşulda kendimi öldüreceğim. Konu sadece bunu yapmadan önce ne kadar votka içeceğim. Bir büyük yudum daha alıyor ve acının dışarı çıkmasını bekliyorum.

*

Tekrar uyandığımda kendimi aynı yerde buluyorum. On dakika ya da on saat geçmiş olabilir, hiçbir fikrim yok. Dizlerimi karnıma çekip kıvrılıyorum. Bir ceset olamayacaksam o zaman başka bir kadının rahminde özlem duyulan, kıvrılmış, saf bir bebek olmayı arzu ediyorum. Hafifçe hareket edince yüzümü yere doğru çevirip kusuyorum. Kusmuğun temiz, sarımsı ve yer yer yeşil çizgili olduğunu fark ediyorum. Sadece alkol ve kusmuk. Uzun zamandır yemek yememiştim.

İçimde bir yığın sıvı var ve burada yatarken hepsini dinlemeye çalışıyorum. Kulak kiri örneğin. Noktaların içinde iltihap yapan o sarı irin. Kan, sümük, idrar, dışkı, kimüs, öd, salya, gözyaşı. Ben büyük, küçük, pembe, gri ve kırmızı organların sergilendiği bir kasap vitriniyim. Bütün bunlar kemiklerin içine karışmış, deriyle örtülmüş, sonra ince tüylerle kaplanmış. Deri ambalaj benlerle, çillerle, küçük çatlaklarla ve damarlarla defolu gibi. Ve tabii ki yara izleriyle. Bu leşi inceleyen, her detayı not alan, her organı tartan patoloğu düşünüyorum. Et teftişi: başarısız.

Şimdi bu gezici kan ve kemik torbasını bir gün birinin sevebileceğini düşünebilmem hayal gücümün ötesinde. Tüm kavrayışın ötesinde. O geceyi düşünüyorum; ne zamandı, üç mü, dört gece önce mi? Ve votka şişesine uzanıyorum. Hatırlayarak tekrar kuru kuru kusuyorum.

O gün daha başlangıcından iyi gitmeyeceğinin işaretlerini verdi. Daha sabah bitkim Polly öldü. Bunun kulağa saçma geldiğinin tamamen farkındayım. Ama o bitki, çocukluğumla olan tek yaşayan bağlantıydı. Yangın öncesi ile sonrası arasındaki tek değişmez, benim dışımda hayatta kalan tek şeydi. Onun hiçbir zaman yok olmayacağını düşünmüş, devamlı var olacağını varsaymıştım. Yaprakları dökülecek, yenileri büyüyüp onların yerini alacaktı. Son birkaç hafta görevlerimi ihmal etmiş, onu düzenli sulayamayacak

kadar hastanelerle, cenazelerle ve Facebook'la meşgul olmuştum. Sonunda da kendim dışında yaşayan başka bir şeye göz kulak olmayı başaramamıştım. Hiç kimseye, hiçbir şeye bakmaya uygun değildim. Ağlamayacak kadar hissiz bir şekilde, toprağıyla birlikte bitkiyi çöpe attım ve geçen yıllar içinde hayata sadece incecik, çelimsiz köklerle tutunduğunu gördüm.

Hayat çok istikrarsızdı. Bunu tabii ki biliyordum. Bunu benden iyi hiç kimse bilemezdi. Söyleyeceklerim yine kulağa saçma ve acınası gelecek biliyorum, biliyorum ama bazı günlerde, en karanlık günlerde, eğer su vermezsem bu bitkinin öleceğini bilmek beni yataktan çıkmaya zorlayan tek şeydi.

O gün işten eve gelmiş, çöpü dışarı çıkarmış, giyinmiş, konsere gitmiştim. Tek başıma gitmiştim. Müzisyenle karşılaştığımda onunla tek olmam gerekiyordu; dikkat dağıtıcı bir şey olmadan, karmaşa olmadan. Artık her ne olursa olsun bir şey yapmam gerekiyordu. Hayatın içinden, üstünden, altından, etrafından dolaşarak gitmeye devam edemezdim. Dünyaya bir hayalet gibi musallat olarak yaşamaya devam edemezdim. Ve o akşam bir şeyler oldu. Birincisi, kısaca söylemek gerekirse müzisyenin benim orada olduğumu bilmediğinin farkına varışımdı.

Ne diye varlığımı fark edeceğini düşünmüştüm ki? Salaklık mı, kendi kendini kandırmak mı, gerçekle bağlantı kuramamak mı dersiniz bilemiyorum. Seçin birini.

Bu utanç... En önde, yeni elbiselerimle komik bir şekilde paketlenmiş, palyaçomsu makyajımla, topuklularım üzerinde sendeleyerek duruyordum. Sahneye çıktığında, ayakkabılarının bağlarını, gözlerine düşen saç tellerini görebiliyordum. Elleri gitarın üstündeydi, tırnakları manikürlüydü. Işıklar onu aydınlatıyordu ve ben karanlıktaydım. Ama her şeye rağmen beni görebilirdi. Eğer kader buysa o zaman beni görecekti, o kadar hafta önce tıpkı benim onu gördüğüm gibi. Kımıldamadan durdum ve kafamı kaldırıp ona baktım. Grup çalmaya başladı ve o şarkı söylemek için ağzını açtı. Dişlerini, damağının yumuşak pembeliğini görebiliyordum.

O şarkı bitti ve diğeri başladı. Kalabalığa seslendi ama bana seslenmedi. Durup bekledim, başka bir şarkı boyunca bekledim. Ve sonra bir tane daha... Ama hâlâ beni görmüyordu. Ve yavaş yavaş, ben ışıkların altında dururken, müzik âdeta vücudumdan sekerken ve kalabalık, beni kaplayan yalnızlık tabakasına sızmayı başaramazken gerçeği fark etmeye başladım. Onlar önlerindeki manzarayı temizlemeye çalışırken gözlerimi tekrar tekrar kırptım ve görüntü belirginleşti.

Ben tanımadığım ve asla tanımayacağım bir adama çocuk gibi, aptalca âşık olmuş otuz yaşında bir kadındım. Kendi kendimi onun aradığım özel kişi olduğuna, normale dönmemde, hayatımda ters giden şeyleri düzeltmemde bana yardım edeceğine ikna etmiştim. Annemle başa çıkmama, o kulağıma kötü olduğumu, hatalı olduğumu, yeteri kadar iyi olmadığımı fısıldadığında onun sesini engellememe yardım edeceğini de hayal etmiştim. Niçin böyle düşünmüştüm?

O benim gibi bir kadınla ilgilenmezdi. Tarafsız bir gözle bakıldığında çok çekici bir adamdı ve kendine kusursuz bir eş seçebilirdi. Kendinden birkaç yaş küçük, görünüm olarak eşdeğerde çekici bir kadın seçecekti. Tabii ki öyle yapacaktı. Bense salı akşamı bir bodrum katında tek başına, dört bir yanım yabancılarla çevrili halde, beğenmediğim bir müziği dinliyordum çünkü benim varlığımı bilmeyen, asla da bilmeyecek bir adama aptalca âşıktım. Bir süre sonra müziği dinlemeyi bıraktığımı fark etmiştim.

O sahnede gitar pedallarına basıyor ve akort yapıyorken tura çıkacağıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bu yabancı kimdi gerçekten? Bu şehirde, bu ülkede, bu dünyadaki bütün erkekler içinde kurtarıcı olarak niçin onu seçmiştim? Önceki gün okuduğum bir haberi düşündüm, bazı genç hayranlar saçını kestiği için bir şarkıcının evin önünde, gözlerinde yaşlarla gece nöbeti tutuyorlardı. O zaman gülmüştüm ama ben de onlar gibi davranmıyor muydum?

Mor mürekkeple hayran mektupları yazan ve onun adını okul çantasına kazıyan bir yeni yetme gibi hareket etmiyor muydum?

Önümde, sahnede duran bu adamı tanımıyordum, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tüm bunlar sadece fanteziydi. Bundan daha içler acısı başka bir şey olabilir miydi? Ben, yetişkin bir kadın, her şeyi düzeltebileceğimi, geçmişi telafi edebileceğimi, onunla sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı ve annemin artık kızgın olmayacağını düşünerek kendime küçük, hüzünlü bir peri masalı anlatmıştım. Acınası işim, votkam ve tek kişilik akşam yemeklerimle Eleanor'dum; üzgün ve küçük Eleanor Oliphant'tım ve hep öyle kalacaktım. Hiçbir şey ve hiç kimse (ve şimdi grup arkadaşının gitar solosu sırasında telefonunun ekranından saçlarına bakan bu şarkıcı) bunu kesinlikle değiştiremezdi. Ortada umut yoktu, işler düzeltilemezdi. Ben de düzeltilemezdim. Geçmiş ne silinebilirdi ne de ondan kaçılabilirdi. Bu kadar haftalık aldatmacadan sonra, nefes nefese bu saf hakikati anladım. İçimde karışan umutsuzluğu, bulantıyı hissettim ve sonra o tanıdık, kara, kapkara ruh hali hızla üzerime çöktü.

Tekrar uyudum. Uyandığımda kafamdaki bütün düşünceler en sonunda boşalmıştı; fiziksel olanlar hariç: *Üşüyorum, titriyorum.* Karar zamanı. Ve ben de daha fazla votkaya karar verdim.

Evrim sürecini gösteren videolar gibi yavaşça ayağa kalktığımda yerdeki dağınıklığı gördüm ve kendi kendime başımı salladım. Bu kesinlikle iyiye işaretti. Belki masanın üzerinde duran metotlardan birini seçme ihtiyacı hissetmeden önce gerçekten ölebilirdim. Kancadan bir bulaşık bezi aldım, *Hadrian Duvarı'ndan Bir Anı*, yazıyordu üzerinde. Ve bir Roma askeri ile SPQR mührü vardı. Onu yüzümü silmek için kullandım ve sonra mutfak zeminine bıraktım.

İç çamaşırı giymeyi dert etmedim ama yatak odasının zemininde, en yakındaki kıyafetleri üzerime geçirdim; salı gecesi giydim şeyler. Çıplak ayaklarımı cırt cırtlı ayakkabılarıma soktum

ve eski yeleğimi koridordaki dolapta asılı buldum. Yeni paltomun nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim. Bununla beraber, çantamı bulmam gerekiyordu. O gece yeni siyah el çantamı yanıma aldığımı hatırladım. İçinde sadece anahtar ve cüzdanım için yer vardı. Anahtarlar, onları her zaman koyduğum koridordaki raftaydı. En sonunda çantamı holde, pazar çantamın yanındaki bir köşeye atılmış buldum. El çantamda nakit yoktu. Eve nasıl geldiğimi ya da içtiğim votkayı ne zaman aldığımı hatırlayamıyordum ama sanırım şehir merkezinden gelirken yolda almış olmalıydım. Neyse ki iki kredi kartım da hâlâ içindeydi. Konser bileti de oradaydı. Onu yere attım.

Mahalledeki küçük markete yürüdüm. Hava aydınlıktı, soğuktu ve gökyüzü kül rengiydi. İçeri girdiğimde elektronik zil çaldı ve tezgâhın arkasındaki Bay Dewan başını kaldırıp baktı. Gözlerinin fal taşı gibi olduğunu, ağzının da biraz açıldığını gördüm.

"Bayan Oliphant?" dedi. Sesi ihtiyatlı ve sakindi.

"Üç litre Glen's lütfen," dedim. Sesim garip çıktı, boğuk ve çatlaktı. Sanırım uzun zamandır konuşmadığım içindi. Ve bir de o kadar kusmuştum. Önüme bir şişe koydu, sonra tereddüt ediyormuş gibi göründü.

"Üç mü dediniz Bayan Oliphant?" Başımı salladım. Yavaşça tezgâha iki şişe daha koydu ve, "Başka bir şey?" diye sordu. Bir an ekmek ya da spagetti almayı düşündüm ama bir parça bile aç değildim. Başımı iki yana salladım ve kartımı uzattım. Elim titriyordu ve kontrol etmeye çalışsam da başaramadım. Numaraları tuşladım ve fişin çıktısını beklemek sonsuza kadar sürdü.

Tezgâhın üstündeki kasanın yanında bir tomar akşam gazetesi vardı ve göz attığımda günlerden cuma olduğunu gördüm. Bay Dewan dükkânın bütün köşelerini görmek için duvara bir ayna taktırmıştı ve onda kendi görüntüm gözüme takıldı. Larva gibi gri beyaz bir renkteydim ve saçlarım dimdikti. Gözlerim kara boşluklara benziyordu, boş ve ölülerdi. Bütün bunları tam bir

ilgisizlikle tespit ettim. Hiçbir şey görünüşüm kadar önemsiz olamazdı, kesinlikle hiçbir şey. Bay Dewan şişeleri bana mavi bir naylon poşette verdi. Naylonun kokusu midemi daha da altüst etti.

"Kendinize dikkat edin Bayan Oliphant," dedi başı yana eğik, gülümsemeden.

"Hoşça kalın Bay Dewan," dedim.

Ev on dakikalık mesafedeydi ama varmam yarım saat sürdü; poşetteki şişeleri, bacaklarımdaki ağırlığı düşünürseniz bu normaldi. Sokaklarda yaşayan başka hiçbir canlı görmedim, ne bir kedi ne de bir kuş. Işık donuktu, dünyayı gri ve siyah renklere bürüyor, üzerime de daha kasvetli bir hava yüklüyordu. Ön kapıyı ayağımla arkamdan kapattım ve giysilerimi çıkarıp öylece koridora bıraktım. Geçerken çok kötü koktuğumu fark ettim; ter, kusmuk ve metabolize edilmiş alkol olması gereken tatlı bir bayatlık. Mavi poşeti yatak odasına götürdüm ve limon rengi geceliğimi giydim. Sürünerek örtülerin altında girdim ve körlemesine bir şişeye uzandım.

Bir katilin odaklanmasıyla ve sade kararlılığıyla votkayı içtim ama düşüncelerim boğulamıyordu, boğulamayacaktı. Çirkin, şişmiş cesetler gibi, bütün soluk çirkinlikleriyle yüzeyde dolaşmaya devam ettiler. Orada tabii ki kendi kendimi kandırmam da vardı: Ben... aklım neredeydi? Daha kötüsü de içimdeki utanç hissiydi. Top gibi kıvrılıp yatakta mümkün olduğu kadar küçük bir yer kaplamaya çalıştım. *Rezil.* Kendi kendimi kandırmıştım. Bu annemin bana her zaman söylediği şeydi. Yastığın içinden bir ses kaçtı, bir hayvan inlemesi gibiydi. Gözlerimi açamadım. Kendi tenimin bir santimini bile görmek istemiyordum.

Sanki yıllar önce yaşanmış şeyler gerçekten düzeltilebilirmiş gibi sorunumu kendi başıma bu kadar kolay çözebileceğimi sanmıştım. Diğer insanların benim yaşadığım gibi kendi etrafında sessiz ve yalnız bir şekilde, sürekli iş, votka ve uyku döngüsünün içinde, hiç bir yere gitmeden yaşamaması gerektiğini biliyordum. Bazı açılardan bunun yanlış olduğunu fark etmiştim. Başımı bunu

görecek kadar yukarı kaldırmıştım ve değişmek için gözü kara bir şekilde, rastgele bir yılana sarılmış, bir tür gelecek hayaline kapılıp kendimi akıntıya bırakmıştım.

Sindim. Hayır, sinmek de doğru sözcük değil. Sinmek utancı, çok da ciddi olmayan bir ayıbı gösterir. Benimki beyazlığa, kişinin bir zamanlar bulunduğu varoluşsal bir boşluğa kıvrılıştı. Neden diğer insanların sahip olduğu gibi normal bir hayata, mutlu bir hayata sahip olabileceğimi düşünmeye başlamıştım? O şarkıcının da hayatımın bir parçası olabileceğini, bu konuda bana yardım edebileceği nasıl düşünmüştüm? Cevap beni adeta delik deşik ediyor: annem. Annemin beni sevmesini istedim. Çok uzun zamandır yalnızdım. Yanımda annemi idare edebilmem için birine ihtiyacım vardı. Niçin ortada bana yardımcı olacak birisi, herhangi birisi yok?

O sahneyi kafamda yeniden canlandırdım, tekrar tekrar, o gece fark ettiğim ikinci şeyi hatırlayarak. Biraz daha sonraydı ve kalabalığın tam ortasında, bir hayli geride duruyordum. Bir içecek almak için oraya doğru gitmiştim ve ben bardayken sahnenin önüne giden yol kapanmıştı. Votkayı hemen yuvarlamıştım. Altıncı mıydı? Yedinci miydi? Hatırlamıyorum. Durduğum yerden yüzümü göremeyeceğinin farkındaydım. Grup çalmayı kesmişti, gitarlardan birinin teli kopmuştu ve onu değiştiriyorlardı.

O mikrofona doğru eğildi ve bir kaşını kaldırdı. Onun miskin, yakışıklı gülümsemesini gördüm. Görmeden karanlığın içine doğru dikkatle baktı.

"O zaman şimdi ne yapacağız? Davie'nin şu sikik telini değiştirmesi bu kadar uzun sürdüğüne göre..." Gitarından başını kaldırmadan el hareketi çeken somurtkan bir adama doğru döndü. "Peki o zaman, sizi eğlendirmeye devam etmek için bir şeyler yapalım hanımlar..." dedi, sonra döndü, kemerini açtı, kot pantolonunu indirdi ve soluk beyaz kıçını bize doğru salladı.

Kalabalıkta bazıları güldü. Bazılar bağırarak hakaret etti. Müzisyen de bu müstehcen harekete karşılık verdi. O anda sah-

nedeki adamın götün teki olduğunu kesin bir şekilde fark ettim. Grup sonraki şarkılarına başladı, herkes zıplayıp duruyordu ve ben de yine votka almak için bara gittim.

Daha sonra tekrar uyandım. Gözlerimi açmadım. Bir şeyi merak ediyordum. Benim ne anlamım vardı? Dünyaya hiçbir şekilde hiçbir katkım yoktu ve ondan hiçbir şey de almıyordum. Ben yok olduğumda bu hiç kimse için bir fark yaratmayacaktı.

Çoğu insanın dünyadan yok olması en azından bir avuç dolusu insan tarafından kişisel boyutta hissedilebilir. Benimse hiç kimsem yoktu.

Adım attığım bir odayı aydınlatmam. Hiç kimse beni görmeyi ya da sesimi duymayı özlemez. Ben de kendime katiyen acımam. Bunlar benim değişmez gerçeklerim.

Bütün hayatım boyunca ölümü bekliyordum. Sürekli ölmek istediğimi düşündüğümü söylemiyorum, sadece yaşamayı hiç istemiyorum. Şimdi bir şey değişmişti ve ölümü beklemem gerekmediğini fark etmiştim. Artık hayatta olmayı istemiyordum. Şişeyi açtım ve büyük bir yudum aldım.

Ah, terslikler bir başladı mı ardı arkası kesilmez derler, değil mi? En iyisi sona kalmıştı tabii. O aşamada odaklanmakta güçlük çekiyordum (votka) ve gözlerime inanamadım. Gördüğümü sandığım şeyin doğru olduğunu anlamak için zorlanırken her şeyi berbat ettim. Duman... Sahnenin yanından ve önünden gri, bulanık ve ölümcül duman çıkmaya başladı ve salonu doldurdu. Yanımdaki adam öksürdü; bu psikosomatik bir etkiydi çünkü donmuş karbondioksit, yani sahne dumanı böyle bir reflekse yol açmazdı. Dumanın bana doğru süzüldüğünü hissettim, ışıklar ve lazerlerin onu nasıl yardığını gördüm. Gözlerimi kapattım. O anda tekrar *oradaydım*, evde, yukarı katta. Yangın... Çığlıkları duydum, onlar benim mi değil mi ayıramıyordum. Davulun bası kalbimle beraber hızla atıyor, trampet nabzım gibi tekliyordu. Salon duman doluydu ve göremiyordum. Çığlıklar; benimkiler ve

onunkiler. Bas davulu ve tuzak... Bu adrenalin fışkırması benim küçük bedenim için son derecede güçlüydü, çok güçlüydü. O çığlık... Bütün engelleri itip geçtim, sendeleyerek, nefes nefese dışarı, zifirî karanlık geceye çıktım. Sırtımı duvara verip çöktüm, yere yayıldım, çığlık hâlâ kulaklarımdaydı, bedenim hâlâ zonkluyordu. Kustum. Yaşıyordum. Yalnız başımaydım. Evrende benden daha yalnız ya da daha sefil halde yaşayan hiçbir şey yoktu.

Ve yine uyandım. Perdeleri kapatmamıştım ve içeriye ışık giriyordu, ay ışığı. Bu kelimeler romantizmi ifade eder. Bir elimi diğeriyle tutup başka birisi elimi tutsa bunun nasıl bir duygu olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Yalnızlıktan ölebileceğimi hissettiğim zamanlar olmuştu. İnsanlar bazen sıkıntıdan ya da bir fincan çay uğruna ölebileceklerini söylerler ama benim için yalnızlıktan ölmek abartı değildir. Kendimi böyle hissettiğimde başım düşer, omuzlarım çöker ve her yerim ağrır, insan teması kurmak için fiziksel olarak canım yanar. Eğer birisi bana sarılmaz, bana dokunmazsa yere yığılıp bu dünyadan göçüp gidebileceğimi hissederim. Bir sevgiliden değil de (bu son cinnet bir kenara, başka birisinin beni bu şekilde sevebileceğine dair bütün hayallerimden vazgeçeli çok zaman olmuştu) sadece bir insanoğlundan bahsediyorum. Kuafördeki o kafa masajı, geçen kış olduğum grip aşısı ise insanların bana para karşılığında dokundukları zamanlardı ve çoğu zaman tek kullanımlık eldivenler giyiyorlardı. İşte, bu söylediklerim gerçekler.

İnsanlar böyle gerçeklerden hoşlanmazlar ama elimde değil. Eğer birisi size nasıl olduğunuzu sorarsa *iyi* demeniz beklenir. İki gün üst üste kimseyle konuşmadığınız için ağlaya ağlaya uyuduğunuz söylemeniz beklenmez. Bu yüzden *iyi* dersiniz.

Bob'un şirketinde çalışmaya başladığım zamanlarda ofiste emekliliğine iki ay kalmış yaşlıca bir kadın vardı. Yumurtalık kanseri olan kız kardeşine bakmak için kimi zaman işe gelemiyordu. Bu yaşlı iş arkadaşım ofiste asla kanserden konuşmamış, o

kelimeyi telaffuz bile etmemiş, hastalıktan sadece dolaylı şekillerde bahsetmişti. O zamanlar bu yaklaşımın oldukça sıradan göründüğünü biliyorum. Bugünlerde ise yalnızlık, yeni kanserdir. Kendi başınıza gizli bir şekilde açtığınız, yüz kızartıcı, utanç verici bir şeydir bu. Korku veren, dermansız bir şey. O kadar korkunçtur ki ondan bahsetmeye cüret etmezsiniz. Diğer insanlar da benzer bir dehşetin başlarına gelmesinden korktukları için bu kelimenin yüksek sesle söylendiğini duymak istemezler.

Bu düşüncelerle birlikte dört ayak üstünde, yaşlı bir köpek gibi güçlükle pencereye gittim ve ayı görmemek için perdeleri kapattım. Tekrar yatak örtülerine sırtüstü düştüm ve şişeye uzandım.

Bir gümbürtü duydum. *Güm güm güm.* Bir adam adımı bağırıyordu. Rüyamda ölülerin konulduğu bir mahzendeki yangını, kanı, vahşeti görüyordum ve o zamandan şu ana geçiş, gümbürtünün gerçek olduğunu ve ön kapıdan geldiğini fark etmek sonsuza kadar sürdü. Örtüleri başıma çektim ama durmuyordu. Çaresizce buna bir son vermek istedim ama umutsuzluk içinde, kapıyı açmak dışında bunun olması için başka bir yol düşünemedim. Bacaklarım titriyordu ve yürürken duvardan destek almam gerekiyordu. Kilitleri beceriksizce açmaya çalışırken ayaklarıma baktım; küçük, beyaz, mermer gibilerdi. Mor ve yeşil renklerde koca bir çürük ayak parmaklarıma kadar genişlemişti. Şaşırmıştım, hiçbir şey hissedemiyordum, ne acıyordu ne de nasıl olduğuna dair bir şeyler hatırlayabiliyordum. Boyanmış da olabilirdi.

Sonunda kapıyı açmayı becerdim ama kafamı kaldırıp bakabilecek gücüm yoktu. En azında gümbürtü durmuştu. Zaten tek amacım buydu.

"Tanrım!" dedi bir erkek sesi.

"Ben Eleanor Oliphant," diye karşılık verdim.

27

Tekrar uyandığımda kanepede yatıyordum. Ellerimin altındaki dokuma hem sert hem garipti ve üzerime battaniye yerine havlular örtüldüğünü fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kımıldamadan yattım ve yavaşça durumumu değerlendirdim. Sıcaklamıştım. Başım zonkluyordu. Karnım keskin bir acıyla doluydu. Ağzımı açtığımda portakal kabuğu ayrılıyormuş gibi derimin ve dişetinin ayrıldığını duydum. Üzerimde sarı geceliğim vardı.

Vücudumdan çalkalanma gibi sesler duydum ve en sonunda onların yerini kurutuculu çamaşır makinesinden gelen sesler aldı. Yavaşça bir gözümü açtım, zamkla yapıştırılarak kapanmıştı sanki. Ve oturma odasının değişmediğini gördüm, kurbağa pufum bana bakıyordu. Yaşıyor muydum? Öyle olduğunu umdum ama eğer öbür dünya buna benziyorsa da hemen itiraz edecektim. Yanımda, kanepenin önündeki alçak masada büyük bir bardak votka vardı. Ona uzanırken şiddetli bir şekilde titredim, onu almayı ve çok fazla dökmeden ağzıma götürmeyi becerdim. Ama aslında su olduğunu fark etmeden önce neredeyse yarısını mideye indirmiştim bile. Suların midemin içinde lıkırdayıp çalkalandığını hissederken ağzımı kapattım. İşte başka bir kötülük işareti; birisi ya da bir şey votkayı suya dönüştürmüştü. Bu benim tercih ettiğim türden bir mucize değildi.

Tekrar sırtüstü yatıp başka sesler duydum, ayak sesleri. Birisi, bir erkek bir şeyler mırıldanıyordu. Mutfağımdaki kim olabilirdi?

Sesin bu kadar kolay yayılmasına hayret ettim. Burada her zaman yalnızdım, evimde başka birinin dolaştığını duymaya alışık değildim. Biraz daha su içtim, nefesim tıkanınca bir öksürük nöbetine tutuldum ve kupkuru kustum. Bir ya da iki dakika sonra, birisi oturma odasının kapısını hafifçe çaldı ve bir yüz göründü; Raymond.

Ölmek istedim. Bu kez gerçekten ölme isteğime ek olarak, metaforik anlamda da düşündüm bu sözcüğü. Neredeyse eğlenerek, ah yeter artık ama, diye düşündüm, gerçekten bu dünyadan gitmesine izin verilmeden önce bir kişinin ölüm arzusu daha ne kadar çaresizce olmalı? Raymond bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve çok yavaş bir şekilde konuştu.

"Nasıl hissediyorsun Eleanor?"

"Ne oldu?" diye ona sordum. "Niçin benim evimdesin?"

Odaya girip ayak ucumda durdu.

"Merak etme. İyileşeceksin."

Gözlerimi kapattım. İki ifade de sorumun cevabı değildi; ikisi de duymak istediğim şey değildi.

"Aç mısın?" diye nazikçe sordu. Bunu düşündüm. İç organlarım berbat haldeydi. Belki bunun bir kısmı açlıkla bağlantılıydı.

Bilmiyordum, bu yüzden sadece omuz silktim. Memnun olmuş gibi göründü.

"O zaman çorba yapacağım," dedi. Gözlerim kapalı geri uzandım.

"Mercimek olmasın," dedim.

Beş dakika sonra döndü ve yavaşça, çok yavaşça doğrulup otururken havluları üzerimde tuttum. Bir kupaya domates çorbası koymuştu ve onu önümdeki masaya bıraktı.

"Kaşık?" dedim.

Karşılık vermedi ama mutfağa gitti ve bir tane getirdi. Fena halde titreyen sağ elimle kaşığı aldım ve biraz içmeye çalıştım. O kadar titriyordum ki havluların üzerine epey çorba döktüm;

kaşık kullanarak ağzıma o sıvıyı götürebilmemin hiçbir yolu olmadığını fark ettim.

"Tamam, kaşıksız içmeye çalışmanın en iyisi olabileceğini düşünmüştüm," dedi nazikçe ve ben de başımla onayladım.

Raymond koltuğa oturdu ve benim yudumlamamı izledi, ikimiz de konuşmuyorduk. Bitirdiğimde kupayı bıraktım, içimin ısındığını, damarlarımdaki şeker ve tuzu hissediyordum. Şöminenin üzerindeki Power Rangers saatinin tıklaması son derece yüksek sesliydi. Bardaktaki suyu da bitirdim ve Raymond konuşmadan yeniden doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedim gelip onu bana verdiğinde.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Çamaşır makinesinin sesi durmuştu; kapının açıldığını, başka ayak seslerini duydum. İçeri girip bana doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Hadi," dedi.

Yardım olmadan ayağa kalkmayı denedim ama başaramadım. Ona dayandım ve sonra koridora gitmeme yardım etmesi için kolunu belime dolamasını sağladım. Yatak odasının kapısı açıktı, yatağa yeni yıkanmış çarşaflar örtülmüştü. Beni oturttu ve sonra bacaklarımı kaldırıp örtülerin altına girmeme yardım etti. Yatak çok temiz kokuyordu; sıcak ve keyifliydi, tıpkı küçük bir kuşun yuvası gibi.

"Şimdi biraz dinlen," dedi perdeleri ve ışığı kapatıp. Ve uyku bir balyoz gibi üzerime indi.

En azından yarım gün uyumuş olmalıydım. En sonunda uyandığımda yatağımın yanına konulmuş bardağa uzandım ve suyu içtim. Suya hem içten hem de dıştan ihtiyacım vardı, bu yüzden dikkatli, kararsız adımlar atarak banyoya gittim ve duşun altına girdim. Sabun büsbütün bir bahçe gibi kokuyordu. Bütün pisliği, bütün lekeleri yıkadım ve pembe, temiz ve sıcak halde duştan çıktım. Derim yırtılabilirmiş gibi yavaşça, çok yavaşça kurulandım

ve temiz giysiler giydim. O güne kadar giydiğim en yumuşak, en temiz giysilerdi bunlar.

Mutfak zemini ışıldıyordu ve bütün şişeler kaldırılmış, tezgâh silinmişti. Sandalyelerin birinin üzerinde katlanmış bir yığın çamaşır vardı. Masa, şimdi sarı lalelerle dolu olan eski vazom haricinde boştu. Vazonun yanına bir not bırakılmıştı.

Buzdolabında yiyecek bir şeyler var. Elinden geldiği kadar çok su iç.
Uyandığında beni ara Rx

Altına telefon numarasını karalamıştı. Oturup gözlerimi ona diktim ve sonra çiçeklerin güneş ışığı gibi parlaklığına baktım. Bana daha önce hiç kimse çiçek getirmemişti. Lalelerden pek hoşlanmazdım ama bunu bilmesi gerekmiyordu. Kocaman, titreyen hıçkırıklarla ve bir hayvan gibi uluyarak ağlamaya başladım. Kendimi asla sakinleşemeyecekmişim gibi hissediyordum. En sonunda artık fiziksel olarak bitkin düştüğüm için sustum ve alnımı masaya dayadım.

Hayatımın bu zamana kadar ters gitmiş olduğunu fark ettim. Hem de çok ters. Böyle yaşamamalıydım. Hiç kimse böyle yaşamamalıydı. Sorun ise nasıl düzelteceğimi bilmememdi. Annemin tarzı yanlıştı, bunu biliyordum. Ama şimdiye kadar hiç kimse bana hayatı doğru yaşama yolunu göstermemişti ve yıllar içinde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da hayatı nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum. Kendi bulmacamı çözemiyordum.

Çay yaptım ve Raymond'ın buzdolabında bıraktığı hazır yemeği ısıttım. Gerçekten çok aç olduğumu fark ettim. Sonra kupayı ve çatalı yıkayıp onun kurumaya bıraktığı diğer temiz bulaşıkların yanına koydum. Oturma odasına gittim ve telefonu aldım. İkinci çalışta açtı.

"Eleanor, Tanrı'ya şükür," dedi. Bir an duraksama oldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Selam Raymond," dedim.

"Nasılsın?" diye tekrar sordu, sesi gergin geliyordu.

"İyiyim, teşekkürler," dedim. Bunun doğru cevap olduğunu biliyordum.

"Tanrı aşkına Eleanor. Beni korkuttun," dedi. "Bir saat içinde orada olacağım, tamam mı?"

"Gerçekten Raymond, buna gerek yok," dedim sakince. "Biraz yemek yedim," saatin kaç olduğunu bilmiyordum, o yüzden öğle yemeği ya da akşam yemeği diyemedim, "bir duş aldım, biraz kitap okuyacağım ve sonra erkenden yatacağım."

Bu sefer sertçe, "Bir saat içinde orada olacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Kapıyı açtığımda, elinde bir şişe Irn-Bru ve bir torba jelibon vardı. Gülümsemeyi başardım.

"Gel," dedim.

Daha önce nasıl içeri girdiğini merak ettim, ona kapıyı açtığımı kesinlikle hatırlamıyordum. Ne demiştim, nasıl bir durumdaydım? Kalbimin gerginlikle ve endişeyle atmaya başladığını hissettim. Ona küfretmiş miydim? Çıplak mıydım? Aramızda korkunç bir şey olmuş muydu? Irn-Bru'nun elimden kaydığını hissettim, yere düşüp yuvarlandı. Raymond eğilip onu aldı, diğer eliyle dirseğimi yakaladı ve beni mutfağa götürdü. Beni masaya oturttu ve su ısıtıcıyı açtı. Yaşam alanıma el koyduğu için alınmam gerekiyordu ama onun yerine bir rahatlama hissettim, benimle ilgilenildiği için çok rahatlamıştım.

Birer fincan çayla masada karşılıklı oturduk ve bir süre konuşmadık. Önce o konuştu. "Neler oluyor Eleanor?" dedi.

Sesinin hafifçe titrediğini duyunca çok şaşırdım, sanki orada yaşlar gizleniyordu. Sadece omuz silktim. Bana kızgınlıkla bakmaya başladı.

"Eleanor, üç gündür işe gelmedin. Bob çok endişelendi, hepimiz endişelendik. Adresini ondan aldım, iyi misin diye bakmaya geldim ve seni buldum... Seni..."

"... kendimi öldürmeye çalışırken mi?" diye sordum.

Eliyle yüzünü sıvazladı, neredeyse ağlamak üzere olduğunu gördüm.

"Bak, senin çok kendine özgü bir kişi olduğunu biliyorum, bunda sorun yok ama biz dostuz, bunu biliyorsun. Benimle her şeyi konuşabilirsin. Konu her ne ise içine atma."

"Niçin atmayayım?" diye sordum. "Kendini ne kadar kötü hissettiğini başkalarına anlatmak bunu iyileştirir mi ki? Bunu düzeltemezler, değil mi?"

"Büyük ihtimalle her şeyi düzeltemezler Eleanor, evet," dedi, "ama konuşmanın faydası olabilir. Bildiğin gibi diğer insanların da problemleri var. Mutsuzluğun nasıl bir his olduğunu anlarlar. Bir sorun paylaşılabilir..."

"Dünyada benim gibi olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlayacak hiç kimse olduğunu sanmıyorum," dedim. "Bu bir gerçek. Bugüne kadar başka birisinin benim yaşadığım koşullarda tam manasıyla yaşadığını sanmıyorum," dedim. Bu önemli bir açıklama olmuştu.

"Beni dene," dedi. Bana baktı ve ben de ona baktım. "Tamam, eğer ben değilsem, o zaman başka birisini dene. Bir danışman, bir terapist..."

Kahkahayla güldüm, çok kaba bir ses çıkarmıştım.

"Terapist ha!" dedim. "*Hadi oturup duygularını konuşalım, konuşunca büyülü bir şekilde her şey yoluna girecek.* Hayır, ben öyle düşünmüyorum Raymond."

Gülümsedi. "Ama denemeden nasıl bileceksin? Kaybedecek neyin var? Bunalımda olmanın ya da zihinsel bir rahatsızlığının olmasının ya da artık her neyse, bunda utanacak bir şey yok..." Neredeyse çay boğazımda kalıyordu.

"Zihinsel rahatsızlık mı? Sen neden *bahsediyorsun* Raymond?" Başımı iki yana salladım.

Yatıştırıcı bir şekilde iki elini de kaldırdı.

"Bak, ben doktor değilim. Bu sadece... şey... bildiğin gibi, intihar planlarken kişinin kendisini alkol zehirlenmesine sokmasının iyi bir şey olduğunu sanmıyorum, yanlış mı?"

Bu, durumumun öyle bir saçma özeti olmuştu ki güldüm. Raymond genelde abartmaya yatkın biri değildi ama bu kadarı da fazlaydı; dün gece olanların dışarıdan gerçekten böyle görünmesine izin veremezdim.

"Raymond, stres dolu bir akşamdan sonra biraz fazla votka içtim, hepsi bu. Bu pek de *hastalık* sayılmaz."

"Peki o akşam neredeydin?" dedi. "O zamandan beri neler oluyor?"

Omuz silktim. "Bir konsere gittim," dedim. "Pek iyi değildi."

Bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Eleanor," dedi en sonunda, "bu ciddi bir şey. Eğer ben gelmemiş olsaydım, şimdi sen ya alkolden ya da kendi kusmuğunda boğularak ölmüş olabilirdin."

Başım yana eğildi, bunu düşündüm.

"Tamam," dedim. "Kendimi çok mutsuz hissettiğimi kabul ediyorum. Ama herkes zaman zaman kendini üzgün hissetmez mi?"

"Tabii ki hisseder Eleanor," dedi sakince. "Ama insanlar kendilerini üzgün hissettiklerinde biraz ağlarlar, belki çok fazla dondurma yiyebilirler ya da bütün öğleden sonrayı yatakta geçirirler. Lavabo açıcı içmeyi ya da ekmek bıçağıyla damarlarını kesmeyi düşünmezler."

O anki karanlık ruh halime rağmen böyle bir bıçağı hayal edip ürperdim. Omuz silktim ve daha fazla uzatmayıp durumu kabullendim.

"Kazandın Raymond," dedim. "Mantığına karşı çıkamam."

Uzanıp ellerini kollarıma koydu ve sıktı. Güçlüydü.

"En azından doktora gitmeyi düşünecek misin? Bunun bir zararı olmaz, değil mi?"

Başımı tamam der gibi salladım. Yine mantıklı konuşmuştu.

"Bağlantı kurmamı istediğin birisi var mı? Bir arkadaş, akraba? Annene ne diyorsun? Kendini böyle hissettiğini bilmek isteyecektir, değil mi?" Konuşmayı kesti çünkü güldüm.

"Annem istemez," dedim başımı iki yana sallayıp. "O büyük ihtimalle hoşnut olacaktır."

Raymond dehşete düşmüş gibi göründü.

"Hadi ama Eleanor, böyle bir şey söylenir mi?" dedi. Gerçekten şok olmuştu. "Hiç kimsenin annesi çocuğunun acı çekmesinden mutlu olamaz."

Omuz silktim ve gözlerimi yerden ayırmadım. "Sen annemle tanışmadın tabii," dedim.

28

Sonraki birkaç gün zorlayıcıydı. Birçok kez Raymond haber vermeden geldi; görünüşte yiyecek ya da Bob'dan mesajlar getirmek içindi ama aslında kendime zarar vermeyeceğimden emin olmak için geliyordu. Raymond'ın tutumunu tanımlayacak kısa bir çapraz bulmaca sorusu hazırlayacak olsaydım bu, *gizemlinin tersi* olurdu. Bu adamın masadan boş cüzdanla ayrılacağından korktuğum için poker oyunlarından sakınmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Özellikle o konserden sonra beni bulduğu nahoş koşullar düşünüldüğünde, benim yüzümden canını sıkması şaşırtıcıydı. Daha önce üzgün ya da sinirli olduğum zamanlarda, durumumla ilgili bilgi sahibi olan insanlar sadece sosyal hizmetler görevlisini çağırmışlardı ve başka bir yere götürülmüştüm. Raymond ise başka birine telefon etmemiş ya da bir kurumdan müdahale etmesini istememişti. Bana göz kulak olmayı kendisi seçmişti. Bunu uzun uzun düşündüm ve bazı davranışsal sorunların insanlarla ilişkiyi bitirmeniz için bir gerekçe olmaması gerektiği sonucuna vardım. Eğer sizden hoşlanıyorlarsa (ki Raymond ile benim artık dost olduğumuzu hatırladım) o zaman siz üzgün, kızgınken ya da çok zorlayıcı bir şekilde davrandığınızda ilişkiyi sürdürüyorlardı. Bu benim için bir tür aydınlanmaydı.

İnsanın bir ailesinin olmasının da (örneğin ne olursa olsun yanınızda olacak bir anne babanız ya da kız kardeşiniz varsa) böyle

mi olacağını merak ettim. Tabii ki size yardım etme zorunlulukları varmış gibi düşünemezdiniz, hiç kimsenin size yardım etme zorunluluğu yoktur. Sadece işler ne kadar kötü giderse gitsin, ihtiyacınız olduğunda neredeyse düşünmeden yanınızda olacaklarını bilmenizdir. Prensip olarak başkalarına imrenmeye meyilli biri değilim ama itiraf etmeliyim ki bunu düşündüğümde içimde bir acı hissettim. İmrenmek ikincil bir duyguydu, bununla beraber, yaşamak için asla bir fırsatımın olmayacağını düşündüğüm şey... neydi o? Koşulsuz sevgi, diye varsaydım.

Ama boş yere üzülmenin bir faydası yoktu. Raymond bunun nasıl bir his olabileceğini bana biraz göstermişti ve ben de bu fırsatı yakaladığım için kendimi şanslı olarak gördüm. Bugün bir kutu After Eight çikolata ve beni şaşırtarak, helyum dolu bir balonla gelmişti.

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum," dedi gülümseyerek, "ama meydandaki pazardan geçiyordum ve otobüse giderken bir adamın bunlardan sattığını gördüm. Seni neşelendireceğini düşündüm."

Hiç beklemediğim, alışılmadık bir duygu patlaması yaşadım. Bana ipi uzattı ve balon, evin alçak tavanına doğru yükseldi, sonra sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi oraya dayanıp sallandı.

"Üzerindeki ne?" dedim. "Acaba... *peynir* çizimi mi?" Bana daha önce hiç helyum balonu verilmemişti, özellikle de bu kadar garip bir deseni olanı.

Algılamam zayıfmış gibi çok yavaşça, "Bu Sünger Bob," dedi. "Sünger Bob Kareşort?"

Yarı insan formunda dişlek bir banyo süngeri ha! Hem de tamamen önemsiz bir şeymiş gibi orta yerde satılıyor! Bütün hayatım boyunca insanlar benim tuhaf olduğumu söylediler ama gerçekten, bunun gibi şeyler gördüğümde göreceli olarak normal olduğunu fark ediyorum.

Biraz çay yaptım. Raymond ayaklarını sehpanın üzerine koymuştu. Ondan ayaklarını kaldırmasını istemeyi düşünüyordum ama burada kendisini evindeymiş gibi rahat hissetmesi ve

mobilyaları istediği gibi kullanması gerektiği düşüncesi aklıma geldi. Bu fikir aslında oldukça memnun ediciydi. Höpürdeterek çayını içti (eve habersiz gelmesine kıyasla bu daha az rahatsız ediciydi) ve doktoru sordu. Bu haftanın başında, Raymond duygusal durumum hakkında bir uzmanın objektif görüşünün önemi ve teşhis konacak bütün zihinsel rahatsızlık konularında modern tedavinin etkisi üzerine ikna edici bir sav ortaya attıktan sonra randevu almayı en sonunda kabul etmiştim.

"Yarın gidiyorum," dedim. "On bir buçukta."

Başıyla onayladı. "Bu güzel bir gelişme Eleanor," dedi. "Şimdi, doktor karşısında tamamen dürüst olacağına, tam olarak ne hissediyorsan, neler yaşıyorsan ona anlatacağına dair bana söz ver."

Bunu düşündüm. Ona neredeyse her şeyi söyleyeceğime karar verdim ama küçük haplardan bahsetmeyecektim (zaten artık yoklardı, etrafla pek ilgilenmeyen Raymond onları tuvalete atmıştı. Açıkça sinirlenmiştim ama gizlice onlardan kurtulduğum için de memnundum) ve annemle sohbetlerimiz ya da bizim komik, beyhude projemiz hakkında hiçbir şey söylememeye de karar vermiştim. Annem her zaman bu tarz şeylerin ancak bilinmesi gerektiği kadar profesyonel işgüzarlara ifşa edilmesi gerektiğini söylerdi ki şu anda durum farklıydı. Hayatımı nasıl değiştirebileceğim konusunda bana tavsiye verebilsin diye doktorun anlaması gereken tek şey çok mutsuz olduğumdu. Geçmişi deşmeye, değiştirilemeyecek şeyler hakkında konuşmaya başlamamız gerekmiyordu.

"Söz," dedim. Ama parmaklarımı kavuşturmuştum.

29

Doktor işe gitmememem için rapor verdiğinde miskinliğin bana uyup uymayacağını merak ettim. Mezun olduktan sonraki hafta, daima tam zamanlı olarak Bob'la çalışmaya başlamıştım ve o günden beri bir kere bile hastalık izni almamıştım. Neyse ki aşırı sağlıklı bir bünyeye sahiptim.

Votka hadisesi ve Raymond'ın ziyaretinden hemen sonraki hafta çok uyudum. Başka şeyler, normal şeyler de yapmış olmalıydım, süt almak için dışarı çıkmak ya da duş almak gibi, ama şimdi onları hatırlayamıyorum.

Doktor elinde sadece birkaç yetersiz detay olmasına rağmen bir şekilde depresyon yaşadığım sonucunu çıkarmayı başarmıştı. Ama bütün önemli sırlarımı saklamayı becermiştim. Doktor ilaç ve konuşma terapisi birleşiminin en etkin tedavi şekli olduğunu söylemişti ama en azından başlangıçta ilaç almak istemediğimde ısrar etmiştim. Tıpkı votkaya bel bağladığım şekilde onlara da alışacağımdan endişelenmiştim. Diğer yandan ilk adım olarak bir danışmanı görmeyi isteksiz bir şekilde kabul etmiştim ve ilk seans bugün olacaktı. Maria Temple adında birine verilmiştim, Bayan Temple'ın unvanı ise belirtilmemişti. Oysa resmî bir tıbbi niteliği var mı, yok mu önceden bilmek yararlı olabilirdi.

Ofisi şehir merkezindeki yüksek bir binanın üçüncü katındaydı. Asansör beni geçmişteki en kötü dönemlerden birine götürdü: 1980'lere. Gri gri gri, çamurlu pastel, kirli plastikler, iğrenç halılar.

Hem de asansör 1980'lerden beri temizlenmemiş gibi kokuyordu. Başlangıçtan beri bu kadını görmeye isteksizdim ve bu ortam da sanki mümkünmüş gibi isteksizliğimi daha da artırıyordu. Ne yazık ki burası benim için çok tanıdıktı, çocukluğum ve ergenliğim boyunca bu çiçek desenli kurumsal koridorlarda ve desenli tavanların altında çok fazla vakit geçirmiştim.

İsim levhası olmayan ince kontrplaktan gri kapıyı çaldım ve neredeyse o anda, sanki kapının tam arkasında duruyormuş gibi Maria Temple kapıyı açıp beni içeri davet etti. Oda küçüktü. Bir yemek sandalyesi ile iki geleneksel koltuk (süngerle silinmiş, rahatsız) üzerinde markasız, "erkek boy" bir kâğıt mendil kutusunun olduğu alçak bir masanın karşısına yerleştirilmişlerdi. Bir an için afalladım. Erkeklerin burunları, birkaç istisna hariç, aşağı yukarı bizimkilerle aynı büyüklükte değil miydi? Sadece XY kromozomuna sahipler diye çok daha büyük mendillere neden ihtiyaç duyacaklardı? Niçin? Ama aslında bu sorunun cevabını bilmek istemediğimden şüphelendim.

Duvarda pencere yoktu ve çerçeveli bir baskı vardı; ruhsuz birisi tarafından dijital olarak tasarlanmış bir vazo gül. Bu görsel çıplak duvarda gözü normalde olacağından daha çok rahatsız ediyordu.

"Sen Eleanor olmalısın," dedi gülümseyerek.

"Aslında Bayan Oliphant," dedim ve yeleğimi çıkarıp nereye koyacağımı merak ettim. Kadın kapının arkasındaki bir sıra askıyı gösterdi ve ben de orada asılı, kullanışlı bir yağmurluktan mümkün olduğu kadar uzağa astım. Kadının karşısına oturdum; iskemle pis minderlerinden çıkan bezgin, bayat havayı çıkardı. Kadın bana gülümsedi. Dişleri! Ah, Bayan Temple. Elinden geleni yapmıştı ama hiçbir şey onların büyüklüğü karşısında işe yaramazdı. Çok daha büyük bir ağza ait gibilerdi, hatta belki insan dışında bir canlıya. Bir süre önce *Telegraph*'ta çıkan, bir kamerayı kapıp kendi sırıtan fotoğrafını çeken bir maymunun

fotoğrafı (bir *selfie*) aklıma geldi. Zavallı kadın; kimse dişlerinin bir maymununkine benzemesini istemezdi.

"Ben Maria Temple, Eleanor, şey... Bayan Oliphant. Sizinle tanıştığıma sevindim." Bana öyle dikkatli baktı ki koltuğumun ucuna oturmama, kendimi ne kadar rahatsız hissettiğimi göstermek istememe neden oldu.

"Daha önce hiç danışmanlık aldınız mı Bayan Oliphant?" dedi el çantasından bir defter çıkarırken. Çantaya bazı nesnelerin takılı olduğunu fark ettim; anahtarlık gibi şeyler. Pembe, pofuduk bir maymun, devasa, metalik bir M harfi ve hepsinden de korkunç olan küçücük, sivri topuklu, pullu bir kırmızı ayakkabı. Daha önce böyle bir tiple karşılaşmıştım. Bayan Temple gerçekten *eğlenceliydi.*

"Evet ve hayır," dedim. Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı ama daha fazla ayrıntı istemedi. Bir sessizlik olduğunda tekrar asansörün tıkırdadığını duydum ama peşinden başka bir ses ya da insan varlığına dair bir kanıt gelmedi. Dünyayla ilişkim kesilmiş gibi hissettim.

"Peki o zaman," dedi aşırı bir neşeyle. "Sanırım başlayacağız. Şimdi, her şeyden önce, burada konuşacaklarımızın kesinlikle gizli kalacağı konusunda sizi temin etmek istiyorum. Ben konuyla ilgili profesyonel kurumların bir üyesiyim ve çok katı meslek etik kurallarına bağlıyız. Burada kendinizi her zaman rahat ve güvende hissetmeniz gerekiyor ve lütfen, ne zaman isterseniz, her şeyi bana sorun, özellikle bir şeyleri ne sebeple yaptığımız konusunda emin olmadığınızda." Benden bir tür karşılık bekliyormuş gibi göründü ama aklımda bir soru yoktu. Omuz silktim.

Maria Temple koltuğuna yerleşti ve defterinden okumaya başladı. "Buraya pratisyen hekiminiz tarafından yönlendirilmişsiniz ve depresyonda olduğunuz not alınmış."

Başımla onayladım.

"Kendinizi nasıl hissettiğinizi bana biraz anlatabilir misiniz?" dedi. Gülümsemesi sabit bir hal almıştı.

"Sanırım kendimi biraz üzgün hissediyorum," dedim. Gözlerimi onun ayakkabılarına diktim. Golf ayakkabılarını andırıyorlardı ama çiviler yoktu. Altın rengindelerdi. Bu gerçekten inanılmazdı.

"Ne kadar zamandır kendinizi üzgün hissediyorsunuz, Ele... Bayan Oliphant?" Devasa dişlerine kalemiyle hafifçe vurdu. "Doğrusu, size Eleanor diyebilir miyim? Bu sadece, şey, sanırım eğer birbirimize adımızla hitap edersek daha rahat konuşabiliriz. Ne dersiniz?" Gülümsedi.

"Ben Bayan Oliphant'ı tercih ederdim ama sanırım olabilir," dedim zarif bir şekilde. Aslında resmiyet daha iyiydi. Ne de olsa onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Arkadaşım değildi, benimle etkileşime geçmesi için para ödenen birisiydi yalnızca. Biraz profesyonel mesafe olmalı, diye düşündüm, bir doktor yabancı tümörler için gözyuvarlarınızın arkasını inceliyor ya da sivri bir aletle minelerinizi karıştırıyorsa örneğin. Ya da beyninizi yokluyor, bütün yüz kızartıcı duygularınızı ortaya çıkarıyor ve hepsinin bu odada, tam ortada durmasını sağlıyorsa.

"Harika," dedi neşeli bir şekilde. *Eğlenmediğimi* fark ettiğini görebiliyordum. Beraber asla *bungee jumping*'e ya da kıyafet balosuna gitmeyecektik. Peki başka eğlenceli neler yapılabilirdi? Beraber şarkı söylemek. Sponsorlu koşular. Sihirbazlar. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu; kişisel olarak hayvanlardan, çapraz bulmacalardan ve (son zamana kadar) votkadan hoşlanırdım. Bundan daha eğlenceli ne olabilirdi ki? Halkevinde göbek dansı dersleri alamazdım. Hafta sonları katil kim oynayamazdım. Peki ya kadınların bekârlığa veda partileri? Hayır, o da bana uygun değildi.

"Sizi doktorunuzdan destek almaya özellikle iten bir şey var mıydı?" diye sordu. "Bir hadise, sorunlu bir ilişki? Birisine ne hissettiğinizi söylemek çok zor bir şey olabilir ama böyle büyük bir ilk adım atman çok güzel."

"Bir arkadaşım doktorumu görmemi önerdi," dedim. *D* kelimesini kullanırken keyiften minik bir ürperti yaşayarak, "Raymond," diye açıkladım. Onun adını söylemekten, başlangıcındaki

o *r* aksanının titreşiminden özellikle hoşlanıyordum. Bu güzel bir isimdi, hoş bir tınısı vardı ve bana en azından adilce göründü. Raymond biraz şanslı olmayı hak ediyordu; ne de olsa yetersiz fiziksel özellikleri düşünüldüğünde, mesela, Eustace ya da Tyson gibi isimlerin yüküyle hantalca yaşamadan da zaten yeterince zorlanıyordu.

"Doktorunuzu ziyaret etmenize vesile olan olayları bana anlatmak ister misiniz? Arkadaşınızı bu öneriyi yapmaya teşvik eden şey neydi?" dedi. "O zaman kendinizi nasıl hissediyordunuz?"

"Kendimi biraz üzgün ve sorun baş edilmez bir hale gelmiş gibi hissettim, hepsi o kadar. Bu yüzden arkadaşım doktorumu görmem gerektiğini önerdi. Ve doktorum da eğer ilaçları almak istemiyorsam buraya gelmem gerektiğini söyledi."

Anlamlı bir ifadeyle bana baktı. "Bana niçin kendinizi üzgün hissettiğinizi söyleyebilir misiniz?" dedi.

Daha uzun ve beklemediğim kadar duygusal bir şekilde iç çektim. Nefesimin daraldığını, göğsümün sıkıldığını hissettim. *Ağlama Eleanor.*

YABANCILARIN ÖNÜNDE AĞLAMA.

"Durum oldukça sıkıcıydı," dedim, kayıtsız görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. "Bu sadece... bir tür başarısız aşk ilişkisiydi. Hepsi o kadar. Alışıldık bir durum." Fazlasıyla uzun bir sessizlik oldu. En sonunda, durumumu mümkün olduğu kadar çabuk atlatmaya çalışmak için tekrar konuştum: "Bir yanlış anlama oldu. Sanırım... ben bazı sinyalleri yanlış yorumladım. Sonuçta konu olan kişi hakkında çok yanlış bir izlenimim olduğu oraya çıktı."

"Bu daha önce başınıza geldi mi?" diye yavaşça sordu.

"Hayır," dedim.

Başka bir uzun sessizlik oldu.

"Peki bu kişi kim Eleanor? Sizi... nasıl söyleyeyim... sinyalleri yanlış anlamanıza neden olan şeyi biraz daha anlatabilir misiniz? Bu sinyaller neydi?"

"Şey, beğendiğim bir adam vardı, küçük bir tutulma da diyebilirsiniz, biraz havaya girdim ve sonra... aslında bunun aptalca olduğunu fark ettim. Beraber olmayacaktık. Ve onun... şey, zaten benim için doğru kişi olmadığı ortaya çıktı. O benim sandığım kişi değildi. Bu yüzden üzüldüm ve her şeyi bu kadar yanlış anladığım için kendimi aptal gibi hissettim. Hepsi bu kadar..." Sesimin yavaş yavaş kısıldığını duydum.

"Tamam, peki... Bütün bunlar içinde birkaç şeyi ayırmak istiyorum. Bu adamla nasıl tanıştınız? Onunla ilişkinizin türü nasıl bir şeydi?"

"Ah, onunla gerçekten hiç tanışmadım," dedim.

Defterine yazmayı bıraktı ve bir duraksama oldu. Sanırım teatral dilde buna *hayret uyandırma* deniyor.

"Tamam..." dedi. "Peki... yollarınız nasıl kesişti?"

"O bir müzisyen. Onu konserde gördüm ve şey... âşık oldum diyebilirsiniz sanırım."

Maria Temple yavaşça konuştu: "O... meşhur birisi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yerel. Burada yaşıyor. Hatta bana yakın. Öyle meşhur değil. Henüz değil yani."

Maria Temple hiçbir şey söylemedi ve devam etmem için beni bekledi.

Kaşını bile kaldırmadı. Hiçbir şey yapmadı. Ona davranışım hakkında biraz yanıltıcı bir izlenim vermiş olabileceğimi fark ettim.

"Açıklayıcı olması açısından belirteyim," dedim, "ben bir tür... sapık değilim. Sadece nerede yaşadığını buldum ve ona bir şiir vermek istedim. Ama yollamadım bile. Ve sadece bir kez ona *tweet* attım, hepsi o kadar. Bu suç değil. Bunlar için gerekli bütün bilgi herkese açık durumdaydı. Yasaları falan çiğnemedim."

"Daha önce kendinizi böyle bir durumda bulmadınız mı yani Eleanor?" Demek benim obsesif bir şekilde yabancıların peşine takıldığımı düşünüyordu. Ne hoş.

"Hayır, hiç," dedim sertçe ve dürüstçe. "O sadece... gözüme takıldı, ilgimi çekti. Bilirsiniz, yakışıklıydı..."

Bir uzun duraklama daha oldu.

En sonunda Maria Temple arkasına yaslandı ve konuşmaya başladığında rahatladım. Bütün bu sorulara cevap vermek, sandığım kadar utanç verici bir şekilde salak göründüğümden endişelenerek kendim hakkımda konuşmak yorucuydu.

"İşte bir senaryo. Size anlatacağım, böylelikle ne düşüneceğinize bakarız. Farz edelim Eleanor, bu adama âşık oldunuz. Bu tür hisler genelde gerçek bir ilişki için bir tür duygusal deneme sürümüdür. Çok yoğunlardır. Şu ana kadar söylediklerim mantıklı, makul geliyor mu?" Gözlerimi dikip ona baktım.

"O zaman," diye devam etti, "âşık olmaktan, *o duyguları hissetmekten* oldukça keyif alıyordunuz. Söyleyin, ne oldu da bütün bunlar bitti? Aşkı ne yok etti?"

Koltuğuma geri çöktüm. Olanların korkutucu derecede doğru bir özetini yaparak beni şaşırtmıştı ve sonra çok ilginç, uygun bir soru sormuştu. Altın rengi ayakkabı ve garip anahtarlıklarına rağmen daha şimdiden Maria Temple'ın aptal olmadığını görebiliyordum. Bütün bunları özümlemem biraz zamanımı alacaktı ama bu arada uygun bir karşılık vermek için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Sanırım bir biçimde bütün bu şeyin gerçek olduğunu, en sonunda yüz yüze geldiğimizde âşık olacağımızı, evleneceğimizi falan düşündüm. Ne bileyim, kendimi böyle bir ilişkiye hazır hissettim. Onun gibi insanlar, yani erkekler pek sık karşıma çıkmıyor. Fırsatın kaçmasına izin vermek bana pek doğru gelmedi. Ve... bazı insanların... onu bulduğuma sevineceğinden emindim. En sonunda onunla aynı ortamda olduk ama gerçekleşmesi için çok uğraştığım bir şey tamamen yerle bir oldu. Bu açıklayıcı mı?"

Başıyla cesaret verircesine onayladı.

"Sanırım o an orada salaklık ettiğimi, otuz yaşındaki bir kadından çok bir yeni yetme gibi davrandığımı fark ettim. Özel birisi bile değildi, ben ona odaklanmıştım ama aslında herhangi biri de olabilirdi. Memnun etmeye çalıştığım an..."

Başını sallayarak sözümü kesti, neyse ki çok fazla ilerlememi engellemişti.

"Aslında bundan sonraki birkaç seansımızda derinlere inmeyi önereceğim oldukça fazla konu var," dedi. "Bugün burada son zamanlarda gelişen olayları konuşuyoruz ama bir noktada çocukluğunuzu da biraz dinlemek isterim..."

"Kesinlikle olmaz," dedim kollarımı kavuşturup gözlerimi halıya dikerek. *Bu kadının aile içinde olanları bilmesi gerekmiyor.*

"Bu konuda konuşmanın zor bir şey olabileceğini anlıyorum," dedi.

"Bunların hiçbirini konuşmak istemiyorum Maria. Lütfen benden annemden bahsetmemi istemeyin."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Tabii ki şimdi onun üzerine atlayacaktı. Annem her zaman büyük bir yıldız olmayı başarır.

"Annenizle nasıl bir ilişkiniz var Eleanor? Yakın mısınız?"

"Benimle oldukça düzenli bir şekilde irtibat halinde. Hatta fazla düzenli," dedim. Bakla şimdi ağızdan çıkmıştı.

"O zaman aranız iyi, değil mi?" diye sordu.

"Bu durum... biraz karmaşık." Hem bedensel olarak hem de metaforik olarak koltuğumda kıvrandığımı fark ettim.

Maria küstahça, davetsizce ve arsızca, "Bana niçin olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu

"Hayır," dedim.

Uzun bir duraksama oldu.

"Acı veren şeyler hakkında konuşmanın zor olduğunu, çok zor olduğunu biliyorum ama söylediğim gibi, ilerlememize yardımcı olabilmesi için en iyi yol bu. İsterseniz çok yavaş bir şekilde başlayalım. Annen hakkında konuşmak konusunda kendini niçin rahat hissetmediğini bana söyleyebilir misin?"

"Ben... o bunu yapmamı istemezdi," dedim. Bu doğruydu. Son kez (ilk ve son kez) bir öğretmenle konuşmaya teşebbüs ettiğimi hatırladım.

Bu ikinci defa yapmak isteyeceğiniz bir hata değildi.

Sol bacağım titremeye başladı; sadece biraz titriyordu ama bir kez başladı mı durduramazdım. Başımı geri attım ve Maria'nın dikkatini bacağımdan çekmeye çalışmak için bir ses çıkardım; bir öksürükle karışan bir tür iç çekiş.

"Tamam," dedi sabırlı bir sesle. "Eğer sizin için bir sorun yoksa bitirmeden önce biraz farklı bir şey denememizi önermek isterim. Buna boş sandalye egzersizi denir," dedi. Kollarımı kavuşturup gözlerimi ona diktim.

"Kısaca, buradaki sandalyeyi..." uzun arkası dik sandalyeyi göstererek, "gözünüzde anneniz olarak canlandırmanızı istiyorum."

Düşüncelerimi okumuş gibi devam etti:

"Şimdi, bunun aptalca ya da utandırıcı gelebileceğini biliyorum ama lütfen bir deneyin. Burada sizi yargılayan hiç kimse yok. Burası güvenli bir yer." Kucağımda ellerimi tedirgin bir şekilde büküp midemdeki hissi yansıttım.

"Denemek ister misiniz?"

Gözlerimi kapıya dikip kendimi dışarı attığımı hayal ettim, saatin kollarının daha hızlı hareket etmesini istedim.

"Eleanor," dedi nazikçe, "ben size yardım etmek için buradayım. Ve siz de kendinize yardım etmek için buradasınız, değil mi? Mutlu olmak istediğinizi düşünüyorum. Hatta istediğinizi *biliyorum*. Kim istemez ki? Bu odada mutlu olmayı başarabilmek için sorunları beraberce çözebiliriz. Kolay ve hızlı olmayabilir ama buna değeceğine gerçekten inanıyorum. Zaten kaybedecek neyiniz var ki? Öyle ya da böyle bir saat burada olacaksınız. Niçin bir kez denemiyorsunuz?"

Sanırım söylediğinde çok haklıydı. Başımı kaldırdım ve yavaşça kollarımı açtım.

"Harika!" dedi. "Teşekkür ederim Eleanor. Şimdi... buradaki iskemlenin anneniz olduğunu hayal edin. Şu anda ona ne demek istiyorsunuz? Sözünüz kesilmeden, şimdi burada, ona bir şey söyleyebilseniz bu ne olurdu? Yargılanma korkusu olmadan.

Hadi, endişelenmeyin. Her ne isterseniz..." Yüzümü boş sandalyeye döndüm. Bacağım hâlâ titriyordu. Gırtlağımı temizledim. Güvendeydim. O gerçekten burada değildi, gerçekten dinlemiyordu. O evi, soğuğu, rutubet kokusunu, mavi kantaronlu duvar kâğıdını ve kahverengi halıyı düşündüm. Dışarıdan geçen arabaları duydum, hepsi güzel yerlere, güvenli yerlere giderken buradaydık, ya yalnız bırakılmıştık ya da en kötüsü... onunla bırakılmıştık.

"Anneciğim... lütfen," dedim. Sesimi başımın dışında, bedenimden ayrılmış gibi, odada yüzer bir şekilde duyabiliyordum. Çok yüksek ve çok, çok donuktu. Nefes aldım.

"Lütfen canımızı yakma."

30

Prensip olarak olumsuz konuşmalara girmem ama dünkü danışmanla yaptığımız o lanet olası seans saçma salak bir şeydi. O ahmakça boş sandalye egzersizinin sonunda Doktor Temple'ın önünde ağlamaya başlamıştım ve sonra yapay bir nezaketle seansımızın bitmek üzere olduğunu ve sonraki hafta aynı saatte beni göreceğini söylemişti. Kısacası beni apar topar sokağa yollamıştı ve kendimi kaldırımın üstünde bulmuştum. Alışverişe çıkanlar hızla yanımdan geçiyordu, yaşlar yüzümden seller gibi akıyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Bir insan nasıl başka bir insanın açıkça acı içinde olduğunu bilerek onu sokağa itip bununla başa çıkması için yalnız bırakabilirdi ki?

Saat sabahın on biriydi. İçki içmemem gerekiyordu ama gözyaşlarımı sildim, en yakın bara girdim ve büyük bir votka siparişi verdim. Sessizce kadehimi olmayan arkadaşlarıma kaldırdım ve votkayı hızla dikip bitirdim. Sonrasında gündüz vakti sarhoş olanlardan birinin benimle konuşma girişiminde bulunmasından önce oradan çıkıp gittim ve eve gelip yatağa girdim.

Henüz işe dönmemiş olsam da Raymond'la öğle yemeğinde her zamanki kafeteryamızda buluşmaya devam ettik. Bana buluşma gününü ve saatini sormak için mesaj atıyordu (bu ana kadar yeni cep telefonumla sadece bu mesajları almıştım). Ve bir kişiyi düzenli olarak gördüğünüzde sohbet kaldığı yerden rahatça devam

edebiliyordu, her seferinde yeniden bir konu bulmaya çalışmak zorunda kalmıyordunuz.

Bu sohbetlerin akışında, Raymond tekrar annemi, iyi olmadığımı niçin ona söylemediğimi, niçin beni ziyarete gelmediğini ya da benim ona gitmediğimi sordu; ta ki sonunda teslim olup ona özet bir biyografi sunana kadar. Tabii ki yangını ve sonrasında himaye altında büyüdüğümü biliyordu. Bulunduğu yerden dolayı annemle yaşamamın mümkün olmadığını ona söyledim. Bunun onu susturacağını ummuştum ama öyle olmadı.

"O zaman annen nerede? Hastanede mi, huzurevinde mi?" diye tahmin yürüttü. Başımı iki yana salladım.

"Orası kötü bir yer, kötü insanlar için," dedim. Bir an için düşündü.

"Hapishane olamaz sanırım." Şoka girmiş gibi göründü. Bakışlarına karşılık verdim ama hiçbir şey söylemedim. Kısa bir duraksamadan sonra mantıklı bir şekilde annemin ne suç işlediğini sordu.

"Hatırlayamıyorum," dedim.

Gözlerini bana dikti, sonra kahkahalarla güldü.

"Palavra," dedi. "Hadi ama Eleanor. Bana söyleyebilirsin. Söz veriyorum, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yaşanan artık her ne ise onu *sen* yapmış değilsin ki."

Vücudumdan fışkıran sıcaklığı ve sonra sıcaklığın sırtımdan aşağı inmesini hissettim; genel anesteziden önce verilmiş bir sakinleştiriciyle kıyaslayabileceğim bir histi bu. Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

"Bu doğru," dedim. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım bana söylenmiş olmalı ama hatırlayamıyorum. Daha on yaşımdaydım. Herkes ben etraftayken bu konudan bahsetmeme konusunda çok dikkatliydi..."

"Ah hadi ama," dedi. "Çok kötü bir şey yapmış olmalı... Yani, okulda da mı kimse bir şey söylemedi? Çocuklar bu konularda rahatsız edici olabilirler. Ya insanlar ismini bir yerlerde duymadı

mı? Aslına bakarsan Oliphant soyadının karıştığı bir suç haberi okuduğumu ben de hatırlamıyorum..."

"Evet, sanırım Oliphant diye bir isim olsaydı hatırlardın," dedim.

Gülmedi. Düşününce, bu pek de iyi bir şaka değildi. Gırtlağımı temizledim.

"Oliphant benim gerçek adım değil," dedim. Bu ismi seviyordum, hep sevmiştim ve onu benim için her kim seçtiyse ona aşırı minnettardım. Pek sık Oliphant soyadıyla karşılaşmazsınız, bu kesin bir şey. Oliphant özel bir soyadıdır.

Raymond sanki bir film izliyormuş gibi gözlerini bana dikti.

"Sonrasında başka bir kimlik verdiler, buraya taşındım... Amaç insanların beni tanımasını engellemek, beni korumaktı. Ki bu oldukça ironik."

"Niçin?" diye sordu. İç çektim.

"Başkalarının himayesinde olmak her zaman çok eğlenceli değildir. Demek istediğim, ihtiyacım olan her şeyim vardı ama hayat her zaman pikniklerden ve yastık savaşlarından ibaret değildi."

Raymond kaşlarını kaldırıp başıyla onayladı. Kahvemi karıştırdım.

"Terminoloji şimdi farklı sanırım," dedim. "Himaye altında olan gençlere *göz kulak olunuyor* diyorlar. Ama aslında her çocuğa göz kulak olunması lazım... bunun bir şart olması gerekiyor."

Sesimin kızgın ve üzgün çıktığını duydum. Hiç kimse sesinin böyle çıkmasından hoşlanmaz. Eğer birisi kendinizi iki kelimeyle tanımlayabilir misiniz, dese ve siz de hımm... bir dakika... kızgın ve üzgün, deseniz bu hiç de hoş olmaz.

Sonra Raymond uzandı ve çok nazik bir şekilde omzumu sıktı. Bu aslında etkisiz bir hareketti ama bana şaşırtıcı derece hoş geldi.

"Annenin ne yaptığını bulmamı ister misin?" dedi. "Çok kolay bulabileceğime iddiaya girerim. İnternetin büyüsü..."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ters bir şekilde. "Eğer istersem ben de çok rahat bir şekilde bulabilirim. Bilgisayar kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin, biliyor musun?" dedim. Yüzü pespembe oldu. "Ve zaten her durumda," diye devam ettim, "senin de belirttiğin gibi, oldukça korkunç bir şey olması gerekiyor. Unutma, hâlâ haftada bir onunla konuşmam gerekiyor, bu zaten yeteri kadar zor. Ne yaptığını bilirsem onunla konuşmam tamamen imkânsız hale gelecek."

Raymond başıyla onayladı. Hakkını vermek gerekirse, biraz utanmış ve çok az da hayal kırklığına uğramış gibi görünüyordu.

Diğer pek çok insan gibi aşırı ısrarcı değildi. Bu sohbetten sonra birkaç soru daha sordu ama herkesin arkadaşının sorabileceği kadar normal sorulardı bunlar. Annemin nasıl olduğu, son zamanlarda konuşup konuşmadığımız gibi. Ben de aynı soruları ona sordum. Bu normaldi. Bu sohbetler sırasında annemin söylediklerinin çoğunu ona anlatmadım; bunları tekrarlamak çok acı verici, utandırıcı ve küçük düşürücüydü. Raymond'ın zaten karakterimdeki ve fiziksel görüntümdeki kusurlardan haberdar olduğundan emindim ve bu yüzden annemin *bon mot*'larını[27] anlatarak bu kusurlarımı hatırlatmaya gerek yoktu.

Bazen Raymond benim durup düşünmemi sağlardı. Tatillerden, şık bir seyahate çıkacak kadar paraya sahip olacağı zamanlardan, emekli olduğunda dünyayı gezmeyi planladığından konuşuyorduk.

"Annem dünyanın büyük bir kısmını görüp birçok farklı yerde yaşamış," dedim. Birkaç tanesini söyledim, şaşırtıcı bir şekilde Raymond bunu umursamamış göründü.

"Annen kaç yaşında?" diye sordu. Afalladım. Kaç yaşındaydı gerçekten? Bunu bulmaya çalıştım.

"O zaman... ben otuzum ve sanırım beni çok gençken yapmış olmalı. On dokuz, yirmi belki. O zaman şimdi ellilerinin başlarındadır herhalde."

Raymond başını salladı.

---

27 (Fr.) Zekice söz. (ç. n.)

"Doğru," dedi. "O zaman... merak ettim de... Yani, benim çocuklarım yok, bu yüzden bilemem ama yanında bir bebek varken Tanca'da bir haşhaş mağarasında konaklamanın kolay olamayacağını hayal ediyorum. Ya da... diğeri neydi? Makao'da yirmi bir krupiyesi olarak çalışması..." Sanki beni kızdırmaktan korkuyormuş gibi çok nazikçe konuşuyordu.

"Demek istediğim, yaptığı bütün şeyleri toplarsan, otuz yıldan daha fazlasını kaplamaz mı? Tabii ki bütün bunları sen doğmadan, hâlâ bir yeni yetmeyken yaptıysa o başka. Ve eğer yeni yetmeyken de yapmışsa... şey, merak ediyorum... bütün o gezileri yapmak için parayı nereden aldı ve o yaşta o tip yerlere gitmek için biraz küçük değil mi? Ya baban? Onunla nerede tanışmış?"

Bakışlarımı kaçırdım. Bunlar benim asla cevap veremediğim önemli sorulardı. Ama gerçekten, bunları niçin daha önce düşünmemiştim?

Onunla bir sonraki konuşmamda Raymond'la sohbetim aklıma geldi.

"Selam aşkım," dedi. Bir cızırtı, floresan aydınlatmanın habis uğultusu ve başka bir ses duydum, sürgülerin çekilmesiyle çıkan bir tıngırtı gibi bir ses.

"Selam anneciğim," diye fısıldadım. Bir çiğneme sesi duyuyordum.

"Yemek mi yiyorsun?" diye sordum. Nefes verdi ve sonra iğrenç bir öğürme sesi geldi, sanki bir kedi tüy yumağı çıkarıyordu, sonra bunu büyük bir şapırtı izledi.

"Tütün çiğniyorum," dedi küçümseyen bir sesle. "Berbat bir şey, kesinlikle tavsiye etmem canım."

"Anne, benim tütün çiğnemeye kalkmam pek olası değil, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. "Sen asla pek maceracı değildin. Ama deneyene kadar da acımasızca eleştirme. Lahor'da yaşarken de biraz *paan* keyfi yapmıştım."

Raymond'a söylediğim gibi, annem Mumbai, Taşkent, São Paulo ve Taipei'de yaşamıştı. Saravak vahşi ormanından geçmiş ve Toubkal Dağı'na tırmanmıştı. Katmandu'da Dalay Lama'nın huzuruna kabul edilmiş ve Jaipur'da bir mihraceyle akşam çayı içmişti. Ve bunlar daha başlangıçtı.

Gırtlağını biraz daha temizledi; tütün açıkça darbesini vuruyordu. Bu fırsatı kullandım.

"Anneciğim, sana bir şey sormak istiyorum. Beni doğurduğunda kaç yaşındaydın?"

Yapmacık bir şekilde güldü.

"On üç... hayır, dur... kırk dokuz. Her neyse. Niçin bu kadar kafana takıyorsun ki? Seni ne ilgilendiriyor ki kızım?"

"Sadece merak ediyorum..." dedim.

İç çekti. "Aslında sana bütün bunları daha önce söyledim Eleanor," dedi hızlıca, "keşke beni dinleseydin." Bir duraksama oldu.

"Yirmi yaşındaydım," dedi sakin bir sesle. "Bildiğin gibi evrimsel bakış açısından, bu bir kadının çocuk yapmak için en mükemmel zamanıdır. Her şey yerli yerine oturur. Ama şimdi bile bir süper modelin kariyerinin başlangıcındaki dik ve sert memelere sahibim..."

"Anneciğim, lütfen!" dedim. Kıkır kıkır güldü.

"Ne var Eleanor? Seni utandırıyor muyum? Ne kadar garip bir çocuksun! Hep öyleydin. Sevmesi zor, gerçekten. Seni sevmek çok zor."

Gülmesi uzun, acı dolu bir öksürüğün içinde kayboldu.

"Tanrım," dedi. "Bu beni fena çarptı."

Hayatımda ilk kez sesinde bir üzüntü tınısı duydum.

"İyi değil misin anneciğim?" diye sordum.

İç çekti.

"Ah, iyiyim Eleanor," dedi. "Seninle konuşmak beni her zaman canlandırır."

Duvara bakıp saldırıyı bekledim. Darbeyi vurmak için kendini topladığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Çok yalnızsın, değil mi? Seninle hiç kimse konuşmuyor, hiç kimse oynamıyor. Ve bütün bunlar senin hatan. Garip, hüzünlü, küçük Eleanor. Çok zekisin, değil mi? Hep öyleydin. Ve yine de... birçok açıdan inanılmayacak kadar, olağanüstü derecede salaksın. Tam gözünün önünde olan şeyi göremiyorsun. Yoksa *kişiyi* mi diyeyim..."

Tekrar öksürdü. Bundan sonra ne geleceğini bekleyip nefes almaya bile cesaret edemedim.

"Ah, konuşmaktan *çok yoruldum*. Sıra sende Eleanor. Birazcık sosyal becerin olsaydı, bu sohbetin bir aşağı bir yukarı gitmesi gerektiğini, sözlü bir tenis maçı olduğunu bilecektin. Sana bunu öğrettiğimi hatırlamıyor musun? Şimdi anlat bana, bu hafta neler yaptın?"

Hiçbir şey söylemedim. Konuşabileceğimden emin değildim.

"İşte terfi ettiğini söylediğinde," diye devam etti, "şaşırmıştım. Sen her zaman bir liderden çok takipçiydin, değil mi canım?"

Ona hasta olduğum için işe gitmediğimi söylemeli miydim? Son zamanlarda iş hakkında konuşmaktan kaçınmayı başarmıştım ama şimdi bu konuyu ortaya atmıştı. Gitmediğimi biliyordu da o yüzden bir tuzak mı kurmuştu? Beklemeden cevap vermeye çalıştım ama bu benim asla iyi olmadığım bir konuydu. Çok yavaş Eleanor ya da çok geç...

"Anneciğim ben... ben hastayım. Şu an için işe gitmiyorum. Bir süreliğine hastalık iznine çıktım." Derin bir nefes alış duydum. Şaşırmış mıydı? Endişelenmiş miydi? Verdiği nefes ondan çıkıp telefondan gelip kulağımın içine hızlı ve ağır bir şekilde girdi.

"Ah, bu daha iyi," dedi mutlulukla iç çekip. "Güzel, leziz bir Sobranie içmek varken niye tütün çiğner ki insan?"

Sigarasından derin bir nefes daha çekti ve daha öncekinden de bıkkın bir sesle tekrar konuştu.

"Bak, pek fazla zamanım yok," dedi, "o yüzden bu işi kısa tutalım. İşten kaytarmanın nedeni ne? Ciddi mi? Hayati tehlikesi olan bir şey mi? Ölümcül mü?"

"Klinik depresyonum var anneciğim," dedim telaş içinde.

Kahkaha attı.

"Fasa fiso!" dedi. "Öyle bir şey yok."

Doktor ve Raymond'ın söylediklerini, Bob'un ne kadar nazik ve anlayışlı olduğunu düşündüm. Bana kız kardeşinin yıllardır depresyonda olduğunu söylemişti. Bu konuda hiç bilgim yoktu.

"Anneciğim," dedim cüret edebildiğim kadar küstahça, "benim klinik depresyonum var. Bir danışmana gidiyorum, çocukluğumda olan şeyi araştırıyorum ve..."

"HAYIR!" diye bağırdı. O kadar yüksek sesle ve aniydi ki bir adım geri çekildim.

Daha sonra konuştuğunda sakindi, tehlikeli bir biçimde sakin. "Şimdi beni dinle Eleanor. Hangi koşulda olursa olsun çocukluğunu hiç kimseyle konuşmayacaksın, özellikle o sözde *danışmanla*. Beni anladın mı? Sakın ha. Seni uyarıyorum Eleanor. O yolda ilerlemeye başlarsan ne olacağını biliyor musun? Benim ne yapacağımı biliyor musun? Ben..."

Ses kesildi.

Her zamanki gibi ürkütücüydü. Ama işin ilginci, bu kez (bugüne kadar ilk kez) sesi gerçekten korkmuş gibi çıkmıştı.

31

Birkaç hafta geçmiş ve Maria Temple'la yaptığımız seanslar, rutinimin bir parçası haline gelmişti. Rüzgâra rağmen dışarı çıkmak güzeldi ve zayıf da olsa güneşin keyfini çıkararak otobüse binmek yerine yürümeye karar verdim. Aynı fikirde olan bir yığın başka insan da vardı. Kalabalığın parçası olmak hoşuma gitti ve araya karışmaktan keyif aldım. Çok güzel bir köpekle kaldırımda oturan bir adamın kâğıt bardağına yirmi peni bıraktım. Greggs'ten bir tatlı aldım ve yürürken yedim. Gösterişli bir çocuk arabasında bana yumruğunu sallayan, ilgi çekici bir şekilde çirkin bebeğe gülümsedim. İyi olan detaylara dikkat ettim. Hayatın minik kesitleri bir araya gelip ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, kendinizi bir boşluğu dolduran ufak bir insanlık parçası gibi hissetmenize yardımcı olurlar. Yeşil ışığın yanmasını beklerken bunu düşündüm. Birisi koluma dokundu ve yerimden sıçradım.

"Eleanor?" Bu Laura'ydı, her zamanki gibi karikatürümsü bir şekilde cazibeli görünüyordu. Sammy'nin cenaze töreninden beri onu görmemiştim.

"Ah, selam," dedim. "Nasılsın? Babanın cenazesinde seninle konuşmayı beceremediğim için özür dilerim."

Güldü. "Boş ver Eleanor, Ray o gün biraz çakırkeyif olduğunu söyledi," dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim ve yere baktım. Sanırım o öğleden sonra oldukça çok votka içmiştim. Hafifçe koluma vurdu.

"Kafayı mı yedin, üzülme. Cenazeler bunun içindir. Biraz içmek ve arada olup bitenleri öğrenmek için, değil mi?" dedi gülümseyerek.

Omuz silkerken hâlâ bakışlarımı kaçırdım.

"Saçların güzel görünüyor," dedi neşeli bir şekilde.

Başımla onaylayıp kalem çekilmiş gözlerine bir bakış attım.

"Doğrusu bunu söyleyen çok oldu," dedim, "ve bu da senin çok iyi bir iş başardığını düşünmeme neden oldu."

"Ah, bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Biliyorsun, ne zaman istersen salona tekrar damlayabilirsin, seni daima araya sıkıştırabilirim Eleanor. Sen gerçekten babama çok iyi davrandın."

"*O* da bana karşı çok iyiydi," dedim. "Böyle bir baban olduğu için çok şanslısın."

Gözleri dolmaya başladı ama kirpiklerini kırpıştırıp yaşları geçiştirdi, yapıştırma kirpiklerinin devasa boyutta olması da hiç şüphesiz buna yardımcı olmuştu. Yaya geçidindeki ışıklar yanıp sönmeye başladı.

"Raymond ikinizin de ondan ne kadar hoşlandığınızdan bahsetti," dedi yavaşça. Kol saatine baktı. "Aman Tanrım, özür dilerim, acele etmem lazım Eleanor. Arabanın park saati çalışıyor da... bir dakika bile geç kalırsan bekçilerin nasıl sıkıntı çıkardıklarını bilirsin."

Kesinlikle bahsettiği şey konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umursamadım.

"Bu hafta Ray'i göreceğim aslında," dedi koluma dokunup. Gülümsedi. "O oldukça iyi birisi, değil mi? Başlangıçta ona dikkat etmemiştim ama sonra, onu tanıdıktan sonra..." Tekrar gülümsedi. "Her neyse, cumartesi günü selamlarını ona ileteceğim Eleanor," dedi.

"Gerek yok," dedim. Biraz öfkelenmiştim. "Aslında ben de Raymond'la daha yeni öğle yemeğine çıktım. Ne kötü zaman-

lama, daha önce karşılaşsaydık ben de onun hatırını sorduğunu söyleyebilirdim."

Bakışlarını bana dikti. "Ben şey... demek istediğim, yakın olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Her hafta beraber öğle yemeğine çıkarız," dedim.

"Ah, tamam! Öğle yemeği," dedi. Her nedense şimdi daha mutlu görünüyordu. "Şey, söylediğim gibi, acele etmem lazım. Seni gördüğüme sevindim Eleanor!"

Arkasından el salladım. O topuklularla bu kadar çevik bir şekilde koşmayı becermesi inanılmaz bir şeydi. Ayak bileklerine bir şey olacak diye korktum. Neyse ki bilekleri oldukça kalındı.

Maria Temple bugün mor, kısa botlarla birlikte sarı bir tayt giyiyordu. Sarı taytın dolgun baldırlara yakışmadığını fark ettim.

"Anneniz konusuna tekrar dönebilir miyiz diye merak ediyorum Eleanor? Belki bu bizim..."

"Hayır," dedim. Yeni bir sessizlik oldu.

"Peki, peki, sorun değil. O zaman biraz bana babanızdan bahsedebilir misiniz? Şu ana kadar hiç bahsetmediniz."

"Benim bir babam yok," dedim. Yine o berbat sessizliklerden biri yaşandı. Bu çok sinir bozucuydu ama sonunda konuşmayı bırakması gerçekten işe yaradı. Sessizlik çok uzun sürdü ve sonunda daha fazla dayanamadım.

"Annem dedi ki... yani öyle söylediğini hatırlıyorum... şey, bana çocukken doğrudan söylemedi ama annemin yetişkinken bir... cinsel saldırının kurbanı olduğunu anladım," dedim tuhaf bir şekilde. Karşılık gelmedi. "Adını bilmiyorum ve onunla hiç karşılaşmadım," dedim.

Defterine bir şeyler yazıyordu ve başını kaldırdı. "Hiç hayatınızda bir baba ya da baba figürü olmasını istediniz mi Eleanor? Bu özlediğiniz bir şey miydi?"

Gözlerimi ellerime diktim. Bu şeyler hakkında konuşmak, saklandıkları yerde mükemmel bir şekilde iyilerken onları inceleme için ortaya çekip çıkarmak zordu.

"Hiç sahip olmadığınız bir şeyi özlemezsiniz," dedim en sonunda. Bunu bir yerde okumuştum ve sanki doğru olması gerekiyormuş gibi gelmişti. "Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece ben ve... o vardık. Beraber oynayacak, konuşacak, çocukluk anılarını paylaşacak başka birileri yoktu. Ama bunun özellikle sıradışı olduğunu sanmıyorum. Nihayetinde bana bir zarar vermedi."

Bu kelimelerin midemdeki etkisini hissedebiliyordum; asidik, acı bir şekilde içeride girdaplar yapıyorlardı.

Defterine yazmaya devam etti ve başını kaldırıp bana bakmadı.

"Anneniz hiç saldırı hakkında konuştu mu? Saldırganını tanıyor muydu?"

"Buraya ilk geldiğim gün annem hakkında konuşmak istemediğimi açıkça belirttim," dedim.

Nazikçe konuştu. "Tabii ki. Merak etmeyin, eğer istemiyorsanız onun hakkında konuşmayacağız Eleanor. Ben sadece babanız bağlamında soruyorum, onun hakkındaki duygularınızı bulmaya çalışıyorum, hepsi o kadar."

Bunu düşündüm. "Onun hakkında hiçbir duygum yok Maria."

"Hiç onu bulmayı düşündünüz mü?"

"Bir tecavüzcüyü mü? Düşünmedim."

"Bir kızın babasıyla ilişkisi erkeklerle sonraki ilişkilerini bazen etkileyebilir. Bu konuda hiç düşünceniz var mı Eleanor?"

Düşündüm. "Şey," dedim, "annem erkeklere özellikle düşkün birisi değildi. Ama aslında hiç kimseye düşkün değildi. Çoğu insanın, cinsiyetleri ne olursa olsun, bize uygun olmadığını düşünürdü."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Maria.

Ben bunu açıkça yasaklamama rağmen şimdi annem hakkında konuşuyorduk. Diğer taraftan Temple'ın yoğun dikkatini böyle üzerimde toplamaktan, ilgi odağı olmaktan gerçekten hoşlanmaya

başladığımı fark edince çok şaşırdım. Belki bunun nedeni göz temasının olmamasıydı. Neredeyse sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi rahatladığımı hissettim.

"Sorun," dedim, "o sadece *iyi* insanlarla, *uygun* insanlarla sosyalleşmemizi istedi. Bu üzerine çok fazla konuştuğu bir şeydi. Her zaman nazik konuşmamızda, adaba uygun davranmamızda ısrar etti... her gün en az bir saat retorik çalışmamızı istedi. Yanlış bir şey söylediğimizde, yanlış bir şey yaptığımızda, ki her zaman oldukça çok yapıyorduk, bizi düzeltmek için... şöyle diyebiliriz, oldukça *doğrudan* yöntemler kullandı."

Maria başıyla onaylayıp devam etmemi belirtti.

"Her şeyin en iyisini hak ettiğimizi ve en uygunsuz koşullarda bile her zaman uygun tavırlar sergilememiz gerektiğini söyledi. Neredeyse yerinden edilmiş bir kraliyet ailesi olduğumuzu düşünüyordu... Alaşağı edilmiş bir çar ya da devrilen bir krallık gibi bir şey. Çok uğraştım ama onun davranmamı beklediği şekilde, uygun davranış tarzında bakmayı ve davranmayı beceremedim. Bu onu çok mutsuz etti ve çok kızdırdı. Unutmayın, bu sadece ben değildim. Hiç kimse asla yeteri kadar iyi değildi. O her zaman bize yeteri kadar iyi birisini aramız gerektiği söylüyordu." Başımı iki yana salladım. "Sanırım bu yüzden sonuçta kendimi burada buldum," dedim. "Öyle birisini bulmaya çalışıp, ardından da yanıldığımı fark edip her şeyi mahvettim."

Soğuk bir sabahta, yağmurda ıslanan bir köpek gibi tüm vücudumun titrediğini fark ettim. Maria başını kaldırıp baktı.

"Hadi devam edelim," dedi nazikçe. "Annenizle ayrıldıktan sonra neler olduğu, bakım servisindeki deneyimleriniz hakkında bana bir şeyler anlatmak ister misiniz? Nasıldı?"

Omuz silktim.

"Evlatlık verilmek... iyiydi. Evde bir başkasının bakımında olmak iyiydi. Hiç kimse beni taciz etmedi. Yiyeceğim, içeceğim, temiz giysilerim ve başımın üzerinde bir çatı vardı. On yedi

yaşıma kadar her gün okula gittim ve sonra üniversiteye girdim. Hiçbiri hakkında şikâyetim yok."

Maria çok nazik bir şekilde konuştu. "Ya diğer ihtiyaçlarınız Eleanor?"

"Pek anlayamadım," dedim şaşkın bir şekilde.

"Mutlu ve sağlıklı bireyler olabilmemiz için insanların karşılanması gereken birçok ihtiyacı vardır Eleanor. Siz temel fiziksel ihtiyaçlarınızın nasıl karşılandığını açıkladınız; sıcaklık, yiyecek, barınak. Peki ya duygusal ihtiyaçlarınız?"

Bu soruya çok şaşırdım.

"Ama benim duygusal ihtiyaçlarım yok ki," dedim.

İkimiz de bir süre konuşmadık. En sonunda gırtlağını temizledi.

"Herkesin vardır Eleanor. Hepimizin, özellikle de küçük çocukların sevildiklerini, değer gördüklerini, kabul edildiklerini ve anlaşıldıklarını bilmesi gerekiyor..."

Hiçbir şey söylemedim. Bu benim için yeni bir şeydi. Şimdilik bu bilgiyi bir kenara bıraktım. Bana makul görünmüştü ama kendi evimin mahremiyetinde daha uzun süre düşünmem gereken bir kavramdı.

"Hayatınızda bu rolü dolduran hiç kimse oldu mu Eleanor? Sizi anladığını hissettiğiniz biri var mıydı? Sizi olduğunuz gibi, koşulsuz seven birisi?"

Karşılığım tabii ki hayır olacaktı. Annem çok net bir şekilde bu kategoriye girmiyordu. Ama bir şey, birisi kafamı kurcalıyordu. Onu göz ardı etmeye çalıştım ama o küçük ses, o küçük eller yok olmadı.

"Ben... Evet."

"Acele etmeyin Eleanor. Telaş etmeyin. Ne hatırlıyorsunuz?"

Derin bir nefes aldım. O evde, iyi bir günümdeydim. Halının üzerindeki güneş ışığı çizgileri, yere konmuş bir oyun, bir çift zar, iki parlak renkli taş. Yılanlar ve Merdivenler oyununu oynamıştık.

"Soluk kahverengi gözler. Bir köpekle ilgili bir şey. Ama benim hiç evcil hayvanım olmadı..."

Üzerime bir sıkıntı çöktüğünü, kafamın karıştığını hissettim, midemde bir çalkantı, gırtlağımda donuk bir acı vardı. Orada, derinlerde bir yerde, dokunması büyük acı veren bir anı vardı.

"Peki," dedi nazikçe ve o erkek boyu kâğıt mendillerden uzattı, "zaman neredeyse artık doldu." Günlüğünü çıkardı.

"Önümüzdeki hafta aynı saatte buluşup bu konuya dönme hususunda anlaştık mı?"

Buna inanamıyordum. Bu kadar uğraştıktan sonra... Çok yakındım, artık çok yakındım ve yine beni sokağa mı atıyordu? Bütün paylaştıklarımdan, ortaya çıkardıklarımdan, ortaya çıkarmaya devam edeceklerimden sonra mı? Kâğıt mendili yere attım.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim sakince.

32

Ben paltomu giyerken Maria, "Kızgınlık güzeldir," demişti. Eğer sonunda öfkemle temasa geçiyorsam o zaman bazı önemli işler yapmaya başlıyor, çok derinlere gömdüğüm şeyleri çözüp onlara hitap ediyordum. Bunu daha önce düşünmemiştim ama sanırım bundan daha önce hiç gerçekten kızmamıştım. Evet asabileşmiş, sıkılmış, üzülmüşüm ama gerçekten kızmamıştım. Sanırım haklıydı; belki kızmam gereken şeyler olmuştu. Bu hissetmekten hoşlanacağım bir duygu değildi ve aslında işini yapan Doktor Maria Temple'a yöneltilmesi kesinlikle doğru olmamıştı. Patlamamın hemen ardından defalarca özür dilemiştim ve o da oldukça anlayışlıydı, hatta memnun bile görünüyordu. Yine de insanlara *cehenneme kadar yolun var* demeyi alışkanlık haline getirmeyecektim. Küfür son derece sınırlı bir kelime hazinesinin belirgin işaretlerindendir.

Bütün bunların üstüne yeni bir rutin bulmaya çalışıyordum ama kolay değildi. Dokuz yıldan da uzun bir süredir yalnızca uyanmış, işe gitmiş, eve dönmüştüm. Hafta sonları da votkam vardı. Ama bunların hiçbiri şimdi işe yaramıyordu. Dairemi baştan aşağı temizlemeye karar verdim. İçerisinin ne kadar pis olduğunu, ne kadar eski olduğunu gördüm. Sanki sevilmemiş, ilgilenilmemiş gibi göründüğünü düşündüm. Birisini, sanırım Raymond'ı öğle yemeğine davet ettiğimi gözümde canlandırdım. Etrafı onun gözünden görmeye çalıştım. Daha güzel yapabilece-

ğim, çok masraf yapmadan fark yaratabileceğim şeyler olduğunu gördüm. Başka bir saksı çiçeği, birkaç parlak renkli büyük minder mesela. Laura'nın evinin ne kadar şık olduğunu düşündüm. Tek başına yaşıyordu, bir işi vardı, hem de kendi işi. Kesinlikle güzel bir hayatı varmış gibi görünüyordu, sadece boş boş nefes almıyordu. Mutlu görünüyordu. O zaman bu mümkün olmalıydı.

Temizliğin ortasında kapı zili yerimden fırlamama neden oldu. Bu sık duyduğum bir ses değildi. Genelde olduğu gibi kapı sürgüsünü ve kilitleri açarken kendimi biraz kuşkucu hissettim, hafifçe hızlanan kalp atışlarımı, ellerimdeki yumuşak titremeyi fark edebiliyordum. Zincirin kenarından baktım. Spor kıyafetler giymiş genç biri paspasımın üzerinde duruyor, spor ayakkabılı ayağını hafifçe yere vuruyordu. Dahası bütün vücudu enerjiyle titriyordu. Şapkası geriye dönüktü. Niçin? İçgüdüsel olarak bir adım geriledim.

"Oliphant?" dedi.

Kaygılı bir şekilde başımı evet anlamında salladım. Kapının yanına doğru eğildi, sonra çiçeklerle dolu, selefonla ve kurdelelerle sarılmış koca bir sepetle tekrar belirdi. Onu bana vermek için uzattı, zinciri açtım ve sepeti dikkatle alırken bunun bir tür numara olacağından endişe ettim. Montunun cebini yoklayıp siyah bir elektronik alet çıkardı.

Korkunç bir şekilde kulağının arkasında gizlenmiş plastik bir kalemi bana verip, "Burayı imzalayın lütfen," dedi ve ben imzamı atarken bana yan gözle bile bakmadı.

"İyi günler!" dedi. Çoktan merdivenlerden atlayarak inmeye başlamıştı. Bir insan vücudunda bu kadar yüksek enerji olabildiğini bugüne kadar hiç görmemiştim.

Selefonun üstüne küçücük bir zarf yapıştırılmıştı. İçinde, düz beyaz bir kartvizitte aşağıdaki mesaj yazılıydı:

Acil şifalar Eleanor – hepimiz seni düşünüyoruz. Bob'dan ve By Design'daki herkesten sevgiler, en içten dilekler xxx

Sepeti mutfağa götürüp masanın üzerine koydum. Beni düşünüyorlardı. Selefonu çıkardığımda etrafa bir yaz bahçesinin tatlı ve çarpıcı kokusu yayıldı. Beni düşünüyorlardı! Oturdum ve kırmızı bir gerberanın taç yapraklarını okşayarak gülümsedim.

Çiçekleri dikkatlice sehpanın üzerine yerleştirip evdeki yavaş çalışmama devam ettim ve temizledikçe, bir yuva yapmanın ne demek olduğunu düşündüm. Benim bu konuda yararlanabileceğim deneyimlerim yoktu. Bütün pencereleri açtım, hafif bir müzik bulana kadar radyo kanalarını aradım ve sırayla her odayı ovalayarak temizledim. Halıdaki lekelerin bir kısmı çıkmadı ama çoğunu temizlemeyi becermiştim. Dört siyah torbayı çöple doldurdum: eski çapraz bulmacalar, bitmiş kalemler, yıllardır topladığım gereksiz ıvır zıvırlar. Kitap rafını düzenleyip yardım derneğinin dükkânına götürmek (ve bazılarını da geri vermek) için de hazırlık yaptım

Hiç sağduyusu olmayan psikopatları hedeflemiş gibi görünen ciltli bir işletme kitabını yeni bitirmiştim. Okumayı her zaman severdim ama asla uygun kitapların nasıl seçileceğinden emin olamazdım. Dünyada çok fazla kitap vardı, hepsini birbirinden nasıl ayırırdınız ki? Zevkinize ve ilgi alanlarınıza hangisinin uyduğunu nasıl bilebilirdiniz ki? Bu yüzden gördüğüm ilk kitabı alırım. Seçmeye çalışmanın bir mantığı yoktu. Kapak yazılarının çok az yardımı olur çünkü onlarda sadece güzel şeyler yazar. Dahası yazılanların çoğu da doğru değildir. *Neşeli, baş döndürücü, eğlendirici.* Hayır, hiçbir zaman öyle olmazlar.

Benim kitaplardaki tek kriterim temiz görünmeleriydi ki bu da hayır kurumu mağazasındaki bir yığın kitabı boş vermem gerektiği manasına geliyordu. Aynı nedenden dolayı kütüphaneyi de kullanmıyordum. Ama prensip olarak bakarsak kütüphaneler yaşam kalitesini yükselten harika yerlerdir. Popüler bir kalıpla

söyleyecek olursam sorun kütüphanelerde değil bende. Kitapların birçok yıkanmamış elden geçtiği düşüncesi... İnsanlar onları tuvalette okurlar, köpeklerinin üzerlerine oturmalarına izin verirler, burunlarını karıştırır ve sonuçları sayfalara silerler, peynirli cips yerler ve sonra ellerini yıkamadan birkaç bölüm okurlar. Ben öyle değilimdir. Hayır, ben tek bir dikkatli sahibi olan kitapları ararım. Tesco'daki kitaplar güzel ve temizdir. Bazen maaş günü kendime oradan birkaç ciltli kitap alırım.

Bu işin sonunda ev temiz olmuş ve neredeyse boşalmıştı. Kendime bir fincan çay yaptım ve oturma odasında etrafa bakındım. Duvarlara resimler asmaya ve bir ya da iki kilime ihtiyacım vardı. Tabii birkaç tane de yeni bitkiye. Özür dilerim Polly... Şimdilik işe çiçeklerle başlayacaktım. Derin bir nefes aldım, sonra pufu çöp poşetine sokuşturdum. İçine sokmaya çalışırken bir hayli zorlandım. Onunla boğuşurken (dev bir kurbağaya sarılmış, güreşerek yere vurmaya çalışırken) nasıl göründüğümü düşündüm. Biraz kahkaha attım ve sonra göğsüm ağrıyana kadar gülmeye devam ettim. Durduğumda ve en sonunda poşeti bağladığımda, canlı bir müzik çalıyordu ve o anda hissettiğim şeyi fark ettim: mutluluk. Bu garip, sıradışı bir duyguydu; hafif, sakin, sanki güneş ışığı yutmuşum gibi. Daha bu sabah kızgındım ama şimdi sakin ve mutlu hissediyordum. Yavaş yavaş ulaşılabilir insan duygularına, onların yoğunluğuna, değişme hızlarına alışıyordum. Bu zamana kadar bu duygular ne zaman huzurumu bozmaya kalkışsa onları votkayla bastırıyordum. Bu benim yaşamaya devam etmemi sağlamıştı ama artık bundan daha iyisini istediğimi, buna ihtiyacım olduğunu anlamaya başlıyordum.

Çöpü aşağı indirdim ve eve geldiğimde etrafın limonumsu koktuğunu fark ettim. Eve girmek bana büyük bir zevk vermişti. Sonra çoğu zaman çevremi çok fark etmediğimi gördüm. Ama bu sabah evde olmak, Maria Temple'ın ofisine girmek gibiydi: etrafınıza bakmak için bir saniye durduğunuzda bütün küçük

şeyleri fark ediyordunuz ve bu da kendinizi... daha rahat hissetmenizi sağlıyordu.

Belki arkadaşlarınız ya da bir aileniz varsa, onlar bu tip şeyleri daha sık fark etmenize yardımcı olabilirdi. Hatta onlar size bunu gösterebilirlerdi. Radyoyu kapattım ve kanepede sessizce oturup bir fincan çay daha içtim. Bütün duyabildiğim, meltemin açık pencereden hafifçe uğuldaması ve aşağıdaki sokakta iki adamın gülmesiydi. Hafta içi, öğleden sonra bir gündü. Normalde bu saatlerde işte olur, akşam beş olmasını bekler, pizza yiyip votka içer ve sonra üç gece boyunca uzun uzun uyumayı beklerdim. Sadece bir kere barda attığım tek hariç, haftalardır hiç votka içmemiştim. Votkanın uyumama yardımcı olduğunu düşünürdüm hep ama doğrusu, şimdi öncesinden çok daha derin uyuyordum, hem de rahatsız edici rüyalar görmeden.

Bir elektronik ses duyunca irkildim, neredeyse çayımı döküyordum. Birisi bana bir mesaj yollamıştı. Telefonuma bakmak için koridora koştum. Ekranda küçük bir zarf işareti parıldıyordu:

Erken bir akşam yemeğine ne diyorsun? Gelebilir miyim? Sana 1 sürprizim var! Rx

Bir sürpriz! Hemen karşılık verdim.

Evet. Eleanor O.

Daha önce hiç kimse gelip beni ziyaret etmek istememişti. Yalnızca sosyal hizmetler görevlisi görüşmek için bir randevu almış ve bir de sayaç okuyucu görevli kapımın önünde belirmişti. Raymond'ın daha önceki ziyaretlerinin onun (ya da benim) için pek hoş olmadığının farkındaydım ve bunu telafi etmek için çalışmaya karar verdim. Yeleğimi giydim ve küçük markete gittim. Elektronik alarmın sesiyle Bay Dewan okuduğu gazeteden başını kaldırdı. Bütün gün böyle bipleyip dikkatini dağıtıyor olmalıydı.

Beni gördüğünde gülümsedi. Bir sepet aldım ve Raymond isterse diye içine süt, Earl Grey poşet çay ve dilimlemek için de bir limon koydum. Bir şekilde seçeneklerin içinde kendimi kaybedip koridorlarda oldukça uzun zaman geçirdim. Sonunda Garibaldi bisküvilerinde karar kılıp bir paket pembe gofret de attım. Tabii ki misafirlere bir seçenek sunmak güzeldir. Sonra Raymond'ın tuzlu bir şeyler isteyebileceğini düşündüm ve ekşi kremalı kraker ile bir paket dilim peynir aldım. İşte, tüm detaylar düşünülmüştü.

Sepetle sıraya girip beklerken önümdeki çiftin konuşmasına kulak misafiri oldum. En sonunda kendimi araya girip yardımcı olmak zorunda hissettim.

"O, *tajin*," dedim.

Karşılık gelmedi. İç çektim ve tekrar öne eğildim.

Net ve geçerli bir Fransız aksanıyla konuşarak yavaşça, "*Tajin*," diye tekrar ettim.

"Özür dilerim?" dedi kadın ama hiç de özür dilermiş gibi görünmüyordu. Adam da en iyi tabirle biraz düşmanca olarak tanımlanacak bir tavırla gözlerini bana dikti.

"Judith diye adlandırdığınız kişinin, onu gösterişçi inek olarak tanımlamanıza yol açacak şekilde, düğün hediyeleri listesine koyduğu sivri kapaklı seramik çanağın adının *tajin* olduğunu hatırlayamıyorsunuz." Bunları söyledikten sonra artık usulünü öğrendiğim gibi o parmak oynatma hareketini yapmaktan da büyük keyif aldım.

İkisi de konuşmayınca kendimi devam etmeye teşvik edilmiş hissettim.

"*Tajin* Kuzey Afrika kökenli geleneksel bir yemek pişirme aletidir," dedim yardımsever bir ses tonuyla, "genelde pişirilmiş kilden yapılır ve parlak renkli sırlarla süslenir. Bu aynı zamanda onun içinde pişirilen yahninin de adıdır."

Adamın ağzı hafifçe açılmıştı ve kadınınki de yavaşça çok inceden, çok gergin bir çizgiye dönüştü. Kadın adama geri döndü

ve beraber fısıldaşmaya başladılar, bana da gizlice birkaç kez göz attılar.

Başka bir şey söylenmedi ama aldıklarının parasını ödedikten sonra giderlerken bana ateş püsküren gözlerle baktılar. Tek bir kelime bir şey söylememiş, teşekkür bile etmemişlerdi. Onlara hafifçe el salladım.

En sonunda kasaya geldiğimde Bay Dewan bana içtenlikle gülümsedi.

"Genel halkın arasında *comme il faut*'nun[28] hiç bilinmemesi ve kabalık edilmesi beni her zaman hayal kırıklığına uğratır Bay Dewan," dedim başımı iki yana sallayıp.

Bay Dewan anlayışlı bir şekilde gülümsemeye devam ederken, "Bayan Oliphant," dedi. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel! Çok iyi görünüyorsunuz."

Karşılık olarak yüzümün sevinçle parladığını hissettim.

"Çok teşekkür ederim Bay Dewan," dedim. "Ben de sizi gördüğüme sevindim. Hoş bir gün, değil mi?"

Hâlâ gülümseyerek başıyla onayladı ve aldıklarıma göz attı. İşi bittiğinde gülümsemesi biraz bocaladı. "Bugün başka bir şey var mı Bayan Oliphant?"

Arkasındaki şişeler yukarıdan gelen ışıkların altında kırmızı, altın rengi ve net bir şekilde ışıldadılar.

"Evet!" dedim. "Neredeyse unutuyordum." Gazete tezgâhına eğildim ve bir *Telegraph* aldım; çapraz bulmaca çözmek için deli oluyordum.

Eve dönünce ocağı yaktım ve fincanları hazırladım. Keşke takım olsalardı diye düşündüm ama Raymond'ın bunu umursamayacağından emindim. Limonu dilimledim ve bisküvileri de üzerinde çiçekler olan en güzel tabağıma bir tekerlek şeklinde yerleştirdim. Tuzluları bekletmeye karar verdim. Abartmanın gereği yoktu.

---

28 (Fr.) Uygun davranış. (ç. n.)

Bir şekilde çaptan düşmüştüm; çapraz bulmacanın daha yarısındayken zil çaldı, beklediğimden biraz geç gelmişti. Acıktığım için birkaç bisküvi yemek zorunda kalmıştım, bu yüzden tabaktaki tekerleğin iki jantı artık yoktu. Çok kötü.

Raymond'ın bir elinde saplı bir mukavva kutu, diğerinde de kocaman, şişkin bir plastik torba vardı. Nefes nefeseymiş gibi görünüyordu, izin bile istemeden ikisini de koridordaki halımın üzerine yavaşça koydu ve montunu çıkarmaya başladı, hâlâ kıyıya vurmuş bir domuzbalığı gibi soluk alıp veriyordu. Görüyorsunuz, sigara içmek insanı öldürür.

Montunu bana uzattı ve bir an baktıktan sonra onu asmam gerektiğini fark ettim. Uygun bir yerim olmadığı için elimden geldiği kadar iyi bir şekilde dört köşe katladım ve sonra koridorun köşesinde yere koydum. Raymond buna pek memnun olmuş gibi görünmedi ama niçin olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Sonuçta pahalı bir monta benzemiyordu.

Onu oturma odasına davet ettim ve çay içmeyi teklif ettim. Oldukça heyecanlı görünüyordu. "Belki daha sonra. Önce sana sürprizden bahsetmem gerekiyor Eleanor," dedi.

Oturdum.

"Söyle," dedim kendimi hazırlayıp. Sürprizler konusunda deneyimim sınırlıydı ve özellikle olumlu da sayılmazdı. Raymond kutuyu holden alıp geldi ve yere koydu.

"Şimdi," dedi, "bunu yapman gerekmiyor. Annem seve seve yapacaktır. Düşündüm ki... şey..."

Çok nazik bir şekilde kapağı açtığında içgüdüsel olarak bir adım geriledim.

"Hadi tatlım," dedi daha önce hiç kullandığını duymadığım yumuşak, mırıldanır gibi bir sesle. *"Korkma..."*

Kutunun içine uzandı ve o güne kadar gördüğüm en şişman kediyi dışarı çıkardı. Kapkaraydı; bu karanlık, burnuna ve bıyıklarına kadar yayılıyordu ama kalın tüylerinin arasında yer yer oldukça soluk görünen çıplak yerler vardı. Raymond hayvanı

göğsüne yakın tuttu ve kulağına sevgi dolu sözler fısıldamaya devam etti. Yaratık açıkça etkilenmemiş göründü.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

Kedinin gözlerinin içine baktım ve kedi de bana aynı şekilde baktı. Bir adım ilerledim ve Raymond onu bana uzattı. Kediyi bana verirken bir iki sakarca manevra yaptık ama sonra her şey yoluna girdi. Onu bir bebek gibi göğsüme dayadım ve derinden gelen gür mırlamasını duymaktan çok hissettim. Ve o sıcak ağırlığı! Kıllarından geriye kalanlara yüzümü gömdüm ve başının bana dönüp saç çizgimi nazikçe kokladığını hissettim.

En sonunda başımı kaldırıp baktım. Raymond diğer torbayı açıyordu; içinde bir tane kullanıldıktan sonra atılan kedi kumu kabı, bir tane yumuşak yastık yatak ve küçük bir kutu da Kibble mama vardı. Kedi kollarımdan kıvranıp kurtuldu ve güm diye halının üzerine atladı. Küçük kum kabına gitti, çömeldi ve yüksek sesle çişini yaparken hiç durmadan benimle aşırı iddialı bir göz teması kurdu. Bu tufandan sonra kumları arka bacaklarıyla tembelce yeni temizlediğim yere dağıttı.

Ne istediğini bilen ve topluluğun âdetlerini hor gören bir kadın. Onunla çok iyi arkadaş olacaktık.

Raymond ne bisküvileri yedi ne de çayı içti. Bira ya da kahve istedi ama bende ikisi de yoktu. Misafirlerle uğraşmak sandığımdan da zordu. En sonunda bir bardak suya razı oldu ama onu da içmedi bile. Ev arkadaşlarından biri olan Desi'nin dün gece dairelerinin arka avlusundan bu kediyi kurtardığını söyledi. Birisi onu metal bir çöp tenekesine koymuş ve tenekeyi ateşe vermişti. Desi işten eve döndüğünde onun çığlıklarını duymuştu. Ayağa kalktım ve banyoya koşup pembe gofretleri kustum. Raymond hafifçe kapıyı çaldı ama *beni rahat bırak* diye ona bağırdım. Geri geldiğimde hem o hem de kedi ayrı ayrı kanepenin üzerinde oturuyorlardı. Karşılarındaki sandalyeye oturdum, ikisi de dikkatle beni izliyorlardı.

En sonunda konuşabildiğimde, "Kim böyle bir şey yapabilir Raymond?" diye sordum. Hem o hem de kedi üzülmüş gibi göründüler.

"Götler!" dedi Raymond başını iki yana sallayarak. "Desi onu eve getirdiğinde zarar görmediğini anladık. Ama Desi alerjik, bu yüzde bizde kalamaz. Ya onu kedi barınağına götürecektim ya da anneme başka bir tane ister mi diye soracaktım. Ama sonra... ne bileyim, sana iyi bir arkadaş olabileceği aklıma geldi Eleanor. Eğer istemiyorsan hiç çekinmeden söyle. Bir evcil hayvan sahibi olmak büyük bir iş. Çok fazla sorumluluk ister..."

Bu karmaşık bir durumdu. Bir taraftan kedinin cazibesine kapıldığımı inkâr edemezdim. Gerçekten yadsınamayacak bir havası, kendine özgü bir büyüsü ve en katı kalbi bile yumuşatacak kadar kaygısız bir tavrı vardı. Onun mantığı kendine rehber edinen bir kedi olduğunu görebiliyordum. Aynı zamanda göz kulak olunması gereken savunmasız bir yaratıktı. Sıkıntı ise şuydu: Ben bu göreve uygun muydum?

Danışmanlık seanslarını düşündüm; konuları mantıklı bir şekilde düşünme denemelerimizi, bana yardımı olmayan davranış biçimlerinin farkına varmayı ve farklı davranmaya çalışacak kadar cesur olmayı. Hadi Eleanor, dedim kendi kendime. Cesur ol. Bu öncekinin aynısı değil, hatta ona yakın bile değil. O bir kedi ve sen de yetişkin bir kadınsın. Bundan fazlasını yapabilirsin.

"Ona göz kulak olma görevini üstlenebilirim Raymond," dedim kararlı bir şekilde. "Bu yaratığa tüm gayretimle bakacağım."

Gülümsedi.

"Öyle olacağından eminim. Daha şimdiden burada kendi evindeymiş gibi görünüyor," dedi. Kedi şimdi kanepenin minderlerinin üzerine yayılmıştı, bütün amacı ve gayesi uyumaktı ama sohbeti gözlerken bir kulağı ara ara seğiriyordu.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordu.

Bunu düşünürken başımı yana eğdim. Bir süre sonra Raymond ayağa kalktı.

"Sigara içmek için bir koşu aşağı iniyorum. Kapıyı aralık bırakacağım," dedi.

"Dumanı pencerelerime doğru üfleme!" diye peşinden bağırdım.

On dakika sonra geri geldiğinde ona kedinin adının Glen olduğunu söyledim. Güldü.

"Glen mi? Bu bir oğlan ismi değil mi?"

Bütün o kırmızı etiketleri, boş şişeleri düşündüm.

"Ona eski bir arkadaşımın adını verdim," dedim.

Ertesi gün uyandığımda Glen'in yanımda yattığını, tıpkı bir insan gibi başının yastığın üstünde, vücudunun örtülerin altında olduğunu gördüm. Sanki uyandırmak istiyormuş gibi koca gözlerini dikkatle bana dikmişti. Peşimden mutfağa geldi ve ona su verdiğimde benimle ilgilenmedi. Sonra mamasından koyunca atıştırdı ve ardından mutfak zeminine kustu. Lavabonun altından temizlik malzemeleri almak için döndüm ama tekrar baktığımda kustuklarını yiyordu.

"Aferin benim kızıma," dedim. Demek ki az bakım gerektiriyordu.

Raymond yanında sadece bir iki günlük mama getirmişti, bu yüzden o yorganın üzerinde uyuklarken gizlice evden çıktım ve otobüsle büyük bir evcil hayvan dükkânının olduğunu bildiğim açık pazar yerine gittim. Ona daha büyük, daha rahat bir yatak, mahremiyet için üstü kapalı, düzgün bir kedi kumluğu, dört farklı türde yaş ve kuru mama, bir torba da organik kedi kumu aldım. Tüylerine iyi gelecek bir şişe de yağ buldum; her gün bir kaşık yiyeceğine katılacaktı. Tüylerinin tekrar çıkması önemli değildi çünkü bu haliyle de güzeldi ama yine eski haline dönerse daha rahat edeceğini düşündüm. Bana oyuncaklarla oynamayı sevecekmiş gibi gelmedi ama ne olur ne olmaz diye göz alıcı bir top ve kocaman bir yaşlı adam terliği büyüklüğünde, içi kedinanesiyle dolu pofuduk bir fare aldım. Arabayı kasaya getirdiğimde bütün

bunları eve götürmek için bir taksi çağırmam gerekeceğini fark ettim. Kesinlikle kendimle gurur duyuyordum.

Şoför onları yukarı kata taşımama yardımcı olmadığı için birkaç sefer inip çıktım; her şeyi içeri aldığımda terliyordum. Bu keşif gezisi başlangıcından sonuna kadar iki saatten uzun sürmüştü. Ancak Glen hâlâ yorganın üzerinde uyuyordu.

Günü evde ufak işlerle oyalanarak geçirdim. Glen iyi bir arkadaştı. Sakin, kendi kendine yeten, çoğunlukla uyuyan. O akşamüstü bir fincan çayla oturup radyoda bir oyunu dinlerken kucağıma atladı ve pençeleriyle uyluklarımı yoğurmaya başladı, tırnaklarını kısmen dışarı çıkarmıştı. Bu biraz rahatsız ediciydi ama iyi niyetli olduğunu anlayabiliyordum. Bunu bir dakika kadar yaptıktan sonra kucağıma dikkatle yerleşti ve uykuya daldı. Yaklaşık yirmi dakika sonra tuvalete gitmem gerekti, Glen hiç de zayıf olmadığı ve bütün vücut ağırlığını sidik torbamın üzerine yaydığı için bu ihtiyacım daha da artmıştı. Onu nazikçe yana çevirmeye çalıştığımda direndi. Tekrar denedim. Üçüncü denemede yavaşça ayağa kalktı, sırtını gerdi ve uzun, peşin hükümlü bir iç çekişten sonra yere atlatıp yeni yatağına doğru sallanarak yürüdü. Oraya yerleştikten sonra odadan çıkarken bana ters ters baktı, döndüğümde aynı ifadeyi sürdürdü ve bütün akşam boyunca dik dik bakmaya devam etti. Endişelenmedim. Öfkeli bir kediden çok ama çok daha kötü şeylerle başa çıkmıştım.

Raymond birkaç gün sonra Glen'in nasıl olduğunu görmek için tekrar uğradı. Raymond annesinin kedilere çok hevesli olduğunu söylediği ve bu yüzden Glen'le tanışmaktan hoşlanacağını düşündüğüm için onunla beraber annesini de davet ettim. Her durumda Raymond'ın bir önceki ziyaretinden hâlâ bir sürü bisküvi kaldığı için bu sanıldığı karanlık kadar büyük bir sorun olmayacaktı.

Bayan Gibbons'ın çok memnun kaldığını söylediği siyah bir taksiyle geldiler.

"Şoför çok tatlıydı Eleanor, değil mi Raymond?" dedi. Raymond başıyla onaylarken yüzünde minik bir bezginlik iması sezinlediğimi sandım, sanki annesi şehrin güneyinden batısına kadar olan bu kısa yolculuklarında aynı konudan ilk kez bahsetmiyor gibiydi. "Ah, ben yürüme desteğimi alırken kapıyı açıp binmeme ve inmeme yardımcı olsaydı daha iyi olabilirdi..."

"Çok doğru anne," diyen Raymond annesini kanepeye oturturken yürüme desteğini de oturma odasının köşesine yerleştirdi. Her zamanki gibi gelenekleri yıkan Glen onlar gelir gelmez yatağa (benim yatağıma) gitmişti ve yorganın altında hafifçe inip kalkan şişkinliği haricinde hiçbir tarafı gözükmüyordu. Bayan Gibbons hayal kırıklığına uğramıştı ama ben çay yapmaya giderken fotoğrafları incelemesi için telefonumu ona bıraktım. Raymond mutfakta bana katılıp tezgâha yaslandı ve benim çayları koymamı izledi. Yanıma bir poşet koydu.

"Çok fazla bir şey değil," dedi. İçine baktım. Bir fırından aldığını görebildiğim, kurdeleyle bağlanmış, beyaz bir kutu vardı. Bir de minik bir konserve kutusunda "gurme" kedi maması getirmişti.

"Ne kadar da hoş!" dedim sevinerek.

"Senin ne sevdiğinden emin değildim, elim boş da gelmek istemedim..." dedi Raymond kızarıp. "Düşündüm ki şey... sen güzel şeylerden hoşlanan birisine benziyorsun," dedi başını kaldırıp. "Güzel şeyleri *hak ediyorsun*," dedi kararlı bir şekilde.

Bu garipti. İtiraf etmeliyim ki bir ya da iki saniye ne diyeceğimi şaşırdım. Gerçekten güzel şeyler hak ediyor muydum?

"Bu komik, biliyor musun Raymond," dedim. "Annemle büyümek çok kafa karıştırıcıydı. Bazen bize güzel şeyler verirdi, diğer zamanlar ise... vermezdi. Demek istediğim, bir hafta kereviz tuzuna ve soyulmuş ıstakozlara bıldırcın yumurtaları batırırdık, sonraki hafta açlıktan ölürdük. Demek istediğim, abartısız bir şekilde sudan ve yiyecekten mahrum edilirdik," dedim. Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onunla her şey aşırıydı, her zaman böyle oldu," dedim kendi kendime başımı sallayıp. "Bir zamanlar normal olan her ne ise özlerdim. Bildiğin gibi, günde üç öğün sıradan şeyler; domates çorbası, patates püresi, mısır gevreği..."

Kurdelelerini açıp kutunun içine baktım. İçindeki kek ustalık gerektiren bir tarif olmalıydı; çikolatalı kremanın içine mücevherler gibi parlayan ahududular serpiştirilmişti. Raymond benim için lüks bir şey seçmişti.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerim yaşaracak gibi olurken. Ortada söylenmesi gereken başka hiçbir şey yoktu.

"Bizi davet ettiğin için teşekkür ederim Eleanor," dedi. "Annem dışarı çıkmayı sever ama sık sık bu fırsatla karşılaşmıyor."

"İkiniz de ne zaman isterseniz gelin," dedim ve ciddiydim.

Keki çay malzemeleriyle beraber bir tepsiye koydum ama ben daha tepsiyi alamadan Raymond ev sahipliği yaptı. Ben de peşinden gittim. Arkasından bakarken saçını kestirdiğini fark ettim.

Hepimiz oturduğumuzda Bayan Gibbons, "Kendini nasıl hissediyorsun Eleanor?" diye sordu. "Raymond son zamanlarda biraz keyifsiz olduğundan bahsetti?"

Yüzünde sadece ve sadece ılımlı, nazik bir endişe ifadesi vardı ve minnettarlıkla kızarırken Raymond'ın ona hiçbir detayı anlatmadığını fark ettim.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum teşekkür ederim," dedim. "Raymond bana göz kulak oluyor. Çok şanslıyım." Raymond şaşırmış göründü. Annesi ise hiç öyle değildi.

"Benim oğlumun altın gibi bir kalbi var," dedi başıyla onaylayarak. Raymond'ın yüzündeki ifade, kanepeden pencere eşiğine atlamayı deneyip başaramadığında Glen'in yüzünün aldığı ifadeyle çok benziyordu. Güldüm.

"Seni utandırıyoruz galiba!" dedim.

"Hayır, *siz* iki yaşlı dedikoducu kadın gibi, olmayan bir şey üzerine dırdır edip *kendi kendinizi* utandırıyorsunuz," dedi. "Daha

çay isteyen var mı?" Çaydanlığa doğru uzanırken gülümsediğini gördüm.

Gibbons'ların arkadaşlıkları rahat ve hoştu. Önceden ayarlanmış bir taksi, bir saat sonra öfkeyle kornasını çaldığında hepimiz zamanın ne kadar çabuk geçtiğini fark edip şaşırdık. Bana göre gelişleri ve gidişleri gerektiğinden biraz acele olmuştu.

"Bundan sonra bana gelme sırası sende Eleanor," dedi annesi yürüme desteğiyle kapıdan dışarı çıkmaya çabalarken. Raymond da o sırada montunu giyiyordu. Başımı salladım. Annesi çabucak beni yaralı yanağımdan öptü ama irkilmedim bile.

"Bir pazar Raymond'la gel, çay iç, biraz bizde vakit geçir," diye fısıldadı. Tekrar başımı salladım.

Raymond hantal hantal yanımdan geçti, sonra ben bu konuda hiçbir şey yapamadan, eğildi ve annesinin yaptığı gibi yanağımdan öptü. "Evet, görüşürüz," dedi ve giderken annesini ve desteğini merdivenlerden istikrarsız bir şekilde taşıdı. Elimi yüzüme götürdüm. Bu Gibbons'lar sevgilerini açıkça gösteren bir aileydi. İşte, bazı aileler böyle olabiliyordu.

Bardakları ve tabakları yıkarken Glen en sonunda ortaya çıkmaya karar verdi. "Bu hiç de kibarca değildi Glen," dedim. Gözlerini bana dikti ve kısa bir ses çıkardı, hiç de miyavlamaya benzemiyordu. Garip bir şekilde, daha çok bir cıvıltı gibiydi. İma ettiği şey fazlasıyla açıktı. Raymond'ın getirdiği özel kedi mamasından kabına kaşıkla koydum. Yeni mama coşkuyla karşılandı ama ne yazık ki sofra adabı ona bakan kişininkiyle pek benzeşmiyordu.

Raymond oturma odasındaki sandalyenin arkasında magazin gazetesini bırakmıştı. Maalesef sık sık sırt çantasında bir tanesi rulo halinde dururdu. Yarım kalmış düzgün bir çapraz bulmaca var mı diye bir göz attım ve dokuzuncu sayfada durdum. Başlık dikkatimi çekmişti.

Glasgow Evening Times
Eğlence Dünyası Haberleri

Pilgrim Pioneers Amerika'yı Keşfediyor:
Glasgow grubu Biffy'den[29] daha büyük olma yolunda.

İskoç grup Pilgrim Pioneers Amerikan Billboard İlk 100'de beşinci olmanın ardından bu hafta kutlama yapıyor.

Glasgow kökenli dört kişilik grup yıllarca yerel bar ve kulüplerde konser verdikten sonra ABD pazarına girmeye başladı.

Önceki liderlerinin hırçın ayrılışından sonra yazdıkları kırk beşlikleri "Seni Özlemiyorum," YouTube sayesinde geniş kitlelere ulaştı. O zamandan beri, bir Telekom şirketinin büyük bütçeli reklamının müziği olarak ABD'nin bir ucundan diğerine her gece yayınlanıyor.

Grup ülke çapında bir tura çıkmak için ABD'ye gitmeye hazırlanıyor.

Bunu okurken hemen geçmişte başka bir yere, başka bir kişiye döndüm: olmaya çalıştığım o kişiye, kendimde ve hayatımda yapmaya çalıştığım ama başaramadığım o değişikliklere... O sırada aslında önemli olan şarkıcı değildi, Maria Temple bunu görmeme yardımcı olmuştu.

Değişime, birisiyle bağlantı kurmaya duyduğum arzunun içinde yanlış şeye, yanlış kişiye odaklanmıştım. Katastrofik bir felaketten sorumlu, başarısız bir insan olarak Maria'nın yardımıyla bu işte bir suçumun olmadığını artık görebiliyordum.

Haber, Johnnie Lomond'un şimdi ne yaptığından bahsetmiyordu. Ve benim için hiç de önemli değildi. Gazeteyi katladım, daha sonra Glen'in kum kabının altına serebilirdim.

29 Biffy Clyro: Bir İskoç rock grubu. (ç. n.)

@johnnieLrocks 7s

Tebrikler çocuklar – harika haber ve gerçekten, gerçekten hak ediyorsunuz. #onlaradınaçokmutluyum #abd #büyükbaşarı

[beğeni yok]

@johnnieLrocks 44d

Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir!

[daha sonra silindi]

33

Ofisine gittiğimde Maria'nın keyfi yerindeymiş gibi göründü, ben de öyleydim. Tekrar geçmişten bahsetmeye başladığında kafamı toparlayabilmem için çaba sarf etmem gerekti.

"Yangın hakkında pek konuşmadık. Acaba... bu konuda biraz konuşmak ister misin?"

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım.

"Çok güzel. Şimdi, benim için gözlerinizi kapatabilir misiniz Eleanor? Bazen bu şekilde anılara ulaşmak daha kolaydır. Derin bir nefes alın ve sonra hepsini verin. Harika. Ve bir tane daha... iyi. Şimdi geçmişi düşünmenizi istiyorum. Evde ve yangından önceki gündesiniz. Ne hatırlıyorsunuz? Herhangi bir şey olabilir. Acele etmeyin..."

Daha önce kendimi o kadar tasasız ve özgür, kendime odaklanmış hissediyordum ki bunun için kendimi hazırlayacak fırsatım olmamıştı. Gözlerimi kapatıp Maria'nın saymasıyla nefes alıp verirken, daha doğru dürüst farkına varmadan önce, zihnimin ben daha onu engelleme fırsatı bulamadan, gitmesini istemediğim yerlerdeki anılara gittiğini endişe verici bir şekilde kavradım. Vücudumun ulaşamayacağım bir yerde, balon gibi süzülen zihnimin aksine ağırlaştığını hissettim. Ama bunu sakin bir şekilde kabul ettim. Kontrolü bırakmakta belli bir zevk vardı.

"Annem. Kızgın. Uyuyordu ama onu uyandırdık. Annem bizden usanmış durumda." Bunu anlatırken yanaklarımda yaşlar

hissediyordum ama kendimi özellikle üzgün hissetmiyordum. Sanki bir filmi anlatıyor gibiydim.

"Bu güzel Eleanor, çok iyi gidiyorsunuz," dedi Maria. "Anneniz hakkında bana daha fazla şey anlatabilir misiniz?"

Sesim cılızlaştı. "Anlatmak istemiyorum," dedim.

"Harika gidiyorsunuz Eleanor. Devam etmeye çalışalım. Şimdi, anneniz..."

Çok uzun bir süre sessiz kalıp zihnimin o evde gitmesi gereken yere ulaşmasına, anıları tuzağa düşmüş kuşlar gibi serbest bırakmasına izin verdim. En sonunda fısıldadım. İki kelime.

"Marianne nerede?"

34

Pazar günü Raymond'la öğle yemeğinde buluşmak için evden on ikide çıkmak zorunda kalmıştım. Glen yeni yatağında uyukluyordu ve onun başka fotoğraflarını çekmek için cep telefonumu kullandım. En son fotoğrafta sanki ışığı engellemek istiyormuş gibi bir pençesiyle gözlerini kapatıyordu. Yanında yere diz çöktüm ve yüzümü tüylerinin en gür kısmına gömdüm. Hafifçe kıpırdandı, sonra mırlaması güçlendi. Kafasının üzerindeki yumuşaklığı öptüm.

"Görüşürüz Glen," dedim. "Geç kalmayacağım." Benim gidişimden hiçbir şekilde etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Gitmeye hazır olduğumda kapıyı elimden geldiği kadar sessizce açtım ve uyuyup uyumadığını kontrol etmek için parmak uçlarımda oturma odasına girdim. Onu devasa kedinanesi doldurulmuş farenin üstünde buldum, hem o hem de kemirgen bana dönüktü, gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Glen ön pençelerini oyuncağın omuzlarının üzerine atmıştı ve onu enerjik bir şekilde ısırıyordu. Onları kendi hallerine bıraktım.

O seanstan beri düşünebildiğim tek şey Marianne'di. Marianne Marianne Marianne... Bu ismi parmaklarımın arasındaki bir para gibi zihnimde tekrar tekrar çevirdim. Doktor Temple bir sonraki seansta onun hakkında konuşmak için benden kendimi hazırlamamı istemişti.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bilmek her zaman bilmemekten daha mı iyiydi? Bu tartışmaya açık bir konuydu.

Black Dog'a geldiğimde, Raymond psikolojik sorunlarımdan bihaber *Sunday Mail* okuyor ve birasını yudumluyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim.

Yüzü her zamankinden daha soluktu ve bana sarılmak için ayağa kalktığında her zamanki berbat sigara kokusuna ek olarak biranın kokusunu da alabildim.

"Ne haber?" dedi. Sesi cızırtılı gibi geliyordu.

"Nasılsın?" diye sordum. İyi görünmüyordu.

Homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse iptal edelim mi diye sana mesaj atıyordum," dedi. "Dün gece biraz geç yattım."

"Laura'yla mı çıktınız?" dedim.

İrkildi. "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu inanamayan bir sesle.

Billy'nin ofiste yaptığını gördüğüm bir şeyi hatırladım ve bilgiç bir şekilde işaret parmağımla burnumun yanına hafifçe vurdum.

Raymond güldü. "Sanırım sende biraz cadılık da var Eleanor," dedi.

Omuz silktim. Artık bunu ispat etmek için siyah bir kedim bile vardı.

"Doğrusu, bir süre önce Laura'ya rastladım," diye açıkladım. "Bana görüştüğünüzü söyledi."

Birasından büyük bir yudum aldı.

"Tabii. Evet, birkaç kez bağlantı kurup buluşmak ister miyim diye sordu. Dün gece bir filme gittik, ardından da birkaç içki içtik."

"Güzel," dedim. "O zaman artık kız arkadaşın mı oluyor?"

Raymond garsona bir bira daha getirmesi için işaret etti.

"Laura hoş bir kız," dedi, "ama onu tekrar göreceğimi sanmıyorum."

Çalışanlardan biri Raymond'ın birasını ve menüyü getirdi. Ben bir Dandelion and Burdock[30] istedim. Tuhaf bir şekilde,

30 Karahindiba ve dulavratotundan yapılan eski bir içki. (ç. n.)

şehir merkezindeki gösterişli bir bar olmasına rağmen ellerinde yoktu ve ben de bir Dr Pepper'la idare ettim.

"Niçin?" diye sordum. "Laura çok cazibeli biri."

Raymond iç çekti. "Bu söylediğinden biraz daha karmaşık bir şey Eleanor, değil mi?" dedi. "Sanırım o büyük ihtimalle biraz... burnu havada birisi. Dediğimi anlıyor musun bilmiyorum."

"Hayır, anlamıyorum," dedim.

"Dürüst olmak gerekirse benim tipim değil." Birasından gürültülü bir şekilde bir yudum aldı. "Demek istediğim, görünüş tabii ki önemli ama beraber gülüp birlikteliğin tadını da çıkarman lazım, değil mi? Laura'yla aramda o kadar ortak nokta olduğundan emin değilim."

En iyi nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim için omuz silktim. Bu pek uzmanlık alanım sayılmazdı.

Bir an için sustuk. Raymond müthiş solgun ve rahatsız görünüyordu. Akşamdan kalmalığın klasik semptomlarıydı bunlar. Neyse ki demir gibi bünyem sayesinde asla böyle şeyler yaşamamıştım.

Şef Arnold Bennett'in[31] pişirdiği bir omlet siparişi verdim ve Raymond da fazla kızartılmış bir ekmekle gelen büyük porsiyon bir sıcak kahvaltı tabağını tercih etti.

"Dün gece eve geldikten sonra Desi'yle epey Jack Daniel's içtik," diye açıkladı. "Kahvaltı işe yarayacak."

"İçkiyi alışkanlık haline getirme Raymond," dedim üzgünce. "Sonuçta benim gibi olmak istemezsin, değil mi?"

Raymond koluma uzandı ve bir saniye tuttu.

"Sen çok iyi gidiyorsun Eleanor," dedi.

Yemek geldi ve o yerken Raymond'a bakmamaya çalıştım. Bu asla güzel bir görüntü değildi. Glen'in ne yaptığını merak ettim. Masada, yüksek bir iskemlede bizimle oturabilse onu böyle bir yere getirmem mümkün olabilir miydi? Karşı çıkılacağını sanmıyordum ama yine de kedi sevmeyen dar kafalı tipler şikâyet edebilirlerdi.

---

31 Omlet tarifiyle tanınan İngiliz roman yazarı. (yay. n.)

"Bak Raymond!" dedim telefonumu yüzüne doğru uzatıp. İlk dört resme bir göz attı.

"Ah, çok güzel Eleanor," dedi. "Evine tamamen yerleşmiş gibi görünüyor."

"Bakmaya devam et," dedim. Gelişigüzel bir havada birkaç tane fotoğrafı daha geçti, ilgisini kaybettiğini görebiliyordum. O ne anlardı ki!

Kahvemizi beklerken havadan sudan konulardan konuştuk. Kahve geldiğinde sohbette geçici bir sessizlik oldu ve Raymond masaya bir poşet şeker döktü. İşaret parmağını tanelerin içinde dolaştırmaya başladığında, kendini endişeli hissettiğinde yapmaya eğilimli olduğu gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Tırnaklarının çevresindeki deri yenmişti ve pek de temiz görünmüyorlardı. Raymond bazen gerçekten sıkıntı verici bir adam olabiliyordu.

"Eleanor," dedi, "bak, sana söylemem gereken bir şey var ve bana kızmayacağına söz vermen gerekiyor."

Geriye yaslandım ve onun devam etmesini bekledim.

"Annen hakkında, o zaman olanlar hakkında biraz araştırma yaptım."

Gözlerimi şeker tanelerine diktim. Nasıl tek tek bu kadar minik ve yine de bu kadar mükemmel olabiliyorlardı ki?

"Eleanor?" dedi. "Bulduklarımın doğru olduğundan emin değilim ama Google'da kundakçılığın olduğu yılı ve Londra'yı aradım. Orada belki bakmak isteyeceğin bazı gazete haberleri var. Eğer istemiyorsan bunu yapmamız gerekmiyor. Ne olur ne olmaz diye bunu bilmeni istedim... Şey, eğer bir şeyler öğrenmek konusunda fikrini değiştirmek istersen diye."

Bir an için zihnimdeki o mutlu yere, mavi kuşların, yavaş yavaş şarıldayan derelerin ve şimdi yarı kel bir kedinin gürültülü bir şekilde mırladığı, o pembe beyaz pofuduk yere gittim.

"Bugünlerde annenin nerede olduğunu söylemiştin?" diye sordu çok nazik bir şekilde.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Benimle bağlantıyı o kuruyor. Hiç tam tersi olmadı." Onun ifadesini anlamaya çalıştım. Bazen insanların ifadelerini çözmekte zorlanırım. Şifreli çapraz bulmaca çok ama çok daha kolaydır. Eğer yüzünde görünenin ne olduğunu tahmin etmem gerekseydi şöyle derdim: üzüntü, acıma, korku. Bu iyi bir şey değil. Ama altında kibar, nazik bir duygu vardı. Benim için hem üzülüyor hem de korkuyordu ama beni incitmeyecekti ve bu yönde en ufak bir arzusu bile yoktu. Bu beni biraz rahatlattı.

"Bak, bu konuda daha fazla konuşmayacağız, tamam mı? Ben sadece... danışmanlık mı artık her neyse, orada... eğer bir şey aklına gelirse... sana bazı cevaplar verebileceğimi söylemek istedim. Ama sadece eğer sen onları istersen," diye çabucak ekledi.

Bunu düşündüm. Kendimde belli belirsiz sinirlenme izleri hissetmeye başladım.

"Raymond," dedim, "Beni buna doğru yönlendirmeye çalışmanın, ben daha hazır olmadan uygun kaçacağını hiç düşünmüyorum. Ben kendi başıma mükemmel gelişim gösteriyorum," dedim ona. *Sabırlı ol Marianne. Geliyorum.* Artık Raymond'ın ilk oturduğundan daha da soluk olan yüzüne baktım. Ağzı hafifçe açılmıştı, gözleri cam gibiydi ve bakışları yorgundu. Bu pek de çekici bir bakış değildi.

"Bir arama motoru kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin. Bu benim hayatım, kendimi iyi ve hazır hissedersem..." ona ifadesiz bakışlarımdan birisiyle baktım, "bana tam olarak ne olduğunu bulmak konusunda yeteneğim var."

Başıyla onayladı ve konuşmaya başladı. Avucum önde, onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bu çok kaba bir hareketti ve bunu yaparken gayrimeşru bir zevk dalgası hissettiğimi itiraf etmeliyim. Bunun arkasından Dr Pepper'ımdan uzun, anlamlı bir yudum aldım. Ne yazık ki neredeyse bitmişti ve pipet çok nahoş bir şapırtı sesi çıkardı ama yine de belirtmek istediğim şeyi oldukça etkin bir şekilde anlatmayı başardım.

İçeceğimi bitirdikten sonra garsonla göz göze gelip hesabı getirmesini istediğimi belirttim. Raymond başını ellerinin içine almıştı ve hiçbir şey söylemiyordu. Göğsüme bir acı saplandığını hissettim. Onun duygularını incitmiştim. Raymond... Elimi ağzımın üzerine koydum ve gözlerimde yaşların oluştuğunu hissettim. Raymond başını kaldırıp bana baktı, sonra öne eğilip iki elimi de oldukça iddialı bir şekilde tuttu. Dışarı kirli bir hava üfledi.

"Çok özür dilerim." İkimiz de bu sözleri aynı anda söyledik. Tekrar denedik ve aynı şey tekrar oldu. Aniden güldüm ve o da güldü. Önce kısa patlamalar ve sonra daha uzun. Bu düzgün, samimi bir gülüşmeydi; bütün vücudunuzun titremesine neden olan türden. Ağzım bir karış açılmıştı, solumam biraz hırıltılıydı, gözlerim sımsıkı kapanmıştı. Kendimi savunmasız ama çok rahatlamış, gevşemiş hissettim. Onun önünde kusmamın ya da tuvalete gitmemin de aynı şekilde bir duygu olacağını hayal ettim.

"Bak, bu tamamen benim hatam," dedi en sonunda sakinleştiğimizde. "Eğer seni kızdırdıysam çok özür dilerim Eleanor. Bu konuyu açmamalıydım bile, özellikle bugün akşamdan kalmayken, beynim püre gibiyken," dedi. "Kesinlikle haklısın. Bu seni ilgilendirir ve senin kararın. Yüzde yüz."

Hâlâ sıkı sıkı ellerimi tutuyordu. Bu gerçekten çok hoştu.

"Önemli değil Raymond," dedim ve ciddiydim. "Aşırı tepki verdiysem özür dilerim. İyi niyetli, nazik bir adam olduğunu ve sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum." Yüzündeki rahatlama dolu ifadeyi görünce tebessüm ettim.

Nazikçe ellerimi bıraktı. Daha önce gözlerini gerçekten fark etmemiştim. Kahverengi lekeli ve yeşillerdi. Çok sıradışıydı.

Tekrar gülümsedi, sonra ellerini yüzüne götürdü ve sessizce homurdanıp yüzünü ovuşturdu.

"Tanrım," dedi. "şimdi annemi ziyaret edip kedilerle ilgilenmem gerektiğine inanamıyorum. Oysa tek istediğim yatağa girip salı gününe kadar uyumak."

Gülümsememeye çalıştım ve hesabı ödedim; itiraz etti ama bir bakıma bu zayıf durumunu kullandım.

"Benimle gelmek ister misin?" dedi. "Seni görmek hoşuna gider."

Bunu düşünmedim bile. "Teşekkür ederim Raymond ama bugün olmaz," dedim. "Glen'in artık tuvalete çıkmış olması gerekiyor ve tekrar çiş yapması ihtimaline karşı kum kabına dışkısını bir ya da iki saatten fazla bırakmasından hoşlanmıyorum.

Raymond çabucak ayağa kalktı. "O zaman ben bir koşu erkekler tuvaletine gidiyorum," dedi.

Eve dönerken Glen için kedi maması aldım. Glen'in ilginç tarafı, yer yer nezaketsiz tutumuna rağmen beni seviyor olması. Onun sadece bir kedi olduğunu biliyorum. Ama bu yine de sevgi işte. İster hayvan ister insan olsun, dünyadaki hem en kolay hem de en zor şey koşulsuz sevgi.

Bazen danışmanlık seanslarından sonra, canım bir yerlerde deliler gibi votka içmek, sonra bir şişe de eve getirmek ve hepsini içmek istiyor ama sonuçta bunu hiç yapmadım. Bir yığın nedenim vardı ve bir tanesi de şuydu: Ben iyi olmazsam Glen'i kim besleyecekti? O kendi kendine bakamazdı, bana ihtiyacı vardı.

Bu sinir bozucu değil, yani onun bana ihtiyaç duymasını bir yük olarak görmüyorum. Bu bir ayrıcalık. *Ben* sorumluyum. *Ben* kendimi sorumlu olduğum bir yere getirmeyi seçiyorum. Ona, bu küçük, bağımlı ve korumasız yaratığa göz kulak olma isteği kalıtsal bir şey ve bunu düşünmem bile gerekmiyor. Bu nefes almak gibi bir şey. En azından bazı insanlar için.

35

Danışmanlık seanslarını haftada ikiye çıkardık ki Maria bunu ilk teklif ettiğinde bana önce aşırı geldi. Ama sonra ancak yeterli olduğunu fark edince şaşırdım. Yine de şu düşkün insanlardan, her zaman kendileri ve sorunları hakkında homurdanan, sıkıcı tiplerden birine dönüşmediğimi umdum.

Yavaş yavaş çocukluğum hakkında konuşmaya alışıyordum, otuz yılın çoğunu bu konudan titizlikle kaçınarak geçirmiştim. Yine de ne zaman Marianne konusu açılsa yan çiziyordum. Her seanstan önce, bu kez onun hakkında konuşmak için doğru zaman diyordum kendi kendime. Ama sonra o an geldiğinde bunu yapamıyordum.

Bugün Doktor Temple tabii ki tekrar Marianne'i sormuştu. Ben başımı iki yana sallayınca da çocukluğumu iki farklı bölüm olarak düşünmenin yardımcı olabileceğini önermişti: Marianne konusuna gelmenin yolu olarak yangından önce ve sonra. Evet, demiştim, bu işe yarayabilir. Fakat çok ama çok acı verici bir şekilde.

"O zaman yangından önceki en mutlu anınız ne?" diye sordu. Kendimi düşünmeye zorladım. Birkaç dakika geçti.

"Oradan buradan anlar hatırlıyorum, parçalar... Ama aklıma tam olarak bir hadise gelmiyor," dedim. "Hayır, durun. Bir piknik, okulda. Dönemin sonunda ya da öyle bir şey olmalı. Hepimiz

dışarıdayız, her neyse, güneş ışığındayız." Devam edecek pek fazla bir şey yoktu ve kesinlikle detaylı bir anı değildi.

"O gün kendinizi bu kadar mutlu hissetmenizi sağlayan şey neydi dersiniz?" diye nazikçe konuştu.

"Kendimi... güvende hissettim," dedim. "Ve Marianne'in de güvende olduğunu biliyordum."

Evet, işte buydu. Marianne. *Düşünmek için kendini çok zorlama.* Doğru, onun ana sınıfı da oradaydı. Hepimizin yemeği vardı, peynirli sandviçler ve bir elma. Güneş ışığı, piknik. Okuldan sonra Marianne'le eve yürüyorduk, her zaman yaptığımız gibi, günümüzü birbirimize anlatabilmek için elimizden geldiği kadar yavaş gidiyorduk. Ev uzakta değildi. Yol hiçbir zaman yeteri kadar uzun sürmüyordu. Marianne gerçekten komikti, taklit yeteneği vardı. Beni nasıl güldürdüğünü hatırlamak içimi yaktı.

Okul bizim için bir sığınaktı. Öğretmenler kesiklerimizin ve çürüklerimizin nasıl olduğunu sorar, onlara pansuman yapılması için bizi hemşireye yollarlardı. Okul hemşiresi saçımızı nazikçe, çok nazik bir şekilde tarayıp çok iyi bir kız olduğumuz için tokaların bizde kalabileceğini söylerdi. Ve okul yemekleri... Marianne'in anaokulunda güvenli ve sıcak olduğunu bildiğim için rahat edebiliyordum. Küçüklerin paltolarını asabilecekleri kendi özel askıları vardı. Orada olmak Marianne'in hoşuna gidiyordu.

O piknikten sonra çok geçmeden annem, Bayan Rose'un çürüklerimi sorduğunu öğrenmişti. Ondan sonra evde öğrenime geçtik; pazartesiden cumaya kadar saat dokuzdan dörde kadar kaçış yoktu. Gitgide daha kötü, gitgide daha çabuk, gitgide daha sıcak... Ve yangın. Bunun başıma gelmesine ahmakça bir hatam yüzünden ben, salak Eleanor neden olmuştum ve işin kötüsü Marianne'i de onun içine çekmiştim. O yanlış bir şey yapmamıştı. O hiçbir zaman yanlış bir şey yapmamıştı.

*

Doktor Temple kâğıt mendilleri bana doğru itti ve yanaklarımdaki yaşları sildim.

"Burada günlük hayatınızı anlatırken Marianne'den çok bahsettiniz," dedi nazikçe.

Bunu yüksek sesle söylemeye hazırdım. "O benim kız kardeşim," dedim.

Bir an beraberce durduk ve ben sözlerin belirginleşmesini bekledim. İşte buradaydı: Marianne. Küçük kız kardeşim. Kayıp parça, artık var olmayan arkadaşım. Şimdi yaşlar yanaklarımdan aşağı akıyordu ve ben tekrar konuşmaya hazır olana kadar Maria beni hıçkırıklarımla baş başa bıraktı.

"Onun başına geleni konuşmak istemiyorum," dedim. "Bunu yapmaya hazır değilim!"

Maria Temple çok sakindi. "Merak etmeyin Eleanor. Adım adım ilerleyeceğiz. Kız kardeşiniz Marianne'i kabullenmek çok büyük bir şeydi. Zaman içinde gerisine geleceğiz."

"Keşke şimdi bu konuda konuşabilseydim," dedim kendime kızarak. "Ama konuşamam."

"Tabii ki Eleanor," dedi sakince. Durakladı. "Sizce bunun nedeni Marianne'in başına ne geldiğini hatırlayamamanız mı? Yoksa konuşmak mı istemiyorsunuz?" Sesi çok nazikti.

"İstemiyorum," dedim yavaş ve usulca. Dirseklerimi dizlerime koydum ve başımı ellerimin içine aldım.

"Kendinize karşı nazik olun Eleanor," dedi Maria. "İnanılmaz derecede iyi gidiyorsunuz."

Neredeyse güldüm. Kesinlikle kendimi iyi gidiyormuş gibi hissetmiyordum.

Yangından önce ve sonra. Çok önemli bir şey alevler içinde yok olmuştu: Marianne.

Yol almak, iyileşmek, *yaşamak* için aniden çaresizliğe kapılıp, "Ne yapacağım?" diye sordum. "Bunu nasıl düzeltirim? *Kendimi* nasıl düzeltirim?"

Doktor Temple kalemini bıraktı ve kararlı ama nazik bir şekilde konuşu.

"Siz bunu zaten yapıyorsunuz Eleanor. Zannettiğinizden çok daha cesur ve güçlüsünüz. Devam edin."

Ondan sonra bana gülümsediğinde, bütün yüzünde cana yakın hatlar belirdi. Orada parlayan duyguyu saklamak için gözüm dönmüş bir şekilde tekrar başımı eğdim. Gırtlağımdaki o yumru. Daha çok gözyaşının gözlerime batması. Burada güvendeydim, kız kardeşimle ilgili daha çok şey konuşmak istiyorum ama zor olacak.

"O zaman önümüzdeki hafta görüşürüz?" dedim. Başımı kaldırıp baktığımda hâlâ gülümsüyordu.

O gün daha sonra Glen'le beraber her birinin içinde bir çek olan, sıra geldikçe açılacak, içinden altı rakamlı bir sayı çıkacağını uman, seçilmiş sayılı kutuların istatistiklerini (özellikle, olasılık teorisini) ölümcül derecede yanlış anlayan insanların olduğu bir televizyon programı izliyorduk. Seçimlerini doğum günleri, önem verdikleri bir kişinin ev numarası ya da hepsinden de kötüsü, özel bir tam sayı hakkında *iyi bir his* sahibi olmaları gibi faktörler üzerinden yapıyorlardı.

"İnsanlar salaktır Glen," dedim ve onun kafasını öpüp yüzümü, artık neşeli bir taşkınlıkla bütün giysi ve mobilyalarımın üzerine döktüğü, görkemli bir şekilde büyümüş tüylerine gömdüm. Bana onaylayıcı bir mırıltı verdi.

Kapı çaldı. Glen kocaman esneyip kucağımdan aşağı atladı. Hiç kimseyi beklemiyordum. Kapıda durup kilidi açmadan önce kim olduğunu bileyim diye şu gözetleme deliklerinden bir tane almam gerektiğini düşündüm. Bunun teatral basmakalıplığını oldukça sıkıcı buluyordum. Kapının arkasında kim var? Sıkıcı. Pandomimler ya da polisiye romanlardan hoşlanmam; tepkimi oluşturabilmek için ilk fırsatta geniş çaplı bilgiye sahip olmak isterim. Kapıyı açtığımda karşıma Sammy'nin oğlu Keith çıktı,

gergin görünüyordu. Biraz şaşırtıcı bir durumdu bu. Onu içeri davet etim.

Keith bir fincan çayla kanepemde otururken Glen gözden kaybolmuştu. Anlaşılan insanlarla birlikte olmaktan değil, kendisiyle kalmaktan hoşlanıyordu. Benim arkadaşlığıma tahammül edebiliyordu ama temelde, J. D. Salinger ya da Unabomber gibi, aslında bir münzeviydi.

"Çay için teşekkürler Eleanor. Ama uzun kalamayacağım," dedi Keith, sıradan hoşbeşi bitirdikten sonra. "Karım bu akşam zumbaya gidecek ve bu yüzden çocuklar için geri dönmem gerekiyor." Başımla onayladım, Zumba'nın kim olduğunu merak etmiştim. Yanında getirdiği sırt çantasının içine uzandı, dizüstü bilgisayarı kenara itti ve bir poşete (bir Tesco poşeti olduğuna onaylayarak dikkat ettim) sarılı bir şey çıkardı.

"Babamın eşyalarını temizliyoruz," dedi doğrudan bana bakıp sanki kendi kendine cesur ol dermiş gibi sesini kontrol ederek. "Bu pek büyük bir şey değil ama belki bir yadigâr olarak almak istersin diye düşündük... Raymond'ın ona nasıl hayran olduğunu söylediğini hatırlıyorum, babama yardım ettiğiniz o zamandan sonra..." Kelime gırtlağına takıldı ve sesi kesildi.

Poşeti yavaşça açtım. Bu o güzel, kırmızı süveterdi. Raymond'la onu caddede bulduğumuz gün Sammy'nin giydiği süveter. Kokusunu alabiliyordum; elma, viski ve sevgi kokusu hâlâ hafifçe alınabiliyordu ve onu sımsıkı sıkıp avucumdaki yumuşaklığını ve sıcaklığını, nazik, canlı Sammy etkisini hissettim.

Keith pencereye gitmişti ve sokağa bakıyordu; tamamen anlaşılan bir hareket. Kendi duygularınızı kontrol etmek için çetin bir şekilde çabalarken diğer insanlarınkilere tanık olmak, onlarınkileri de kontrol etmeye çalışmak zorunda kalmak dayanılmaz gelir. O benim gözyaşlarımla başa çıkamıyordu. *Hatırlıyorum, hatırlıyorum.*

"Teşekkür ederim," dedim. Başıyla onayladı, sırtı hâlâ bana dönüktü. Her şey oradaydı, ikimiz için de besbelliydi ama her şey söylenmeden kalmıştı. Eh, bazen en iyisi buydu.

O gittikten sonra süveteri giydim. Tabii ki bana büyüktü ama ona ihtiyacım olacağı zamanlarda beni saracak olması harikaydı. İşte Sammy'nin ayrılık hediyesi.

36

Doktor Temple'ın ofisine gitmek, şehre bir otobüs yolculuğu ve sonra kısa bir yürüyüş yapmayı gerektiriyordu. Kartımın süresi geçmişti ve onu geçen hafta yenileme zahmetine bile girmemem de genel *klinik depresyonumun,* dışlanmışlık hissimin belirtisiydi. Marianne... Onun dışındaki diğer her şey önemsizdi. Şoförün yanındaki, üstünde çirkin bir şekilde *para üstü yok* yazan ve bu yüzden yirmi peniyi gereksiz yere feda ettiğim yarığa iki sterlin bıraktım.

Bütün koltuklarda birer kişi vardı, bu da bir yabancının yanına oturmam gerektiği manasına geliyordu. Farklı bir ruh halinde olduğumda bu oyundan hoşlanırdım: İnsanın derinlerini taramak ve yanına oturmak için en zayıf, an aklı başında, en temiz görünüşlü olanı seçebileceği on saniyesi vardı. Yanlış seçerseniz şehre yapılan on beş dakikalık yolculuk daha az keyifli bir deneyim olacaktı. Ya oturduğu yerde yayılan bir şişko tarafından ezilecektiniz ya da yıkanmamış bir vücuttan sızan pis kokuyu minimuma indirmek için ağızdan nefes alacaktınız. İşte bu da toplu ulaşımla seyahat etmenin heyecanıydı.

Bununla beraber bugünkü oyundan keyif almamıştım ve eşlikçimin iyi ya da kötü taraflarına bakmadan, mümkün olduğu kadar, sadece mümkün olduğu kadar öne oturmuştum. Şansıma, yanımdaki yaşlıca bir kadındı, biraz balıketliydi ama rahatsız edici bir halde değildi, saç spreyi kokuyordu ve kendi halindeydi. *İyi.*

Sonraki durakta indi ve ardından koltuk bana kaldı. Başka insanlar bindi ve yakışıklı bir genç adamın (orantısız bir şekilde büyük kahverengi gözleri olan, uzun boylu, ince yapılı) koltuk seçmek için aynı tarama oyununu oynamasını izledim. Deli olmadığından ve iğrenç kokmadığından emin olduğum için yanıma oturmasını dört gözle bekledim.

Fakat o yanımdan geçti ve otobüsün diğer tarafında oturdu; spor mont giyen, kısa boylu, kaba görünüşlü bir adamın yanına. Buna inanamadım! Sonraki durakta iki kişi bindi. Biri yukarı kata çıktı, diğeri tekrar yanımdaki boş yerden sakındı ve otobüsün arkasına doğru yürüdü. Dönüp baktığımda çorapsız adamın yanında oturduğunu gördüm. Çıplak ayak bilekleri, yeşil eşofmanlarıyla takım yaptığı koyu kırmızı ve kaba deri ayakkabılarının üzerinde üzücü bir şekilde beyaz görünüyordu. Bu adam kesinlikle bir deliydi.

Gözlerimi yere diktim, zihnim hızla çalışıyordu. Ben... otobüste yer seçme oyununda sakınılması gereken birine benziyor muydum? Kanıt karşısında, öyle birisi olduğum sonucuna varabildim. Ama niçin?

Bunun cevabını mantık yoluyla bulabilirdim. Aşırı kilolu değildim. Kokmuyordum – her gün duş alıyor ve giysilerimi düzenli yıkıyordum. O zaman geriye delilik kalıyordu. Ben deli miydim? Hayır. Hayır, değildim. Klinik depresyon yaşıyordum ama bu bir hastalıktı. Delilik değildi. O zaman deliye mi benziyordum? Deliymişim gibi mi davranıyordum? Sanmıyorum. O zaman, bunu nasıl bilecektim? Yara izlerimden dolayı mıydı? Egzamamdan mı? Yeleğimden mi? Deli olabileceğinizi düşünmek bile bir delilik işareti miydi? Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı ellerimin içine yerleştirdim. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.*

"İyi misin tatlım?" dedi bir ses ve omzumda bir el hissettim. Bu ürkmeme ve tekrar doğrulmama neden oldu. Çorapsız adamdı bu; otobüsün ön tarafına doğru gidiyordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedim göz teması kurmadan. Otobüs sonraki durağa yaklaşırken yanıma oturdu.

"Emin misin?" dedi kibarca.

"Evet, teşekkür ederim," diye tekrar ettim. Yüzüne bir bakış atma riskini aldım. Çok tatlı gözleri vardı, ağaçlarda yeni çıkan tomurcuklarla aynı narin yeşil renkteydi.

"Bir an panik atak gibi bir şey yaşadın o halde?" Kolumu okşadı. "Herkese arada sırada benzer şeyler olur, değil mi?" Gülümsedi, sıcak bir tavrı vardı ve gitmek için ayağa kalktı. Otobüs yavaşlıyordu.

"Teşekkürler!" diye arkasından seslendim. Geri dönmedi ama elini kaldırarak selam verdi; giderken pantolonu çıplak ayak bileklerinden yukarı çıkıyordu.

O deli değildi. Sadece çorap giymemişti.

Eleanor, dedim kendi kendime, bazen insanları çok çabuk yargılıyorsun. Bir otobüste yanına oturmak isteyeceğim türden insanlara benzemiyor olmalarının bir yığın nedeni olabilir ama bir kişi hakkında on saniyelik bakışla hüküm veremezsin. Bu hiçbir zaman yeterli değildir. Mesela şişman insanların yanına oturmama eğilimin. Aşırı kilolu olmakta ters bir şey yok, değil mi? Tıpkı senin bir zamanlar votka içmen gibi, onlar da üzgün olduklarından yemek yiyor olabilirler. Onlara sağlıklı yemek pişirmeyi ve yemeyi hiç öğretmemiş olabilir anne babaları. Engelli ve egzersiz yapamayan kişiler olabilirler ya da ellerinden gelen çabayı göstermelerine rağmen kilo almalarına neden olan bir hastalıkları olabilir. Bilmiyorsun işte Eleanor, dedim kendi kendime.

Kafamın içindeki sesin, kendi sesimin, aslında oldukça aklı başında ve mantıklı olduğunu fark etmeye başlamıştım. Bütün yargılamaları yapan ve beni de bunu yapmaya teşvik eden annemin sesiydi bu. Kendi sesimden, kendi düşüncelerimden gitgide daha çok hoşlanıyordum. Onlardan daha fazla olmasını istiyordum. Onlar kendimi iyi, hatta sakin hissetmemi sağlıyorlardı.

Kendimi *kendim* gibi hissetmeme yardımcı oluyorlardı.

37

Eski rutinler, yeni rutinler. Hatta belki bazen de rutinsizlik. Ama haftada iki kez, artık ne kadar zaman alacaksa, şehre gidiyor, eski asansörden uzak duruyor ve Doktor Temple'ın danışmanlık odasına merdivenlerden çıkıyordum. Orayı artık kötü bir yer olarak görmüyordum. Doğal, gösterişsiz ortamların, kâğıt mendillerin, sandalyelerin ve çirkin çerçeveli baskıların faydasını anlamaya başlıyordum. Kendiniz dışında bakacak başka hiçbir şey, kaçacak hiçbir yer yoktu. İlk göründüğünden çok daha zekiydi artık gözümde Doktor Temple. Buna rağmen bugünkü rüya avcısı küpeleri gerçekten tiksindiriciydi.

Sahneye çıkıp repliğimi söylemek üzereydim. Ama rol yapmıyordum. Ben berbat bir oyuncuyum, doğal olarak ikiyüzlü ya da sahtekâr değildim. Eleanor Oliphant'ın adının afişlerde asla belirmeyeceğini ve de bunu hiçbir zaman istemeyeceğimi rahat rahat söyleyebilirsiniz. Geri planda kendi halime kalmaktan çok mutluydum. Bu vakte kadar annemden talimat alarak çok vakit kaybetmiştim.

Marianne konusu bana çok sıkıntı vermişti; cesaretimi toplamak ve hafızamı gitmek istemediği yerlere yöneltmek için çılgınca uğraşıyordum. Çocukluğumdan bahsederken hatıraları zorlamamayı, doğal bir şekilde ortaya çıkmalarına izin vermeyi kabul etmiş, bunu ummuştuk. Bunu kabul etmiştim. Dün gece Glen'le radyo dinlerken, o anı, anın gerçeği oldukça davetsiz bir şekilde

belirmişti. Mükemmel derecede sıradan bir akşamüstüydü ve ne bir giriş müziği vardı ne de drama. Sadece gerçekler. Bugün sesimi burada, bu odada, Maria karşısında çıkaracağım gün olacaktı. Ama bir başlangıç sinyali olması gerekiyordu. Bunu öyle durup dururken yumurtlayamazdım. Maria'nın beni yönlendirmesine izin verecektim.

Bugün danışmanlık ofisinde annemden kaçış yoktu. Gerçekten bunu yaptığıma inanmak zordu ama işte, yola çıkmıştım. Başıma taş yağmadı, annem sadece adını söyledim diye bana musallat olması için bir iblis çağırmadı. Şaşırtıcı ama Doktor Temple'la onun hakkında mantıklı, sakin bir konuşma yapıyorduk.

"Annem kötü birisi," dedim. "Çok kötü. Bunu biliyorum, her zaman biliyordum. Ve merak ediyorum... sizce ben de kötü olabilir miyim? İnsanlar ebeveynlerinden bir yığın şeyi kalıtsal olarak alırlar, değil mi? Varis, kalp hastalığı. *Kötülük* de kalıtımla geçebilir mi?"

Maria geriye yaslanıp fularıyla oynadı.

"Bu çok ilginç bir soru Eleanor. Verdiğiniz örnekler fiziksel koşullarla alakalı. Ama bizim konuştuğumuz şey daha farklı. Bir kişilik, bir davranış dizisi. Sizce bu davranışsal özellikler kalıtımla geçebilir mi?"

"Bilmiyorum," dedim. Bunu düşündüm. "Umarım öyle değildir. Gerçekten."

Bir dakika duraksadım. "İnsanlar yaradılıştan ve yetiştirme tarzından bahseder. Onun yaradılışını kalıtsal olarak almadığımı *biliyorum.* Demek istediğim, ben... bazen zor biriyim, sanırım... Ama ben... ben onun gibi *değilim.* Eğer onun gibi olduğumu düşünseydim kendime dayanabilir miydim bilmiyorum."

Maria Temple kaşlarını kaldırdı.

"Bunlar çok güçlü kelimeler Eleanor. Niçin böyle diyorsunuz?"

"Birisine acı çektirmeyi gerçekten isteyeceğimi düşünseydim buna dayanamazdım, daha zayıf, daha küçük insanları istismar etmeye, onları kendi başlarının çaresine bakmaya bırakmaya..."

Birdenbire durdum. Bunu söylemek çok ama çok zordu. Bu gerçek hem fiziksel bir ağrı gibi hem de çok daha temel, varoluşsal bir acıyla can yakıyordu. *Tanrı aşkına, varoluşsal acı Eleanor! Aklını başına topla.*

Maria nazikçe konuştu.

"Ama siz anneniz değilsiniz, değil mi Eleanor? Siz tamamen ayrı bir kişisiniz, kendi seçimlerini yapan bağımsız bir kişi."

Cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Hâlâ genç bir kadınsınız. Eğer isterseniz bir gün kendi aileniz olabilir ve tamamen farklı bir anne olabilirsiniz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Bu kolaydı.

"Ah, benim asla çocuğum olmayacak," dedim sakin ve duygusuz bir şekilde. Konuşmaya devam etmemi belirtti. "Bu ortada, değil mi? Demek istediğim, ya o annemdeki şeyi çocuğa geçirirsem? Bu bende olmasa bile bir nesil sonraya geçebilir, değil mi? Ya da... ya da çocuk doğurmak bu şeyi insanın içinden çıkarıyorsa? Bu şey aslında uykuda olabilir, bekleyebilir..."

Maria Temple çok ciddiymiş gibi göründü.

"Eleanor, yıllardır sizin gibi endişeleri olan birçok hastayla çalıştım. Böyle hissetmek normaldir. Ama unutmayın, biz şimdi annenizden ne kadar farklı olduğunuzu, farklı seçimler yaptığınızı tartışıyorduk..."

"Ama annem hâlâ hayatımda, bu kadar zaman sonra bile. Bu beni endişelendiriyor. O kötü bir örnek, çok kötü bir örnek."

Maria notlarını aldığı defterden başını kaldırıp baktı.

"O zaman hâlâ onunla konuşuyor musunuz?" diye sordu kalemini tutarak.

"Evet," dedim. Ellerimi kavuşturdum ve derin bir nefes aldım. "Ama bunun bir biçimde sona ermesi gerektiğini düşünüyorum. Bunu durduracağım. Durması gerekiyor."

"Benim rolüm size ne yapacağınızı söylemek değil Eleanor. Ama şunu söylemeliyim ki bence bu çok güzel bir fikir. Ama

sonuçta bu sizin kararınız, her zaman sizin kararınız," dedi aşırı sakin ve biraz da mesafeli bir şekilde. Sanki tarafsız olmak için kendini biraz fazla zorluyor, diye düşündüm. Niçin olduğunu merak ettim.

"Sorun, yaptığı bütün her şeyden sonra bile, hepsinden sonra bile, onun hâlâ benim annem olmasıydı. Sahip olduğum tek anneydi. Ve iyi kızlar, annelerini severler. Yangından sonra her zaman çok yalnızdım. Nasıl olursa olsun, bir anne hiç olmamasından daha iyidir..."

Gözyaşları içinde duraksadığımda Doktor Temple'ın benimle tamamen duygudaş olduğunu, söylediğimi anladığını ve yargılamadan dinlediğini gördüm.

"Son zamanlarda," diye söze girdim. Nazik gözleri ve destek verici sessizliğinden umutlanıp kendimi biraz daha güçlü, biraz daha cesur hissetmeye başlamıştım. "Ama son zamanlarda, onun... onun çok kötü olduğunu fark ettim. O kötü bir anne. Ben kötü değilim ve bu benim kabahatim değil. Onu ben kötü yapmadım. Ve onunla ilgili kötü bir şey istemediğim için, yaptıkları yüzünden kendimi üzgün ve kızgın, hatta öfkeli hissetmediğim için ben kötü biri değilim."

Bir sonraki bölüm biraz zordu ve konuşurken, ağzımdan çıkacak kelimelere karşılık Doktor Temple'ın tavrında bir değişiklik görmekten korkarak sıktığım ellerime baktım.

"Onunla ilgili çok ama çok sıkıntılı olan bir şey *biliyorum.* Hatırlayabildiğim kadarıyla, bunu hep biliyordum. Ama hiç kimseye söylemedim. Ve insanlar öldü..."

Başımı kaldırıp bakmaya cüret ettim ve Maria'nın yüzündeki ifadenin değişmemiş olduğunu gördüğümde bedenimin rahatlayarak gevşediğini hissettim.

"Kim öldü Eleanor?" diye sordu yavaşça. Derin bir nefes aldım.

"Marianne," dedim. "Marianne öldü." Önce ellerime baktım, sonra tekrar Maria'ya. "Annem yangın çıkardı. İkimizi de öldürmek istedi ama bir şekilde Marianne öldü ve ben ölmedim."

Maria başıyla onayladı. Şaşırmış görünmüyordu. Yoksa bunu çoktan çözmüş müydü? Başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi göründü ama söylemedim. Bir an sessizce oturduk.

"Ama bu suçluluk duygusu," dedim fısıltıyla. Konuşmak, fiziksel olarak ses çıkarmaya çalışmak çok zordu. "Ben onun ablasıydım. Ona göz kulak olmam gerekirdi. O çok küçüktü. Gayret ettim, gerçekten ettim ama bu... yeterli değildi. Onu yüzüstü bıraktım Maria, ben hâlâ buradayım ve bu tamamen yanlış. Hayatta kalanın o olması gerekiyordu. Ben mutlu olmayı hak etmiyorum, ben güzel bir hayatı hak etmiyorum Marianne..."

Sakinleştirmeyi başardığımda nazikçe, "Eleanor," dedi, "Siz hayatta kalıp Marianne kalmadığında kendinizi suçlu hissetmeniz tamamen normal bir tepki. Unutmayın, anneniz bu suçu işlediğinde siz sadece bir çocuktunuz. Bunun sizin kabahatiniz olmadığını, bunların hiçbirinin sizin kabahatiniz olmadığını anlamanız çok önemli."

Hâlâ hıçkırıyordum.

"Siz çocuktunuz ve o bir yetişkindi. Size ve kardeşinize göz kulak olmak onun sorumluluğuydu. Bunun yerine orada ihmal, şiddet, duygusal taciz vardı ve bu da korkunç, korkunç sonuçlar doğurdu. Ve bunların hiçbiri sizin hatanız değil Eleanor, kesinlikle hiçbiri değil. Annenizi affetmeniz gerekip gerekmediğini bilmiyorum," dedi. "Ama bir şeyden eminim; kendinizi affetmeniz gerekiyor."

Yaşlar içinde başımla onayladım. Bu çok mantıklıydı. Henüz tam olarak inandığımdan pek emin değildim ama kesinlikle mantıklıydı. Ve bundan daha fazlasını isteyemezdiniz.

Burnumu gürültüyle sildim ve bundan hiç utanmadım; Doktor Temple'ın önüne şimdiye kadar serdiğim dehşetle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Anneme son kez hoşça kal deme zamanım gelmişti.

38

Raymond o gün beni kahve içmeye götürmek için danışmanlık odalarının dışında buluşmakta ısrar etmişti. Bana doğru sallana sallana yürümesini izledim. Ona has uzun adımlarla yürümesi şimdi gözüme neredeyse sevimli geliyordu, normal erkekler gibi yürümeye başlasa onu tanıyamazdım. Elleri düşük belli kotunun ceplerindeydi ve garip, daha önce hiç görmediğim kocaman bir yün şapka giyiyordu. Büyük ihtimalle çocuklara zalimce davranan ve bir elf güruhundan hak ettiği cezayı görmüş bir fırıncı olan, on dokuzuncu yüzyıl peri masallarından birinin illüstrasyonundaki Alman goblinin giyeceği türden bir şapkaya benziyordu bu. Oldukça hoşuma gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu. "Buraya gelirken kıçım dondu!" Ovuşturduğu ellerinin içine hava üfledi.

"Bugün hava oldukça sert," diye yanıtladım, "ama güneşi görmek harika bir şey."

Bana gülümsedi. "Evet, kesinlikle öyle Eleanor."

İzin alıp benimle buluşmaya geldiği için ona teşekkür ettim. Büyük bir nezaket göstermişti ve bunu ona söyledim.

"Hadi ama Eleanor," dedi sigarasını söndürüp. "Yarım günün lafı mı olur. Her neyse, yazılım lisansları ve Windows 10'dan bahsetmeyecek birisiyle konuşmak güzel."

"Ama sen yazılım hakkında konuşmayı *seviyorsun* Raymond," dedim ve burnumu çekip nazikçe ama cesurca onu kaburgalarından dirsekledim. Güldü ve o da aynısını bana yaptı.

"İddia edilen suçtan suçlu bulunmuştur, Bayan O," diye espri yaptı.

Kafe zincirlerinden birinin şubesine gittik, şehirde onlardan çok görmüştüm. Sıraya girdik ve ekstra kremalı, fındık şuruplu büyük bir mochaccino istedim. Genç adam adımı sordu.

"İsmime niçin ihtiyacınız var?" diye sordum, şaşırmıştım.

"İçecekler karışmasın diye bardağınıza yazıyoruz," dedi.

Ne saçma!

"Şu ana kadar benimkinin aynısından sipariş veren başka birini duymadım," dedim sert bir tonda. "Hazır olduğunda seçtiğim içeceği rahatlıkta tanıyacağımdan eminim."

Kalemi hâlâ ağzında, gözlerini bana dikip bakakaldı. "İsminizi bardağa yazmam gerekiyor," diye tekrar etti. Sesi net ama üniformalı insanların sık sık alışkanlık haline getirdiği şekilde bıkkındı.

"Ve bir kafeteryanın ortasında herkesle adımı paylaşmayarak mahremiyetimi biraz korumam gerekiyor," dedim aynı sertlikte.

Sıranın arkasından birisinin cık cık ettiğini ve başka birisinin *siktir, işe bak* gibi bir şey mırıldandığını duydum. Durum bir çıkmaza girmişiz gibi göründü.

"Peki, tamam o zaman," dedim. "Adım Bayan Eleanor Oliphant."

Karşımda irkildi.

"Ben sadece, şey, Ellie yazacağım," dedi karalayıp. Raymond'ın sesi çıkmıyordu ama koca omuzları ve deforme vücudunun gülmekten titrediğini hissedebiliyordum. Bundan sonra sıra onundu.

"Raoul," dedi ve sonra harf harf söyledi.

İçeceklerimizi aldığımızda (hiçbir sorun olmadan) pencere kenarında bir masaya oturduk ve geçen insanları izledik. Ray-

mond Americano kahvesine üç poşet şeker attı ve daha sağlıklı seçenekler yapmasını önerme dürtüsüne karşı koydum.

"Evet," dedi rahat bir sessizlik olarak gördüğüm şeyden sonra. "Bugün nasıl geçti?"

"Doğrusu gayet iyiydi," dedim. Bana yakından baktı.

"Ağlamış gibi görünüyorsun," dedi.

"Ağladım," dedim ona. "Ama önemli değil. İnsan ölen kız kardeşinden konuşmuşsa ağlaması normaldir."

Raymond'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"O, evde çıkan yangında öldü. Annem o yangını bilerek başlattı. Hayatta kalmamamız gerekiyordu ama bir şekilde ben kaldım. Ama kız kardeşim öldü," dedim. Bu sözleri ederken garip bir şekilde sakin konuştum. Bitirdiğimde, bu bilgiyi özümserken Raymond'ın yüzünün henüz tekrar yaşamaya pek hazır olmadığım duyguları yansıtacağını bildiğimden bakışlarımı kaçırdım. Konuşmaya başladı ama bocaladı.

"Biliyorum," dedim sakince ve ona kendini toparlaması için bir dakika verdim. Kavranacak çok fazla şey vardı. Ne de olsa benim on yıllarımı almıştı. Marianne'e olanlar, annemin yaptıkları hakkında bir şeyler daha anlattım.

"Şimdi en sonunda bana ve Marianne'e yaptıkları hakkında konuşabildiğim için büyük ihtimalle annemi hayatımda tutmaya devam etmeyebilirim. Ondan kurtulmam gerekiyor."

Başıyla onayladı.

"Bu... Sen onunla..."

"Evet," dedim. "Önümüzdeki çarşamba onunla konuştuğumda, ona artık bittiğini söyleyeceğim. Artık tamamen bağlantıyı kesme zamanı geldi."

Raymond neredeyse onaylarcasına başını salladı. Yürüdüğüm yoldan emin olmanın rahatlığını hissettim. Bu değişik bir histi.

"Yapmam gereken bir şey daha var. Bana, bize olanları tam anlamıyla öğrenmem gerekiyor. Bazı detaylar hatırlıyorum ama şimdi hepsini bilmem gerekiyor." Gırtlağımı temizledim. "Şimdi

bana yardım edecek misin Raymond, olanları, yangını öğrenmeme yardım edecek misin?" dedim ona bakmadan. Sözlerim güç bela duyulabiliyordu. "Lütfen."

Yardım istemek benim için bir lanetti. Bunu Maria'ya söylemiştim. "Peki böyle yaşamak kolay mı?" demişti. Onun bir şekilde iğneleyici tonundan hoşlanmadım ama oldukça haklıydı. Yine de bu, yardım istemenin kolay olacağı manasına gelmiyordu.

"Tabii ki Eleanor," dedi Raymond. "Sen ne istersen. Ne zaman hazır olursan. Neye ihtiyacın olursa." Ellerimi tuttu ve nazikçe sıktı.

"Teşekkür ederim," dedim sakin, rahatlamış, minnettar bir şekilde.

"Bence yapığın şey inanılmaz Eleanor," dedi bana bakarak.

Ellerinin sıcak ağırlığı, gülümsemesindeki samimiyet, sabah güneşi karşısında bazı çiçeklerin açılması gibiydi. Ne olduğunu biliyordum. Bu, yüreğimin yarasız parçasıydı. Biraz bile olsa şefkatin içeri girmesine izin verecek kadar büyüktü. Hâlâ küçücük bir yer kalmıştı.

"Raymond," dedim, "samimi, yardımsever bir arkadaşımın olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Sen benim hayatımı kurtardın," diye fısıldadım. Yaşların bu kafede akmaya başlayıp ikimizi de utandıracağından korkuyordum. Artık aleni olarak daha sık ağlamaya başladığım için bunu tereddütsüz yapabilecek gibiydim.

Raymond ellerimi daha da sıktı ve onları geri atıp arkama saklama güdüsünü yendim.

"Eleanor, bana teşekkür etme. Sen de bana aynısını yapardın, yapacağını biliyorsun."

Başımla onayladım. Şaşkın bir şekilde haklı olduğunu fark ettim.

"İlk kez seninle karşılaştığım zamanı hatırlıyorum," dedi başını iki yana sallayıp gülümseyerek. "Tam bir kaçık olduğunu sanmıştım."

"Ama ben tam bir kaçığım," dedim, aksini düşünmesine şaşırmıştım.

Çünkü bütün hayatım boyunca insanlar bana bunu söylemişlerdi.

"Hayır, değilsin," dedi, gülümseyerek. "Evet, tabii ki biraz üşütüksün ama iyi şekilde. Sen beni güldürüyorsun Eleanor. Salakça şeylerin hiçbirini sallamıyorsun. Mesela cool olmayı, ofis ilişkilerini ya da insanların sözde önemsemesi gereken saçmalıkların hiçbirini... Kafana göre takılıyorsun, değil mi?"

Şimdi ağlıyordum, durdurmam mümkün değildi. "Raymond, sen bir domuzsun," dedim. "Buğulu göz makyajımı dağıttın." Bunu söylediğimde oldukça kızgındım ama sonra kıkırdamaya başladım ve o da güldü. Kafeteryanın kalitesiz peçetelerinden birini bana uzattı ve ben de kara kalıntıları sildim.

"Göz kalemi olmadan daha güzel görünüyorsun," dedi.

Ardından kendi otobüs duraklarımıza doğru ayrılacağımız noktaya doğru yürüdük.

"O zaman sonra görüşüz," dedi.

"Ah, beni sandığından daha yakında göreceksin!" dedim ona gülümseyip.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. Hem şaşırmış hem de biraz eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Bu bir sürpriz!" dedim ellerimle hareketler yapıp omuz silkerek. Daha önce hiç bir sihirbazın sahnede gösteri yaptığını görmemiştim ama bu benim denediğim bir hareketti. Raymond kahkahayı bastı.

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi. Ceplerinde el yordamıyla sigaralarını ararken hâlâ gülümsüyordu.

Oradan ayrıldığımda düşüncelerim Marianne ve anneme geri döndü. Şimdi yapmam gereken bir iş vardı. Geçmiş benden gizleniyordu ya da ben ondan gizlenmiştim. Ve hâlâ orada, karanlıkta pusuya yatıyordu. İçeri biraz ışık girmesine izin verme zamanı gelmişti.

39

Tekrar işe gidiyordum! Bir yavru horozun ötüşüyle uykumdan uyanmıştım. Bu muhteşem alarm sesi bir AA pilden güç alarak minnacık bir hoparlörden geliyordu ve horoz dostlarımız da artan testosteron seviyeleri ve güneş ışığı yerine, benim dün gece saati kurmamla oluşmuştu. Şimdilik yatak odamın, testosteron ve güneş ışığının bulunmadığı bir yer olduğunu söylemek dürüstçe olur. Ama kış geçer, dedim kendi kendime, bunu unutma Eleanor. Glen yorganımın üzerinde ayaklarıma yığılmış, alarmı umursamamak için elinden geleni yaparken yatağı sıcak tutuyordu.

Önümdeki günün heyecanıyla hiç gitmemiş olmam gereken bir konser için aldığım yeni beyaz bluzumu, yeni siyah eteğimi, siyah külotlu çorabımı ve botlarımı giydim. Şık, işe uygun ve *normal* görünüyordum. Evet, işe geri dönüyordum.

Yıllar önce evlatlık verildiğim ailelerden biri, kendi çocuklarıyla beni okula başlamadan önce alışverişe götürmüştü. Üçümüzün de yeni ayakkabılar, yeni okul çantaları seçmesine izin verilmiş ve yeni önlük (önceki yıldan kalma eteğim ve ceketim hâlâ mükemmel bir şekilde oturmasına rağmen) temin edilmişti. Hepsinin içinde en iyisi, bu gezinin kırtasiye raflarının hazinelerini yağmalamayabildiğimiz WHSmith'te sonuçlanmasıydı. En az lazım olacak şeyleri (Gönyeler, kelebek raptiyeler, dosya ipleri... Bütün bunlar niçindi?) almamıza bile izin veriliyordu ve bu ganimet sonra *benim, benim, benim* olan büyük, güzel bir

kalem kutusuna konuyordu. Ben genelde parfüm kullanmam, sade sabun ve kendi doğal kokumu tercih ederim ama açılmış yeni kurşun kalem kokusu ve yeni kullanılmış bir silginin kötü petrol kokusunun birleştiği, günlük olarak kullanabileceğim bir şişe olsa seve seve alırdım.

Kahvaltımı (her zamanki gibi yulaf lapası ve bir erik) yaptım ve otobüsü yakalayacak şekilde evden çıktım. Glen hâlâ uyuyordu, ben boşaltır boşaltmaz sıcak yeri işgal etmek için yorganın altına girmişti. Ona temiz su ve büyük bir kâse mama bıraktım ama bu akşam tekrar kilitte anahtarımı duyana kadar gittiğimi bile fark edeceğini sanmıyordum. Bu konuda gerçekten çok tasasızdı (başka noktalarda hiç de öyle olmadığını belirtmem gerekiyor).

Otobüs durağına yürüyüş hatırladığımdan daha ilginçti çünkü belki böyle uzun bir yokluk döneminden sonra yolu yeni gözlerle görüyordum. Çok fazla çöp vardı ama çöp tenekesi yoktu; bu iki gerçek kuşkusuz ilişkiliydi. Şehrin bu bölümü aşırı griydi ama yeşil yaşam varlığını sürdürmeye çabalıyordu: duvarlardaki yosunlar, oluklardaki otlar, arada mahzun bir ağaç... Her zaman kentsel alanlarda yaşasam da içgüdüsel bir özlemle yeşile olan ihtiyacımı hissedebiliyordum.

Otobüsü yakalamak için geçmem gereken kavşağa tam gelmek üzereydim ki birdenbire durdum, gözüme sinsi bir hareketlilik, kahverengimsi kırmızı tonlarda koşar halde bir şeyler takıldı. Sabahın soğuk havasını ciğerlerime çektim. Sokak ışığının turuncu parıltısı altında, bir tilki bir bardak kahve içiyordu. Onu pençelerinin arasında tutmuyordu (açıkça tespit edildiği üzere, ben *kaçık* değilim), tam olarak kafasını yere doğru eğmiş ve bir Starbucks bardağını yalıyordu. Tilki benim onu izlediğimi hissetti, başını kaldırdı ve iddialı bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Ne var?" der gibiydi. "Bir bardak sabah kahvesi, ne var ki!" Sonra içeceğine geri döndü. Belki çöp kutularının arasında yoğun bir

gece geçirmişti ve bu soğuk, karanlık sabaha başlamakta zorlanıyordu. Yüksek sesle güldüm ve yürümeye devam ettim.

Ben izindeyken Bob ne zaman istersem ofise uğramamı ya da sohbet için telefon etmemi söylemişti. Geçen hafta, hastalık raporum bitmeden birkaç gün önce, doktora gidip uzatma mı isteyeyim yoksa sonraki pazartesi işe mi döneyim diye karar vermemiştim. Bu yüzden henüz uygun karşılıklar hazırlayamamışken iş arkadaşlarımın sorularıyla karşılaşma korkusuyla ofise gitmek istemeyip onu aramıştım.

"Eleanor!" demişti Bob. "Senden haber aldığıma çok sevindim! Nasıl gidiyor?"

"Çiçekler için teşekkürler," dedim. "İyiyim... yani, çok daha iyiyim, teşekkür ederim Bob. Zordu ama iyiye gidiyorum."

"Harika," dedi, "bu harika bir haber! Peki, şey, muhtemelen ne zaman döneceğini biliyor musun?" Şimdi söylediği şey hakkında endişeli nefesler aldığını fark ettim. "Acele etme, şimdi... hiçbir şey için acele etme. Sana baskı yapmıyorum, istediğin kadar bekle. Kesinlikle hazır olana kadar gelme."

"Geri gelmemi istemiyor musun Bob?" dedim espriyle.

Güldü. "Eleanor, burası sen olmadan dağılıyor! Tanrım, Billy'nin fatura hazırlamak konusunda en ufak bir fikri bile yok ve Janey'ye gelince..."

"Bob, Bob, şaka yapıyordum," dedim. Gülümsedim. Yokluğumda iş arkadaşlarımın işlerle pek de iyi başa çıkamamalarına biraz sevindiğimi kabul etmeliyim.

"Ah demek şakaydı Eleanor! Şey, bu harika, şaka yaptığına göre iyileşiyor olmalısın," dedi Bob. Ya şaka yaptığımı anladığı için ya da iyileştiğim için veya ikisinden dolayı sesi rahatlamış gibiydi.

"Pazartesi geleceğim Bob," dedim. "Hazırım." Sesim sağlam ve kendine güvenliydi.

"Harika! Peki doğru zaman olduğundan emin misin? Ah, bu müthiş Eleanor," dedi. "O zaman seni pazartesi günü görmeyi dört gözle bekliyorum." Coşkulu sesinden onun samimi olduğunu anlayabiliyordum. Gülümsediğinizde sesiniz değişir, bu kesinlikle sesi başkalaştırıyor.

"Her şey... bütün her şey için ve bu kadar anlayışlı davrandığın için sana çok teşekkür ederim Bob," dedim. Boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Desteğin için teşekkür ederim. Demek istiyorum ki... yıllardır, her zaman çok... hevesli bir çalışan olamadıysam özür dilerim."

"Ah, yapma!" dedi, başını iki yana salladığını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. "Sen olmadan buranın tadı tuzu yok Eleanor, gerçekten öyle. Sen burasının bir parçasısın."

Cep telefonunun çaldığını duydum. "Çok özür dilerim ama buna cevap vermem gerekiyor Eleanor," dedi. "Yeni bir müşteri. Şimdi, kendine dikkat et. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Telefonu bırakırken, insanlar hasta olduklarında sık sık yaptığı gibi, Janey'nin dönüşümü kutlamak için ev yapımı keklerinden birisini getirmemesini ümit ettiğimi hatırlıyorum. Çünkü *kuru* tanımı onun kahveli ve cevizli pandispanyasının yavan tadını anlatmaya kenarından bile yaklaşamaz.

İşe geldiğimde ofis binası dışarıdan bana hiç çekici gelmedi ve tereddüt ettim. Neredeyse iki aydır yoktum ve yokluğumla ilgili etrafta kim bilir ne tür asılsız dedikodular dolaşıyordu. Bu süre zarfında hesap tablolarını, borçluları, sipariş formlarını ve KDV'yi düşünmemiştim, düşünememiştim. Hâlâ işimi yapabilir miydim? Herhangi bir şey hatırlayabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Şifrem? Tabii ki o aklımdaydı. Üç kelime, *Ignis aurum probat*. Altın ateşle sınanır. Bu sözün devamı şöyleydi: Ve sıkıntı cesaretle sınanır. Ne kadar da doğru. Güçlü bir şifre,

hem de çok güçlü. Tam da bilgisayar sisteminin gerektirdiği gibi. Teşekkür ederim Seneca.

Göğsümde telaşlı bir paniğin başlangıçlarını hissettim. Bunu yapamazdım. Yapabilir miydim? Bununla yüzleşmeye hazır değildim. Eve gidecek, Bob'a telefon edecek, bir hafta daha izinde olacağımı ona bildirecektim. Bunu anlardı.

Yolda arkamdan bir ayak sürüme sesi duydum ve önümdeki binaya bakarken oluşan yaşları çabucak sildim. Raymond beni aniden yüz seksen derece çevirdi ve sıkıca kucakladı. Yün (şapka, atkı, eldiven,) elma, sabun ve kırmızı Marlboro kokusu aldım.

"Eleanor!" dedi Raymond. "Demek yakında beni göreceksin derken bunu kastetmiştin."

Sarılmaya kendimi bıraktım, hatta ona biraz daha sokuldum çünkü kabul etmek zorundayım ki özellikle o an ve o özel koşullarda, bana sarılmasıyla hissettiğim şeyler bir mucizeden neredeyse farksızdı. Hiçbir şey söylemedim ve kollarım sessizce, kış güneşinin ışığı gibi çekingen bir şekilde uzanıp Raymond'ın beline dolanırken kendimi onun kollarına iyice gömdüm. Yüzüm göğsüne dayandı. Belki zaten o an için en fazla ihtiyacım olan şeyi ne az ne çok, kesinlikle tam olarak sağladığını sezdiği için o da hiçbir şey söylemedi.

Bir süre böyle durduk, sonra geri çekilip saçlarımı düzelttim ve gözlerimi sildim. Kol saatime baktım. "İşe on dakika geç kaldın Raymond," dedim.

Güldü. "Sen de!" Tekrar öne çıkıp bana dikkatlice baktı. Ben de daha önce o tilkinin yaptığı gibi gözlerimi ona diktim.

Başıyla salladı "Hadi," dedi kolunu uzatıp, "şimdi ikimiz de geç kaldığımıza göre içeri girelim. Seni bilmem ama benim canım bir bardak çay istiyor, ne dersin?"

Raymond'ın koluna girdim ve beni muhasebe ofisinin kapısına kadar götürdü. Orada mümkün olduğu kadar çabuk ondan ayrıldım, birisinin bizi böyle görebileceğinden endişelenmiştim. Raymond eğildi ve yüzünü benimkine yaklaştırıp oldukça babacan

bir tavırla konuştu (en azından ben öyle olduğunu sandım, ne de olsa babalar pek benim uzmanlık alanım sayılmazlar).

"O zaman," dedi, "şöyle olacak. Sen içeri gireceksin, paltonu asacaksın, su ısıtıcıyı çalıştıracak ve işe başlayacaksın. Hiç kimse mesele çıkarmayacak ve sıradışı bir durum olmayacak, sanki hiç gitmemişsin gibi olacak."

Sanki söylediğini desteklercesine başını da salladı.

"Ama ya..."

Sözümü kesti. "Dürüst olmak gerekirse Eleanor, bana güvenmelisin. Her şey kesinlikle iyi olacak. Rahatsızdın, iyileşmek için bir süre izin aldın ve şimdi buradasın, tekrar arbedenin içindesin. İşinde harikasın ve geri geldiğin için sevinçten uçacaklar. Hepsi bu kadar," dedi ciddiyetle ve samimiyetle.

O bunları söyledikten sonra kendimi gerçekten iyi hissettim. Hem de oldukça iyi.

"Teşekkür ederim Raymond," dedim yavaşça.

Kolumu yumrukladı. Gerçek bir yumruk değildi tabii. Samimiyet göstergesi olarak nazik bir hareketti. Ve gülümsedi.

"Çok geç kaldık!" dedi gözlerini abartılı bir biçimde açarak. "Saat birde öğle yemeği için buluşalım mı?"

Başımla salladım.

"Hadi, gir içeri de canlarına oku!" dedi gülümseyerek ve sonra yeni bir numara öğrenmiş sirk fili gibi yukarı kata doğru hantal hantal yürüdü. Gırtlağımı temizledim, eteğimi düzelttim ve kapıyı açtım.

Öncelikle: çalışma masama gitmeden önce herkesle yüz yüze geldim; bu ürkütücü işe dönüş görüşmesini yapmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamıştım ama geçmişte diğerlerinin aralarında mırıldandıklarını duymuştum. Belli ki iki günden fazla işe gelmezseniz İnsan Kaynakları sizi patronunuzla bir görüşme yapmaya zorlardı, görünüşte tamamen iyileştiğinizden ve çalışmaya uygun olduğunuzdan emin olmak ve iyi olmaya devam

etmenizi garantiye almak için ayarlamalar gerekip gerekmediğini görmek içindir bu. Bununla beraber gerçekte, yani yaygın görüş, bu sürecin gözdağı vermek için, işe gelmemeyi caydırmak ve neydi o kelime, ah evet, *kaytarıp* kaytarmadığınızı kontrol etmek için tasarlandığı eğilimindeydi. Bu insanlar Bob'la bir patron olarak muhatap olmazlardı. Sadece buradakilerin bölüm müdürleri, Bob'a rapor verirdi. Ben de artık onlardan biriydim, Elit Roma Muhafızıydım, seçilmiştim. Ama Bob da garip bir imparatordu.

Ayağa kalkıp beni yanaklarımdan öptü ve bana sarılırken küçük, şiş göbeği benimkine dayandı. Bunu hissedince güldüm. Sırtımı birkaç kez okşadı. Bütün bunlar benim için aslında utandırıcıydı ama gerçekten çok güzeldi.

Bana bir bardak çay yaptı ve rahat hissettirmek için tabağımın etrafını bisküvilerle doldurdu.

"Şimdi bu görüşmede endişelenecek hiçbir şey yok Eleanor, yalnızca bir formalite – İK bunu yapmazsam, bildiğin gibi bana sıkıntı çıkarır." Yüzünü astı. "Sadece kutular işaretlememiz, formu imzalamamız gerekiyor, sonra seni bırakacağım ve işine döneceksin."

Kupadan kahvesini şapırdatarak içiyordu ve gömleğinin üzerine biraz dökmüştü. Bob ince gömlekler giyerdi, altındaki atlet göründüğü için bu, genel görünümüne yaşından büyük gösteren bir öğrenci izlenimi katardı. Formdaki hakaret derecesindeki gereksiz soruları cevapladık. İkimiz için de zor olmamasına rağmen sıkıcı bir süreçti.

"Tamam öyleyse," dedi, "bu iş bitti, sonunda! Konuşmak istediğin başka bir şey var mı? Detaylara girmek için biraz erken olduğunu biliyorum," dedi. "Eğer istersen, yarın her konuda gelişmeleri alma fırsatı bulduğunda tekrar buluşabiliriz."

"Noel öğle yemeği," dedim. "Her şey ayarlandı mı?"

Küçük, yuvarlak yüzünü büzdü ve ağzını bozacağının işaretlerini verdi.

"Onu tamamen unutmuştum!" dedi. "Halledilmesi gereken birçok şeyin arasında kaçırmışım. Siktir..."

"Merak etme Bob," dedim. "Bunun üzerine çabucak eğileceğim." Duraksadım. "Yani tabii ki bütün hesap işlerini yaptıktan sonra."

Bob endişelenmiş gibi göründü. "Emin misin? Üzerine fazladan yük bindirmek istemiyorum Eleanor. Daha yeni döndün ve elinde gereğinden çok iş olacağından eminim..."

"Sorun değil Bob," dedim kendime güvenir bir sesle. Ardından ona iki başparmağımı kaldırarak işaret verdim. Bu sayede Raymond'ın en sevdiğim hareketini ilk kez denemiştim. Bob'un kaşları dimdik kalktı. Onları doğru ve uygun bağlamda kullandığımı ümit ettim. Genellikle kelimeleri kullanmakta iyiyimdir ama bu tür şeylerde itiraf etmeliyim ki bazen hata yaparım.

"Peki, eğer yüzde yüz eminsen..." dedi.

"Kesinlikle Bob." Bir yandan da başımı sallıyordum. "Her şey bu haftanın sonunda doğrulanıp hazırlıklar devreye sokulacak. Buna güvenebilirsin."

"Ah, peki, bu harika olacak," dedi formu imzalayıp sonra bana verirken. "Şimdi, sadece şu aşağıdaki bölümü imzalaman gerekiyor, sonra bizim işimiz bitiyor," dedi. Abartılı bir şekilde imzaladım. Ne yazık ki oldukça ilginç olan imzamı günlük yaşamda pek fazla kullanma fırsatım olmaz. Böbürlenmek istemiyorum ama imzamı gören neredeyse herkes ne kadar sıradışı, ne kadar özel olduğunu söyler. Kişisel olarak bu konudaki yaygaranın nedenini anlamıyorum. Ne de olsa herkes, eğer isterse sümüklüböcek kabuğu şeklinde bir O ile küçük ve büyük harfleri basit bir şekilde karıştırıp yazarak kullanmayı akıl edebilirdi. İmzamın bu şekilde atılması taklit edilmesini de zorlaştırır. Sonuçta kişisel güvenlik, veri güvenliği çok önemlidir.

Masama oturduğumda ilk dikkatimi çeken şey çiçeklerdi. Ben yaklaşırken ekranın arkasında kalmışlardı ama sonra vazoyu gördüm (şey, aslında büyük bir bira bardağıydı bu; çalışanlar burada

sürekli hemen her şeyi kutlamalarına rağmen ofiste asla yeteri kadar vazo, pasta bıçağı ya da şampanya kadehi olmamıştı). Vazo ayı pençeleri, Afrika zambakları ve süsenlerle doluydu. Gerçekten de fevkalade güzeldi.

Aranjmana bir zarf dayanmıştı ve onu yavaşça açtım. İçinde bir kart vardı, önde fındık yiyen bir kızıl sincabın harika bir fotoğrafı. İçinde, birisi (çocuk gibi kargacık burgacık yazısına bakılırsa Bernadette olduğundan şüphelendim) *HOŞ GELDİN ELEANOR!* yazmıştı ve iki yanına da çeşitli imzalar, yanlarına da *En İyi Dileklerimle* ya da *Sevgiler* yayılmıştı. Bir şekilde afalladım. *Sevgiler! En iyi dileklerimle!* Tüm bunlar karşısında ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum.

Hâlâ bunun üzerinde düşünürken bilgisayarımı açtım. O kadar çok cevap verilmemiş e-posta vardı ki eskileri silmeyi düşünürken doğruca bugünkülere gittim. Tabii ki eğer önemlilerse yollayanlar tekrar bağlantı kurabilirlerdi. En son gelen e-posta on dakika önce yollanmıştı ve Raymond'dandı. Başlık şöyleydi: BENİ OKU!!!

> Şu anda büyük ihtimalle gelen kutusunda on milyon okunmamış mesajın olduğundan, LOL, bunu şimdi yollamanın daha uygun olacağını düşündüm. Geçen gün söyleyecektim, bir konsere iki biletim var, klasik müzik, böyle şeylerden hoşlanır mısın bilmiyorum ama hoşlanabileceğini düşündüm. Eğer meşgul değilsen iki hafta sonraki cumartesi. Hem belki sonrasında bir şeyler yemeye gideriz?
>
> Öğle yemeğinde grşz
>
> Rx

Bu sırada ben fark etmeden iş arkadaşlarımın masamın etrafında toplanmış olduğunu gördüm. Onlara baktım. İfadeleri sıkılmıştan yardımsevere kadar değişiyordu. Janey ise biraz endişeli gibiydi.

"Yaygaradan hoşlanmadığını biliyoruz Eleanor," dedi. Konuşmacı seçildiği belli olmuştu. "Biz sadece kendini iyi hissettiğin için sevindiğimizi söylemek istedik ve şey, hoş geldin!" Etrafta onay mırıltıları ve baş sallamaları oldu. Nutuk devam etti, pek Churchill tarzı sayılmazlardı ama yine de nazik ve düşünceli bir jestti.

Ben insanlar içinde konuşmaya uygun birisi değildim ama birkaç kelime etmezsem tatmin olmayacaklarını hissettim.

"Çiçekler, kart ve temennileriniz için çok teşekkür ederim," dedim en sonunda gözlerimi masamdan ayırmadan. Ardından hiç kimsenin nasıl doldurulacağını bilemediği kısa bir sessizlik oldu.

"Şey," dedim, "geciken faturaların şimdi burada kendi kendilerini işleme sokacaklarını sanmıyorum, değil mi?"

"Gerçekten geri gelmiş!" dedi Billy ve bir kahkaha koptu, benimki de dâhil olmak üzere. Evet. Eleanor Oliphant geri dönmüştü.

40

Çarşamba akşamı. Tam zamanı.

"Selam anneciğim," dedim. Kendi sesimin yavan ve duygusuz çıktığını gördüm.

"Nasıl bildin?" Onun sesi ise sert ve sinirliydi.

"Arayan her zaman sensin anne," dedim.

"Arsız! Küstahlaşma Eleanor. Bu sana uymuyor. Annen cevap veren yaramaz kızlardan hoşlanmaz, bunu biliyorsun."

Eskisi gibi... Bu daha önce çok kez duyduğum bir azardı.

"Bundan sonra neden hoşlandığın hiç umurumda değil anneciğim," dedim.

Kahkahasını duydum; kısa, alaycıydı.

"Vah vah. Birisinin aksiliği üzerinde demek. Ne bu, ayın özel zamanı mı? *Hormonlar mı*, aşkım? Yoksa başka bir şey mi... Bakayım. Kafanı birisi saçmalıklarla mı dolduruyor? Benim hakkımda yalanlar mı söylüyor? Seni bu konuda kaç kez uyardım? Annen..."

Araya girdim. "Anneciğim, bu akşam sana hoşça kal diyeceğim."

Güldü. "Hoşça kal mı? Ama bu çok... dramatik olur hayatım. Buna gerek yok, hadi ama. Bu küçük sohbetlerimiz olmazsa ne yapacaksın? Özel projene ne oldu? En azından anneni gelişmelerinden haberdar etmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"O proje asıl çözüm değildi anneciğim. Öyle olacağını bana söylemen yanlıştı, çok büyük bir yanlıştı," dedim. Ne üzgün ne mutluydum, sadece gerçekleri söylüyordum.

Güldü. "Hatırladığım kadarıyla o senin fikrindi aşkım. Ben sadece... sana moral verdim. Destek verici bir annenin böyle yapması gerekiyordu, değil mi?"

Bunu düşündüm. Destek verici. Destek vericinin manası... Gerçekten, bu ne anlama geliyordu? Bu, mutluluğuma göz kulak olmak demekti, benim için en iyisini istemek demekti. Bu benim ıslanan yatak örtülerimi yıkamak, eve sapasağlam gelmemi sağlamak ve kendimi kötü hissettiğimde bana komik bir balon almak demekti. Ama şimdi onun başarısızlıklarının, hatalarının listesini sayıp dökme, o zamanki hayatımızın dehşetini tanımlama ya da Marianne ile bana yapıp yapmadığı şeyleri ince eleyip sık dokuma arzum yoktu. Artık bunların anlamı yoktu.

"Marianne ve ben içinde uyurken sen evi ateşe verdin. O orada öldü. Ben buna pek destek verici diyemem," dedim. Sesimi sakin tutmak için elimden geleni yapmaya çalıştım ama tamamen başarılı olamadım.

"Birisi sana yalanlar söylüyor, bunu biliyorum!" dedi sesinde bir zafer sevinciyle. Neşeli, coşku dolu bir sesle konuştu. "Bak aşkım, benim durumumda aynı şeyi herkes yapardı. Sana söylediğim gibi: Eğer bir şeyin değişmesi gerekiyorsa onu değiştir! Tabii ki bunu yaparken rahatsızlıklar olacak... Ama onlarla başa çıkman ve sonuçlarından çok fazla endişelenmemen gerekiyor."

Tavsiye verdiği için mutlu, sevinçli gibiydi. Bizden, Marianne'i ve beni öldürme planından *rahatsızlıklar* olarak bahsettiğini fark ettim. Garip bir şekilde bunun bana yardımı oldu.

Bir nefes aldım ama aslında ihtiyacım yoktu.

"Hoşça kal anneciğim," dedim. İşte son sözler. Sesim sert, ölçülü, kesindi. Üzgün değildim. Yaptığımdan emindim. Ve bütün bunların altında, bir embriyonun oluşması gibi minik, minnacık, ancak bir hücre topluğu, bir iğnenin tepesi kadar büyüklükte ben vardım. Eleanor Oliphant.

Ve birdenbire, annem yok oldu.

Daha İyi Günler

41

Kendimi tamamen iyi ve hatta iş yoğunluğuna dalmaya hazır hissetsem de İnsan Kaynakları aşamalı geri dönüş yapmamda ısrar etmişti. Bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta sadece sabahları çalışacaktım. Eh, aptallıklarına doymasınlar. Yarı zamanlı çalışma için bana tam zamanlı maaş ödemek istiyorlarsa bu onların sorunu. Cuma günü öğle tatilinde, kısa çalışma günümün ve işteki ilk haftamın sonunda, o hafta ikinci kez Raymond'la buluştum.

O zamana kadar, sadece elektronik ortamda iletişim kuruyorduk. Dün akşamüstünü internette araştırma yaparak geçirmiştim. Aradığımı bulmak kolaydı, hem de çok kolay. Manşetlerden ötesini okumadan iki gazete haberinin çıktısını almış, sonra onları bir zarfa koymuştum. Raymond'ın da onları daha önceden bulmuş olabileceğini biliyordum ama araştırmayı kendim yapmam benim için önemliydi. Bu *benim* geçmişimdi, başka birisinin değil. En azından yaşayan başka birisinin değil.

Bana kafede katılmasını teklif ettiğim için onları ilk kez okurken yalnız değildim. Çok uzun zaman yalnız üstesinden gelmeye çalışmıştım ama bu hiçbir işime yaramamıştı. Bazen siz sorunlarla uğraşırken nazik birisinin yanınızda oturmasına ihtiyacınız vardır.

"Kendimi bir casus gibi hissediyorum," dedi Raymond aramızdaki kapalı zarfa bakıp.

"Sen casusluk kariyerine hiç uygun değilsin," dedim ona. Kaşlarını kaldırdı. "Yüzün fazla dürüst," dedim ve gülümsedi.

"O zaman hazır mısın?" dedi. Şimdi ses tonu ciddiydi.

Başımla onayladım.

Kâğıtları ofisin kırtasiye dolabından arakladığım zamklı bir sarı zarfa koymuştum. Kâğıtlar da oradan gelmişti. Bundan olayı kendimi biraz suçlu hissettim, özellikle artık Bob'un bu tür şeyleri işletme giderlerine dâhil etmek zorunda olduğunu bildiğim için. Kırtasiye bütçesini Raymond'a söylemek için ağzımı açtım ama başıyla cesaret vererek zarfı işaret etti ve bu konuyu daha fazla geciktiremeyeceğimi fark ettim. Zarfı açmak kolaydı, sonra içinde iki sayfa A4 olduğunu göstermek için ona doğru uzattım. Raymond'ın olduğu tarafta coşkunun ve gücün etkisi vardı, minnettar bir şekilde ona doğru eğildim ve okumaya başladım.

Sun, 5 Ağustos 1997, s2

Komşular, "Bu güzel ama ölümcül çocuk katili hepimizi kandırdı," diyor.

Komşuları, katil Anne Sharon Smyth'in (29, resimdeki) trajediyle biten yangını bile bile başlatmadan önce, son iki yıldır sakin Maida Vale Sokağı'nda yaşadığını söylediler.

"Çok güzel bir kadındı, hepimizi enayi yerine koydu," dedi adının bilinmesini istemeyen bir komşu. "Küçük çocukları her zaman düzgün giyinirdi, herkes onların ne kadar terbiyeli olduğunu söylerdi."

"Ama zaman geçtikçe ters giden bir şey olduğunu görmeye başlayabiliyordunuz. Ufaklıklar her zaman ondan çok korkuyorlardı. Bazı yerlerinde çürükler olurdu ve insanlar o evden çok fazla ağlama sesi geldiğine şahit oluyordu. Kadın sık dışarı çıkardı. Biz bir çocuk bakıcısı olduğunu varsaymıştık ama şimdi düşününce...

Bir keresinde, büyük olan kızla konuşuyordum, sanırım daha dokuz ya da on yaşındaydı. Ve annesi ona öyle bir baktı ki kız küçük bir köpek gibi titreyip sallanmaya başladı. O kapalı kapılar ardından neler döndüğünü düşünmeye korkuyorum."

Polis o binadaki ölümcül yangının kasten çıkarıldığını dün onayladı.

Çocuklardan biri (10), yasal nedenlerden dolayı ismini veremiyoruz, hastanede kritik durumda.

Raymond'a baktım. O da bana baktı. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Nasıl bittiğini biliyorsun, değil mi?" dedi Raymond gözlerimin içine bakarak. Sesi nazik ve sakindi.

İkinci habere baktım.

London Evening Standard, 28 Eylül 1997, s9

Maida Vale cinayeti en son haber: iki ölü var, öksüz kalan cesur kız iyileşiyor

Polis geçen hafta Maida Vale'deki evde, yangın yerinde bulunan iki cesedin Sharon Smyth (29) ve en küçük kızı Marianne'e (4) ait olduğunu onayladı. Büyük kızı, Eleanor (10), doktorların mucizevi diye adlandırdığı, üçüncü derece yanıklardan ve karbonmonoksit zehirlenmesinden iyileşerek hastaneden taburcu edildi.

Sözcü, 29 yaşındaki Smyth'in yangını kasten başlattığını ve evden kaçarken karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu olay yerinde öldüğünü onayladı. İki çocuğa da yapılan testler, onlara bir yatıştırıcı verildiğini ve fiziksel olarak zapt edildiklerine dair delilleri ortaya çıkardı.

Muhabirimiz, Eleanor Smyth'in önceden kendini kurtarmayı becerdiğini ve alevlerden kaçtığını düşünüyor. Komşular daha sonra, acil servis gelmeden önce, çok kötü yanıkları olan

on yaşındaki kızın eve tekrar girdiğini gördüklerini bildirdiler. Söylentilere göre itfaiyeciler onu yukarı kattaki bir yatak odasında kilitli bir gardırobu açmaya çalışırken bulmuşlar. Dört yaşındaki kız kardeşinin cesedi de daha sonra o gardırobun içinde bulundu.

Polis, sosyal hizmetlerin gözetiminde olan çocuğun yaşayan herhangi bir akrabasını bulamadı.

"Benim de tüm bulabildiğim bunlardı," dedi Raymond ben çıktıları ona doğru iterken.

Pencereden baktım. İnsanlar alışveriş yapıyor, cep telefonlarıyla konuşuyor, bebek arabalarını itiyorlardı. Ne olursa olsun, yaşam devam ediyordu. Hayat böyle bir şeydi.

İkimiz de bir süre konuşmadık.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

"Danışmanı görmeye gideceğim. Bu bana yardımcı oluyor."

Bana dikkatle baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sen de mi!" İç çektim ve sonra şaka yaptığımı anlasın diye gülümsedim. "Ah, ben iyiyim. Yani, evet, tabii ki etraflıca ele almam gereken bir yığın ciddi konu var. Doktor Temple'la bunlar hakkında konuşmaya devam edeceğiz; Marianne'in ölümü, annemin nasıl öldüğü ve niçin bu kadar yıldır o hâlâ yaşıyormuş, benimle konuşuyormuş gibi yaptığım... Bu zaman alacak ve kolay olmayacak," dedim. Kendimi çok sakin hissediyordum. "Ama özünde, temel olarak bakınca... şimdi iyiyim. İyi," diye tekrar ettim en sonunda. Bu gerçekten doğru olduğu için vurgu yapma ihtiyacı duymuştum.

Bir kadın, bir chihuahua köpeğin arkasından koşarak yanımızdan geçti, git gide daha çok endişeli bir tonla köpeğin adını bağırıyordu.

"Marianne köpekleri severdi," dedim. "Ne zaman bir tane görsek eliyle gösterip güler, sonra da onu kucaklamaya çalışırdı."

Raymond gırtlağını temizledi. Tekrar kahveler geldi ve yavaşça içtik.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Raymond. Kendi kendine kızmış gibi göründü. "Özür dilerim. Salakça bir soruydu. Keşke söylemeden önce düşünseydim," dedi. "Keşke sana daha çok yardımcı olabilseydim." Öfkeli bir şekilde duvara baktı, ağlamamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Hiç kimse senin yaşadıklarını yaşamamalı," dedi en sonunda tepesi atmış gibi. "Sen küçük kardeşini kaybettin, onu kurtarmak için elinden geleni yapmana rağmen. Ve sen de daha bir çocuktun... Bunları atlattın ve sonra bu kadar yılı bununla tek başına başa çıkmaya çalışarak geçirdin, bu..."

Araya girdim. "*Canavarlar* hakkındaki yazıları okuduğunda," dedim, "onların isimlerini okursun... onların aileleri olduğunu unutursun. Onlar öylece yokluktan var olmazlar. Bütün bunların akıbetiyle başa çıkmak için geride kalan insanları asla düşünmezsin."

Başıyla yavaşça onayladı.

"Sosyal hizmetlerden dosyalarımı görmeyi istedim. Bilgiye Ulaşım Özgürlüğü Yasası hakkındaki görüşümü gözden geçirmem için bir nedenim var Raymond ve sana şunu söyleyeyim, bu aslında muhteşem bir kanun. Dosyalar geldiğinde oturacağım ve baştan sona okuyacağım; Eleanor'un Büyük Kitabı. Her şeyi bilmem gerekiyor, bütün detayları. Bu bana yardımcı olacak. Ya da içimi karartacak. Ya da ikisi birden olacak." Ona endişelenmediğimi göstermek ve onun da endişelenmemesini sağlamak için gülümsedim.

"Ama o kadarla kalmıyor, değil mi?" dedi. "O kadar yıl kayboldu, boşa gitti. Başına berbat şeyler geldi. O zaman yardıma ihtiyacın vardı ve alamadın. Bu senin hakkın Eleanor..." Söyleyecek bir şey bulamayıp başını iki yana salladı.

"Sonuçta önemli olan şu, ben hayatta kaldım." Ona minik bir gülümseme verdim. "Ben hayatta kaldım Raymond!" dedim.

Hem şanslı hem şanssız olduğumu ve bundan dolayı minnettar olduğumu biliyordum.

Gitme zamanı yaklaştıkça Raymond'ın, sohbeti başka bir şeye, normal bir konuya yönlendirme çabasını fark ve takdir ettim.

"O zaman bu haftanın geri kalanı için planların neler?" diye sordu.

Parmaklarımla saydım. "Aşıları için Glen'i veterinere götürmem gerekiyor," dedim, "Safari Park'ta bir Noel gecesi organize edeceğim. İnternet siteleri kış için kapalı olduklarını söylüyor ama onları ikna edebileceğimden eminim."

Dışarı çıktık ve kapının eşiğinde bir an durup güneş ışığının keyfini çıkardık. Raymond yüzünü ovaladı, omzumun üzerinden ağaçlara doğru baktı. Tekrar gırtlağını temizledi. Sigara tiryakisi olmanın tehlikeli noktalarından bir diğeri...

"Eleanor, konserle ilgili e-postamı aldın mı? Acaba..."

"Evet," dedim gülümseyerek. O da başıyla onayladı, yakından bana baktı ve sonra yavaşça o da gülümsedi. O an bir kaşıktan akan ağır, altın rengi bir bal damlası gibi askıda kaldı. Tekerlekli sandalyedeki bir kadın ve arkadaşı içeri girsin diye kenara çekildik. Raymond'ın öğle tatili neredeyse bitmişti. Bense günün geri kalanını istediğim gibi geçirebilirdim.

"Hoşça kal o zaman Raymond," dedim. Beni çekip kucakladı ve bir süre öyle tutup boştaki bir saç parçasını kulağımın arkasına soktu.

Onun yumuşak ama güçlü, sıcak cüssesini hissettim. Ayrıldığımızda onu yanağından öptüm, kirli sakalı gıdıklayıcıydı.

"Görüşürüz Eleanor Oliphant," dedi.

Çantamı aldım, yeleğimi iliklediem ve eve doğru döndüm.

Teşekkür

Dostlarıma, aileme ve aşağıdaki insanlara ve kuruluşlara teşekkür ederim:

Janice Galloway, her zaman bilge ve ilham verici olduğun için.

Harika temsilcim Madeleine Milburn'e ve ajanstaki iş arkadaşlarıma istekli oldukları, tavsiyeleri ve desteklerinden dolayı.

Kitabıma titiz bir ilgi gösteren, yayına hazırlık sürecine ilham, bilgelik ve iyi bir espri anlayışı katan editörlerim, İngiltere'deki Martha Ashby ve Birleşik Devletler'deki Pamela Dorman'a. HarperCollins ve Penguin Random House'ta sırasıyla tasarım, üretim ve tanıtım aşamalarında uğraşan yetenekli iş arkadaşlarına teşekkürler. Böyle iyi ellerde olduğum için çok şanslıyım.

Scottish Book Trust beni Next Chapter Ödülü'ne layık gördü, ki o da diğer pek çok şeyin arasında, bana Moniack Mhor Yaratıcı Yazarlık Merkezi'nde yazmam ve düzeltiler yapmam için zaman geçirme fırsat verdi. Bu iki organizasyona da çok müteşekkirim.

Yazarlar grubuma yapıcı geribildirimleri, faydalı tartışmaları ve iyi arkadaşlıkları için.

George ve Annie'ye misafirperverlikleri ve beni cömertçe teşvik ettikleri için.

Son olarak George Craig, Vicki Jarrett, Kirsty Mitchell ve Philip Murnin'e de teşekkürler. Bu kitabı yazarken (ve yazmazken) gösterdikleri destekleyici arkadaşlıkları, editöryel anlayışları ve samimiyetleri için onlara çok minnettarım.

Eleanor Oliphant
hayatta kalmayı başardı.
Ama yaşamaya nasıl
devam edeceğini bilmiyor.

www.pegasusyayinlari.com